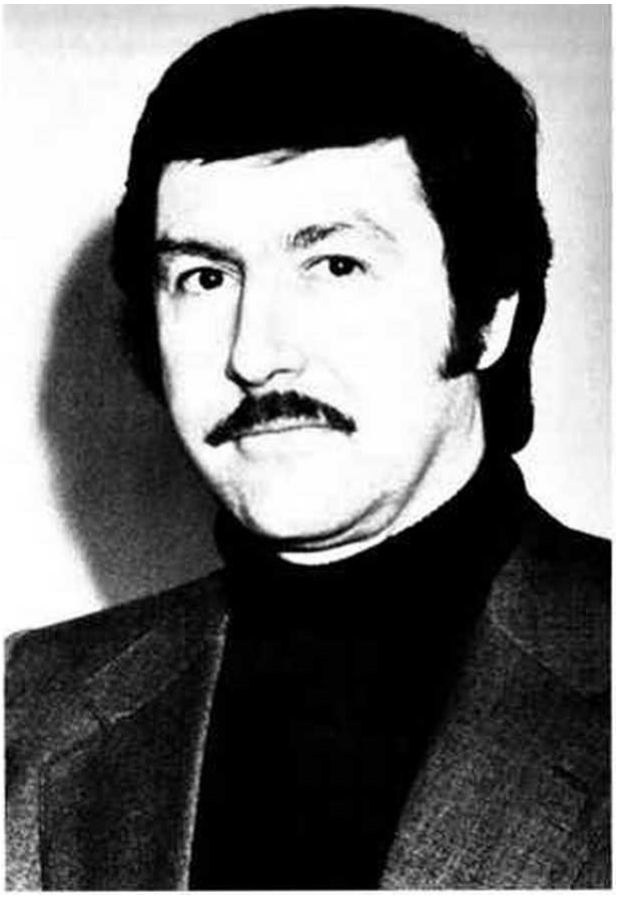

INSTINCTUL DE MOARTE este o autobiografie; o autobiografie pe care nu ai mai citit-o până acum. Niciodată, într-adevăr, un bărbat nu a fost furat. ucis. care a reușit mai multe evadări, inamicul public - numărul 1 în Franța, în Canada, închis sub înaltă supraveghere în închisoarea sa nu îndrăznise, nici înainte de a merge în instanță, să scrie o astfel de carte.
Jacques Mesrine nu mai așteaptă nimic de la societate: este în război cu ea. Spune totul cu riscul de a se pierde pentru totdeauna pentru că la momentul verdictului, povestea lui de groază . sângele și violența se vor adăuga la crimele de care este acuzat .

Din câte știm, o astfel de aventură nu are precedent în istoria editurii. De ce s-a supus Jacques Mesrine acestei relatări meticuloase a unei existențe - a lui - la marginea legii? Această întrebare nu este cea mai mică enigmă pusă de bărbatul Mesrine.
INSTINCTUL DE MOARTE este o carte de reper. Nici un scriitor de ficțiune nu ar avea voie să înfățișeze un astfel de personaj și să meargă atât de departe în coborârea sa în adâncurile teribilului. O călătorie până la sfârșitul unei nopți halucinante, acesta este un document brut. Îl publicăm așa cum l-am primit.

Coperta Elisabeth Bouvier
Restaurare LuZ

JÆQUG MGIW

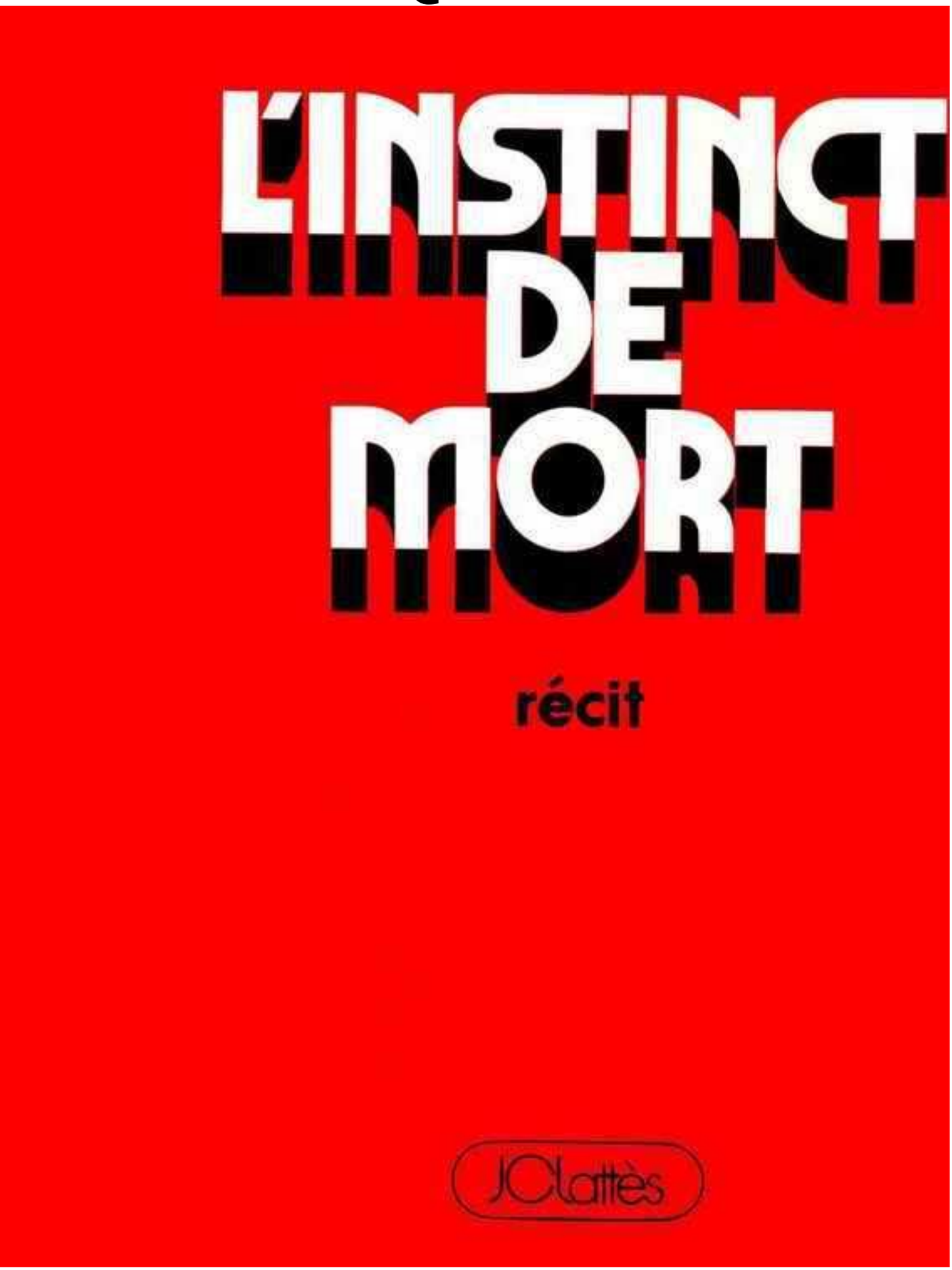

Fait par Stéphane LuZignan (zip_@innocent.com)

JACQUES
MESRINE

INSTINCT
A MORTII

NARA
TIV

JClatiès

Legea din 11 martie 1957 care autorizează, în condițiile alin. 2 și 3 al articolului 41, pe de o parte, numai „copii sau reproduceri strict rezervate uzului privat al copiatorului și nedestinate uzului colectiv", iar, pe de altă parte, numai analize și citate scurte în scop de exemplu și ilustrare, orice reprezentare sau reproducere , în totalitate sau fără acordul autorului, este făcută în întregime sau fără acordul autorului, în titlu sau necesionat • (paragraful 1" al articolului 40).

Această reprezentare sau reproducere, prin orice proces , ar constitui, prin urmare, o încălcare pedepsită de articolele 425 și următoarele. din Codul Penal.

Prin simpla trimitere a cardului dvs., vă vom ține informat în mod regulat cu privire la publicațiile noastre. Editions Jean-Claude LATTES - 23, av. Villemain - Paris [14]

© 1977, Ediţiile Jean-Claude LATTES.

„La ce folosește să plângi după soare? Lacrimile
tale te vor împiedica să vezi stelele. ”

lui Jean-Louis PELLETIER... *talentul*
lui Raymond DAOUST... *cel mai mare*
lui Monique SMADJA... *stima mea.*

Seigneur, protège-moi de mes amis...
mes ennemis je m'en charge.

lui JANOU... *Femeia*
lui **GENEVIÈVE AICHE...** *Maestrul*
lui MARTINE MALINBAUM... *Avocatul şi Speranţa*
lui FRANCINE... *Prietenul*
la LIZON
JOYCE
MARTINE... *Curaj*
şi ție , Prietenul care te va recunoaște.

Fait par Stéphane LuZignan (zip_@innocent.com)

16 decembrie 1975.

Centru de arest preventiv . Noaptea tocmai și- a întins vălul asupra suferinței lumii închisorii. E frig, e iarnă. Luminile s- au stins . Umbra gratiilor se reflecta pe peretii decolorati ai celulelor parca pentru a inchide singura evadare pe care o reprezinta visele . Fiecare celulă în întunericul ei conține o poveste, o dramă, o durere, un om și singurătatea lui, pe care noaptea le va alina sau le va face și mai grea.

Tino, micul escroc, își începe ultima noapte jurând că nu se va mai întoarce niciodată. Mâine va fi liber, sau așa crede el! Ofițerul de judecată îi va spune ironic: „Ne vedem data viitoare!" L-a văzut deja revenind de șase ori. El este un obișnuit ; ca atâția alții care sunt aruncați în stradă, fără muncă, fără bani, fără casă, fără speranță de a ieși vreodată din ea și care nu au viitor decât închisoare pe viață plătită în rate lunare.

Pereții groși ai celulei sale îl împiedică să audă suspinele și insultele pe care le strigă vecinul său. — Cățea..., cățea blestemata! O fotografie cu o femeie întinsă pe pământ. Scrisoarea primită în seara asta îi spunea că fiica lui îl părăsește. Chiar ieri, într-o scrisoare anterioară , ea i-a vorbit despre dragoste. El a comparat -o cu certificatul său de încorniere și și-a vărsat resentimentele . Luminile s -au stins la această observație. Poate chiar suferă în dragostea lui trădată, dacă nu în mândria lui. Un încornorat liber te poate face să zâmbești; Un încornorat în cușcă este întotdeauna dramatic. Poate plânge, nimeni nu se uită la el; poate că plânge pentru el însuși. "După ce am făcut pentru ea, să-mi facă asta ... cățeaua!" Știe că acționează cu rea-credință. Și- a iubit soția între două jafuri mizerabile. De fiecare dată când se îmbăta el o mângâia cu papucii lui pentru a-i arăta că era dur! El a întreținut-o cu promisiuni ale viitorului său și bogății iluzorii. De două ori l-a așteptat, sperând să-l vadă schimbându-se. Apoi, epuizată de saloanele fără viață, ea i -a scris că nu mai suportă; De data aceasta a cunoscut un tip drăguț și vrea să-și reia viața. Mâine va inventa o poveste pentru prietenii săi de la plimbare. El va juca rolul principal , el va juca omul. Între timp, plânge ca un copil. Pereții sunt obișnuiți cu acest tip de încredere. Ei sunt blotter-urile a aproape un secol de suferință.

Următoarea celulă conține un tip chipeș. Claude. Un tâlhar. De șase ani își așteaptă procesele . A încercat mai multe evadări fără succes ; Nu scăpăm din Sănătate, a vrut să verifice. Încă nu doarme. Ca în fiecare seară, retrăiește o parte din treburile sale și își pregătește apărarea. Devine avocat, zâmbește din pricina duhului pe care intenționează să o spună ca răspuns la observația pe care procurorul nu va lipsi să i-o facă. El a zburat întotdeauna ; El este un profesionist. L- a părăsit și soția lui în urmă cu trei ani; fără a fi răutăcios..., într -un mod corect. Nu aștepți ca iubitul tău să aibă douăzeci de ani. El a înțeles asta și i-a redat libertatea de a-și păstra amintirile intacte. La revedere si succes..., nimic mai mult.

Colegul lui de celulă se masturbează. În seara asta, împușcă toate fetele de cover pe care le-a văzut în *Playboy* înainte de stingerea luminii . Coada lui este numele lui de afaceri. El este un julot; pâinea coapsei, asta e departamentul lui. Are trei femei în prostituție. Dragoste, nu stiu . Cei trei speră să ajungă instalați în barul pe care le-a promis la finalul carierei. Există șanse mari ca în ziua în care nu mai sunt consumabile să le arunce. Promisiunile lui sunt ca ideile lui despre dragoste. Singura lui dragoste la prima vedere a fost pentru Molière în ziua în care l-a văzut tipărit pe bancnote de cincizeci de pungi, cu uimire . Deocamdată, cele cinci degete ale lui, ca cinci amante, scot din el un chicot de plăcere.

Pe ușa alăturată, un semn: *Atenție, posibilă sinucidere. De urmărit.* Un drogat . Are nouăsprezece ani. Ca singur tratament de detoxifiere, judecătorul de instrucție i-a oferit o celulă de opt metri pătrați. Departe de paradisurile lui artificiale, el trăiește un coșmar. A încercat deja să se spânzure; lipsa medicamentelor; lipsa de iubire si intelegere. Un drogat este un copil care strigă după ajutor; Nu punem copii la închisoare, ei nu ar înțelege de ce. De data asta nu a ratat. Trupul lui, într-un ultim gâfâit, și-a luat rămas bun de la devoratorul de oameni. Tipul tocmai a zburat, iar lângă el a murit celălalt . Poate că s-au bucurat de ea în același timp, cu excepția faptului că moartea este o amantă credincioasă care nu își părăsește niciodată iubiții. În curând, la patrula de la miezul nopții, gardianul va scoate un „rahat" dezaprobator și apoi va fugi să-și avertizeze superiorii. Nu are cheia celulelor noaptea, pentru securitate. Câte minute se vor pierde? De data asta e prea târziu, ca de atâtea alte ori. Siguranța este înaintea vieții unui deținut. Dar poți împiedica un om să se sinucidă? Nu. Deci regulile vor rămâne aceleași. Mâine, celula va fi goală, impersonală, fără urmă de

dramă din noapte. Ea va avea 6 ani

scuipă micul drogat. Închisoarea îi omoară pe cei slabi și, chiar dacă nu îi distruge pe toți, își lasă amprenta asupra lor pentru totdeauna.

Sănătatea adoarme . În alte celule, bărbații speră, plâng, nu-i pasă, sforăie, regretă, se masturbează, visează, supraviețuiesc din lipsă de viață.

de inalta securitate. O închisoare într-o închisoare. Doar un deținut locuiește în celula 7. El este izolat de ceilalți din motive de securitate . Cu corpul cald sub cuvertură, bărbatul stă întins pe spate, cu mâinile în spatele capului . Se uită fix în tavan. Îi place noaptea. Nu mai spera la nimic. Are treizeci și nouă de ani și riscă închisoare pe viață sau moarte. Fatalist sau sport bun, el știe că îl merită și nu-i pasă. Și el a comis primul furt; dar, din escaladare în escaladare, a urcat pe calea crimei. A ales să trăiască în afara legii din bravado, gust pentru risc sau bani; poate din alte motive pe care le ascunde în secret în adâncul inimii . Unii oameni intră în lumea interlopă pe măsură ce cineva intră în ordinele sfinte, pur și simplu prin vocație. Crima este și refugiul inadaptaților ; Este soluția ușoară și temporară pentru a rezolva anumite probleme. Când a comis primul său furt, nu știa că șaisprezece ani mai târziu va fi etichetat „inamicul public numărul unu ”. Dosarul său penal este un roman întunecat în care scenele burlesc , sângele, violența, evadarile și prietenia merg mână în mână. Acuzat de trei crime, jaf, tentativă de omor a polițiștilor și trei evadări, acest bărbat este periculos. Dar în spatele tuturor acestor lucruri se află motivele care l-au făcut pe acest om un atentator sinucigaș; sunt slăbiciunile lui, iubirile și regretele lui.

Își amintește cuvintele pe care îi spunea un vechi prieten de-al său escroc. „Uită, puștiule, mi-am irosit viața. Nu fi ca mine.” Zâmbise la sfatul acestui cal care se întorcea și petrecuse mai bine de douăzeci de ani în închisoare. „Nu mă vor lua pentru că mă voi opri de îndată ce voi avea destui bani să-mi înființez din nou o afacere. „Dar zborul devine un drog. Nu vâslim doar pentru bani ; Furăm din plăcerea riscului pe care îl reprezintă. Ne simțim despărțiți de ceilalți; trăim o viață diferită de ceilalți. Până în ziua în care trageți prima lovitură în obstacol sau pur și simplu pentru a vă stabili scorurile. Acolo, facem pasul și nu există cale de întoarcere. Bărbatul întins știe asta mai bine decât oricine. Și-a dorit viața, a ales în mod deliberat să facă pasul pentru a se forța să nu dea înapoi. Voia să nu aibă nimic de pierdut știind că această situație îl va forța să aibă totul de câștigat. Nu-i păsa de libertatea lui ; a jucat-o, a pierdut-o, a jucat-o și a pierdut-o din nou. S-a sinucis social , nu din disprețul față de societate, ci pentru că într-o zi s-a uitat în jur, a luat o armă în mână și a crezut în mod greșit că aceasta este soluția la problema lui.

Astăzi, întins pe pat, nu regretă nimic. Din mândrie sau din inconștiență?... Cu siguranță ambele. Nu-și pune nicio scuză. Preferă să- și înfrunte destinul acceptând să plătească prețul.

Totul a început pe 28 decembrie 1936. Parisul, iluminat, tocmai sărbătorise Crăciunul. Monique, o tânără creatoare de modă, era pe cale să nască; Părul ei băiețel îi dădea jocul unei pisici tinere . Ochii ei alune erau copleșitor de senzuali. Era fericită . În câteva clipe, avea să-i dăruiască cel de-al doilea copil celui pe care îl adora . Un fiu, era sigură de asta. Ar putea fi doar un bărbat care își bate stomacul într- un mod atât de dureros . Nu știa încă câtă suferință și dezamăgire îi va aduce această naștere. Urma să nască moartea care avea să lovească mai târziu pe unii bărbați care nu s- au născut încă sau pe alții care erau deja adulți.

Pierre, lângă patul soției sale, mai nervos decât ea, o privea cu teamă și tandrețe, în timp ce ștergea mărgelele de sudoare care îi împodobeau fruntea febrilă.

— Suferi, îngerul meu?

— Nu, e în regulă! Vei vedea băiatul frumos pe care ți-l dau. Te iubesc, știi asta, nu?

Ca răspuns, el a mângâiat gura oferită de Monique cu buzele lui, iar ea nu a putut reține un strigăt de durere.

— De data asta îl simt venind, diavolul ăla.

Moașa l-a împins pe Pierre deoparte .

— Hai, lasă-mă să lucrez și nu arăta așa ; totul va fi bine .

Nașterea a fost dificilă. Monique gemu, împingând cu toată puterea să ajute la naștere . Așa am văzut ziua, cu capul în jos, după ce am strigat să-mi anunț venirea pe acest pământ. Tatăl meu , cu ochi admiratori, se uita la atributele mele masculine. Apoi, întorcându-se către Monique, părând uimită și încântată:

— Dar e un băiat mic! Auzi, dragă ? Am un fiu... Un fiu!

— Mulțumesc, Doamne! Au fost cuvintele mamei mele .

Poate că ar fi fost mai bine să-i mulțumească diavolului... Părinții mei, ambii din case modeste, proiectați pentru o mare firmă de broderie de lux. Lucrând la aceeași masă , timidul Pierre devenise îndrăzneț și risca un sărut, pe care Monique îl întorsese cu bucurie. De șase luni așteaptă ca el să decidă ! Apoi miracolul iubirii i-a determinat să se îndrăgostească, apoi să se căsătorească. Tatăl meu era un bărbat frumos, asemănarea lui cu Gary Cooper și ochii lui verzi îl făceau plin de farmec.

Pentru tot cuibul de dragoste, un dormitor-bucătărie pe care mama o făcuse foarte locuibilă decorând-o plăcut. Sora mea sa născut acolo . Ca să se întâlnească, ambele seri lucrate, fie rulând țigări în cantități mari , fie copiend adrese pe plicuri.

Erau fericiți . Nașterea mea i-a forțat să se miște. Așa am făcut primii pași într-un „ două camere, bucătărie, baie” pe care nu l -au mai părăsit niciodată.

Primul meu „tată...mamă” mi-a ieșit din gură spre uimirea familiei . M-a sunat tatăl meu , mâna lui mi-a mângâiat părul creț și mi-a spus tandru în timp ce mă săruta:

— Vino aici, micuțul meu gelos.

Eram cald, mă simțeam protejată. Visele mele din copilărie erau pline de dulceață.

Într-o dimineață, din patul meu, am văzut-o pe mama plângând. Tatăl meu stătea în fața ei, beandu-și lacrimile ca și cum ar fi vrut să- și astupe durerea. La picioarele lui era o valiză . Privirea mea a întâlnit-o pe a lui. M-a luat în brațe și m-a strâns atât de tare încât m-a durut.

— Depinde de tine să- mi protejezi cele două soții, omulețule! au fost ultimele lui cuvinte.

M-a pus la loc in pat si s-a indreptat spre usa. Mama s -a întors la mine; Nu mai plângea, dar toată tristețea din lume se vedea în ochii ei. Nu l-am mai văzut niciodată pe tatăl meu . De fiecare dată când îl sunam, sora mea îmi spunea că este bolnav și că îl voi revedea curând. Acest gol mi-a frânt inima și, în ciuda afecțiunii mamei mele , m-am simțit pierdut departe de el.

Iarna a fost mult mai aspră. Mama ne adunase în bucătărie și își așezase patul acolo. Locuim în această cameră, celelalte fiind neîncălzite .

Prima dată am auzit cuvântul „război” de la bunica mea. Cuvântul „prizonier” a apărut adesea în conversațiile de familie. Și apoi, într-o zi, fără să înțeleg cu adevărat evenimentele, am văzut toată familia reunindu-se; În jurul meu erau doar femei și câteva valize slabe. Eram îmbrăcat călduros și toată lumea a părăsit apartamentul.

această vacanță neașteptată . Străzile erau pline de oameni, dar adulții din jurul meu

aveau cu toții expresii dureros de triste pe fețele lor. Franța pierdea războiul. Începea exodul , germanii urmau să invadeze Parisul. Eram prea tânăr ca să înțeleg consternarea cauzată de gravitatea evenimentelor . La fel ca mulți francezi, familia mea a fost transportată prin Franța Liberă. Călătoria mea s-a încheiat într-un sat din Vienne, în Château-Merle. Am avut veri acolo care erau fermieri. Primul meu castron cu lapte cald m-a făcut să uit de nopțile petrecute pe drum, cu stomacul pe jumătate gol, cu doar paiele unui hambar pentru pat și doar căldura corpului mamei pentru căldură.

Câteva zile mai târziu, mi-am luat rămas bun de la mama, care a fost nevoită să se întoarcă la Paris, și am fugit să plâng într-un colț al grajdului pentru a-mi încredința nenorocirile unui măgar . Și lunile au trecut. Într-o zi, când îl întrebam de tatăl meu , în cele din urmă mi s-a explicat că este prizonier în Germania. Devenisem un adevărat mic țăran. Dimineața, trezindu-mă devreme, plouă sau soare, îmi porneam să-mi conduc turma de vaci la pășune. Arătam ciudat , cu pelerina mea neagră acoperită cu glugă, pantalonii mei de golf și saboții mei cu talpă de lemn . Cu un goan în mână, mi-am îndeplinit misiunea fără să tresară. Am învățat să studiez animalele, să le iubesc. Am avut un câine ca tovarăș. Am avut conversații foarte serioase împreună. I-am spus despre tatăl meu, despre durerea mea că am fost separat de familia mea. M-a mângâiat cu o linsă pe față; părea să-i placă gustul sărat al lacrimilor mele.

Și apoi ne- am întors la Paris. Totul se schimbase. Străzile erau pline de soldați germani. Mama uneori ne lăsa singuri. Sora mea m-a pus să mănânc, spunându-mi că mama trebuie să lucreze de când tata nu mai era acolo . Am dormit cu toții în același pat pentru a ne încălzi. Au trecut luni ...

Într-o zi, în miezul nopții, am fost trezit de sirene. Ne-a sunat soneria . Un bărbat s-a repezit spre noi și i-a spus mamei :

— Repede, la pivniță, e un bombardament!

Mama i-a spus că preferă să stea în apartamentul ei, că oricum nu s-ar schimba nimic dacă bombele ar cădea asupra clădirii noastre . Au fost alte alerte. Mama mea a decis să ne trimită înapoi la verii noștri de la țară pentru mai multă siguranță.

Întors la fermă, mi-am reluat activitățile de pastor de vaci. Viața era grea, dar aveam destule să mănânc . Am învățat să fac unt cu mixerul, să fac budincă neagră gătind sânge de porc în vase mari de fontă, să frământ aluatul de pâine , să pregătesc cuptorul la temperatura potrivită ardând mănunchiuri de crenguțe în el. am secerat recolta; Ochii mei admiratori priveau treieratorul care separă boabele de spic. A fost recolta de struguri unde am primit prima mahmureală. Au trecut luni ... Foarte des, în conversațiile adulților, am auzit vorbindu-se de masacre, morți, suferințe. Și apoi, într-o zi, vărul meu a venit în fugă pe câmpul unde mă zbaleam cu câinele meu. M-a luat de mână și a spus:

— Repede, micuțul meu, hai să mergem acasă! Vin nemții.

Desigur, o oră mai târziu, ferma a fost invadată de camioane. Bărbați înarmați ieșeau de pretutindeni. Aveau o privire dură și au început să-l împingă pe vărul meu în timp ce îndreptau un revolver spre spatele lui. Au început să viziteze toate camerele casei. Un om care părea să fie conducătorul a dat un ordin într-o limbă pe care nu o înțelegeam; Apoi, adresându-se verișoarei mele , i-a spus în franceză că bărbații lui le era foame și a forțat-o să le servească o masă. Toate mesele au fost scoase în curtea fermei în acest scop. Verișoara mea era furioasă, dar s-a liniștit când verișoara mea a făcut-o să înțeleagă că nu trebuie să se răzvrătească, sub pedeapsa represaliilor. M-am uitat la acești bărbați fără teamă, nu mi-a mai fost frică. Adresându-mă surorii mele , i-am spus:

— Asta sunt nemții?

— Taci, nu spune asta !

Apoi m-am apropiat de cel pe care îl auzisem vorbind franceză.

— Spune, domnule, tu ești cel care îl ia pe tatăl meu prizonier? Mi-ai da înapoi?

Bărbatul s-a uitat la mine, ochii lui erau blânzi; Mi-a mângâiat părul la fel ca tatăl meu. M-a luat în genunchi și mi-a spus că mi-o va da înapoi foarte curând. Mi-a arătat poze cu copiii lui, vorbindu-mi despre ei în același mod în care tatăl meu trebuie să fi vorbit despre mine în lagărul lui de prizonieri. Vărul meu, văzându-mă în genunchii neamțului, a sosit ca o furie și mi-a spus:

— Coboară imediat de acolo ! Și tu, lasă acest copil în pace!

Neamțul s-a uitat la ea, enervat, și m-a pus din nou pe picioare.

— Și eu am copii, doamnă, iar noi germanii iubim copiii...

ucizi tații !

Acesta a fost răspunsul vărului meu , alb de furie. Incidentul s-a încheiat acolo.

Eram un copil. Nu știam încă ce este ura . Viitorul m-ar învăța să conjug acest verb „a urî" în toate formele lui.

După germani, am avut vizite de noapte de la oameni înarmați. Nu aveau uniforme. Acolo, vărul meu era tot zâmbet. Am fost obligat să mă culc imediat ce au ajuns. Uneori coboram din camera mea descult ca sa nu fac nici un zgomot. I-am surprins pe toți adunați în jurul mesei mari de bucătărie. Bărbații au mâncat cu poftă bună și au băut la fel de mult. Vărul meu Hubert vorbea mai des decât ceilalți, care păreau să-l asculte cu atenție. Am aflat mai târziu că erau luptători de rezistență . Au venit la fermă să se aprovizioneze atât cu mâncare, cât și cu informații . Încetul cu încetul, nu am mai fost pus să urc în camera mea și am cunoscut mai bine acești bărbați care se luptau să-mi aducă tatăl înapoi mai repede. Vărul meu m-a luat deoparte pentru a-i explica că nu ar trebui să spun nimănui ce am văzut. M-a făcut să înțeleg gravitatea lucrurilor și riscul pentru viața noastră dacă ar fi cunoscut.

Ferma era izolată. Singurii noștri vecini erau părinții verilor mei, care dețineau și o fermă de animale. Bătrânul meu văr a fost primarul celui mai apropiat sat, Savigny-Lévescault, care se afla la doi kilometri de fermă. Am fost trimis la școală acolo. Nu am învățat prea multe acolo pentru că mergeam acolo foarte neregulat, deoarece munca la fermă necesita prezența mea . Micii mei prieteni și cu mine obișnuiam să jucăm războiu . Ne -am făcut singuri pistoale-mitralieră din lemn. De o mie de ori am căzut morți, de o mie de ori am reluat lupta. Fetele au participat la jocurile noastre; Ne-au tratat rănile imaginare făcând bandaje din batistele noastre murdare. Am învățat să iubesc aceste arme de lemn; Această pasiune nu m-a mai părăsit niciodată.

Și apoi, într-o zi, au răsunat explozii. Vărul meu ne-a dus până la un turn cu vedere la fermă. De acolo am asistat la o adevărată luptă . De la postul nostru de observație am putut vedea bărbați alergând. Grindină de gloanțe au spulberat ferestrele casei . Bărbații din depărtare trăgeau în alți bărbați. Germanii părăseau Poitiers. De la debarcarea în Normandia , a fost o dezamăgire pentru ei. Pe drumul de întoarcere, grupuri de luptători de rezistență au pus ambuscade. Asemănător cu cel întins peste drumul care trecea pe lângă fermă. Germanii erau în număr foarte mare; foarte puțini dintre ei s-au oprit să tragă. Pentru că convoiul nu s-a oprit. Apoi focul s-a oprit ; Aproximativ zece soldați germani au intrat în fermă și au început să o jefuiască. Am fost adăpostiți și vărul meu ne-a ordonat să nu ne mișcăm și să tăcem. Apoi soldații au dispărut, cu armele încărcate cu mâncare.

Am așteptat o oră bună înainte de a părăsi ascunzătoarea noastră, pentru a fi siguri că orice pericol a trecut. De îndată ce am ajuns în curtea fermei, un bărbat cu fața plină de sânge și ținând un pistol-mitralieră s-a apropiat de vărul meu. L-am recunoscut imediat; Era unul dintre cei pe care i-am văzut în timpul întâlnirilor de noapte .

— Toți prietenii mei au murit! Poți să mă ascunzi, Hubert? Trebuia să fim treizeci de oameni pentru a lansa atacul, dar eram doar șapte la momentul acțiunii. Ce masacru, bătrâne... La dracu! si mai mult, sunt atins.

Vărul meu i-a făcut semn să-l urmeze și bărbatul a dispărut din ochii mei. El urma să fie ucis două săptămâni mai târziu într-un alt atac lângă Saint-Julien-L'Ars.

Eu și sora mea ne-am distrat ridicând carcasele rămase pe poteca care duce la drumul mic. Deodată am văzut un cadavru întins în șanț ; ca o marionetă dezarticulată, cu capul atârnat într-o parte. Sângele îi curgea din gură. A fost primul contact pe care l-am avut cu moartea și nu m-a speriat. Am început să-l sun pe vărul meu. Și ochii mei, parcă fascinați, au căzut asupra trupului mortului și
au desprins mai mult de ea . A sosit vărul meu și mi-a ordonat să plec naibii de aici.

Am aflat că au fost găsite mai multe cadavre și că vărul meu primarul s-a ocupat să le îngroape cu demnitate. Câteva zile mai târziu, mașinile de rezistență au umplut curtea fermei. Pentru prima dată i-am văzut în plină zi. Fețele nebărbierite și obosite erau înfricoșătoare de văzut. Femeile cu capul ras stăteau în mijlocul tuturor acestor bărbați care îi insultau. Nu înțelegeam. Eram nefericit în fața acestor femei pline de lacrimi. Bărbații și-au turnat vin peste cap , numindu-le... curve germane , carii, cățele.

Una dintre ele avea fața marcată de bătăi și avea o zvastica pictată pe frunte. Ea nu a spus nimic, dar a plâns. Unul dintre luptătorii rezistenței a observat că mă uitam la ea. Fusese deja la fermă, dar mi - a fost greu să -l recunosc ; Era terifiant , mirosea a ură. Mi s-a adresat :

— Hei, pariziene, vrei să vezi cățeaua asta goală ?

Mâna lui a aterizat pe decolteul rochiei și a tras brusc, rupând materialul pentru a-i dezvălui sânii. Încurajat de râsetele însoțitorilor săi, a început să sfâșie bucățile de țesătură și a început să o mângâie pe fată, care s-a zbătut în timp ce-l insulta.

— Dacă a fost bine pentru nemți, e bine pentru noi, vacă blestemată! Da, băieți?

Toată lumea s-a repezit spre ea. S -a prăbușit la fundul camionului. Unul dintre bărbați și-a ridicat patul puștii și l-a lovit, strigând insulte. Ea nu s-a ridicat.

Am stat acolo, uitându-mă la acest spectacol. Tocmai descoperisem pentru prima dată nuditatea unei femei. În ciuda vârstei mele fragede , mă supărase . Nu am înțeles această ură, această hotărâre de a face o femeie să sufere. Vărul meu a observat prezența mea și mi-a ordonat să merg acasă . Nu părea mulțumit de ceea ce se întâmplă și s-a adresat unuia dintre liderii rezistenței care le-a dat oamenilor săi ordin să plece. Camioanele au plecat din curte în strigăte și râsete. M - am dus la fereastră să o zăresc pe femeie, sperând că s-ar fi ridicat. Nu, nimic! Poate că au ucis-o. Nu am știut niciodată nimic despre asta.

Au fost multe alte vizite. Și apoi într-o zi mama a venit să ne ia. Am aflat de la ea că războiul se va termina în curând și că ne putem întoarce cu ea la Paris. Prima mea propoziție a fost:

— Și tată, mă duc să-l mai văd, se întoarce?

— Da, dragă, se va întoarce foarte curând; Îți promit.

Înapoi la Paris am fost trimis la curs. Am rămas în urmă ca mulți copii de atunci. Mai mult, nu mi-a plăcut școala, obișnuindu-mă prea mult cu libertatea peisajului. Am visat doar lupte imaginare. Am avut un prieten cu care am făcut tot felul de răutăciuni. Ne-am dus pe malurile Senei și ne-am purtat războiul cu praștii. Temele au avut de suferit pentru că aproape că nu mi-am deschis cărțile pentru a studia. Mama a venit acasă obosită de la muncă și nu a avut timp să verifice dacă au terminat . Când mi-a pus întrebarea, i -am răspuns :

— Da, mamă, am terminat.

A fost mulțumită de acest răspuns.

Ca o buruiană sălbatică, am învățat viciile străzii. Acolo mi-am întâlnit prietenii care, la fel ca mine, visau doar la răni și lovituri.

Într-o zi, întorcându-mă de la școală, privirea mea a căzut reflex pe balconul apartamentului nostru. Mama îmi făcea semn cu mâna. Un bărbat stătea lângă el , cu mâna dreaptă sprijinită pe umăr.

Acest om, fără să -l recunoască cu adevărat , îmi era familiar . L-am așteptat, am sperat, timp de șase ani. Am început să alerg ca un nebun. Ma durea inima de fericire. Un strigăt mi -a scăpat din gât:

- Oh! Tata... Tata!

Scăpat de suflare de la cele două etaje de scări pe care le urcasem , m-am oprit mort în fața ușii noastre. Stătea acolo cu brațele deschise, cu fața și trupul slăbit . O mare oboseală se vedea în ochii lui. M-a ridicat și, cu capul pe umărul lui , am izbucnit în plâns.

— Nu mai plânge, micuțul meu, m-am întors; Nu te voi mai părăsi niciodată.

Viața a revenit la normal. Tatălui meu i-a luat un an să -și recupereze sănătatea. A făcut mai multe stagii la spital înainte de a se întoarce la muncă. A fost curajos și și -a refăcut treptat afacerea de broderie, pe care o înființase chiar înainte de război.

anii . Prezența tatălui meu , dacă m-ar fi umplut de bucurie, nu a făcut- o
nu mi-a schimbat modul de a studia. Mi-am schimbat școala. Degeaba. Prea ocupat cu propria lui afacere, tatăl meu nu mi- a verificat niciodată caietele și nici nu și-a făcut griji dacă îmi cunoșteam lecțiile. Am fost iubit, dar am fost locuit alături de mine.

În strada mea, am format o bandă. Eram foarte mândru să fiu lider . Ne-am confruntat cu gașca de pe o stradă vecină în lupte destul de violente pentru copiii de vârsta noastră . Aș veni acasă cu buzele dureroase sau cu ochiul umflat. Tata părea încântat că nu m-am plâns niciodată. Dimpotrivă, părea mulțumit să vadă că sunt capabil să lupt și să mă apăr. În gașca mea, a existat un necinstic destul de mic pe care l-am poreclit „puricii”. Uneori ne ascundem în pivniță. Ne-am jucat să fim mari, oferindu-ne buzele în sărutări neexperimentate , dar tandre. Aveam secretele noastre și o teamă teribilă de a fi prinși de părinții noștri. Ne-am descoperit diferențele cu timiditate și amuzament . Iubirile copiilor sunt întotdeauna curate. Nu aveam cuiva căruia să îndrăznim să-i încredințăm aceste începuturi de dorință. Ne era puțin rușine de aceste jocuri. Eu aveam doisprezece ani, ea unsprezece. Am vorbit dur despre adulți, despre părinții noștri. Mereu am fost de acord că ei nu ne-au înțeles. Cu „La Puce” mi-am făcut planuri de călătorie. Desigur, am promis să nu ne părăsim niciodată unul pe celălalt. Am pecetluit acest jurământ oferindu-ne un cadou unul altuia. În curând aveam să mă despart de ea și nimeni nu-și va da seama de golul care avea să lase în mine.

Bucuria inițială a revenirii tatălui meu se diminuase. Mi- l imaginasem ca pe un frate mai mare căruia îi puteam spune totul și care avea să participe la jocurile mele. Prea ocupat cu munca lui, mi-a refuzat fără să știe ceea ce mi-a lipsit cel mai mult: „prezența” lui. M-a iubit, știam, dar m-a lăsat

să cresc fără să-mi observ sau să-mi corectez greșelile. Eram puțin supărat pe el pentru această lipsă de interes. Mi-aș fi dorit să mă întrebe pe larg despre ceea ce făcusem toată ziua, să mă facă să - mi recit lecțiile și să mă certat că nu le-am învățat. Nu, nimic din toate astea nu se întâmpla. A fost acolo, dar a trăit ca la marginea vieții mele. Cu toate acestea, lucrurile păreau să se schimbe.

De la întoarcere și prin muncă asiduă, reușise să-și îmbunătățească performanța afacerii sale... Și cu mândrie mi-am luat locul în prima noastră mașină. Oh! Nu era nou, dar unul bun la mâna a doua. Părinții mei și- au promovat examenele de conducere împreună. Mama mea a fost acceptată la prima încercare. Tata, pe de altă parte, a trebuit să încerce de două ori . Râsesem de el, însoțită de zâmbetul ironic al mamei . În interior am fost supărat de eșecul tatălui meu . Pentru mine, el era invincibil.

Această mașină ne permitea să facem plimbări lungi prin pădure în weekend. M-am simțit mai aproape de tatăl meu pentru că făceam plimbări lungi în tufă; Ne jucam împreună, mergeam la pescuit : pasiunea lui . Aceste week-end-uri au fost destul de scumpe din punct de vedere al costurilor hoteliere. Tatăl meu a decis să cumpere o fermă veche, cât mai aproape de un râu. A rugat-o pe mama să ne găsească ceva bun. A ajuns acolo în mai puțin de o lună. Casa era într-o stare jalnică , dar avea stil cu grinzile expuse și acoperișul din țiglă veche de teracotă. Prima dată când am mers acolo, a trebuit să smulgem buruienile pentru a deschide ușa de la intrare. Geamurile au fost sparte, pereții deteriorați, dar am fost imediat încântat. Mi-am imaginat-o odată renovată și, mai presus de toate, l-am văzut ca locul în care să fiu lângă tatăl meu în weekend.

Ne petreceam sâmbăta și duminica curățând , revopsind , tăind buruienile și decorand casa noastră, care începea să capete un aspect frumos. La mine mă împrietenisem cu o tânără de la ferma vecină. Era minunată cu ochii ei albaștri și părul roșu. Numele ei era Raymonde și de fiecare dată când o întâlneam și ochii ni se întâlneau mă simțeam roșind până la urechi. Avea optsprezece ani, eram doar un copil și, în secret, eram puțin îndrăgostită de ea. Mergeam foarte des la ferma tatălui său . Avea puști de vânătoare și o pușcă pe care mi-a împrumutat ca să învăț să trag. Am fost foarte talentat și am nimerit aproape de fiecare dată.

A devenit un obicei. În fiecare duminică aveam partea mea de gloanțe de tras. Mă distram făcând cutii de bere și privirea mea a surprins mai mult de o persoană . Am fost destul de mândru să le arăt adresa mea. Uneori ieșeam singur în pădure , înarmat cu pușca mea. Am tras de crengi, am jucat război , observând, ascultând zgomotele făcute de animale pe care prezența mea le îngrijora. Am stat ore întregi plimbându-mă , ploaia nu m- a deranjat . Mi-a plăcut acest contact cu natura, am iubit această singurătate. O zi

În timp ce rătăceam prin grădina noastră cu o pușcă în mână, cântecul unui pițigoi mi-a atras atenția. Acolo era ... inofensivă și frumoasă în rochia ei de pene gri-albastru. Ochii ei mici și vioi se uitau la mine. Când m-am apropiat, ea nu a zburat. Animalele erau prietenii mei. Știa ea? Am urmărit- o pe rând, emitând mici fluiere la care ea a răspuns.

Eram la trei metri de ea. De ce am făcut gestul de a îndrepta pistolul spre ea? Nici măcar nu i-a păsat de reacția mea . Am văzut-o în raza mea de vedere. Ea cânta mereu. Degetul meu a apăsat pe trăgaci într-un gest obișnuit. Detonația m-a făcut să sară pentru că am crezut că arma mea este goală. Gata cu cântatul..., tăcere. La poalele copacului, ea zăcea acolo, sângerând, cu pieptul rupt de plumb. Am simțit un sentiment de goliciune totală. Ce făcusem? O ucisesem . Nu a fost posibil . I-am luat trupul ei cald în mână. O pată roșie a apărut pe carnea mea ca și cum ar fi marcat pentru crima mea. Am început să plâng , „oh! No!”... My tears fell on his plumage as if to impregnate him with my regrets and give him life again. It took me a good ten minutes to calm down. My rifle lay on the ground like an object of shame. I hated myself for my actions. I was talking to my dead titmouse . I had just discovered that a weapon killed; I had never shot an animal. I loved them far too much for that. My gesture had been accidental, but I could not forgive myself. I would have given my life so that this titmouse could live again and its song would grant me forgiveness. In a childish gesture I had dug a small grave for him. It was surely the most beautiful burial a bird ever received . I had wrapped her body in rose petals and surrounded the small mound of earth that covered her with wild flowers. A small cross made of twigs indicated, as in cemeteries, that here... a life had been extinguished. Strange as it may seem, throughout my life it was always with a certain sadness that I reflected on my gesture. Perhaps that titmouse was the good in me that I had just killed. În orice caz, n-am mai împușcat o pasăre în viața mea.

Când mama m-a văzut venind acasă , nu a înțeles de ce mă simțeam atât de tristă. Mi-era prea rușine de acțiunile mele ca să-i spun despre asta. De câteva săptămâni am făcut un pelerinaj în fundul grădinii. Zeul țâțelor a primit cu siguranță mesajul meu acolo , deoarece alții, prin cântecul lor, au venit să-mi transmită iertarea lui. Uneori, în timpul săptămânii, mă duceam și petreceam o seară la

casa bunicii mele din tată . l-am iubit. Fața lui încreștită era frumoasă cu noblețea de ani. Părul ei argintiu legat la spate într-un coc ia dat curs. Am avut încredere în ea. Dar, pe măsură ce l- a idolatrizat pe tatăl meu , ea m-a învinuit mereu pentru comportamentul meu față de părinții mei. Și apoi au trecut lunile .

Confruntat cu dezastrul studiilor mele , tatăl meu a decis să mă trimită la facultate. Am luat asta ca un abandon. Au ales pentru mine fără să țină cont de nevoile mele emoționale. Când i-am spus vestea „ puricii ”, a izbucnit în plâns; Eu, jucându-mă pe bărbat, i -am răspuns cu un foarte teatral : „Nu-ți face griji, mă voi întoarce”.

A fost una dintre cele mai bune colegii din Franța. Cel din iulie. Era condus de oratorieni. am întârziat foarte mult. Cu toate acestea, nu au găsit nimic mai bun decât să mă pună în clasa a 5-a [modernă , făcându-mă să sar peste] clasa [a 6-a] . Neavând elementele de bază pe care le primiseră ceilalți elevi din clasa mea , am avut imediat dificultăți să țin pasul. Eram mediocru, cu excepția materiilor care mă interesau, matematică și geografie. Pe de altă parte, m-am desprins pe terenurile de sport. Disciplina era severă și masa era obligatorie. Îmi făcusem niște prieteni buni. Noaptea, în căminul nostru, așteptam până când supraveghetorul făcuse turul pentru a se ridica din pat și a ne aduna într-un dulap mare care era folosit pentru depozitarea ustensilelor de curățenie. Acolo am fumat primele țigări. Eram cinci ; ne-am acoperit capul cu glugă din bucăți vechi de pânză. Am format un clan. Fiecare , pe rând, săream peste zid seara pentru a ne aproviziona cu țigări și țuică de cireșe în mica cafenea din sat . Am trecut prin spatele bistroului și proprietarul, cu un zâmbet înțelegător, ne-a oferit pentru ce venisem . Știam că, dacă vom fi prinși, vom fi concediați imediat. Dar din moment ce micul nostru grup era alcătuit din copii duri care aveau un lucru în comun: să nu facă nimic la clasă, fiecare dintre noi le-a spus celorlalți că nu ne interesează să fim dați afară din această școală blestemată.

Uneori, mama venea să mă vadă duminica și mă ducea pe mine și pe unul dintre prietenii mei să mâncăm în mica noastră cafenea. Tatăl meu nu s-a mutat niciodată . L-am văzut în timpul concediilor de sfârșit de lună. Uneori am fost pedepsit și forțat să rămân la școală. Eram furios inima. M-am răzvrătit adesea . Doi ani au trecut așa. Notele mele au fost abisale. Trecusem în clasa a IV-a, dar în iulie 1951, când se apropiau vacanțele, am avut grijă să nu-i spun tatălui meu că am fost exmatriculat . Trebuia să mergem în vacanță la Hossegor. În sufrageria hotelului mama mi -a spus vestea pe care o știam deja :

Tatăl tău tocmai m-a sunat. A primit caietul tău. Sunteți pe locul douăzeci și șase din treizeci și doi și sunteți concediat. Dacă ar fi știut asta, nu ai fi plecat niciodată în vacanță. Dar ce putem face cu tine?

— Nu-mi pasă să fiu expulzat, ar fi trebuit să mă ții aproape de tine, asta te va învăța să mă ții departe ... N-am așteptat ca tata șase ani să fie băgat la o școală de curatori.

O pereche de palme mi-au terminat fraza. Am fost furios și am fugit în camera mea strigând în fața tuturor celor care se uitau la mine:

— Nu-mi pasă... nu-mi pasă...

De câteva zile, mama mi-a interzis să merg la plajă. Asta a fost pedeapsa mea. Pe coridorul hotelului , uneori dam peste o tânără frumoasă. Avea părul lung și negru care îi peria umerii. Ochii ni s -au întâlnit și lumina care a strălucit acolo a fost pecetluirea primei mele iubiri din copilărie. Numele ei era Christiane. Arăta ca o fată sălbatică, ochii ei negri ca jet m-au copleșit. Mai în vârstă decât mine, la șaptesprezece ani, m-a impresionat. Eram atât de mândru să-l duc la plajă; L-am admirat, am băut în cuvintele lui. Primul nostru sărut a avut loc în dormitorul mamei mele. Desenasem obloanele pentru ca întunericul să mă ajute să-mi ascund timiditatea. Pentru că acolo, aveam unul mare în fața mea! și nu am vrut ca ea să- mi descopere lipsa de experiență. Ea nu era mai eliberată decât mine, iar flirtul nostru avea frumusețea și puritatea epocii noastre . Aceasta a durat pe toată perioada vacanței . Nici mama mea , nici părinții ei nu bănuiau nimic . Cu briciul meu ne- am făcut o mică tăietură la încheieturi și ne -am amestecat sângele ca un gaj de fidelitate. Am văzut asta într-un film. Noaptea, singur în patul meu, visam la călătorii și aventuri. Eu am fost întotdeauna eroul ... Am salvat-o pe Christiane de cele mai mari pericole și am ajuns mereu pe o insulă pustie. Realitatea a revenit la locul ei odată cu sfârșitul sărbătorilor . Despărțirea noastră ne-a durut, pentru că ea locuia foarte departe de Paris și nu eram sigur că o voi revedea. Ne -am jurat să ne scriem unul altuia . Nimeni nu a înțeles de ce a plâns Christiane când m-a părăsit. Ea a fost indirect responsabilă pentru prima mea fuga, un an mai târziu.

Întors la Paris, tatăl meu nici măcar nu m-a certat că am fost trimis. Mi-a spus doar că nu mă va pune înapoi la facultate. Așa că am intrat într-un liceu. Rezultatul a fost același.

Deși notele mele au fost semnificativ mai bune, de multe ori m-am bătut la bătaie. Aș sări peste câteva ore ca să merg la cinematograful local . Într-un cuvânt, începeam să devin „dur”. Uneori, furam bani de la părinți ca să-mi plătesc ieșirile sau făceam o înscriere la un curs de seară în timp ce pretindeam banii pentru a plăti. Părinții mei nu au văzut pe ce cale merg. Într-o seară, când ieșeau cu prietenii să -l asculte cântând pe Piaf, le-am cerut permisiunea să meargă la cinema cu prietena mea cea mai bună care era cu doi ani mai mare decât mine. Au fost de acord, neștiind că nu aveam nicio intenție să văd un film. Ca și adulții, eu și prietenul meu am decis să mergem la o plimbare în Pigalle. Bébert cunoștea acolo o fată care era prostituată. Avusese deja experiențe sexuale cu femei . Schimbasem doar mângâieri cu copii foarte puri . Când mi-a spus scopul ieșirii noastre, am fost imediat de acord. În curând aveam să împlinesc șaisprezece ani .

— Ai luat deja o fată, nu-i așa, Jacky?

Departe de a-l dezabuza, i-am răspuns afirmativ.

— Pariezi, ce crezi că sunt, fecioară! Prietenul tău este cel puțin drăguț?

— „Genial”, vei vedea; Lucrează într-un bar. I-am spus despre tine, e în regulă. Ea vrea să călărească cu tine. Dar va trebui să plătiți pentru asta. Ai măcar bani?

— Bineînțeles că am câteva, uite. I-am furat câteva de la mama azi dimineață; ea nu a văzut nimic acolo. Mândră, am scos câteva bancnote din buzunar.

Am decis să mergem pe jos până acolo , după ce părinții mei mi-au spus să nu mă întorc. prea târziu. Pe drum ne -am oprit la mai multe cafenele și am băut câteva pahare de alcool. Chiar aveam nevoie ca să-mi dea curaj. În buzunar aveam praful pe care mi- l dăduse Bébert . M-am simțit foarte puternic cu asta în mână. Ca adevărații gangsteri pe care i-am văzut în filme. Eram sigur că iubita lui Bébert avea să creadă că sunt dură... Voiam să o impresionez să-mi ascund teama de a mă găsi singur într-o cameră cu ea. Nu am vrut ca ea să-și dea seama că era prima mea oară . Când am ajuns în Pigalle, eram complet beat. Această lume a nopții m-a uimit. Toate acele luminițe care luminează cluburile mă amețeau ... Să mă gândesc că aici locuiau gangsterii, după ce îmi spusese Bébert , care veneau deseori acolo să revinde în cluburi sticlele de alcool pe care le fura din magazine sau pivnițe!

Un portar ia salutat prietenos lui Bébert . Și-a mai dat puțin umerii , aruncându -mi cu un aer superior :

— Vezi tu, sunt cunoscut aici.

— Spune, Bébert, cunoști vreun tip dur cu arme și tot? Știi ce vreau să spun...

— Pariezi că știu câteva! Uite, mai târziu , îl voi ruga pe domnul Paul să-ți arate portul. E un tip rău, domnule Paul. Ei bine, într-o seară, l-am văzut bătând un tip. Ar fi trebuit să vezi cum a aranjat -o pentru tine !

L-am ascultat pe Bébert cu admirație. Eram în lumea visurilor mele. Și eu am început să -mi mai rostogolesc umerii când Bébert mi-a făcut semn, arătând spre un bar, că am ajuns. Am intrat în ea. Barul era luminat cu lumini slabe. Erau fete la ghiseu. Alții erau așezați la mese cu clienți, inclusiv unul căruia îi strecura mâna sub fusta unei blonde chicotite care mă privea cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Bébert a strigat : „Bună, copii !” ” care mi -a înăbușit „Bună dimineața, doamnelor și domnilor”, apoi s-a îndreptat spre fundul camerei, unde un bărbat de cincizeci de ani stătea adânc în conversație cu două brunete frumoase.

— Bună ziua, domnule Paul. Îți prezint prietenul meu Jacky.

— Bună, copii. Venim să le vedem pe aceste doamne. Ah! Tu ești, faimosul Jacky. Bébert are doar numele tău în gură. Am auzit că amândoi faceți unele frumoase!

Mâna lui mare a strâns-o pe a mea până m-a durut. Dar am rezistat presiunii. Apoi a făcut prezentările. Una dintre fete se numea Carmen, cealaltă Sarah. Știam că Sarah era prietena despre care mi-a spus Bébert. M-am simțit că roșesc când, în loc să-mi strângă mâna, ea a spus:

— Haide, să ne sărutăm. Iată, stai lângă mine, iar tu, Bébert, stai-ți fundul lângă prietena mea.

— Pot să vă aduc ceva de băut, copii ? a intrebat seful.

Ne-a pus să servim coniac. Și eram deja la lustruit de pantofi!... Bébert a explicat că nu avem mult timp. Eu, cu țigara în gură, încercam să fiu naturală în fața acestei fete care îmi pusese brațul în jurul umărului. I-am simțit mâna mângâindu-mi ceafa.

— Câți ani ai, Jacky? întrebă ea.

Nu aveam încă șaisprezece ani, dar am răspuns :

— Aproape optsprezece ani, doamnă.

Fata a început să - i zâmbească prietenei ei.

— Nu-mi spune doamnă, haide. Spune-mi Sarah.

Apoi, întorcându-mă către prietenul meu:

— Iubitul tău este drăguț.

Mă străduiam atât de mult să mă comport dur! Și singurul lucru la care se putea gândi să spună a fost că sunt drăguță. Mi-a luat țigara de pe buze și și-a pus buzele calde pe ale mele. L-am sărutat înapoi cu pasiune. Se uită la Bébert, complet uluită.

— Ei bine, colonul meu, e promițător!

Mi-am pus toate cunoștințele tinere în acest sărut și eram mândru de rezultat. Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Bébert de parcă ar fi spus: „Vezi, prietene". » Sarah trebuie să -și fi dat seama că eram mai tânără decât am spus și găsise acest compliment să-mi mulțumească. Obisnuita cu barbatii, trebuie sa fi simtit ca aveam nevoie sa ma relaxez. I-am luat din nou buzele . ne-a întrerupt Bébert .

— Hei, Sarah, vii cu prietena mea? Eu merg cu Carmen.

— Bine, bărbați, să mergem!

Am urcat un etaj ca să ne găsim pe un coridor în care erau mai multe camere. Sarah i s-a adresat lui Bébert :

— Plătești?

— Nu, e prietenul meu. El te va da pentru noi doi. Îi vei da partea ei lui Carmen. E în regulă cu tine , puiule? spuse Bébert mângâind fesele lui Carmen.

— OK, funcționează așa cum spui.

Și amândoi au dispărut într-o cameră. Sarah m-a luat de mână. A aprins doar o lampă mică.

— Scoate-ți hainele, Jacky; Am de gând să mă spăl.

Apoi, în fața mea, și-a scos rochia. Nu purta decât o pereche de chiloți, care au fost scoși în același mod. Eram acolo uitându-mă la ea. Pieptul ei perfect rotunjit mi-a amintit de femeia pe care o dezbrăcaseră rezistenții în fața mea. Dorința m -a copleșit și, cu ajutorul alcoolului, mi-am luat curajul în ambele mâini. În timp ce ea stătea ghemuită deasupra bideului și se spăla, mi-am așezat praful cu degetele pe noptieră pentru a o impresiona. Eram în lenjerie când ea s-a întors. Nu m-am simțit niciodată atât de prost. Ochii i-au căzut pe armă. Ea a zâmbit din nou , dar nu mi-a spus nimic.

Ea își cuibărește corpul cald lângă al meu:

— Lasă-mă să o fac.

Nu aș fi putut cere ceva mai bun.

Era blândă și grijulie, ignorând lipsa mea de experiență. M-a ajutat să pătrund în ea și mi-a ghidat simțurile. Foarte repede mi-am făcut plăcerea. Apoi, împingându-mă într- o parte, m-a sărutat înainte de a părăsi patul.

— Ți -a plăcut, Jacky?

În fața declarației mele, ea a continuat :

— Spune-mi, câți ani ai cu adevărat ? cel mult șaisprezece!

Ochii lui întunecați mă priveau cu tandrețe și nu puteam să-l mint. Acum nu-mi pasa.

— Da, am aproape șaisprezece ani; Nu schimbă nimic, nu-i așa?

— În afară de bătaia de cap în care s-ar putea să intru, ai dreptate, nu schimbă nimic. Dar părinții tăi te-au lăsat să ieși la ora asta?

Timp! nu ma mai gandisem la asta. Era ora două dimineaţa ; Trebuia să fiu acasă la miezul nopții după ce presupusul film pe care am fost să- l vedem s-a terminat.

— La naiba, trebuie să plec de aici.

— Nu ai uitat nimic, dragă ?

Da, am uitat două lucruri: să-i plătesc pe ea și să-mi plăfesc degetele. Mi-am scos bancnotele și i-am dat totul, păstrând doar monedele .

— Va fi bine așa ? Pot să mă întorc să te văd?

— Da, de ce nu?

Pe palier, Bébert mă aștepta. A terminat în același timp cu mine.

— I-ai dat banii lui Sarah?

am răspuns afirmativ . Și, arătându-i ceasul meu:

— Ai văzut timpul, trebuie să plecăm de aici.

Lumina strălucea de la fereastra apartamentului părinților mei. Era trecut de trei dimineața. Nu ne-au mai rămas destui bani de buzunar ca să luăm un taxi acasă. M-am întrebat ce minciună aș putea inventa pentru a scăpa din încurcătura asta. Tatăl și mama mea erau pe palier. Singurul lucru pe care l-am primit au fost câteva palme bune înainte de orice explicație.

Tatăl tău s-a dus să vadă unde poți fi. Filmul s -a terminat la miezul nopții... Unde erai ?

Am avut un impuls nebun să -i spun că tocmai mi-am tras o curvă, doar ca să văd cum ar fi fețele lor. Dar, cu prudență, am intrat într-o explicație tulbure. Tatăl meu m-a luat de brat și mi-a spus să mă culc și că vom rezolva asta mâine. Am adormit gândindu- mă la Sarah, la corpul ei. Această descoperire a plăcerii sexuale fusese pentru mine o compensație pentru dragostea pe care mi-aș fi dorit să o ofer pe plan pur sentimental celor din jur. Sarah fusese blândă , trupul ei mă eliberase de plăcerile solitare. M-am simțit ca un bărbat. Ea mi-a spus " draga mea ". Neexperienta mea nu putea ști că pentru ea toți bărbații erau dragii ei pe vremea trecerii. Am ajuns să -l iubesc când m-am gândit la asta. Era necesar ca alcoolul că am băut a început să -mi chinuie stomacul și să-mi transforme patul într-o barcă prinsă de furtună , încât am uitat momentan dragostea mea în devenire în favoarea chiuvetelor unde am început să vărs intestine și intestine.

Era ziua când mama m-a scuturat să mă trimită la curs. Păream trist. Eram livid.

— Ți-ai văzut fața ? Mă întreb unde ai fost aseară cu prietenul tău Bébert ! Hei! vorbesc cu tine.

„Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede", am spus cu un zâmbet palid, ironic.

— Oricum , asta e ultima dată când vei ieși cu bătăușul ăla. Nu vreau să-l mai văd aici; ai inteles corect?

I-am răspuns cu un „da doamnă" care însemna „continuă să vorbești".

Tatăl meu nici măcar nu mi-a pomenit de această întârziere după aceea. Mi-ar fi plăcut să-i spun adevărul ! Întreabă-l dacă la vârsta mea a avut aceleași experiențe ca mine. Pentru el am fost un copil. Nu știa că mintea mea era chinuită și trebuia să fie eliberată de toate întrebările fără răspuns pe care le avea. Devenisem din ce în ce mai agresiv. Când am ieșit din clasa, l-am revăzut pe Bébert și i- am explicat că mama nu vrea să mai vină la noi acasă. Ne hotărâsem împreună să ne prefacem că nu ne mai vedem pentru a potoli furia mamei mele . Am vrut să o văd din nou pe Sarah. I-am spus că vreau să pierd cursul ca să mă poată conduce la barul unde lucra ea altă dată . Raspunsul lui m-a surprins:

— Ești bolnav! Ziua nu muncește, doarme .

— Ei bine, du-mă la ea acasă.

- Ești nebun? Aș fi țipat de iubitul ei dacă aș apărea la ușa ei cu tine. Spune-mi, te -ai îndrăgostit de acea curvă, din întâmplare? Dar da, e îndrăgostit, ticălosul ăla!

— Și atunci e dreptul meu, nu! E drăguță, copilul ăsta.

— Ascultă, Jacky, trebuie să-ți spun, mica ședință de aseară a fost doar pentru a-ți face plăcere. Dar prietenul meu nu o va mai face. Pentru că dacă ar fi prinsă făcând sex cu un băiat de vârsta ta , socialistul ar fi băgat-o la închisoare. Deci, dă-i drumul, vrei? Și nu începe drama ta ... Sarah este o curvă. Este treaba lui să facă rost de bărbați. Nu-i pasă de băieții de vârsta noastră. Dacă îți place de el, începe prin a-l lăsa în pace și nu îndrăzni să te întorci în acel bar fără mine, sau te bat în fund. Se înțelege asta?

— Bine, nu te enerva . Spuneam asta doar ca să vorbesc.

Ceea ce mi-a spus Bébert tocmai mi -a pus ideile la loc. Trebuia să o revăd pe Sarah patru ani mai târziu. Am râs bine când i-am încredințat gândurile mele de atunci.

Încă nu am găsit un dialog cu părinții mei. Obișnuiam să mă certam cu mama pentru nimic. La clasă am făcut din ce în ce mai puțin. Singura mea pasiune era cinema . Filmele cu gangsteri și western-urile mi-au ocupat timpul și mintea. Acasă, aveam două pistoale de jucărie pe care nu le-am lăsat niciodată în urmă. În stradă, cu prietenii mei, au fost doar lupte și demonstrații de forță. Această pasiune pentru arme avea să capete o mare importanță în destinul meu criminal. Pentru că la o vârstă foarte fragedă, prin jocuri aparent inofensive, m-am condiționat să mă pregătesc pentru crimele pe care urma să le comit. Am repetat în realitate doar ceea ce mă obișnuisem să fac în joc. Singura diferență este că jocurile mele pentru adulți se terminau adesea în sânge. Dar asta este o altă poveste.

De Crăciun , m - a sunat directorul școlii mele .

— Mesrine, am hotărât , de comun acord cu toți profesorii tăi, să nu te luăm înapoi pentru trimestrul din ianuarie . Notele tale sunt deplorabile și nu vom ajunge nicăieri cu tine. Ține așa, tânărul meu prieten, și te vei îndrepta direct către reformator. Aici, veți da această scrisoare părinților dvs. înșivă .

Așa că am fost trimis înapoi încă o dată. Pe tot drumul spre casă , m-am întrebat cum

o să explic asta părinților mei. Eram tulburat. Din fericire pentru mine, managerul mi-a înmânat scrisoarea în loc să o trimită prin poștă. Mi-a dat timp să mă gândesc.

Întors acasă, m-am comportat ca și cum totul ar fi normal, având grijă să nu pun

scrisoare de concediere către părinții mei. Sărbătorile au fost petrecute cu familia . Bunica paternă , pe care o adoram, mi-a dat o sumă destul de mare de bani de Crăciun. Ea vânduse un teren care îi aparținea și a decis să ne dea fiecăruia o cotă proporțională cu vârsta noastră . Ea m-a sfătuit să -l pun în economii pentru mai târziu. Exact în acel moment mi -a venit ideea de a-mi părăsi părinții . Cu acești bani, puteam să plec departe, să scap de chinurile mele, să trăiesc aventura la care visam și mai ales să nu trebuiască să înfrunt furia mamei când a citit scrisoarea de concediere . De o săptămână vorbeam cu Bébert despre planul meu de a scăpa . Îi sugerasem să mă urmeze. A refuzat, dar a acceptat să mă ajute. Am primit vești destul de regulate de la Christiane, frumoasa fată sălbatică cu care îmi petrecusem vacanțele la Hossegor. Mă gândeam uneori la ea cu o oarecare tandrețe. Așa că spre ea mi s-a întors mintea. Mi-am făcut un plan să plec în dimineața începerii școlii. Mă duceam acasă la Christiane și o rugam să mă urmeze. Ne-am duce amândoi și am trăi departe de adulți pe o insulă ... — da, a fost o idee bună ..., o insulă pustie. Timp de câteva nopți mintea mea inventiva m-a dus în călătorii de vis . Eu și Christiane trăiam ca niște sălbatici, mâncând pești pe care îi prindeam cu un harpon și făcând baie pe jumătate goale în lagunele insulei noastre. Totul avea să fie grozav, la fel ca în filmele pe care le văzusem pe acest subiect. Eram convins în dimineața evadării mele că totul se va întâmpla așa cum mi-am imaginat. Cu o seară înainte de începerea școlii , mi-am făcut bagajele. Îmi ascunsesem valiza sub pat. Am intrat în liniște în camera părinților mei pentru a-mi scoate unele lucruri. Încă tăcut, am deschis sertarul unui dulap de baie în care tatăl meu își ținea banii. Al meu era într-un plic cu numele meu pe el. am luat-o. Apoi, constatând că nu am suficient pentru a încerca marea aventură, am luat câteva pachete din economiile părinților mei . În schimb, am lăsat o notă în care spunea că mai târziu, când voi reuși, le voi returna. Nu a fost un furt, ci un împrumut. O scuze timide mi-a încheiat explicația.

Când am avut totul împreună, mi -am dat seama că era deja cinci dimineața. Mi-am coborât valiza în pivniță și m-am dus înapoi în pat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Când m -am trezit, m-am prefăcut că mă pregătesc de școală în timp ce îi spuneam mamei că trebuie să plec puțin mai devreme. Am băut ultima cafea de familie , calm, cu secretul în inimă. În scurt timp aveam să fiu eliberat de această lume adultă care nu mă înțelegea; Aveam de gând să-mi trăiesc viața. Mi-am luat ghiozdanul și, după ce mi-am sărutat părinții la revedere și mi-am spus ne vedem în seara asta , am ieșit pe ușă. Imediat ce l-am închis , mi-am pus ghiozdanul pe preș, scrisoarea de concediere și o altă scrisoare în care le -am explicat părinților că nu mai pot trăi așa, că plec pentru totdeauna; Le-am cerut iertare pentru durerea pe care urma să le provoc, dar i-am sfătuit să nu-și facă griji pentru mine. Am coborât repede în pivniță să- mi iau valiza. Și, de îndată ce am trecut de colțul străzii, am început să alerg. Un taxi m-a dus la gară. De acolo am luat trenul spre Béziers.

Tatăl meu , în timp ce pleca la serviciu, a dat peste ce-mi mai rămăsese pe palier. Nu a înțeles de ce nu mi-am făcut încredere în el . Nu s -a gândit niciodată că aș putea fugi. Mama a izbucnit în lacrimi. A fost chemat Bébert , care, fidel promisiunii sale, a jurat că nu știe nimic. Lucrurile mele au fost căutate. În ghiozdanul meu, mama a descoperit o felicitare de Crăciun pe care o adresasem lui Christiane . Nu l-am postat. Ea a concluzionat pe bună dreptate că această omisiune a fost cu siguranță motivată de intenția mea de a o întâlni. Între timp, stăteam în compartimentul meu și mă lăsam legănat de mișcările trenului. După ce abia dormisem cu o seară înainte, am ațipit.

Părinții mei au refuzat să anunțe imediat poliția. I -au sunat pe părinții lui Christiane și i -au explicat evadarea mea și posibilitatea sosirii mele . Le - au rugat să mă întâmpine de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și să sune dacă ajung în Béziers.

Trenul a ajuns la Béziers seara . M-am dus la Hotel de la Gare și am luat o cameră. Pe profilul meu am scris „student ” și i-am răspuns proprietarului hotelului că părinții mei urmau să mi se alăture în două zile și că trebuie să le rezerv o cameră . Explicația mea părea să-l mulțumească. După ce am luat cina în sala de mese, am decis să mă culc și să-mi amân vizita la Christiane până mâine. Singur in
camera mea mare, fără viață, am avut un moment de profundă tristețe gândindu-mă la părinții mei. i-am iubit. Și ei mă adorau, știam asta. Nu am reușit niciodată să stabilim un

climat de încredere, atâta tot. Trebuie să fi fost îngrijorați. Am adormit cu lacrimi în ochi, plângând pentru propria mea nenorocire, regretând deja că am plecat de acasă.

Am fost trezit de zgomotul de pe stradă. Era zi. După ce m-am spălat și am luat micul dejun , am părăsit hotelul. Am cumpărat un coș frumos de trandafiri roșii pentru a- i da mamei Christiane . Părinții lui erau bijutieri. Le -am apreciat bunătatea de-a lungul vacanței trecute. Nu-i auzisem niciodată ridicând vocea când se adresează copiilor lor . Ei emanau bucuria de a trăi, aceeași bucurie care strălucea pe chipul copilului meu sălbatic. Imaginează-ți surpriza mea când am mers la adresa indicată și m-am trezit în fața unui imens magazin de bijuterii cu mai multe etaje. Simplitatea de care au dat dovadă nu ar fi putut să-și imagineze amploarea averii lor. Intru timid pe usa magazinului. Imediat ce mama lui Christiane m-a văzut, s -a repezit spre mine cu zâmbetul pe buze, iar blândețea pe care am văzut-o în ochii ei mi -a încălzit inima . Așa că am fost binevenit. M-a sărutat; La mine , am inventat o explicație care să-mi motiveze vizita. I-am oferit trandafirii mei. I-am simțit emoția. Nu-mi puteam imagina că, știind adevărul despre fuga mea, gestul meu ar avea cu atât mai multă importanță în ochii lui. Mi-a spus că Chris se întoarce acasă și că eu stau la prânz cu ei.

A sosit în jurul prânzului. Cum se schimbase ! Nu mai este fata sălbatică a visurilor mele, ci o tânără frumoasă , foarte strictă, în uniforma ei de școală . Am fost surprins. Ne -am îmbrățișat cu înțelepciune în prezența mamei lui . Dar nu cred că aș fi îndrăznit să-mi pun buzele pe ale lui chiar dacă aș fi fost singur , așa cum am făcut în timpul flirtului nostru de vacanță. Nu am mai recunoscut-o. Am vorbit despre asta și asta. Am înțeles în sfârșit nebunia planurilor mele. Imaginația mea mă făcuse să creez personaje așa cum mi-am dorit să fie; realitatea mi le-a arătat așa cum erau . După masă, am intrat în sufragerie să ascultăm muzică. Apoi conversația s-a îndreptat către studiile mele, părinții mei. am ramas vag. Mi s-au părut prea drăguți. M-au făcut să simt că vorbesc cu o persoană grav bolnavă. Mi-au explicat că uneori copiii se simțeau abandonați de părinții lor care erau prea ocupați cu întreținerea familiei. M-am întrebat unde se duce cu asta. Apoi, brusc , a sunat telefonul . Mama lui Chris a ridicat ; Privirea lui s-a întâlnit cu a mea de parcă ar fi căutat reacția pe care o vor declanșa cuvintele lui .

— Da, el este aici. Totul este bine, nu vă faceți griji . ți-l dau.

Ea mi-a dat aparatul.

— Este pentru tine, Jacky.

- În opinia mea ? am spus, surprins.

— Da, mama ta întreabă dacă ai o vacanță bună; ea te vrea vorbi; Ascultă-o, micuțul meu.

Mi-am pierdut toată culoarea. Nu a fost posibil . După toate necazurile în care mă dusesem pentru a scăpa, deja fusesem găsit. Am luat cască și am spus timid:

— Bună, mamă...

Mama mea a fost foarte amabila. Ea mi-a explicat gravitatea gestului meu, durerea și îngrijorarea pe care le provocase plecarea mea . Mi-a spus că tatăl meu m-a iertat, dar că acum trebuie să merg acasă . Că vom începe din nou pe baze noi. Că trebuia neapărat să am încredere în ei. L- am ascultat cu lacrimi în ochi, plin de speranță și remușcări. Eram prea tânăr să-mi ascund durerea.

conversația s-a încheiat, mama lui Chris mi-a explicat că știa adevărul de la început . Am fost înveselit. Chris m-a întrebat cu blândețe de ce am făcut asta. Când i-am spus: „Pentru tine *”,* mi-a explicat partea copilărească a gestului meu. Nu a râs de mine când i-am spus despre planul pe care mi-l făcusem despre insula mea pustie. Ea m-a adus înapoi la realitățile existenței. Seara, am fost însoțit înapoi la tren după ce mi-am luat valizele de la hotel. Nu flirtasem cu fata mea sălbatică nici măcar o clipă. Ne -am luat la revedere în timp ce trenul a plecat. Nu am mai văzut-o.

Cu mare rușine am ajuns la Paris. Părinții mei mă așteptau pe peronul trenului. De îndată ce i -am văzut, m-am aruncat în brațele lor. Tatăl meu m-a învârtit și mi-a dat o ușoară în cur, spunându-mi, conciliant:

— Asta e tot ce meriți . Hai, aventurier, acasă !

Când ne-am întors, am avut o explicație foarte lungă. Ce sa fac cu mine? Instabilitatea mea nu a ușurat lucrurile. Ei au decis să mă trimită la o școală de recuperare specializată în

electronică ; Acest lucru ar putea duce la o carieră ca operator radio în marina comercială. as fi acceptat orice.

La început, părea că mă însănătoșesc. Am învățat codul Morse, am luat note acceptabile și apoi totul a început din nou : minciunile mele către părinți, ceartele, împăcări, săritul peste orele pentru a merge la cinema sau pur și simplu să mă întâlnesc cu o prietenă. Părinții mei, dându-mi din ce în ce mai multă libertate și crezând că această lipsă de supraveghere îmi va rezolva problema , mi-au permis să înființez o mică lume a mea în pivnița proprietății lor , unde trebuia să invit prietenii să asculte muzică. În realitate, o transformasem într-o adevărată sală de jocuri de noroc unde dansam, ne jucam, beam și ne petreceam fete. Aceste întâlniri au avut loc în absența părinților mei, care nu ar fi fost niciodată de acord cu ele dacă ar fi știut ce se întâmplă. Vara, îmi era imposibil să-mi operez pivnița pentru că erau acolo în fiecare weekend. Dar iarna mi-a permis să mă întâlnesc din nou cu toată echipa. Fiecare dintre noi a trebuit să aducă fie alcool, mâncare, fie țigări. Eram cu toții mai mult sau mai puțin fără bani; Așa că, ceea ce nu am putut cumpăra, am furat fără să ne gândim să facem mult rău. Mi-a plăcut această atmosferă de pivniță fumurie . Uneori ne certam pentru o discuție despre o fată sau pentru că beam prea mult. Uneori mergeam în oraș și tăiam mașinile, conducând ca nebunii, riscând doar pentru plăcerea de a ne impresiona prietenele. La această dietă, sănătatea mea a fost afectată serios , la fel ca și studiile .

Tatăl meu a fost chemat de directorul școlii tehnice . Părea destul de surprins să afle că am lipsit foarte des de la cursuri . Cu atât mai mult când i s-au arătat însemnările mele, care nu corespundeau deloc cu cele pe care le semnase de un an. S-a descoperit astfel că am două caiete: unul completat de prietenii mei și pe care îl prezentam tatălui meu în fiecare lună și altul, cel adevărat, pe care îl semnat eu mereu, imitând semnătura lui. Tatăl meu m-a pălmuit în fața directorului, spunând:

— Nemernic mic! Acum imiți semnătura mea!

Încă o dată, am fost îndreptat spre ușă. Tatăl meu a decis să mă pună la muncă, nevăzând altă soluție.

Am fost dus într-una dintre cele mai mari case de lux din țesături din Paris. Acolo am fost depozitar. Între mătase și cutiile prăfuite, am învățat să măsoare, să tai și să pliez comenzile. M-am uitat la bătrâni cu fețele marcate de monotonia muncii lor. Mi-am jurat că nu voi zăbovi în acest gen de viață plictisitoare, fără evenimente. Nu am vrut să devin ca ei. Uneori am primit vizita unei actrițe celebre, care venea să-și aleagă propria țesătură, însoțită de croitoreasă. Așa l-am văzut pe magnificul Za-Za Gabor. Întreaga conducere era la picioarele lui. Aceasta a fost prima mea lecție : dacă trăiești în umbră, nu te vei apropia niciodată de soare. Nu era probabil să fiu remarcat, în colțul meu cu bluza mea gri! Într-o zi mi s-a cerut să livrez un pachet la hotelul Ritz care se afla la doar o sută de metri de magazin. Când mi s-a spus că este pentru Audrey Hepburn, inima mi -a crescut. La fel ca toți copiii de vârsta mea , m -am îndrăgostit de el după ce i-am văzut filmul *Vacanță romană pentru a* enumea oară. Am fost dus pe scările din spate și, spre marea mea dezamăgire, nu am reușit să-i livrez singur coletul . Aceasta a fost a doua mea lecție : nu urca pe scările din spate.

Uneori mă prezentam cu zece minute întârziere la serviciu. Directorul adjunct al companiei mă aștepta în fața ușii , uitându-se la ceas, cu același gând încă pe față:

- Așa! Ce scuză ai astăzi? Ceasul deșteptător care nu a sunat sau metroul care s-a stricat?

Aveam un impuls nebun să-i spun „la naiba” și că faptul că mi-am tăiat materialul cu zece minute întârziere nu avea de gând să schimbe fața lumii. De fiecare dată mă chema în biroul lui și pierdea o jumătate de oră explicând beneficiile acurateții într-o afacere. Din partea mea , i- am răspuns că am lucrat foarte des ore suplimentare pentru care eram foarte rar plătit . Așa că am învățat un al treilea lucru: cel de jos al scării se naște pentru a fi strigat în orice moment.
existență. S-a întâmplat un an de acest regim și ceea ce trebuia să se întâmple.

Într-o zi i-a dat un ordin unui vechi angajat al atelierului meu care a refuzat să-l execute; S-a întors către altul care a refuzat și el. Le - a spus că amândoi au fost concediați și s-a întors către mine, spunându-mi să fac ceea ce ceilalți au refuzat. În solidaritate cu cei doi colegi ai mei, am răspuns :

— Nu e nevoie să mă dai afară . Am plecat, m-am săturat de cârpă, de praf și de fața ta.

A rămas uluit de îndrăzneala mea și am lăsat ușa zâmbetelor celorlalți angajați . Tatăl meu , care era prieten cu șeful acestei companii, a încercat să mă facă să mă răzgândesc . I-am spus că nu era vorba și că voi găsi un alt loc de muncă.

La acea vreme, aveam puțin peste optsprezece ani. Am ieșit liber. Sâmbăta seara, uneori

mergeam să dansez la Cité universitaire . Erau pavilioane diferite în funcție de naționalități. În Martinica am văzut-o pentru prima dată.

A dansat un bop, felin și suplu ca o liană. Elevii l-au înconjurat și au bătut din palme în timp cu dansul lui . Știa că este frumoasă și că toată lumea din jurul ei o dorea. Pielea lui era neagră, dar trăsăturile lui sugerau un amestec de rasă. Sfârșit dansul , privirile ni s-au întâlnit și, fără alte prelungiri, ea a înaintat spre mine sub privirea uluită a admiratorilor ei.

— Îmi vei cumpăra ceva de băut? Mi-e sete.

Am fost uimit și surprins. Nu ne cunoșteam. Nu o văzusem niciodată înainte de acest dans; iar ea, fără complexe, mi s-a adresat de parcă ar fi fost o veche prietenă.

- De ce nu!

Mâna ei a luat-o pe a mea și m-a tras spre bar.

— Vii des aici? mi-a spus ea.

— Nu, rar. Știi, nu sunt student ! Lucrez.

— Ah! Bun. Trebuie să te întrebi de ce te-am abordat. M-am săturat de dansatorul meu; Dacă se întoarce, îi voi spune că sunt cu tine... Asta nu te deranjează ?

— Nu, dimpotrivă! Dansezi foarte bine.

— Și tu, știi?

- Da, știu ! Dacă vrei... mai târziu !

— Da, vreau.

M-am întrebat dacă a înțeles exact ce vreau. Reflecțiile ochilor lui mari și negri erau în sine o promisiune a multor acceptări. Am dansat toată noaptea. Corpul lui ferm s-a apăsat pe al meu în timpul dansurilor lente. am luat-o razna. Buzele noastre se strânseseră una de cealaltă de câteva ori într-o mângâiere furtivă. Am avut dureri în abdomenul inferior. M-a aprins și ea a știut. Nu mi-am dorit niciodată o fată la fel de mult ca pe aceasta. Farmecul său exotic a avut mult de-a face cu el. Nu m-am culcat niciodată cu o fată de culoare.

Fără mai multe formalități decât invitația pentru prima băutură pe care mi-o ceruse să-i ofer, mi-a sugerat să plec.

Nu am avut curiozitatea să-l întreb unde. Am ieșit. Imediat, fără alte prelungiri, mi-a oferit buzele ei. Atunci ea mi-a spus:

— Nu te pot duce la mine acasă. Am frații mei și nu le-ar plăcea . Ai o cameră?

I-am explicat că locuiesc cu părinții mei. Ne- am hotărât să mergem la hotel. Am făcut dragoste cu ea pentru tot restul nopții. Eram obișnuit ca fetele să fie luate repede pe un scaun de mașină sau într-un colț întunecat al subsolului meu. Acolo aveam în brațe o fată expertă căreia îi plăcea să se dăruiască cu condiția de a primi plăcerea care i se cuvine. Dimineața, epuizat și mulțumit, eram sigur că am învățat și am dat mai mult decât am avut în întreaga mea viață tânără.

În timp ce luam micul dejun , i-am spus:

— Primești des un astfel de tip ?

ți -aș ascunde ? te plângi?

— Cu siguranță nu, dar este prima dată când sunt lovit de mine.

— Câți ani ai, Jacques?

— Puțin peste optsprezece ani, am spus sincer. Și tu ?

— Eu, douăzeci și trei de ani.

— Ți-ai luat un mino! am spus în glumă.

Buzele ei mi-au mângâiat gura ca să mă reducă la tăcere și m-a condus încă o dată într-un vals la care numai cearșafurile erau martorii.

La prânz, când plecam, am întrebat-o dacă ne vom revedea.

— Dacă vrei, poți oricând să mă suni. În fiecare sâmbătă merg să dansez în același pavilion ca aseară.

— Apropo, nici măcar nu-ți știu numele...?

— Lydia sau mai simplu Sica... pentru prietenii mei.

Cu un ultim sărut, mi-a făcut un mic semn și am văzut-o plecând, cu crupa ondulată.

Am lucrat la o companie de distribuție a ziarelor studențești . Vindeam reviste de puțin interes , al căror singur scop era să-mi câștig un procent foarte mare. A funcționat bine; Am câștigat mult mai mulți bani decât din țesătură. Mai mult, am avut avantajul de a fi foarte liber. Așa că am revăzut-o pe Lydia înainte de sâmbătă. Ne -am culcat din nou împreună. Am început să vorbim despre ea, despre studiile pe care le făcea pentru a deveni chimist șef, despre părinții ei care aveau o slujbă foarte bună în Dakar. Și apoi, fără avertisment, mi-a mărturisit:

— Știi, Jacques, când am făcut dragoste împreună, eram deja însărcinată cu o lună.

Nu de la tine, desigur . Dar vreau să știți asta în cazul în care ne vedem regulat. Pentru mine este un dezastru, mai ales dacă află părinții mei. Trebuie neapărat să fac un avort. Nu cunoașteți un medic, din întâmplare?

— Știi, nu cunosc pe nimeni în această afacere . Așa, ești năucit! De ce îți pasă, căsătorește -te cu tipul care ți-a făcut asta. Poate nici nu știi cine ți-a făcut-o, am spus eu sarcastic.

— Crezi că sunt o curvă pentru că m -am culcat cu tine imediat?

Era furioasă .

— Nu, nu vorbi prostii ! Oricum , multumesc ca mi-ai spus. Ai fi putut să-mi faci un truc și să mă faci să cred că este al meu. Te voi ajuta... Ei bine, fă ce pot.

În luna următoare, am revăzut-o foarte regulat. Nu găsisem niciun medic . Lydia încercase să facă un avort înghițind o cantitate mare de chinină. Nu a fost niciun rezultat. Începeam să -mi placă de el. Ea a făcut totul pentru asta. Mi-a prezentat frații ei care m -au adoptat. Într-o seară am fost la cina la nașul lui. Conversația s-a îndreptat spre starea lui. Am băut mai mult decât ar fi trebuit. Lydia a izbucnit în lacrimi. Nașul ei a consolat-o cât a putut de bine.

— Nu-ți dai seama! Dacă tata află vreodată că sunt însărcinată, nu mă va lăsa niciodată să vin acasă . Doamne, cum pot să ies din această situație?

Îl ascultam cu o idee nebună în cap. Poate că eram un tip dur, dar aveam sufletul unui Sf. Bernard, mereu gata să vină în ajutorul văduvei și orfanului. Nu am știut niciodată de ce am luat această decizie fără să mă gândesc că umerii mei tineri nu erau suficient de puternici pentru a o suporta, dar m-am auzit spunând:

— Ascultă, Lydia, există o soluție. Dacă mă căsătoresc cu tine, tatăl tău nu te va putea învinovăți pentru nimic.

Amândoi s-au uitat la mine surprinși. Nașul lui a fost cel care a răspuns primul:

— Ai face asta, Jacques?

- De ce nu! Îl iubesc. Este un pic ca și cum ai adopta copilul lui. Doar că nu s -a născut încă. Așa că îmi voi face părinții să creadă că este al meu. Știu că părinții mei vor fi atât de fericiți să mă vadă plecând de acasă.

Lydia s-a apropiat de mine și, în semn de acceptare, și-a pus buzele pe ale mele. Îi era prea frică că mă voi răzgândi. Pentru ea, a fost soluția minune. Eu, în rolul meu de cavaler, nici nu mi-am imaginat ce prostie fac . Am văzut un singur lucru: dacă m-aș căsători, aș deveni adult criminal. Aveam să pot face tot ce voiam fără să fiu nevoit să răspund părinților mei . Și atunci Lydia era frumoasă, mă flata să pot fi singura care o posedă ; Cel puțin asta este ideea mea despre căsătorie.

Au luat -o foarte bine. Onoare mai presus de toate.

„Ai rămas însărcinată o fată, este bine să te căsătorești cu ea”, mi-a spus tatăl meu .

Culoarea nu le-a schimbat nimic. Au fost cuceriți de ea încă de la prima ei vizită. Arăta foarte tânără și bine îmbrăcată în ținuta ei bine decupată. Au văzut în ea studentul serios care ar putea să-și aducă fiul înapoi pe calea cea bună. La mine , am făcut tot ce am putut ca să mă asigur că au o imagine bună despre ea... Aproape că am spus că o am virgină. Am susținut că o cunosc de câteva luni. Știam că mama va face cu siguranță calculul despre copilul pe care îl aștepta. Dacă mi-aș fi încredințat secretul unui adult, el mi-ar fi deschis ochii și m-ar fi adus înapoi la realitate . Îi spusesem preotului cine trebuia să se căsătorească cu noi . Singurul lucru pe care l-a putut spune a fost că gestul meu a fost nobil. Un puști de optsprezece ani și jumătate complet dezorientat , fără un loc de muncă stabil, care se gândește doar să se distreze și care vrea să se căsătorească cu o fată însărcinată de alt bărbat... asta e nobil! Dacă mi-ar fi spus că sunt mult prea tânăr pentru o asemenea responsabilitate, poate că întreaga mea viață s-ar fi transformat : Nu a fost cazul...

Iată de ce „cavalerul Ducon” s-a căsătorit cu „sfânta cățea ” la bine sau mai ales la rău. Odată căsătoriți, ne -am mutat într-o cameră simplă. O sobă cu alcool pe o masă era zona noastră de gătit. Lydia era la fel de leneșă ca și mine. A urmat studiile doar ocazional , starea ei fiind o scuză foarte bună pentru a nu face nimic. Din partea mea , am lucrat doar o dată la două zile. În restul timpului am făcut dragoste cu ea ca pe un tânăr armăsar care vrea să profite la maximum de puieca pe care o are în exclusivitate. Am petrecut zile întregi în pat. Seara, am stat prin cafenelele din Cartierul Latin. Uneori am băut puțin prea mult și am devenit agresiv. Mi-am dat seama că am fost prost să mă căsătoresc. Lydia lipsea de la cursuri fără ca eu să știu. M-am gândit că din recunoştinţă îmi va rămâne fidelă. În realitate, avea să fie întinsă de vechii iubiți sau de noi cuceriri. Când o prind într -o minciună , ea inventa o poveste și mă întorceam la relația conjugală. Eram morbid de gelos, ceea

ce atitudinea lui nu făcea decât să-l întărească. Din partea mea , văzându-i trupul rotunjit, am luat mai multe amante în trecere . Uneori dormeam afară și ea era cea care făcea scene nesfârșite . Uniunea noastră se dovedea a fi un eșec total . Cel mic a venit pe lume. Când s - a născut el mi-am dat seama că umerii mei erau puțin slăbiți pentru o asemenea responsabilitate. S-a hotărât să încredințez îngrijirea bebelușului mamei mele , care la rândul ei a fost foarte bucuroasă să știe că este bunică. Cel mic era foarte frumos. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc când mama mi-a spus că arată ca mine. Întotdeauna am avut o pasiune pentru copii, așa că mi- a fost foarte ușor să-l iubesc sincer. Dar știind că nu este al meu m-a chinuit. Aveam în fața ochilor produsul bărbatului care se bucurase de corpul Lydiei. În trupul mamei lui era indiferent față de mine , dar acolo gelozia mea era din ce în ce mai mare. Timp de un an viața noastră nu a fost altceva decât certuri și împăcări în pat. Cel mai amuzant lucru a fost că m-a rugat să am grijă să nu o rămân însărcinată. Așa că a fost spermatozoid frustrat pe care l-am ejaculat pe abdomenul lui inferior. Mi s-a părut greu de acceptat această constrângere; M-am săturat să-mi îngraș batista. Și apoi într-o zi, cearta s-a transformat într-o luptă. Pentru prima dată în viața mea, am lovit o femeie. I-am dat o bătaie destul de severă, spunându-i că asta nu mai poate continua. Am plecat, trântind ușa. Trei nopți nu am mai venit acasă . Într-o seară, într-un bar în care stăteam , am recunoscut-o pe Sarah, micuța curvă care mă învățase primele gesturi de dragoste. A fost destul de surprinsă când i -am adresat prenumele .

— Bună, Sarah.

— Deci mă cunoști? Stai puțin... Nu, nu văd. Îmi cumperi o băutură?

- Desigur . O să zâmbești, dar nu te-am uitat. Sunt prieten cu Bébert, am venit într-o seară, acum patru ani, la *Honda Bar.* Am călărit cu tine... N-am uitat ... În ziua aceea, te-ai tratat cu o fecioară, i-am spus, oferindu-i cel mai bun zâmbet al meu.

— Nu-mi spune că tipul ăla cu degetele de alamă ești tu. La naiba, te-ai schimbat. Ești o figură acum. Pun pariu că îmi amintesc, eu și prietena mea Carmen am râs destul de mult când i-am povestit despre scenă . Nu fi supărat , dar ai fost destul de amuzant! Dacă vrei, sunt liber în seara asta...

— Vom vedea... Te uiți la verigheta mea? Da, sunt căsătorit ... ei bine, dacă poți să-i spui așa...

Am băut mai multe pahare. Cu ajutorul alcoolului, i-am făcut încredere în Sarah, care m-a ascultat cu compasiune.

— Dar ești un complet idiot că te-ai căsătorit cu fata asta! Nu se poate la vârsta ta , Jacques! O să- ți pierzi viața cu fata aceea întunecată.

— De ce, ești rasist?

—Dar îmi spui că te- ai căsătorit cu ea pentru frumusețea ei. Dacă ar trebui să ne căsătorim cu fiecare fată cu un fund drăguț, noi curvele am fi fără serviciu.

M-a făcut să zâmbesc și s-a bucurat de asta.

— Știi ce vom face? Vin cu tine, vom petrece noaptea împreună... Nu, gratis! în amintirea fecioarei mele mici. E bine?

— Tu vorbești dacă e în regulă!

Acea noapte m-a făcut să-mi uit grijile, arătându-mi în același timp că cu o curvă am găsit mai multe bogății de inimă decât cu propria mea soție. Sarah mi-a dat sfaturi, a explicat mentalitatea anumitor femei și mi-a împărtășit experiența ei vastă de viață . Dimineața, este puțin mai mult decât dragostea pe care am făcut-o. Devenisem prieteni adevărați , pentru că ea se încredințase în mine și știam că fusese sinceră . S-a oferit să vină să o vadă din când în când dacă aveam probleme cu Lydia. Așa am făcut până am plecat în armată.

Aveam douăzeci de ani. Războiul din Algeria era în plină desfășurare. Mi-am primit chemarea la datorie cu ușurare. Nu o mai suportam pe Lydia. Plănuiam să fac cerere de divorț. Viața împreună nu mai era durabilă. Probabil că am greșit la fel de mult ca ea, dar nu am vrut să recunosc. Ne învinovățeam unul pe altul și de foarte multe ori încheiam discuția cu câteva palme. În ciuda tuturor, ea nu voia nimic de-a face cu o despărțire. În ziua plecării mele, în lacrimi mi-a jurat că îmi va fi credincioasă pe toată durata absenței mele și că cu timpul totul va reveni la loc. nici nu o contrazic . Nu o mai iubeam și nu-mi păsa ce făcea când eram plecată . Indiferent dacă ea a acceptat sau nu, aveam de gând să depun divorț.

Am avut mari speranțe în serviciul meu militar. Știam că acolo disciplina este absolută și că mai bine îmi schimb caracterul dacă nu voiam să am probleme serioase . Am fost repartizat la o firmă de echipamente și am decis să urmez pregătirea pentru a deveni subofițer. Dar în toată această perioadă, nu le-am răspuns superiorilor decât pe un ton care mi-a adus câteva stagii la închisoarea lagărului. Am decis să aplic pentru a pleca în Algeria. Comandantul companiei mele a fost de acord cu mine.

Acolo vei avea ocazia sa te dovedesti. Am observat că îți plac armele! Ai grijă, băiete, războiul nu este un joc! Succes și asigură-te că te comporți bine. Cred sincer că ești curajos , dar rebeliunea ta interioară te face un bărbat agresiv. Luptele vor schimba totul , fii sigur de asta. În sânge și noroi ne cunoaștem adevărata valoare ca soldat și ca om.

Înainte să plec, am văzut-o pentru ultima oară pe Lydia. A fost chiar ultimul , pentru că divorțul meu a fost finalizat un an mai târziu. Ea a încercat să-mi scrie, dar nu i-am citit niciodată scrisorile. Pentru mine, ea nu existase niciodată. Băiețelul a fost încredințat bunicilor materni și a dispărut din memorie de parcă nu s- ar fi născut niciodată .

În Algeria, nu a fost un climat real de război, ci mai degrabă de insecuritate, cauzat de atacurile teroriste ale FLN. Desigur , au existat uneori bătălii sângeroase declanșate de grupuri organizate și bine înarmate . Dar militar am fost superiori ca număr și mijloace materiale. Luptam să păstrăm acest pământ pentru Franța. Cei pe care i-am numit rebeli luptau pentru a-și câștiga independența și pentru a recupera ceea ce strămoșii mei le luaseră de la ei cu un secol mai devreme . Așa că urma să particip la un război absurd cu certitudinea că nu sunt niciodată cei care îl pornesc cei care îl fac. Nu eram implicat în politică și problema algeriană îmi era parțial necunoscută. În acest război am văzut doar un câmp de acțiune pentru gustul meu pentru risc și aventură. Antrenamentul de luptă , marșurile forțate și tragerea cu arme automate se potriveau bine personajului meu . M-am simțit bine cu mine.

Nu eram o unitate operațională. Misiunea noastră a fost să transportăm material dintr-un loc în altul. Riscul nostru principal era să fim în ambuscadă. Dar comandantul companiei noastre, care era un bătrân războinic, a decis să creeze două
grupuri de luptă. M-am oferit imediat voluntar. În compania mea, am întâlnit trei prieteni. De-a lungul acelor doi ani, vom deveni de nedespărțit. Era Herard din Lyon, mereu gata de luptă, un jucător de poker și un bun băutor; Charlie, a spus chipeșul Charles, așa cum îl numeau prietenele lui, și Dédé dinții albi cu fața lui de playboy și zâmbetul lui ca un reclam la pastă de dinți . Tabăra noastră era situată la patruzeci de kilometri de orașul Bône , care se află pe malul mării și foarte aproape de granița cu Tunisia . Ne-am distrat grozav în timpul concediilor noastre. Am împărțit totul, cine a atacat pe unul dintre noi a atacat toată gașca. La fel ca cei trei muschetari, eram patru; și ca ei ne-au plăcut vinul bun, fetele și lupta. Acest lucru ne-a creat probleme serioase cu poliția militară de mai multe ori .

Comandantul companiei noastre a fost un tip grozav, l-am respectat pentru onestitatea lui. Era foarte aproape de oamenii săi, pe care îi conducea ferm, dar fără nedreptate. De aceea nu a avut nicio problemă să ceară voluntari. Cei trei prieteni ai mei au făcut la fel ca mine. Așa că am participat la operațiunile de luptă , mereu inseparabile, jurând că niciunul dintre noi nu își va pierde viața . Patrule, ambuscade și raiduri în timpul zilei pentru măturări m-au învățat repede că războiul nu avea noblețea subiecților filmelor pe care le văzusem. În școala suferinței, am învățat să devin bărbat. Am făcut cunoștință cu teama pe care o învinge pentru că trebuie pentru sine și pentru ceilalți. Am învățat că un bărbat deplânge moartea prietenului său și suferința lui îl va face să-și urască inamicul până la punctul de a ucide din simpla plăcere de a face acest lucru. Am învățat să -mi pierd respectul față de viață contemplând moartea prea de aproape . Încetul cu încetul, m-am întărit înăuntru, zâmbetul meu făcuse loc unei grimasă. Privirea mea nu mai era aceeași, o oarecare oboseală intrase în ea. În fața unei execuții, am rămas indiferent. De peste o lună fusesem transferat la poliția militară din Bône. În pivniță, suspecții erau audiați. I-am văzut pe acești bărbați fiind torturați, strigându-și ura față de Franța, unii preferând să moară pe loc decât să vorbească. Îngropasesem toate sentimentele umane adânc în inima mea. Mai mulți tipi pe care îi cunoșteam și-au pierdut viața în ambuscade; I -am urât pe algerieni numai din acest motiv, o ură necugetată care m-a făcut să-i bag pe toți în aceeași pungă.

A fost nevoie ca un copil care trebuie să fi avut opt ani să-mi facă un comentariu când îl duceam pe tatăl lui ca să înțeleg că uniforma l-a schimbat pe bărbat și i-a dat dreptul legal

de a ucide fără pedeapsă posibilă. Acest lucru s-a întâmplat în timpul unei căutări la Lacul Fedza. Cu grupul meu mic descoperisem doi bărbați și un copil ascunși într-un desiș. Fără arme pe ei, poate le ascunseseră , alte grupuri s-au angajat, am auzit împușcăturile în depărtare. Lelegasem mâinile celor doi bărbați la spate ; doar copilul a rămas liber să se miște. Ne -am oprit să ne odihnim. În acest moment, puștiul s-a apropiat de mine cu privirea pierdută, cu ochii plini de lacrimi. I-am simțit suferința intens , de parcă aș fi în locul lui.

Hei, domnule, nu ne vei face rău, nu-i așa? Nu o să-mi iei tatăl de lângă mine... Nu am făcut nimic rău. Spune-mi, de ce ne faci asta ?

Acest copil, cu cuvintele lui, m-a dus înapoi cu cincisprezece ani . Un alt război, alți soldați, un alt copil care cere unui ofițer german dintr-o curte să-i dea înapoi tatăl său. El a simțit ceea ce am simțit eu. Astăzi am fost neamțul. Mâna mea i-a mângâiat părul negru și creț . Mi-am scos pumnalul de luptă; Mi- a înșelat intenția și a scos un strigăt de frică înăbușit de suspinele lui.

— Nu-ți fie frică, micuțule.

Apoi, înaintând spre cei doi bărbați, am început să le rup legăturile. Sergentul m-a întrebat ce fac.

— îi eliberez; La ce ne va folosi să le luăm? Practic, nu avem nimic împotriva lor. Știi la fel de bine ca mine unde vor merge în continuare. Nu ne pasă de cei doi. Fac asta pentru copil, nu încerca să înțelegi.

Apoi, întorcându-mă către prietenii mei:

— Cineva împotrivă?

Prietenii mei au semnalat că nu le pasă deloc. Dar sergentul înainta spre
eu.

- O clipă! "Nu atât de repede. Acești doi sunt suspecți, trebuie să-i predăm autorităților militare . Nu avem cum să-i dăm drumul."

I-am aruncat o privire sfidătoare.

— Cine o să ne oprească ? tu, Ducon? Știi la fel de bine ca mine că dacă îi aducem înapoi sau nu este irelevant, deoarece HQ nici măcar nu știe că le avem. De asemenea, încearcă să mă oprești, am spus, întinzându-mi mâna după arma. Nu numai că vor pleca, dar o să-ți taci din gură, sergent, pentru că de multe ori vii la operațiuni cu noi... ar fi o prostie dacă ți s-ar întâmpla un accident la întoarcere.

— Ei bine, nu te supăra din cauza asta, Jacques, n-am vrut să fac rău . Dacă vrei să plece, bine, bine.

expresie năucită :

— Sergentul spune că ești liber , așa că pleacă naibii de aici cu copilul. Dar în direcția asta, am spus, arătând spre nord, pentru că pe cealaltă parte e cald.

Cel mai în vârstă dintre ei se uita la mine mândru. Am putut vedea toată recunoștința în ochii lui.

Totuși, mi-a spus un singur cuvânt:

- Pentru ce?

- În opinia mea ; Hai, du-te acum și să nu crezi că o să te împușcăm în spate. Poți avea încredere în mine, ești liber.

Au plecat ; Multă vreme i-am urmărit cu binoclu și mi-au dispărut din vedere. Această poveste a rămas între noi; Nici măcar prietenii mei nu m- au întrebat niciodată de ce am făcut asta. Și totul a continuat ca înainte. Nu am fost nici mai eroic , nici mai curajos decât ceilalți. Am făcut ceea ce trebuia să fac doar când mi s- a cerut să o fac. Într-o zi, comandantul mi-a pus o întrebare:

— Spune-mi, Mesrine, de ce te oferi voluntar pentru toate operațiunile ?

— Aș putea să-ți răspund de ce nu! Nu, nu pentru că sunt separat de soția mea. Nu caut moartea din disperare in dragoste. Ea a încetat să mai conteze pentru mine cu mult timp în urmă. Dar mereu am crezut că mă voi confrunta cu pericolul. Poate încerc să -mi demonstrez și mie. Am fost un fiu rău pentru părinții mei, un elev rău pentru profesorii mei, un soț rău pentru soția mea. Pentru o dată fac ceva care merită, nu mă întreba de ce! pentru că cred că o fac pentru mine.

— De ce nu faci o carieră în armată ?

— Știți la fel de bine ca mine că sunt indisciplinat, nu-mi place armata. Ceea ce îmi place este acțiunea. Îmi place să-mi risc tenul, îi dă o anumită valoare. Știu că o să crezi că sunt nebun; dar pericolul mă îmbătă. Controlându- ți frica pentru a-ți îndeplini misiunea, poate că asta înseamnă să fii bărbat! Mai știu că tatăl meu, pentru prima dată, este mândru

de mine. Acest fapt simplu merită toate riscurile pe care mi le-am asumat.

— Știți că v-am nominalizat pentru o citație și o decorație pentru vitejie militară?
— Ah! Ei bine, nu, nu știam asta. Dar nu m-am oferit voluntar să adun o medalie, știi asta, comandante. Foarte curând mă voi întoarce la viața civilă și sincer mă tem că nu mă voi mai putea readapta. Știi că sunt un nebun . E o pasiune pentru mine, mirosul de praf de pușcă mă îmbătă, o armă în mână mi-a dat mereu o senzație plăcută . Poți să zâmbești, dar dacă am devenit un soldat bun nu a fost din patriotism, ci doar din gust pentru luptă. Am văzut prea mulți bărbați murind ca să creadă într -o cauză justă a morții lor. Ceea ce este grav pentru mine este că acum viețile altora, la fel ca ale mele, nu au nicio importanță.

— Nu vorbi așa, băiete. Un bărbat care moare este o mamă care plânge, o femeie care suferă și adesea un copil care nu își va mai vedea niciodată tatăl. Nu-ți pierde niciodată respectul pentru viață, băiete, căci te vei pierde pe tine însuți. Lucrează serios la revenirea la viața civilă. Pentru că dacă păstrezi aceleași idei o să iasă foarte prost, poți fi sigur, e drumul direct către închisoare. Nu porni războiul tău personal creând scuze pentru el.

În sfârșit aveam să mă reîntâlnesc cu familia mea. Din 1957 până în aprilie 1959, venisem o singură dată în concediu. Evitasem să vorbesc despre ceea ce făceam; pentru părinții mei, am fost
instalat liniștit într-un birou. Nu le-am spus niciodată că mă lupt. Am preferat să- i scutesc de această grijă. Dar când pe 10 aprilie 1959, tatăl meu, care venise să mă aștepte la gară, s-a uitat la decorațiunile mele, i-am citit mândria în ochi.

— Dar ești împodobit ! mi-a spus el.

- Da. Asta te face fericit, tată?

— Enorm ... și mama ta va fi mândră de tine . Ți -am găsit un loc de muncă. Mai întâi îți vei lua o vacanță pentru a te recupera, apoi : te vei întoarce la serviciu și de data asta nu mai vor fi prostii. Acum ești bărbat, ai dovedit asta, a spus el, uitându-se din nou la pieptul meu.

Nu știa încă că viața mea criminală era pe cale să înceapă și să nu se termine niciodată. A fost singura dată când a putut fi mândru de mine. După douăzeci și opt de luni de război, mi-am regăsit în sfârșit orașul cu luminile, mirosul și sunetele sale. Armata mă transformase . Fizic, luasem masa musculara si cei 1,80 metri si 80 kg mi-au dat o anumita incredere in fata femeilor. Din punct de vedere moral , psihicul meu a fost lovit. Am dormit prost noaptea, trezindu-mă cu tresărire. Devenisem foarte agresiv și violent. M-am simțit ca un străin în propria mea casă. Cei care mi-au vorbit despre războiul din Algeria m-au iritat cu frazele lor gata făcute și ideile lor false despre problemă. Mi-a fost greu să uit ceea ce văzusem, dar am ratat acțiunea. Adusesem înapoi un pistol automat calibrul .45, un suvenir luat din cadavrul unui luptător FLN. l-am introdus ilegal în . De foarte multe ori am scos această armă pentru a o curăța, m-am uitat la ea și mi-au trecut prin minte cele mai nebune idei .

Când am venit acasă fără un ban în buzunar, tatăl meu a fost cel care mi-a dat cât să merg în vacanță. Am petrecut câteva săptămâni pe Riviera Franceză . La întoarcere, a trebuit să mă gândesc să lucrez. Nu cu inima ușoară am acceptat un post de reprezentant într-o casă de dantelă de lux. A trebuit să vizitez marile case de modă pentru a le prezenta colecția. Această profesie era foarte apropiată de cea a tatălui meu. Mi-ar fi plăcut să lucrez cu el. Dar m-a ținut departe de propria lui companie și, ca și în trecut, m-a făcut să lucrez pentru alții. Am simțit o anumită amărăciune și am înțeles că nimic nu sa schimbat în acest sens . Nu mi-a plăcut treaba pe care o făceam. Nu îmi plăcea să iau ordine de la șeful meu, într-un cuvânt nu îmi plăceau constrângerile. Climatul dintre el și mine era tensionat. Fața lui roșie și maniera obsequioasă l-au făcut neplăcut pentru mine. Aveam o dorință nebună să-l lovesc cu pumnul în față. Am avut discuții de mai multe ori. Este adevărat că nu am făcut mare lucru în munca mea, dar suficient pentru prețul pe care l-am plătit. Cel puțin asta a fost părerea mea.

Am ieșit foarte des noaptea. Am revăzut-o pe Sarah. M-a găsit schimbat. Mai mult om. Dar și mai iritabil. Am schimbat amantele foarte regulat , nevrând să mă atașez de niciuna dintre ele. Am lăsat deoparte toate sentimentele , gândindu-mă doar la plăcerea pe care mi-ar putea oferi. Cu toate acestea , întâlnisem o fată grozavă care abia aștepta să -și împartă viața cu mine. În momentul în care mi-a pomenit de căsătorie , m-am despărțit . Făcusem un experiment pe acest subiect și nu aveam de gând să mai fac aceeași prostie. Și apoi într-o zi am început să joc curse de cai. Din păcate, a trebuit să câștig primele mele pariuri. Așa că am prins obiceiul, norocul mi s-a schimbat și de foarte multe ori plata mea era deja

cheltuită cu mult înainte de a fi câștigat. Am împrumutat bani de la colegii mei . A venit momentul când am avut dificultăți să plătesc . De când m-am întors locuiesc cu părinții mei. Argumentele cu mama au izbucnit foarte des. În timpul uneia dintre ele, cuvintele mele împotriva mamei mele au dus-o. Tot ce trebuia să fac era să plec; asta am facut; Aproape că nu aveam bani în buzunar, doar câteva haine și pistolul meu automat inseparabil . Viitorul meu era foarte întunecat. Eram deprimat , dar încă aveam furie să trăiesc adânc în mine. Această [violență interioară] m-a făcut să iau în considerare soluții extreme pentru a ieși din starea mea de viață mizerabilă.

Îmi luasem obiceiul să mă uit în jurul meu, să-i observ pe cei pe care i- am întâlnit pe stradă, în metrou, la micul restaurant unde îmi luam prânzul. Ce văzusem? fețe triste, înfățișări obosite, indivizi uzați de munca prost plătită , dar forțați să o facă pentru a supraviețui, capabili să-și permită doar minimul necesar. Ființe condamnate la mediocritate perpetuă ; ființe asemănătoare în îmbrăcămintea lor și problemele lor financiare la sfârșitul lunii. Ființe incapabile să-și satisfacă cele mai mici dorințe, condamnate să fie permanent visători în fața vitrinelor de lux și a agențiilor de turism. Stomac, clienți obișnuiți ai specialității zilnice și paharul mic de vin roșu obișnuit. Ființe care își cunosc viitorul pentru că nu au. Roboti exploatati
și înregistrat, respectând legile mai mult de frică decât de onestitate morală . Supuși, învinși, sclavii ceasului cu alarmă. Am făcut parte din ea din obligație, dar m-am simțit ca un străin pentru acești oameni. Nu am acceptat. Nu am vrut ca viața mea să fie prestabilită sau hotărâtă de alții. Dacă la șase dimineața voiam să fac dragoste, voiam să îmi iau timp să o fac fără să mă uit la ceas. Am vrut să trăiesc fără timp, având în vedere că prima constrângere a omului a apărut în momentul în care a început să calculeze timpul. Toate frazele obișnuite ale vieții de zi cu zi îmi răsunau în cap ... Nu e timp să...! Sositi la timp...! Economisiți timp...! Pierzi timpul...! Îmi doream să „am timp să trăiesc” și singura modalitate de a reuși asta era să nu fiu sclavul lui. Știam iraționalitatea teoriei mele, care era inaplicabilă pentru întemeierea unei societăți. Dar ce era această societate, cu principiile și legile ei fine?

La douăzeci de ani, ea m- a trimis să-și duc războiul în numele libertății, uitând doar să-mi spună că prin acțiunile mele le împiedicam pe cele ale altora. În numele a ce îmi dăduse ea dreptul de a ucide bărbați pe care nici măcar nu-i cunoșteam și care în alte împrejurări ar fi putut deveni prietenii mei? Această companie mă folosise ca pion, profitând de tinerețea și lipsa mea de experiență. Ea își crease doar un ideal fals în numele „țării de onoare”... Folosise violența mea interioară și o exploatase pentru a mă face un soldat bun, un ucigaș bun. Am văzut-o, aceeași societate, indiferentă la moartea tinerilor care erau uciși în numele patriei. Ea a mâncat, a eructat, a tras și a dormit liniștită . Războiul ei era departe, nu-i păsa atâta timp cât stropirea nu o lovea prea aproape. Aș putea accepta că un om va muri pentru a -și apăra țara împotriva invadatorului , dar că un guvern își va lăsa tineretul să moară într-un război colonial, știind inutilitatea acestui sacrificiu, nu puteam accepta asta și ideea de a mă gândi la el devenise insuportabilă. Societatea mă încorocase făcându-mă să-mi risc viața pentru o cauză falsă . Ea mă întorsese la viața civilă fără să-și facă griji cu privire la consecințele pe care acest război le lăsase asupra psihicului meu. Așa că aveam de gând să o atac și să o fac să plătească prețul pentru ceea ce a distrus în mine. Știam că refuzând legile ei, refuzând să urmăresc turma, mai devreme sau mai târziu voi plăti scump . Cu toate acestea, la rece, cunoscând toate riscurile pe care mi le poate aduce o viață marginală, am acceptat în avans să plătesc prețul. Mă sinucideam social. Poate că ideea mea despre fericire a fost greșită. Nu știam că un om care câștigă puțin este fericit că a câștigat atât de puțin prin munca lui; că nu ai nevoie de bani pentru a fi bogat; că a nu avea timp face viața și mai interesantă atunci când te poți bucura de un moment de relaxare; că construirea unei căminuri și a vedea copiii pe care i-ai conceput în viață este baza fericirii adevărate și sănătoase; că eroismul este poate tocmai despre confruntarea cu viața și problemele ei . Nu am simțit nimic din toate astea. Știam că prin munca mea voi rămâne mereu mediocru, anonim. Nu mai credeam în dragoste pentru că gustasem prea devreme din fructele ei ; O culesesem înainte de a fi copt și mi-a rămas gustul amar . Poate că căutam o mulțime de scuze pentru a motiva ceea ce urma să fac. În realitate, eram un neadaptat social , un pic leneș, un jucător de noroc, un băutor, un iubitor de risc și de fete, o persoană atrasă de viața de noapte, baruri umbrite și curve. Mi-am dorit totul, dar am alungat munca ca pe o boală rușinoasă. Toată tinerețea mea fusese condiționată de filmele cu gangsteri pe care le văzusem. Sunt sigur că la vremea aceea, dacă m -ar fi întrebat cineva : „Ce vrei să faci mai târziu, micuțul meu?” Aș fi răspuns „mulțime” așa cum ar fi spus alții „pompier, avocat sau

doctor ". Da, la vârsta de douăzeci și trei de ani, aveam de gând să fac din crimă o profesie. L-am spălat, pentru că am decis. Și tocmai în drum spre casa prietenilor mei această decizie mi s-a părut imuabilă. Această hotărâre m-ar duce în vârf și m-ar face „inamicul public numărul unu" din două țări: Franța și Canada.

Urma să devin un ucigaș. Una dintre acele fiare criminale care ucid cu sânge rece o ființă făcută din carne și oase, fără să simtă cel mai mic sentiment de vinovăție. Acești bărbați pe care urma să-i ucid ar fi din motive de onoare, interes sau mai simplu pentru a-mi apăra viața. Și chiar dacă arma mea nu a scuipat niciodată moartea unui nevinovat, aveam eu dreptul să decid cine să trăiască sau cine să moară? Singura crimă pe care nu mi-am iertat- o niciodată a fost acea pasăre cu nuanțe albastre pe care am împușcat-o în grădina noastră când aveam treisprezece ani . Căci l-am ucis din prostie, el a cărui singură vină fusese să mă amâne cu cântecul lui. Este singura remuşcare pe care am cunoscut-o vreodată, oricât de abominabilă ar părea.

În timp ce urcam scările care mă duceau la studioul prietenilor mei, habar n-aveam cât de departe mă va duce primul meu gest. Dacă aș fi știut, m-aș fi întors pentru a mă salva de mine însumi ? Sincer, nu cred. Mi-au lipsit calitățile morale ale onestității pentru a-mi recunoaște greșeala. Nu mă puteam înșela , mă cunoșteam; Singurul lucru pe care nu-l știam era limita mea. Viitorul mi-ar dovedi că nu am.

Ușa s-a deschis ca răspuns la inelul meu.

— Bună, artiști! am spus eu.

— Hei, Jacques! Ce te aduce aici ?

— Am fugit de casa părinților mei. m-am săturat. Vin să locuiesc cu tine, dacă îmi faci un loc?

— Pariezi că da! Ești acasă aici.

În fața unei sticle de coniac, Paul, Jean-Pierre și cu mine am petrecut o bună parte a nopții scuipând asupra societății, refăcând lumea și restul. Le-am explicat că pentru mine lucrarea s-a terminat definitiv, că fac pasul. Paul era șomer . Era dispus să mă urmeze, neavând mai mult simț moral decât aveam eu însumi. Nu a fost greu de convins. În plus, m-ar fi urmat în iad dacă i-aș fi cerut. Jean-Pierre, la rândul său, a fost reticent :

— Știi, eu nu merg, mi-ar fi prea frică să nu fiu prins. Dar faceți ce vreți amândoi. Ești acasă aici, atâta timp cât nu-mi ceri să ascund trei cadavre sub patul meu.

L-am privit pe Paul drept în ochi.

— Deci, mergi pe jos? Deci, să trecem la spargere! Începem mâine după - amiază dacă vrei. Sunt stricat și vreau să-mi căptușesc buzunarele.

- În regulă! Am nevoie de bani la fel de mult ca tine. Dar un lucru, Jacques, fără arme în timpul serviciului, asta e singura mea condiție.

— Asta e și părerea mea. Nu ai nevoie de un calibru pentru a goli un apartament.

Am adormit cu această decizie. Am fost trezit de Jean-Pierre plecând la serviciu. Mi-a oferit o cafea.

— Nu crezi că e o prostie să mergi la muncă ca să câștigi mucuri de țigară ! Nu te- ai răzgândit , am spus.

— Nu, bătrâne. Ești liber să-ți urmezi calea, dar eu nu sunt unul dintre ei. Și cine îți va trimite pachete în ziua când mergi la închisoare? spuse el zâmbind.

Paul și cu mine am cumpărat două range și o șurubelniță mare. Am mâncat într-un bistro, am băut ceva mai mult, poate ca să ne relaxăm - dar un prim jaf este un pic ca prima fată, știi ce ai de făcut dar nu știi dacă o vei face bine.

Am decis să lovim la întâmplare, alegând cartierele mai frumoase ale Parisului. Eram îmbrăcați foarte potrivit și nimic din înfățișarea noastră nu ne putea da vreo bănuială asupra intențiilor noastre. Am mers atât de departe încât să cumpăr un buchet imens de flori de la o florară. Dacă am fi prinși pe scările unei clădiri, ar fi mai ușor să-i facem pe oameni să creadă că avem un motiv să fim pe scări. I-am considerat pe portar ca fiind principalii noștri adversari. Am notat mai multe adrese și numere de telefon . Dacă nimeni nu răspundea la apelul meu, trebuia doar să mergem sus, să găsim ușa și să spargem încuietorile. Am ales un măcelar. Nu putea fi acasă și la magazinul lui în același timp. Nimeni nu a răspuns la telefon. Ne -am îndreptat spre clădire și am trecut de concierge fără nicio dificultate . Nici măcar nu ne - a văzut venind.

Paul și cu mine eram relaxați; nicio frică nu ne chinuia pentru moment.

— Ascultă, ascunde; O să bat la ușa cuiva la întâmplare ca să aflu la ce etaj se află clientul nostru.

O bătrână mi-a răspuns. Dar da, am fost la etajul greșit, haide! Domnul Morel, măcelarul, era pe a patra stângă. După ce mi-am cerut scuze și i-am mulțumit , înarmat cu această informație, am ajuns la etajul patru cu Paul.

Cu urechea lipită de ușă, nu am auzit niciun zgomot.

Etajul superior avea două uși. Ne -am hotărât să sunăm pe cel de vizavi de măcelar. Ne simțeam în imposibilitatea de a sparge o ușă dacă vecinii apropiați erau
Acolo. Nici un răspuns. Același lucru pentru măcelar. Nimic, liniște deplină.

— Hai, fiule, să trecem la treabă, trece cleștii!

Ușa, sub presiunea exercitată, nu a rezistat mult timp. Dar zgomotul pe care l-a făcut când și-a dat drumul mi s-a părut capabil să alarmeze întreaga clădire. După un moment de așteptare , am observat că nu a existat nicio reacție de la etajele din jur . Când am intrat în apartament, ne -am dat seama că țintesesem sus pentru prima noastră afacere. Poate că șansa ar face lucrurile bine. Încântați de succesul nostru , am golit și am căutat toate camerele fără nicio precauție pentru zgomotul pe care îl faceam. Nu mi-am putut abține un „rahat de emoție" când am descoperit mai multe pachete de bancnote și bijuterii valoroase în sertarul unuia dintre dulapurile dormitorului. „Paul, la rândul său, furase mai multe obiecte pe care le înghesuise într-o valiză pe care a găsit-o la fața locului. Am petrecut o jumătate de oră bună căutând prin toate. Nu am putut să luăm totul cu noi.

— Bine, hai să plecăm de aici! recolta este buna ! Cobori primul cu valiza ta si buchetul de flori. Te urmăresc câțiva metri. Dacă se apropie de tine concierge, îi spui că ai venit să-l vezi pe vărul tău măcelarul; și că te vei întoarce din moment ce nu e nimeni acolo. Ea va crede că ești din familie.

— Vezi când îmi cere să-mi las valiza? spuse Paul râzând.

— Hai, fiule, hai să plecăm de aici.

Totul a mers perfect bine. Odată ajuns în studio, am făcut inventarul pradăi noastre. Pentru o primă încercare, norocul a fost cu noi. Strânsesem peste două milioane (4.000 de dolari), plus bijuterii, câteva monede de aur și statuete, ca să nu mai vorbim de câteva bibelouri a căror valoare nu o cunoșteam.

Paul, cu ochii strălucind de satisfacție, nu și-a putut ține bucuria:

— Uită-te la toți banii ăștia! Îți dai seama că sunt mai mult decât aș câștiga în trei ani de muncă?

— Și apoi ne-a luat treizeci de minute să luăm totul al nostru , am spus. Vezi că am avut dreptate. Soluția este aici. A fost suficient să îndrăznești să o faci. Am îndrăznit și suntem răsplătiți. Bine, hai să împărtășim. Pentru bijuterii și bibelouri, vom căuta o „renovare".

Când a venit seara, Jean-Pierre a fost primul care a regretat că nu ne-a urmărit. Am decis să sărbătorim succesul nostru și ne-am îndreptat către un restaurant drăguț . În timp ce prietenii mei terminau cina, cu un pahar de Napoleon fin într-o mână și un trabuc prezidențial în cealaltă, am sunat-o pe Sarah.

— Bună, tu ești, fată drăguță?

- Cine vorbește?

—Cine vrei să fie... Eroul tău, copil frumos, am spus, izbucnind în râs. In seara asta te invit si te declar somer ! Ajung cu doi prieteni. Răciți șampania.

— Jacques, dragă ... Ce e cu tine? Ai băut, prietene!

— Da, draga mea! Îmi sărbătoresc ziua de naștere și o să mă îmbăt în compania ta... și apoi să te supun insultelor supreme...

— Da, fără îndoială, ești nebun, draga mea ! Dar nu este ziua ta.

— Da, draga mea. Am o zi, pentru că m-am născut astăzi și...

— Dar ești complet beat. Bine, vino la bar, te aștept.

Am sosit toți trei . Fetele ne-au primit prietenos și mi -au preluat cele două prietene. Sarah s-a așezat cu mine la o masă care era puțin îndepărtată. Am comandat șampanie pentru amândoi. Prietenii mei făcuseră același lucru la bar și păreau să se distreze de minune.

Sarah s-a uitat la mine, destul de uimită ; Ea știa că nu îmi puteam permite asemenea lux, știind întotdeauna că sunt frânt.

— Ai câștigat jackpot-ul sau ai moștenit ceva ? spuse ea ironică.

-mi buzele de urechea lui, în timp ce îl mângâiam pe ceafa, i-am spus:

— Mai bine decât atât, fetiță. M -am dus să-l iau, marele premiu.

La început, s-a prefăcut că nu înțelege, apoi a dat din cap într-un mod răutăcios, pe jumătate comic, cu un zâmbet răutăcios jucându -i pe buze.

— Nu ai făcut asta?

Apoi, privindu-mă:

— Dar da, a făcut asta !

— Da, draga mea... Am încălcat prima mea casă burgheză și am coborât pe ea. În seara asta petrecem noaptea împreună... Tu vei fi odihna războinicului meu, am spus, izbucnind în râs.

Prietenii mei, la rândul lor, păreau să se distreze. Le-am făcut semn să mi se alăture. Introducerile au fost inutile; ambele fete mă cunoșteau pentru că m-au văzut deja cu Sarah . Am petrecut trei ore bune bând , spre satisfacția proprietarului, care, în ciuda tuturor, începea să-și facă griji pentru factura totală. Zâmbetul i-a revenit în clipa în care m -a văzut că plătesc pentru asta fără să bată pleoapa. Sarah și cu mine am părăsit barul. Când am ajuns în camera noastră de hotel, ea și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu; Buzele lui s-au unit cu ale mele într-un sărut pasional pe care nu l-am mai experimentat până acum.

— Mulțumesc, dragă, că te -ai gândit la mine la prima ta noapte de ieșire ca un bandit. Deci contează pentru tine?

— Îmi place de tine, mereu ai fost drăguț cu mine. Și apoi în seara asta a fost important să te am lângă mine; Asta e tot.

Am făcut dragoste și Sarah, care a aparținut tuturor , a fost cu adevărat a mea în acea noapte. Am simțit că se dăruise ca o femeie îndrăgostită și nu ca o curvă. Corpul ei transpirat și liniștit, cu capul sprijinit pe umărul meu, ea mi-a spus:

— Știi că te iubesc, dragă ? Este încă extraordinar; În urmă cu șapte ani, o tânără fecioară care dorea să se joace dur și-a cumpărat prima curvă; și acolo, astăzi, același bărbat, acum un bărbat și un tip dur, este încă în patul meu... De ce, Jacques?

„Nu sunt în patul tău, dragă, tu ești în patul tău", i-am spus, oferindu-i un zâmbet batjocoritor.

— Nu glumi, dragă, ascultă-mă ! Știi că omul meu a fost în închisoare de doi ani. El și cu mine nu ne mai înțelegeam prea bine , dar l-am ajutat trimițându-i mandate. Dacă vrei, pot fi liber. Voi plăti amenda și voi lucra pentru tine. Nu va trebui să vă udați și să vă asumați riscuri pentru a vă obține banii. Câștig mulți bani. Vino să trăiești cu mine, dragă. Nu vreau să ajungi la închisoare și asta se va întâmpla dacă vei continua.

Am simțit că invitația lui a fost o insultă.

— Pentru ce mă iei? Pentru un julot? Te-ai duce să te tragi. Ar trebui doar să întind mâna și să adun banii pe care îi faci cu fundul tău. Nu mănânc din castronul public, Sarah. Îmi place de tine, știi asta. Tu ești prietenul meu. Dar nu voi accepta niciodată bani de la o femeie. Poți râde despre asta dacă vrei, dar sunt suficient de mare ca să-mi iau schimbul fără ajutorul nimănui. Juloții îmi fac să vreau să vomit ... Să nu-mi mai vorbești niciodată despre asta, pentru că pentru mine ești prietena mea, iubita mea. Îmi place să fac dragoste cu tine. Nu-mi pasă de slujba ta atâta timp cât tu ai viața ta și eu am a mea. Îmi place de tine, dar nu este dragoste și tu știi asta.

Avea lacrimi în ochi și m-a întristat.

— Nu plânge, fetiță; Sunt sincer, nu mă învinovăți. Dacă vreți, mergem câteva zile pe litoral; dar pentru restul, lasă-ți planurile deoparte , bine?

Ea și-a adulmecat lacrimile.

- Ai dreptate. sunt prost. Scuze, nu am vrut să te supăr. Mă ierți, nu?

— Nu am ce să te iert, Sarah. Suntem bine așa cum suntem, nimic nu ar trebui să se schimbe. Plănuiesc să câștig mulți bani și dacă într-o zi trebuie să merg la închisoare, nu-mi pasă. Haide, să uităm toate astea.

S-a ghemuit lângă mine. Am simțit că era fragilă sub exteriorul ei încrezător în sine . Am pornit din nou într-un vârtej de plăcere până dimineața. Am petrecut câteva zile la malul mării. Am dus-o la cazinou, unde am pierdut o sumă destul de mare de bani; dar nu-mi păsa. Din acea zi problemele cu banii nu au mai fost importante. Întors la Paris, ea mi-a mulțumit pentru tot și a plecat cu tristețe, spunând: „La în curând, dragă". „Fiecare aveam propriul drum de urmat și ea o știa bine. Ne puteam interzice, dar nu puteam merge împreună.

Întors la studio, Paul a fost nespus de bucuros să mă revadă.

- Ei bine! te faci să arăți frumos. Poate ar trebui să ne gândim la muncă?

- Ce crezi! Mă gândesc doar la asta. În plus, banii merg repede. Hai să o facem din nou zilele astea, bine?

El a aprobat.

Timp de mai bine de șase luni am scotocit apartamentele pariziene, dărâmând uși într-un mod atât de natural încât am ajuns să nu ne mai luăm nicio precauție. Ne cumpărasem

un echipament bun pentru că plănuiam să urcăm pe scară atacând seifurile . Am adunat un număr bun de bijuterii și bibelouri în timpul expedițiilor noastre. Studioul nostru arăta ca peștera lui Ali Baba. Am găsit mai multe arme de foc , de la pistoale la puști. Închiriasem un apartament frumos în care locuiam singură. Nu mi-am cumpărat o mașină , preferând să închiriez una. Am crezut că confortul meu financiar va fi o formă de răzbunare față de părinții mei . Conducând un Impala superb și în companie galanta, tatăl meu m-a văzut ajungând într-o duminică la casa lui de la țară. A fost surprins, pentru că de mai bine de șase luni nu avusese nicio veste. Nu am vorbit despre ultimul nostru argument. Dar, departe de a fi impresionat de prezentarea mea de nou riche, m-a luat deoparte ca să vorbească cu mine.

— Văd că afacerile merg bine. Nu este nevoie de desen. Am înțeles.

se punea problema ca eu să-l eliberez, așa că pur și simplu l-am asigurat:

— Dar nu, tată, n-ai înțeles nimic. Ceea ce fac nu este foarte legal. Fac un pic de afaceri cu Elveția, nimic prea serios, dar se plătește.

— Ah! Ei bine, spuse el, ușurat, am crezut că...! Pentru ca la tine astept orice .

— Nu trebuie să crezi. Câștig bani, dar nimic rău. BINE?

Poate că m-a crezut, poate că a preferat să se prefacă că mă crede, ca să nu fie obligat să mă interzică din casa lui, ceea ce ar fi făcut dacă ar fi cunoscut adevăratele mele activități. Când l-am părăsit, m-am simțit bine. Credeam că sunt un tip important. În cele din urmă, am fost doar un mic bătăuș norocos. Era în pericol să se întoarcă; Dar pentru moment, cu buzunarele pline de bancnote, două fete drăguțe lângă mine , m-am simțit un pic ca Al Capone.

În curând aveam să mă confrunt cu regulile dure ale acestui mediu; Reacția mea ar fi violentă și nemiloasă . Am crezut în cuvântul dat , în prietenia absolută , în anumite principii, în onoarea mediului. Realitatea era cu totul alta, eram la școala viciului, a confuziei și a loviturilor vicioase. Pentru a trăi mult, mai întâi trebuie să reacționezi . Această regulă trebuia să devină a mea și să mă facă un om cu reacții imprevizibile.

Nu o văzusem pe Sarah de foarte mult timp. Am frecventat un mic bar de gangsteri care ținea străzile de pe Rue de la Montagne-Sainte-Geneviève. Mi-am petrecut nopțile jucând poker, jocurile erau aprige. Prinsesem obiceiul să ies înarmat cu calibrul meu .45. Începeam să am un anumit prestigiu cu femeile care frecventau barul. Unii erau studenți rătăciți , oferindu -se pentru o cafe crème sau pur și simplu pentru un pat cald și puțină afecțiune. În acest mediu plin de fum și umbros, m-am simțit în starea mea naturală. Am întâlnit niște tipi care, ca și mine, erau pasionați de spargeri. Am făcut chiar și câteva trucuri cu unii dintre ei. Devenisem o trupă de zece persoane capabile să se dea unul altuia o mână de ajutor la nevoie. Am avut un prieten care era un cal bătrân care și-a petrecut o bună parte din viață în închisoare. Întotdeauna i-am vorbit cu o anumită deferență. De la Jacques, devenisem „domnul Jacques *”,* această nuanță m-a măgulit puțin. Patrona barului, o doamnă bătrână, îmi vorbea mereu cu un anumit respect în voce. În mai multe rânduri, intervenisem în lupte pentru a -i apăra interesele. Ea mi- a fost recunoscătoare pentru asta. Patul ei mi-ar fi fost cu siguranță deschis de când locuia singură. Dar, chiar și pe jumătate beat, am rămas întotdeauna suficient de conștient încât să nu servesc drept acoperire pentru cele 110 kg de grăsime bună, vâscoasă. Machiată revoltător , urâtă în mersul ei asemănător pahidermului , m-am amuzat imaginându-mi-o pe spate, cu picioarele desfăcute, cu sânii ei flăcăni și uriași atârnând în lateral ca două steaguri în berg. Chiar dacă aș fi murit de foame, aș fi avut nevoie de o poftă serioasă pentru a mânca un astfel de sandviș. Cu toate acestea, unele fete nu au ezitat să -și împartă nopțile în schimbul câtorva bilete. Pe de altă parte, avea o inimă mare cât o casă. Toată lumea îl plăcea. Nu ar fi fost corect ca cineva să-l rănească cât de cât. Cei care încercaseră să se bată cu el mă găsiseră mereu în fața lor. Ceea ce însemna că pentru „Mama Lulu” eram sacră.

Într-o seară, am decis să -i fac o mică vizită lui Sarah . Acest gest avea să aibă consecințe foarte grave pentru mine. Avea să fie baza primei mele stabiliri de conturi. Eram pe cale să descopăr că am sufletul unui ucigaș instinctiv. Trăind într-o junglă, aveam să mă comport ca un animal sălbatic. Încă nu știam că sunt capabil de asemenea gesturi, dar aveam de gând să le execut ca un adevărat profesionist.

Cât de surprins am fost să aflu că Sarah nu mai lucra în barul unde o întâlneam! Eram supărat din cauza asta. E adevărat că a trecut destul de mult de când l-am sunat ultima oară. Prietenii ei mi-au dat adresa ei. Suzon, care era cea mai bună prietenă a lui Sarah, mi-a spus să fiu atent. Când am întrebat-o de ce ar trebui să fiu atent, ea nu mi- a răspuns . am inteles. Fiul lui trebuia să iasă din închisoare. Poate știa despre dragostea mea cu Sarah. Nu mi-a

păsat de reacția lui. Dacă nu era fericit, aveam toată intenția să-l confrunt. Așa că cu o oarecare furie am trecut ușile barului. Paul era cu mine, dar era dezarmat . Încă nu reușisem să -l fac să accepte purtarea armelor ca parte normală a slujbei noastre.

Am intrat pe usa. Luminile erau slabe, iar interiorul era format din doar vreo zece mese cu un ring de dans minuscul în centru. Erau puțini oameni. Câteva fete erau la ghișeu, dar nu am văzut-o pe Sarah. Adresându-se barmanului:

- Bună! Sarah este acolo ?

— Momentan nu, domnule. Ea este în mână; dar nu va dura mult. Ți-ar plăcea să bei ceva în timp ce aștepți?

Paul și cu mine am comandat două whisky-uri. Trei bărbați stăteau la o masă din fundul camerei. După ce a auzit numele lui Sarah , una dintre ele a sunat una dintre fetele care au venit să vorbească cu el discret. Bărbatul avea patruzeci de ani, bine îmbrăcat, cu un ten bronzat . Nu observasem în mod deosebit. I-a făcut semn fetei să ni se alăture la ghișeu. S-a apropiat de mine.

— Bună seara, bărbați. Mă numesc Cathy, îmi cumpărați o băutură, dragii mei ?

Nu mi-a plăcut fata asta . Arăta vulgară și lipsită de clasă, apropiindu-se de noi de parcă eram clienți cu coapsele noastre. Nu știu de ce i-am răspuns aspru. Poate că era supărarea de a nu ști că Sarah și-a schimbat școala sau pur și simplu faptul că nu era acolo .

- Nu! Aștept pe cineva.

— Dar prietenul tău! Poate vrea să-mi cumpere o băutură.

— Pleacă de aici. Nu vezi că pentru el este și nu?

Furioasă că a fost respinsă, se întoarse către barman:

— Dar tipii ăștia sunt proști!

Mâna mi-a dispărut imediat. O palmă a dezechilibrat -o. Surprinsă și uluită de reacția mea, a rămas fără cuvinte. Cu toate acestea, unul dintre cei trei bărbați se ridicase și se apropia de mine. Avea patruzeci de ani . Putea a proxenet. Mi -am dat seama că era arab . M-a strigat aspru:

— Hei! nimic din toate astea aici.

Amenințător, s -a apropiat puțin prea mult . A fost o decizie proastă pentru el. Cu o mișcare rapidă, mi-am scos calibrul .45 și l-am lovit din plin în față cu patul puștii. S -a prăbușit sângerând la picioarele mele. Cei doi prieteni ai lui au făcut semn ca și cum ar fi vrut să intervină. Mi-am îndreptat pistolul spre ei, arătând rău.

— Nu ne mai jucăm. Dacă unul dintre voi îți ridică fundul, mișcă chiar și un deget, te omor. Haide! toți mâna pe masă și fără fantezii, altfel voi trage în mulțime.

Eram sălbatic. Paul îi făcuse semn barmanului să nu se miște. Fetele s-au uitat la mine fără să înțeleagă cu adevărat ce se întâmplă. Dar trebuie să fi arătat groaznic pentru că nimeni nu a îndrăznit să se miște. Soldatul, încă la pământ, avea cămașa roșie cu sânge curgând dintr-o rană mare de pe pometul stâng. Nici el nu îndrăznea să se miște. S-a întrebat ce ar fi putut declanșa o asemenea reacție din partea mea. Am putut vedea frica din ochii lui. Calibrul meu 45 cu gaura neagră în țeavă gata să scuipe moartea a fost un argument solid. Am simțit o plăcere bolnavă văzând teroarea lui. Și cu un glas aspru l-am strigat:

— Așadar, șobolane, vrei să gusti din ceva ?

Atunci s -a deschis ușa barului . Sarah l-a văzut pe Paul, apoi pe mine, apoi pe spectacol. Ea a scos un strigăt, care era mai degrabă o rugăciune înecată de emoție.

— Jacques! Nu, nu asta !

Poate a crezut că voi trage în mulțime. S-a apropiat și l-a văzut pe bărbat la pământ.

— Ah! Nu... Nu este adevărat!

Din partea mea , nu mi-am relaxat atenția. M-am simțit grozav. O adevărată aventură pentru mine. S-a întors spre mine, arătând furioasă. Nu o văzusem niciodată așa.

— Dar ești nebun. Uite ce ai făcut... Oh! Doamne, dar...

Ironic, i-am răspuns :

— Bună, fată drăguță. Vezi tu, mănânc Julot și tot sângerează!

Bărbatul de la pământ a încercat să se ridice.

— Tu, șobolan, lași carnea acolo unde este...

Sarah, scandalizată, a explodat de furie verbală :

— Dar e Ahmed! Ahmed al meu, pe care l-ai lovit ... Uite ce ai făcut!

Ce, am auzit bine. Acest tip de la pământ a fost asistentul lui. Un julot arab al lui Sarah. E adevărat că nu i -am pus niciodată întrebarea. Furia pe care am simțit-o trebuie să se fi arătat în ochii mei pentru că Sarah părea speriată . Aveam o dorință nebună să fac un hit.

— Vrei să spui că această bucată de rahat este stricatorul tău de bani? În plus, îți dai banii unui raton... unui fiu de cățea arabă. ma dezgusti ...

Ochii mi-au strălucit de ură . Am citit frica la Sarah. Ea mi-a spus timid:

— Te implor, Jacques, pleacă, lasă-l.

— Da, mă duc; Iar voi, o grămadă de ticăloși, dacă faceți o singură mișcare, vă omor.

Apoi, uitându-se la Ahmed care era încă la pământ:

— Nu-ți face griji, draga mea, doamna se va juca de asistentă.

Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Sarah, ea plângea. Arătând în continuare spre toată lumea, am spus cu o voce aspră:

— Întâlnește-te oricând vrei, oriunde vrei.

Apoi i-am lovit piciorul drept direct în fața lui Ahmed, care, surprins, nu a avut timp să para. De data aceasta, a fost dezamăgit. Sarah tocmai scoase un mic strigăt de durere fără să reacționeze. Tocmai omorisem ceva în ea.

Paul și cu mine am părăsit barul, mergând înapoi spre ieșire. Odată afară, am dispărut pe aleile din jur pentru a ajunge la mașina noastră. Paul a fost destul de fericit de seara lui .

— Nu te-ai abținut . Mă întreb ce te-a pătruns!

- Nu știu ! Pur și simplu a venit așa ... Un reflex, știi!

— Ei, bătrâne, va trebui să fii atent, că nu se va opri aici. Ai văzut durerea lui Sarah? Totuși, îți place acest copil !

— Da, dar îți dai seama ! Se poartă ca o târfă pentru un arab, nu știam asta .

Întors la apartamentul meu, Paul a decis să petreacă noaptea la mine. Dimineața, faceam bilanțul. M-aș fi putut aștepta la o reacție violentă de la Ahmed. Trebuia să reacționeze dacă nu voia să piardă fața .

Paul a decis să se înarmeze și el pentru că ne îndreptam spre război. Am reunit alți doi prieteni, Guido Sicilianul și Jacky, un tip serios cu care lucrasem deja. Guido m-a făcut să înțeleg gravitatea gestului meu cu o zi înainte. Era o singură soluție: atacul mai întâi. Amândoi au fost dispuși să mă sprijine dacă era nevoie.

— Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să afli despre obiceiurile lui. După aceea, îl vom prinde și tu o să -ți stabilești scorurile. Ce poți face este să o suni pe prietena lui Sarah, Suzon. Poate vom afla unde stau lucrurile.

A trebuit să aștept până seara, pentru că aveam doar numărul de la bar ca să o contactez. Pe la ora zece, în sfârșit l-am pus pe linie. Ea mi-a explicat că reacția mea de aseară făcuse destulă agitație. Oamenii s-au întrebat cine sunt. Cât despre Ahmed, trebuia să fiu atent; Era dur, dar avea foarte puțini prieteni, nefiind cel mai obișnuit în afaceri. Da, mă căuta și jurase că îmi va avea pielea. Când i-am spus despre Sarah, vocea i s-a rupt. Da, ea o văzuse. Dar...

— Dar ce, Suzon?

— Ascultă, Jacques. Ahmed s-a răzbunat pe ea. El a crezut că ea știe pe tine adresa. Așa că a lovit ... lovit ! Ea este într-o stare groaznică . Dacă ai văzut-o, e groaznic... E marcată peste tot.

— Vreau să o văd, Suzon! Trebuie să o văd, te rog aranjează-mi asta. Trebuie să-i explic despre ieri seară.

Suzon mi-a promis să fac ceea ce este necesar și să iau toate măsurile de precauție necesare . Aveți vreo informație despre Ahmed? Da, mi-ar da niște. Nu reușise niciodată să-l miros pe acest tip.

A doua zi, în jurul orei zece dimineața, în studioul unui prieten din Suzon, am revăzut-o pe Sarah. Ne luăm măsuri de precauție înainte de a veni, nevrând să cădem într-o capcană, în ciuda încrederii pe care o aveam în Suzon. Guido și Paul au fost cu mine. Toți trei eram înarmați .

Spectacolul care mi s-a prezentat m -a șocat. Fața lui Sarah era umflată, buzele ei erau umflate și crăpate, iar ochii ei erau în aceeași stare. S-a aruncat în brațele mele, plângând. Furia din inima mea pentru masacrul pe care îl suferise chipul meu a fost criminală. Nu văzusem niciodată o femeie în această stare. Voi avea pielea ticălosului ăla Ahmed. Dar l-am vrut în viață ca să-l pot face să plătească pentru asta înainte de a-l ucide.

Sarah mi-a explicat totul: furia ei falsă față de mine pentru a păstra aparențele, Ahmed dezlănțuit și furios, răzbunându-se pe ea pentru a spăla afrontul pe care îl primise în public.

— A jurat că te va lua, Jacques. Ai grijă, e un nenorocit, a fost deja ucis.

Un zâmbet s-a format pe buzele mele . Nu aveam ce să jur pentru că eram sigur că voi primi primul. S-a decis să o pună pe Sarah cu prieteni. Pe urmă, ne- am hotărât.

- Ceea ce ai de gând să faci? mi-a spus ea timid.

— Singurul lucru de făcut ! Iartă-mă pentru ziua de ieri, nu aveam dreptul să te judec. Odată rezolvată această problemă, nu ne vom mai vedea, Sarah. Ne luăm la revedere, e mai bine pentru amândoi pentru că polițiștii s-ar putea băga nasul în afacerea asta în ziua în care Ahmed pleacă în iadul juloților.

Ea nu a răspuns , dar și-a cuibărit capul pe umărul meu . Știam că unul dintre ei trebuie să moară. Așa că și-a dorit prin reacția ei să fie Ahmed. Fața mea era dură, trăsăturile îmi erau scobite de ura care mă locuia. Mâna mea i-a mângâiat părul, mâna care avea să-l omoare pe cel care îndrăznise să măceleze chipul frumos a micuței mele curve. Am contemplat această crimă fără nicio emoție, știind foarte bine că m-ar putea costa închisoare pe viață dacă sunt prins sau moartea.

— Vom repara totul pentru tine. Nu-ți fie frică. Fiul ăla de căţea nu va mai pune mâna pe tine niciodată, voi face tot ce este necesar ca să mă asigur de asta.

Întors la studio, Guido și cu mine am convenit asupra planului pe care îl luam în considerare. Nu am vrut să las nicio urmă a morții lui Ahmed. Așa că am luat drumul către proprietatea părinților mei . În timpul săptămânii, nu era nimeni acolo. Știam unde să găsesc cheile. Ajuns acolo, am luat o lopată și un târnăcop, pe lângă vreo zece pungi de pânză care zăceau în pivnița de cartofi . Cu toate aceste echipamente am luat poteca care ducea spre pădurea care se afla chiar în spatele proprietății , o pădure din plimbările copilăriei pe care o cunoșteam în fiecare colț și prin care doar câțiva vânători o străbăteau toamna . Cu toate echipamentele noastre, am ajuns la locul pe care îl alesesem pentru a săpa o groapă pe care am rezervat-o lui Ahmed. Guido m-a privit făcând-o, zâmbind:

— Cel mai puțin pe care pot să spun este că ești lung-vizoare.

Am răzuit suprafața pământului și am pus totul într-o pungă. Apoi am pus primul strat de pământ gros de treizeci de centimetri într-un alt sac. Ne-a luat o oră bună să săpăm groapa care mi-a ajuns până la brâu ; aproape toate sacii erau plini. Aveam de gând să le iau pe ultimele două. Ei reprezentau corpul lui Ahmed în volum. nu am vrut sa las nici o urma dupa ce l -am ingropat acolo ; de aici și precauțiile pe care le luasem cu straturile de pământ pe care intenționam să le pun la loc pentru a evita diferența de culoare a acestora din urmă. Natura după vizita mea ar fi intactă cu doar un gunoi de grajd frumos pentru a fertiliza rădăcinile arbuștilor. După ce am tăiat câteva crengi mai departe , am pus sacii de pământ în gaură. Am acoperit totul cu crengi. Nu am putut vedea absolut nimic. Ne -am întors spre Paris. Cei doi saci suplimentari de pământ fuseseră aruncați într-un șanț de pe marginea drumului, departe de locul unde săpatsem . Guido nu a putut să nu declare :

— Dacă ceva nu merge bine, nu vei putea pretinde că a existat premeditare !

Râsul lui zgomotos răsună prin mașină. Guido era un tip cu adevărat dur. Mult mai vechi decât

Nu am fost la primul lui cadavru. Ar fi fost nevoie de mai mult decât atât pentru a-l muta.

Am ajuns la Paris pe la ora opt. Paul ne-a întâmpinat cu un aer mulțumit:

— Am informațiile de care am nevoie despre Ahmed: marca de mașini, bar la care merge regulat . Am și numele și adresele prietenilor lui din noaptea trecută. Nimic foarte grav. Singurul dur, după unii, este Ahmed. Ai luat o decizie în privința lui?

Privirea mea s-a întâlnit cu cea a lui Guido:

— Chiar i-am făcut patul! Tot ce trebuie să fac acum este să o bag.

Paul s-a uitat la mine, suspicios și puțin speriat.

— Hei! nu vei...

— Da, îl voi omorî. Mai ales pentru ceea ce i-a făcut lui Sarah. Oricum , te țin departe de asta. Nu am nicio intenție să te implic în crimă. Nu avem nevoie de tine. Vom rezolva asta cu Guido.

— Dar mă bucur să te ajut să-l prinzi ; dupa aceea ma retrag...

— Bine, fiule, dacă insisti, ne va ajuta.

Pe la miezul nopții am pornit la vânătoare. Totul era copilăresc de simplu . Ahmed era într-adevăr în bara indicată . Guido a intrat și l-a văzut pe tipul pe care i l-am descris. Deoarece avea și un bandaj pe față, nu era nicio îndoială. După ce a băut, a ieșit să ni se alăture.

— Da, e acolo și vorbește cu un singur tip care pare să fie proprietarul barului. Nu părea prea suspicios , doar că și- a ridicat capul când am intrat. Ce facem dacă ies împreună?

— Îi urmărim. Îl vreau pe Ahmed singur și în viață. Nu-mi pasă de ceilalți. Trebuie să fie absolut singur când îl interceptăm .

am avut mult de așteptat. Ahmed a ieșit singur, fără prea multe bănuieli. La patruzeci de ani, poate că a crezut că este ferit de un tânăr escroc ca mine; sau poate, orbit de setea lui de răzbunare, a uitat că prin lipsă de precauție vânătorul poate deveni vânat. Când se urcă în mașină, aruncă o ultimă privire rapidă în jur. Trebuie să fi fost mulțumit pentru că a plecat în liniște. Din partea mea, inima mea era plină de ură și a trebuit să mă abțin să nu alerg la mașina lui și să-i descarc întregul conținut al armei mele în stomacul lui.

Am pornit după el. Aveam două mașini. Am fost cu Paul, Guido a fost cu Jacky. Ne - am pus de acord asupra modului de operare. Dacă mergea pe o stradă liniștită , era încolțit. În rest, așteptam să plece acasă. Mașina condusă de Jacky era cea care îl urmărea. Stăteam la vreo treizeci de metri în urmă. Se îndreptă spre Place de Clichy; apoi, după mai multe manevre, a intrat pe o stradă mică. Paul, la ordinele mele, și-a aprins luminile lui Jacky. Ceea ce însemna „acum prinde-l în capcană". Totul s-a întâmplat în câteva secunde. Surprins de mașina care îl depășise și îi blocase calea, Ahmed nu s-a întors . La mine , sărisem din mașină. Când și-a întors capul și și-a dat seama, a văzut un .45 arătând spre el. îi deschisesem ușa. Era livid .

— Bună, julot! Fii cuminte, draga mea... Trebuie doar să vorbim, deci fără gesturi rele.

Guido mi se alăturase și se urca deja în mașină, luând un loc în spate. Avea și el arma în mână. Adresându-se lui Ahmed :

— Treci, iau volanul. Și un sfat: stai calm. Nu vrem să vă facem rău. Este vorba doar despre Sarah. Vreau să rezolv lucrurile cu tine. Totul va fi bine, cu excepția cazului în care te comporți ca un ticălos.

Știam că primul lucru pe care nu ar trebui să-l spui niciodată unui bărbat pe care îl ții este că ai venit să-l omori, pentru că el va risca totul. Dându-i speranța că a greșit, îi neutralizăm reflexul de autoapărare. Doar dacă nu ai de-a face cu un adevărat profesionist. Ahmed nu era unul dintre ei.

- Ce vrei de la mine? Nu am făcut nimic! Și unde vrei să mă duci? mi-a spus el.

— Unde decid că ar trebui să mergi. Noi suntem cei care ținem frâiele, nu crezi? Prietenul meu te va încătușa la spate și te va căuta. Odată ce ajungem, te voi dezlega . Dar dacă joci eroul , te omor , ceea ce ar fi o prostie, deoarece vreau doar să rezolv lucrurile cu tine. Dar nu vreau să-ți dau o șansă până nu am aprobarea ta, pentru că știu că ești genul dur și resentimente.

Reflecția mea m-a făcut să zâmbesc, pentru că știam un lucru sau două despre resentimente și el avea să-și dea seama curând de asta. A lăsat să se întâmple. M-a crezut? sau era atât de laș
sa mergi la abator fara sa reactionezi ? Ahmed se aplecă înainte. Guido îi pusese brățările și scosese pistolul de 7,65 pe care îl purta la centură. Pistolul nu avea nici măcar un glonț în țeavă, iar această neglijență m-a făcut să realizez că am de-a face cu un ratat care se pricepe doar să omoare o femeie și să-i ia banii sub constrângere.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Prietenii mei care au rămas în mașini mi-au semnalat că totul este liniștit. Nimeni nu asistat la scena. Ceea ce nu ar fi schimbat nimic, numerele noastre de mașini fiind deghizate.

Am pornit mașina și ne-am îndreptat spre autostradă, eu în mijlocul celor două mașini. Am avut suficientă benzină pentru a parcurge cei o sută de kilometri până la proprietate . Ahmed începea să se îngrijoreze. Cu o voce liniștitoare şi calmă i-am spus:

— Ascultă, m-am înșelat în privința zilei de ieri. Dar o iubesc pe Sarah și sunt dispus să o cumpăr de la tine, să plătesc amenda ca să poată fi liberă. Acolo, mergem la niște prieteni de-ai mei. Dacă sunteți de acord, ei vor acționa ca intermediari.

— Atunci de ce mă lași legat ?

- Ţi-am spus. Nu vreau să-mi asum niciun risc cu tine

În interior râdeam în sinea mea; A fost suficient de naiv încât să creadă că această călătorie avea bilet dus-întors? Am vrut să văd cât de departe era capabil să meargă. Nu i-a lipsit suflarea pentru că mi-a spus:

— Cât vrei să plătești?

— Orice ai decide, am spus.

— Știi, Sarah aduce multe; Urăsc să mă despart de ea, este o învingătoare și ne placem.

Am avut un impuls nebun să-l lovesc cu pumnul în față. Dar știam că trebuie să rămân calm și să aștept.

— Tu vei stabili prețul, Ahmed. Am încredere în tine.

— Dacă ești dispus să plătești, putem vorbi. E departe de casa prietenilor tăi?

— O sută de kilometri. Dar nu-ți face griji, uite aici, e liniște și dacă aș fi vrut să te ucid aș fi făcut-o acolo , așa că relaxează-te, omule. De îndată ce îți citești banii, vei porni la drum cu mașina ta și vom uita de această poveste. Părea să mă creadă.

— Apropo, ce mai face Sarah?

L-am simțit ezitând.

— Bine, bine... E bine.

M-am gândit: "La naiba, o să fii bine și tu, în puțin timp!" Guido i-a oferit o țigară și i-a aprins-o. Eram acum sigur că el credea că va scăpa de asta.

În mai puțin de o oră am ajuns. Având în vedere izolarea proprietății , nu era de natură să deranjez vecinii. După ce au deschis poarta, cele trei mașini au intrat. Capul lui Ahmed și-a schimbat expresia. Observase că nu era lumină în casă. El a spus cu o voce îndurerată :

— Dar nu e nimeni aici și...

— Da, Ducon, suntem noi. Haide, vino jos, avem o discuție serioasă despre fetiță și despre ce i-ai făcut.

Frica era evidentă în ochii lui. Guido își scosese arma și îl alungase violent pe Ahmed din mașină. Am intrat în casă. Le-am oferit prietenilor mei o băutură . Apoi Paul și Jacky s-au pregătit să plece. Ei nu au vrut să participe la continuare; am fost de acord cu asta . Mi-au lăsat o mașină. Jacky l-a luat pe Ahmed să-l arunce într-un iaz despre care i-am povestit și despre care știa că pescuise acolo cu mine. Se va întoarce cu Paul și cu cealaltă mașină odată ce munca lor va fi terminată.

Imediat ce au plecat, am închis toate ușile și am pornit radioul. Aveam un zâmbet crud pe buze în timp ce mă uitam la chipul descompus a lui Ahmed . Avea să moară, dar mai întâi avea să cânte. Privind la el, i-am spus:

— Am văzut-o pe Sarah. Vei plăti pentru asta, ticălosule.

A vrut să-mi răspundă, dar mi -a primit pumnul în gură și s-a clătinat pe picioarele lui înainte de a se prăbuși la pământ. Guido scosese din buzunar o frânghie, precum și un baston. L-a lovit violent în cap, dar a trebuit să încerce de două ori să-l lase inconștient. Sângele picurase pe gresie.

— O să se murdărească, mi-a spus.

„Lasă-o, ne curățăm după aceea", am spus, cu un zâmbet răutăcios pe buze. Să-l dezbrăcăm .

Când s -a trezit, Ahmed era complet gol. Haine, hârtii, bijuterii, totul era pe masă. Cătușele fuseseră înlocuite cu frânghie. Picioarele îi erau încătușate. Frigul plăcilor îl făcu să tremure. Era de nerecunoscut. Frica de panică intrase în el. Să cred că acest nenorocit o bătuse pe Sarah până a fost desfigurată și că în acel moment avea aspectul unui câine bătut.

venisem cu intenția de a-l chinui; Acum aveam o singură dorință: să-l ucid și să mă culc.

Guido îl făcu să se ridice și se uită la el cu un aer amuzat .

— Dar ești atât de drăguț, așa !

L-a prins cu două lovituri de ștafetă în coaste. Ahmed scoase un urlet de durere.

— Ești mai obraznic cu femeile, nu-i așa, ticălosule?

Ahmed nu a răspuns . Gemea ca un animal rănit . Guido îmi spune:

— Dacă vrei să te distrezi, e al tău .

M-am uitat la Ahmed, apoi la Guido.

— Haide, să-l luăm departe, fără timp de pierdut cu mătușa asta. Dezleagă-i picioarele și să mergem.

Așa l - am pus să urce dealul care ducea în pădure . Adusesem o lanternă și pumnalul meu italian, pe care nu-l părăsisem niciodată în timpul întregului război al Algeriei : lama avea cincisprezece centimetri lungime, cele două capete ale extremității sale erau ascuțite ca un brici, făcând-o o armă formidabilă. Guido luase o lopată și -l bătuse pe Ahmed. Dar el nu a răspuns , ca o oaie care merge la abator; Știa că nimic nu-i poate schimba destinul. Ne-a luat zece minute bune să ajungem la groapa pe care am săpat. Guido ma tot intreaba:

— Ești sigur că e așa ?

Cunoșteam fiecare colț din această pădure și chiar și cu ochii închiși aș fi putut găsi drumul până acolo. Ajungând în locul dorit, fără avertisment, i- am aruncat un pumn direct în stomacul lui Ahmed, corpul lui căzând cu o bufnitură surdă pe pământul acoperit cu

frunze. Gemea constant sub călușul lui .

Guido a curățat gaura și a atașat din nou picioarele lui Ahmed. Determinarea rece pe care am simțit-o a fost egalată cu ura pe care o aveam față de ticălosul care o măcelărise pe Sarah. l-am pus să se ridice; apoi, îndreptând fasciculul lămpii mele spre gaură, i-am spus:

— Patul tău, ticălosule. Aici se termină călătoria . Dar mai întâi, ascultă! Sarah a fost cea care mi -a dat informațiile pentru a te obține! Da, am văzut-o, de aceea o să te înjunghi până la moarte. Vei simți că moartea intră încet în tine. Vreau să simți că te ia moartea. Fotografiile în cap sunt pentru bărbați . Ești doar un câine bătrân și un laș.

Mormăi când călușul îl împiedica să vorbească. Pumnul meu l-a lovit în plexul solar. S -a prăbușit la picioarele mele. I-am întins lampa lui Guido.

—Ilumineză-i gura de șobolan, vreau să-l văd murind.

Apoi, scoțându-mi pumnalul, am scos captura . Lama s-a pocnit ca lama unei ghilotine. Acesta era prețul pe care m-ar costa acțiunea mea dacă aș fi prins vreodată. Dar nu mi-a păsat deloc. În afară de Sarah și răzbunarea mea, nimic altceva nu conta. Guido a luminat chipul lui Ahmed. Lama de oțel a pătruns în partea inferioară a genunchiului său drept. A sărit și un țipăt i- a scăpat din gură , în ciuda călușului .

— Pentru Sarah, i-am spus.

Guido își pusese piciorul pe gât, pentru a-l împiedica să se miște. Lama mea a ajuns la stomacul lui la nivelul ficatului; L- am împins ușor înăuntru și zgomotul corpului ei a fost cel care l-a împins până la mâner. Această lovitură nu- l omorase, pentru că se zvârcolea de durere. Guido mi-a făcut semn cu mâna.

— Termină nenorocitul ăsta, Jacques, e de ajuns.

Nu am simțit nimic, nici emoție , nici milă. A doua oară, lama mi s-a scufundat violent. Corpul lui încă se mișca puțin prin reflexe nervoase . |

Poate că era mort sau în comă; nu mi-a păsat! m-am ridicat în picioare. Guido mi -a luminat fața și a spus:

— Rareori am văzut un tip ca tine, prietene, și totuși i-am văzut!

Am aruncat trupul lui Ahmed în gaură.

— La revedere, cățea, au fost ultimele mele cuvinte: discursul lui de înmormântare.

Gaura a fost umplută , luând toate măsurile de precauție pentru a pune straturile de pământ înapoi în ordinea în care au fost scoase din gaură. După ce am netezit suprafața, am luat ultima pungă de frunze și crenguțe moarte și am întins totul pentru a nu lăsa nicio urmă a trecerii noastre. După ce am adunat echipamentul , i-am făcut semn lui Guido că putem pleca.

— Pe drum, frate bătrân. Vom distruge toate acestea mâine. Un duș, curățenie și culcare. Mâine dimineață voi veni să mă uit în jur să văd dacă se vede ceva. Dormim acasă conform planului.

Apoi, întorcându-mă spre locul în care se afla Ahmed sub pământ, am început să scuipă în acea direcție, spunând:

— Amenda este plătită, cățea!

Întors acasă , ne - am verificat hainele și pantofii pentru orice urme suspecte și le-am îndepărtat. Am împachetat lucrurile și hârtiile lui Ahmed; Intenționam să ard totul dimineața împreună cu sacii de pânză și să arunc totul în râu , împreună cu cuțitul meu, bijuteriile lui Ahmed și cheile apartamentului lui.

Dimineata am facut o plimbare rapida in padure ; totul a fost perfect, cu excepția ramurilor de arbuști pe care le tăiasem pentru a camufla gaura; rămăseseră în apropierea locaţiei. Le-am luat și le-am împrăștiat puțin mai departe. Natura își revendicase drepturile. Sub pământ, un ticălos putredea. În copaci, păsările își cântau bucuria de a trăi libere, indiferente față de cruzimile de care sunt capabili doar oamenii. Crima mea ar putea părea îngrozitoare omului de pe stradă. Cu toate acestea, era în limitele legile mediului meu. Pentru bărbați, un glonț în cap. Pentru cățele ca Ahmed..., moartea unei căței. Nu am avut nici remuşcări, nici satisfacţie. Dar tocmai descoperisem în mine sufletul unui ucigaș rece, excluzând orice sentiment și orice milă pentru dușmanii săi. Și totuși am respectat viața, dar numai pe cea a oamenilor care trăiau în afara cercului meu. Omul de pe stradă era în siguranță cu mine; eram din două lumi complet diferite . Legile lui nu erau ale mele și nu aveau nicio presiune asupra mea. Nu mi-a fost frică nici de închisoare, nici de o condamnare la moarte .

Odată ce totul a fost terminat, ne -am întors la Paris. Câteva ore mai târziu, am avut-o pe Sarah la telefon.

— Ascultă, fetiță. Totul s-a terminat, ești liber. Tuturor celor care nu mă cunoașteți, decât ca

client. Încheiați să vă îmbunătățiți și obțineți o schimbare a climei. Nu cred că ne vom mai revedea, așa că mult succes și uită.

— Dar, Jacques... vreau...

— Nimic, Sarah, nu putem face nimic în privința asta. Te sărut.

Nu a avut timp să -mi răspundă. am închis. Sarah a fost dusă la Bordeaux. Nu am mai văzut-o. Ea fusese motivul primei mele crime. Poate că apucasem acest motiv pentru a comite actul de neîntoarcere . Au trecut zilele și mi-am reluat activitățile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dispariția lui Ahmed nu- i încurajase pe prietenii sau presupușii cunoscuți să ia măsuri. Mi s-a spus că au vrut să lase așa. Acest lucru m-a făcut să realizez că numai violența are forță de lege în mediul meu. De-a lungul vieții, această lecție m -a ajutat să mențin avantajul în situații dificile.

Se apropia vremea vacanței și ne-am hotărât să mergem în Spania, unde turismul abia începea în 1960. Turistul cu buzunare adânci era rege. Mai mult, eram siguri că acolo găsim soarele. De când am ajuns pe Costa Brava, fiecare seară a fost o petrecere pentru noi. Nu au lipsit fetele și am profitat la maximum. Dar femeile spaniole erau feroce, reținute de o cămașă de forță a prejudecăților.

Într-o seară, noi trei am mers într-un club nou. Orchestra a cântat jazz și rock and roll. Am băut deja câteva băuturi sub centură; Eram un dansator bun și am invitat cu încredere o tânără spaniolă foarte tipică. Frumusețea ei m-a lovit imediat ce am intrat. Ochii ei mari negri i-au împodobit fața ca două pietre de jet, părul căzut până la șolduri o făcea să pară și mai senzuală. Invitația mea a fost refuzată . Poate nu știa să rockeze sau poate avea o trupă ? Fără supărare , mi-am luat un alt partener. A urmat apoi o competiție rock într-o atmosferă de fum, punctată de cei care bateau din palme. Am căutat un partener bun. Am văzut o femeie drăguță stând la
bar care, prin felul în care gesticula, trebuie să fi știut să danseze. Când m-am apropiat, am observat că era căsătorită. După ce i-am cerut soțului ei permisiunea de a intra în concurs, mi-am luat locul pe ringul de dans cu ea. A dansat minunat de bine, lăsându-se ghidată fără nicio reticență. Ea cunoștea rock-ul și ritmul lui. Am ajuns în finală fără nicio dificultate . Eram sălbatic. Adversarul nostru a fost un cuplu german. Obișnuit cu pivnițele din Saint-Germain-des-Prés, acum eram sigur că câștigam competiția și am fost declarați câștigători în aplauze. Am invitat cuplul și nemții la masa noastră, unde am băut șampania pe care o câștigasem. Mai aveam două sticle servite. În acest moment privirea mea a căzut în direcția frumoasa mea spaniolă. Ea mi-a zâmbit înapoi. Desigur , când am intrat eram anonim! Acum eram o câștigătoare, ea era la fel ca celelalte femei. Nu aveam nicio intenție să fiu refuzată din nou și i-am făcut semn de la distanță, sugerând să dansăm pe melodia lent pe care o cânta trupa. S-a ridicat în picioare. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc cu satisfacție. Mergând spre ea, am luat-o de mână ca să o conduc pe ringul de dans. Acest simplu contact m-a deranjat. Am vorbit doar câteva cuvinte în spaniolă, iar ea nu a vorbit niciun cuvânt în franceză. Această tăcere a accentuat farmecul. Nu spune nimic și lasă corpurile noastre să vorbească. Ea devenea lascivă, dar rămânea defensivă . Ne-am petrecut toată seara îmbrățișându-ne pe ringul de dans. Dar de fiecare dată când buzele mele făceau un ocol pentru a le întâlni pe ale lui, era un „nu, nu, nu" care ieșea din gura lui care râdea. Singurul lucru pe care l-am putut înțelege despre ea a fost prenumele ei : Solédad.

Nu mai suportam să-i simt corpul ferm jucându-se sub degetele mele și fără prea multe speranțe l-am făcut să înțeleagă că mi-ar plăcea să iau aer curat. Am fost surprins să o văd acceptând. Mașina mea era în fața ușii. A urcat acolo în mod natural . îmi recăpătam speranța. Așa că nu a fost atât de feroce pe cât și-ar fi dorit să creadă oamenii. Eu și prietenii mei făceam o campare sălbatică și aveam un cort imens, cu tot confortul posibil. A fost plantată într-o pădure de pini lângă mare. Am condus-o până la intrarea în poteca care ducea la ea și mi-am oprit mașina. Îi zâmbesc și, luându-l de mână, îi spun: „Hai". „Mi-a bolborosit ceva pe care nu l-am înțeles și, ca să o mut, i-am luat buzele. M-a sărutat cu pasiune... Trebuie să fi răspuns la vorbele ei!

În tabără s-a uitat în jur și a rămas uimită de confortul pe care îl aveam în mijlocul naturii. Priveliștea era magnifică, eram cu vedere la mare și mirosul de pini a făcut atmosfera îmbătătoare. Natura însăși a devenit complicele meu. Am pus un disc pe recorderul meu alimentat cu baterie și i-am oferit de băut. Am luat-o în brațe, s-a cuibărit tandru în ele. Am dansat cu buzele împreună. Dansul nostru a fost o invitație la iubire, nu putea greși dorința pe care mi-a inspirat-o. Am deschis camera care ne servea drept dormitor și l-am condus înăuntru. A făcut un mic gest de recul, dar s-a hotărât să intre. Știind că nu mă înțelege, m-am amuzat spunându -i multe prostii păstrând în același timp cel mai bun zâmbet al meu. Întinsă lângă mine, s-a lăsat mângâiată, dar de îndată ce mâna mea a ajuns la elasticul chiloților ei am fost răsfățată cu celebrul ei „nu, nu" pe care l-am neutralizat cu un „da, da, draga mea". Nu i-am înțeles atitudinea. Mă urmase și acum se împotrivea. Dar de îndată ce i-am luat din nou buzele , a devenit o păsărică. Mi-a luat mult timp s-o conving; Odată cu mângâierile, entuziasmul ei a atins apogeul și i-a oferit-o. Stăteam întinși pe păturile care zăceau pe

jos pe jos. Când a intrat în ea, ea a scos un geamăt. Am simțit că era strâns. Fata asta era virgină! Am făcut dragoste cu ea delicat . Încet, încet m-am simțit beat în ea. Știam prea bine ce poate însemna „ prima dată" să te comporti ca un bețiv. Și atunci atingerea pielii lui a fost în sine o poezie născută pentru a conjuga verbul a iubi. Epuizat, trupul meu gol de dorință, m-am întins pe spate; s-a ghemuit lângă mine, oferindu-mi gura de parcă ar fi să mă oprească să vorbesc; Am simțit lacrimile curgându-i pe față. Cu tandrețe i-am luat capul în mâini și i-am sărutat pleoapele.

S-a uitat la mine într-un mod care m-a șocat. Cuvântul „mulțumesc" mi -a scăpat din gură . Dar a fost o mulțumire care a venit din inima mea. Ea a înțeles sensul deplin al lui, pentru că mi-a zâmbit în timp ce o spunea: *Te quiero franchouti.*

Am luat mai multe pături pentru a ne acoperi și a păstra căldura care ne-a unit. Faptul că această fată s- a dăruit mie m-a tulburat. La început, am crezut că este una dintre acele fete ușoare care era mereu gata să-și desfășoare picioarele. Eram obișnuit cu asta în cercurile pe care le frecventam. Dar acolo nu am mai înțeles nimic, pentru că cel care tandru
A adormit lângă mine avea cel puțin douăzeci și trei de ani și mulți alți bărbați trebuie să fi curtat-o și au încercat să o ia. De ce eu și de ce atât de repede? Nu eram nici mai frumoasă, nici mai urâtă decât oricine altcineva. Femeile au această calitate insondabilă: pot rezista unui bărbat care le este în preajma lor multă vreme , doar pentru a oferi unui străin acest cadou al lor la patru ore după ce l-au întâlnit. Oricum , eram fericit cu ceea ce mi-a dat ea. Era frumoasă și am fost atât de recunoscătoare că am fost prima!

Am fost treziți de râs. Prietenii mei, beți, s-au dus acasă la culcare. Paul a strălucit lanterna asupra noastră.

- Oh! acolo, acolo ! Domnul tocmai și-a umplut mușchii de căldură! Sper să fie puțin loc pentru prieteni, pentru că ne-ar plăcea să mâncăm.

Apoi, sunându-l pe Jean-Pierre:

— Hei, JP, adu- ți carnea!

complet beat . Din partea mea , eram furioasă pentru că frumoasa mea spaniolă părea speriată. Dacă ar fi fost o curvă, i-aș fi abandonat -o fără remușcări, ca să-și poată ușura abdomenul inferior. N-ar fi fost prima dată când împărtășim o fată. Dar apoi am simțit propunerea lui ca pe o insultă și i-am spus:

— Nimic din toate astea, frățioare , ieși afară! Și stinge afurisita aia de lampă. O duc acasă.

Nu părea fericit și mi -a răspuns :

— Domnule intră în chestiuni maritale, poate ?

Apoi, apropiindu-și mâna de coperte, a făcut un gest de a le trage pentru a dezvălui nuditatea lui Solédad . De data asta i-am răspuns brusc :

- Dă drumul !

Și, în timp ce își continua gestul, a fost pumnul meu în gură care a încheiat discuția. Era întins la intrarea în cort, cu gura sângerând. S-a uitat la mine cu o privire surprinsă . A fost trezit de această lovitură.

— Ești nebun sau ce?

Mi-am regretat gestul. Eram prieteni și eu am fost cel care mi-a întins mâna să-l ajut să se ridice în timp ce îi spuneam:

— Era virgină..., atunci!

— La naiba, nu știam asta! Și acesta nu este un motiv să mă bată.

Apoi, deodată, a început să izbucnească în râs, arătând spre mine.

- Hei ! Lancelot... Ți- ai uitat armura și, cu tot respectul, văd că lancea ta este în berb. De asemenea, întorci spatele Madamei fosta fecioară... Nu sunt maniere „cavalerești" .

Așa e, eram gol ca un vierme. Întorcându-mă, am văzut că Soledad zâmbea. Cu toții am izbucnit într-un râs colectiv. Acesta este momentul în care Jacky alege să sosească. Abia putea să stea pe picioare și ne privea cu un ochi clătinat . Cu o voce nesigură mi-a spus:

— Ce se întâmplă aici? Am ratat poteca și am căzut la câțiva metri mai jos .

Apoi, uitându-se la Soledad, făcu un mic gest cu mâna:

— Bună, tu!

Pavel, foarte ceremonios și batjocoritor, s-a grăbit să spună:

- Atenție. Teren privat de vânătoare . Nemernicul acela m-a pălmuit pentru că am îndrăznit chiar să-i ating dulcele porumbel cu ochii. Deci, nu-i spune că vrei să o tragi... riști să-ți pierzi dinții.

Jacky a răspuns cu o voce târâtoare :

— Oricum ... sunt beat... și nu mai am erecție . Așa că vă puteți păstra lăcusta.

Îmi pun o pereche de chiloți și o las pe Solédad să se îmbrace. Mi-am târât prietenii departe.

Fiecare beam câte o sticlă de porto de la gât când ea ni s-a alăturat. I-am întins un pahar. Știam că nu mă înțelege, dar i-am spus:

— Știi, prietenii mei sunt băieți grozavi... Nu-i învinovăți.

S-a așezat lângă mine și a dat din cap că a înțeles foarte bine. A mers acolo cu cel mai frumos zâmbet al ei. Pavel nu l-a putut opri să spună:

— Uită-te la ea! Trebuia să fie cel mai urât dintre noi trei care și-a desfrânat fântâna de iubire... Nu există dreptate, domnii mei. Mâine mă retrag la o mănăstire...

Apoi a izbucnit într-un hohot de râs și s-a consolat cu sticla lui de porto.

Ziua era pe cale să se deznodă. Am dus-o înapoi. Mi-a explicat că a lucrat într-un restaurant ca chelneriță; Cel puțin așa am înțeles, pentru că ea mi-a arătat semnul stabilimentului în care o lăsasem în timp ce completam cuvintele cu gesturi explicative. Hotărâsem să ne întâlnim din nou. Pe tot parcursul vacanței mele, a fost o amantă tandră pentru mine, înzestrată în jocul iubirii, dar posesivă și geloasă până la extrem. Era o fată bună. Era mereu veselă și zâmbitoare. Mi-a cântat cântece de dragoste în limba ei. Începeam să -mi placă de el. La rândul lor, prietenii mei o adoptaseră. Făcusem progrese mari în limba spaniolă și puteam să vorbesc cu ea. Ziua plecării a fost o tragedie pentru ea, am avut dificultăți să o fac să recunoască că trebuie să mă întorc în țara mea.

Nu aveam de gând să-l iau cu mine. Eram prea atașat de libertatea mea . I-am lăsat adresa mea, explicându-i că această separare ar fi un test bun pentru a verifica sentimentele pe care le-am avut unul pentru celălalt. Nu mi-am dat seama că îi frângem inima. Ea se dăduse și am plecat cu puține speranțe de a o revedea. Când cele două mașini ale noastre au pornit, Solédad plângea. Aveam o dorință disperată să-i spun „vino” la ea, dar nu aveam ce să -i ofer decât o viață marginală pe care cu siguranță nu ar fi acceptat-o. Ea a devenit doar o silueta în oglinda mea retrovizoare. Ea a dispărut într-un nor de praf.

Întors la Paris, ne -am reluat activitățile. În timp ce jefuiam un apartament dintr-un cartier bogat, ne -am întâlnit față în față cu proprietarii chiar când eram pe cale să plecăm. Am vorbit fără să mă panichez:

— Sunteți proprietarii ? Te -a avertizat concierge , cel puțin?

— Nu... ce?... Dar cine ești ?... și...

— Inspectorul Moreau. Ai fost spart, vino să vezi ce au făcut ticăloșii ăștia.

Apoi, adresându-se lui Pavel :

— Du-te la concierge, vreau să o întreb imediat și să spun prefecturii să ne trimită identitatea judiciară.

cu greu și- a putut reține zâmbetul în timp ce se îndrepta spre scări. Am făcut un gest să cedeze loc proprietarilor.

— După voi , doamnelor și domnilor. Mai presus de toate, nu atinge nimic , o să-ți luăm amprentele.

I-am urmat în apartament. Confruntată cu mizeria de nedescris care domnea, femeia a oftat:

- Oh! dumnezeul meu.

i-am spus:

— Și din nou! Du-te și vezi camera ta, vei vedea daunele.

Cei doi i-au luat direcția. Am profitat de ocazie pentru a scăpa fără probleme. Eram în josul scărilor când o voce m-a sunat de la etajul al patrulea.

— Inspector, inspector!

Mi-am făcut timp să ridic capul și să răspund :

— Mă întorc sus, mă întorc. Voi lua echipamentul, nu atinge nimic .

Și am dispărut pe stradă unde Paul mă aștepta, cu ghiozdanul lui negru care conținea prada. Am izbucnit în râs.

— Idioții, am zis, s-ar putea să fie nevoiți să aștepte mult!

Zilele următoare, am primit o scrisoare lungă de la soția mea spaniolă. A fost al cincilea de la întoarcerea mea. M-a rugat să-i permit să vină să mi se alăture la Paris. Îmi era dor de ea și nu puteam nega că sunt îndrăgostită de ea. Așa că i-am dat un răspuns afirmativ . Așa l -am primit la gară zece zile mai târziu . Ea încă îmi părea la fel de frumoasă ca întotdeauna și s-a aruncat în brațele mele. I-am băut buzele ca un om însetat, era oaza mea de dragoste, reprezenta apa limpede pentru mine care trăiam doar în apă tulbure. Nicio femeie nu se uitase vreodată la mine așa . Avea privirea soarelui, de care nu eram conștientă, pentru că trăiam doar noaptea.

Când a ajuns la apartamentul meu, mi-a arătat împrejurimile . Eram destul de confortabil, ea a fost surprinsă. După ce mi-a făcut baie, mi-a apărut în halatul meu roșu. Pielea ei închisă m-a făcut să vreau să o violez. Mâinile mele nu s-au putut abține să nu întindă mâna pentru a-i întâlni corpul. Îi pregătisem o masă care a fost expediată rapid . Ne -am îndreptat spre camera mea unde i-am spus

ironic că se va odihni. Corpul lui
arderea m-a atras într-un cerc iubitor. Buzele mele s-au familiarizat din nou cu pielea lui. Mi-a plăcut mirosul ei feminin, spre deosebire de oricare altul ; am trait iubirea intr-un mod total . Ea s-a dat cu furie. Fiind primul , m-am simțit ca un sculptor al corpului său și am transformat plăcerea mea în plăcerea lui. Am descoperit ce este iubirea într-un dar total al sinelui pentru plăcerea celuilalt . Dorința noastră satisfăcută, ea s-a uitat la mine cu tristețe. Părea să fie jenată să vorbească cu mine.

— O, draga mea! Ce se întâmplă?

Timid, ca un copil prins în flagrant, mi -a răspuns în limba ei, pe care acum o înțeleg perfect.

— Sunt bolnav, Jacques. Mi- ai dat o boală în Tosa d'el Mar.

Probabil că l-am tradus greșit, pentru că nu știam de variolă ascunsă.

— O boală! Glumesti de mine sau ce?

— Nu, Jacques, mi-e rău... Aştept un copil de la tine.

— Adică ești însărcinată?

S-a speriat și mi-a dat un mic din cap , în timp ce îmi căuta reacțiile în ochi.

Nu înțelegea de ce i-am luat buzele. Această știre a schimbat multe lucruri. Am iubit-o pentru copilul pe care urma să mi-l dăruiască. Bucuria mea a surprins-o.

— Nu ești supărat ?

- Furios ! Glumești, sunt fericită, da, fericită... Spune-mi, ai fi putut să mi-o scrii, măcar! Îți dai seama, dacă nu te-aș fi adus aici, ce ai fi decis ?

— L-aș fi crescut singur. Dacă ai ști cât de frică îmi era că mă vei alunga... sau te îndoiești de mine!

— Hei, ăsta e copilul meu pe care îl ai în tine, sunt sigur de asta !

— De ce spui asta?

— Nimic, nimic, asta e altă poveste, o să explic.

Am decis să trăim împreună. A fost dezamăgită când i-am spus clar că nu vreau să mă căsătoresc cu ea acum și că am divorțat, ceea ce ne-a interzis să mergem la biserică. A fost întristat de asta pentru că religia era importantă în țara ei.

În acel moment mi-am dat seama că Solédad nu știa nimic despre mine. Ea a crezut că sunt un tip bun și habar nu avea că trăiesc din furt. Nu aveam nicio intenție să-mi schimb modul de viață. Am vrut să fiu liber să mă mișc. Aș putea fi un amant demn, dar știam că voi fi un soț sărac . Nu eram genul credincios , eram violent și foarte independent. Mai mult, știam că gelozia și dreptatea lui îl vor împiedica de la ușile cercului meu. Nu aveam nicio intenție să o țin la curent cu activitățile mele, deși unele femei sunt mai rezistente decât unii bărbați atât în acțiuni, cât și în dificultate. Ea ar fi mama copilului meu: Nu poți face o floare sălbatică să trăiască pe bălegarul mediului care a fost al meu. Așa că am decis să nu- i spun nimic deocamdată.

Locuim împreună de peste o lună. Prietenii mei au adoptat -o, dar au rămas în garda lor. O scosesem la plimbare prin tot Parisul. Relațiile mele nu păreau să-l mulțumească, mai ales când intram într-un bar și prietenele mele săreau pe gât și mă sărutau. Îmi dădea scene groaznice . Așa că am luat obiceiul să nu-l mai iau. ! O lăsam uneori singură seara și nu veneam acasă decât dimineața, alteori după ce băusem puțin prea mult alcool. L-am iubit, dar am refuzat să -i dau independența mea . Ea a fost șansa mea de a scăpa din mediul meu, dar nu am văzut-o sau am refuzat să -l văd. A început să-mi pună întrebări despre munca mea, găsindu-mi orele ciudate. Ea observase armele mele. De asemenea, am înșelat-o puțin cu fete întâlnite care nu aveau nicio importanță pentru mine. Aveam dreptul la : „De ce asta, de ce aia? de unde ești? din nou cu una dintre cățele tale?" ceea ce m-a enervat.

Într-o noapte , când băusem puțin, am pălmuit-o. Era uluită. În furia mea, am amestecat argoul cu spaniola, spunându-i:

— Începi să mă enervezi cu întrebările tale. Dacă ești prea prost ca să înțelegi, nu vei înțelege niciodată. Îmi iau banii, înțelegi... Sunt un hoț de profesie! Asta este ! Cos grâul burgheziei. Îmi plac curvele, barurile și nu-mi pasă de tine!

Am fost dezastruoasă, dar nu mi-am dat seama. S-a uitat dureros la mine. Ea mi - a răspuns cu o voce sfâșiată :

- Oh! Nu, Jacques! Nu este adevărat. Nu ești un hoț... Spui asta doar ca să mă rănești.

Tăcerea mea a fost un răspuns suficient .

— Dar ce o să fac?... Și copilul nostru, crezi că are nevoie de un hoț pentru tată ?... Îți dai seama ?

Și-a îngropat capul în mâini. Eu, în loc să fiu tandru și să o consolez, am fost aspru:

— Deci, este o meserie ca oricare alta! Îmi mănânci bine banii. Nu crezi că rochiile tale sunt atât de proaste și sunt întotdeauna plătite cu bani furați . Totul aici vine din furt.

Ea a spus această propoziție care m-a făcut să tresar:

— Nu, copilul tău vine din dragoste, oriunde s-ar afla nu-l vei fura!

Furia mea era criminală, dar în fața emoției ei am atras-o împotriva mea și am luat-o în brațe.

— Să nu mai spui niciodată așa ceva, fetiță. Copilul meu , nu trebuie să-l fur... E al meu .

A plâns pe umărul meu ca de atâtea alte ori. Am avut multe alte scene, dar, epuizată de a nu putea să mă schimbe, a acceptat inevitabilul. Începea să capete o formă rotunjită. Mi-a plăcut să-mi pun urechea la stomacul lui pentru a-mi asculta copilul în direct. Mi-ar fi plăcut să mă schimb, dar eram prea implicat în crimă ca să mă întorc și mă bucuram de această lume nocturnă și umbrită. Nu aveam voință să mă schimb. În plus, îmi dobândisem obiceiul prost de a juca de noroc și o bună parte din banii mei câștigați rapid au fost lăsați pe covoarele verzi ale cluburilor și cazinourilor. Defectele mele erau un drog de care nu aveam nicio dorință să renunț. Refuzând să văd realitățile vieții, mă scufundam tot mai adânc și făceam crima să pară naturală, devenind din ce în ce mai grea, neconștientă de răul pe care mi-l făceam . Deveneam un profesionist și cei din jurul meu mă tratau ca atare, temându-mă de reacțiile mele, pentru că eram extrem de violentă în momentele mele de furie. Până și maica Lulu începea să se teamă de mine din ziua în care m- a văzut încurcând fețele unuia dintre clienții ei după o ceartă stupidă.

Împreună cu Guido, înființasem o expediție în rue d'Isly. Două seifuri de deschis la un consilier financiar. Am vrut să profităm de weekend pentru a ne muta. Ușa de deschis era la primul etaj și avea o multitudine de încuietori de tot felul. Dar o fereastră din apartament dădea spre scară. A fost nevoie doar de o scurtă urcare pentru a ajunge la un pasaj spargând geamul care nu avea semnal de alarmă. Am început expediția în jurul orei zece după-amiaza, căci strada era foarte aglomerată înainte de acea oră. După ce am deschis fereastra de palier , am pășit în gol pentru a ajunge la fereastra apartamentului. Două bătăi cu un diamant pe fereastră, un ghiont cu un cot, un zgomot de sticlă și trecerea era liberă. Mi s-au alăturat cei doi prieteni. La parter se auzea zgomotul bucătărilor care făceau castroane într-un restaurant care aproape era ora de închidere.

Raza lămpii mele a luminat cameră după cameră. Erau într-adevăr două cufere. Unul era de dimensiuni medii, dar celălalt era imens și nu vedeam cum îl vom deschide . Am decis să cercetăm toate birourile și să verificăm eventuale alarme înainte de a ne apuca de lucru. Paul a fost demoralizat.

— Ai văzut piesa asta! Nu o vom deschide niciodată!

— Să începem cu cel mic. Vom vedea mai târziu.

Singurul echipament pe care îl aveam era un burghiu electric bun , biți , dalți și un baros, cu un set de clești. Am adus un tranzistor mic pentru a atenua zgomotul metalic prin compensarea cu sunetul muzicii.

După treizeci de minute de muncă, totul arăta bine, dar apoi ceva a mers prost: burghiul s-a stricat cu un zgomot final astmatic.

Paul s-a uitat la mine, disperat. Guido a rămas însă calm. El a vorbit:

— Ești sigur că nu poți face nimic?

— Da... Găsește încă unul din acea putere, altfel afacerea este moartă și cu banii din această cutie ... nu se pune problema să renunți. Cunosc un mare magazin de hardware pe bulevardul Ornano, lângă casa mea. Paul vine cu mine, o vom sparge; vom reveni cu ceea ce ne trebuie. Cel mai bine este să ne aștepți acolo.

În miezul nopții, am spart geamul de la ușa magazinului de feronerie, ca să putem pune mâna și să deschidem încuietorile. Paul era nervos pentru că zgomotul pe care l-am făcut era capabil să trezească întreaga clădire. Ușa s-a deschis spre bulevard și am trecut prin ea destul de natural.

— Ești nebun sau ce? O să fim prinși cu prostiile tale!

— Taci și urmărește bulevardul în timp ce iau ce ne trebuie.

În cel mai scurt timp mi-am umplut geanta de călătorie cu trei burghie. Am profitat de ocazie să apuc casa de marcat care conținea doar câțiva bani. Paul m-a făcut să sară.

— Polițiștii!

M-am repezit la fereastră să văd afară. De fapt, erau doi motocicliști de poliție care conduceau foarte încet și priveau în ambele părți din rutină. Mi-aș fi dorit să nu observe geamul spart . Paul s-a uitat la mâna mea care îmi ținea calibrul .45.

— Dar ești înarmat ... Totuși ai spus...

— Taci, nu este momentul.

— Nu o să-i împușți... eh...

— Stai liniştit, ei pleacă. Ești destul de nervos în seara asta! Nu te-am văzut niciodată așa .

— Nu mă pot abține dacă mi-e frică astăzi. Dar asta nu te împiedică să fii acolo.

— Haide, hai să plecăm de aici.

Ne - am întors repede. Eu nu deschisesem gura și nici Paul.
Guido, auzind un zgomot la fereastră, spuse:

- Ești tu?

Văzându-mă, nu și-a putut reține un zâmbet de satisfacție.

— Omule sfânt ! Ai făcut-o.

— Da!

Paul s-a grăbit să spună:

— Încă puțin, și ne-am prinde... Mai mult, Jacques este înarmat.

Guido s-a uitat la el și a luat un 38 special de la centură.

— Și eu, sunt. Chiar nu crezi că ies goală noaptea ! Nu ți-am spus nimic, pentru că încă ne-ai fi citit codul penal în ambele sensuri... În plus, nu mai am vârsta să merg la douăzeci de ani și cu Jacques a fost în regulă.

Paul nu a insistat; acesta nu era locul pentru a începe o discuție. A schimbat subiectul.

— Există un lucru! E prea târziu să continui fără să trezești pe toți. Trebuie să așteptăm până mâine dimineață pentru a continua. Cel mai bun lucru este să te odihnești. Am găsit ceva de băut, dar cel mai bine e să nu ne atingem, s-ar putea să ajungem cu o sticlă drogată. Aceste glume se întâmplă . Așa că ne rămânem doar de apă.

Noaptea a trecut foarte repede. Ne instalasem în sufragerie în deplină liniște. Cu ușa intactă, nu exista niciun risc de a fi reperat.

Dimineața ne-a trezit zgomotul din bucătăriile de la parter.

— Hai să mergem, am spus.

Ne-a luat aproximativ o oră să terminăm de deschis portbagajul. Când am reușit să deschid ușa, pe buze mi-a apărut un zâmbet victorios. Spectacolul a fost foarte plăcut de văzut. Erau câteva pachete de bancnote, un lingot de platină și obligațiuni la purtător. Era și o grămadă de chei.

— Pariezi că sunt acolo cheile celuilalt seif ? Uite, pot fi doar acești doi , i - am spus lui Guido .

Ajunși în cealaltă cameră, totul a fost confirmat și am deschis-o cât mai normal... cu cheile. Am fost puțin dezamăgiți, pentru că conținea doar titluri negociabile , ceea ce nu era prea rău, dar fără bani. Am pus totul, împreună cu echipamentul nostru, în două genți de călătorie și am urmat același traseu ca pe drum până acolo pentru a dispărea fără să fim deranjați. Când am ajuns la studio, am văzut că prada era semnificativă: titluri, bani și platină în valoare de peste treizeci și cinci de milioane (70.000 de dolari). Guido a vorbit:

— Pentru titluri, nicio problemă, am pe cineva serios cu Elveția. Vom pierde multe, dar asta ne va lăsa totuși cu un pachet frumos.

Soledad lua o formă din ce în ce mai rotunjită. Uneori am lucrat singur
la un furt. Am făcut-o în timpul zilei. Obișnuiam să-mi pun echipamentul într-o carcasă neagră. În plus, am inclus o haină albă, o foarfecă și un pieptene de coafor, plus niște păr tuns într-un plic. Această precauție m-a salvat într-o zi când eram pe punctul de a fi prins de poliție. Deschisesem ușa fără nicio problemă, ca de obicei. Eram în interiorul apartamentului și începeam să-l percheziționez, când am auzit o sirena de poliție . Instinctiv, m-am uitat pe fereastră . Inima mi s - a scufundat. O femeie arăta cu degetul în direcția apartamentului pe care îl ocupam. Polițiștii s-au grăbit în clădire. Nu eram înarmat . Îmi este imposibil să cobor înapoi pe scara principală. Am luat întotdeauna precauția de a verifica scara de serviciu înainte de a-mi efectua căutarea. Așa că am reușit să ajung la el fără dificultate . Nu am putut să cobor înapoi, singura soluție era să ajung la ultimul etaj și să găsesc un luminator pentru a ajunge pe acoperișuri. Când ajungi în vârf, nu există luminator, ci o ușă marcată „w.c. ” ; Prin gaura cheii, am văzut o fereastră mică . Fără ezitare am explodat ușa. Știam că poliția, în număr mic, probabil se întreba dacă pot intra sau nu în apartament, având în vedere riscul de a da față în față cu un bărbat neînarmat .

Am reușit să trec pe fereastră. După o urcare, m-am trezit pe acoperiș. Pe stradă am auzit o mare zarvă; de unde eram, nimeni nu mă putea vedea. Am traversat repede mai multe acoperișuri. Trebuie să fi fost la mai mult de trei clădiri distanță de punctul meu de plecare

. Acolo, am văzut un luminator care se deschidea spre camera unei femei de serviciu. Prin fereastră am văzut că camera era neocupată. Cu o lovitură din cot am spart fereastra, am deschis cadrul și am pășit în cameră. Mi-am deschis servieta și apoi mi-am pus haina albă. Am pus foarfecele și pieptene în buzunarul de sus. Am deschis plicul și am împrăștiat resturile de păr peste mânecile bluzei mele. Nu e vorba de a-mi păstra echipamentul sau servieta. Am strecurat totul sub pat, împreună cu mănușile mele. Apoi, aprinzându-mi o țigară, am deschis ușa, având grijă să nu-mi las amprente. Am coborât în liniște scările. Inima îmi bătea cu putere , dar aveam încredere în mine. Nu puteai să-mi dai seama din chipul meu că eu sunt cel care urmărea poliția. Când am coborât, am observat că mai multe autobuze s-au alăturat primului. Au fost o mulțime de airheads și comentariile curgeau. Odată ajuns în stradă, am adoptat o atitudine foarte firească și am făcut ca toți ceilalți, fixându-mi privirea în sus. Dintr-o privire am văzut că mă aflam la mai bine de treizeci de metri de clădirea în care eram căutat. Dar am văzut și că strada era păzită pe ambele părți de polițiști care opreau oameni care voiau să părăsească perimetrul. M-am îndreptat spre poliție. Tot ce trebuia să fac a fost să rămân calm. Când am ajuns la ei, i-am spus firesc unuia dintre ei:

- Ce se întâmplă? Un incendiu?

Nu zâmbea și mi -a răspuns destul de scurt :

— Locuiești aici?

— Da, ofițer, și eu sunt coafor în salonul de alături. Clientii mei ma asteapta.

Nu eram fără suflare. Nici nu știam dacă există un salon de coafură pe strada asta. Nici el.

— Poți trece.

Nu a trebuit să mi se spună de două ori. După ce am mers vreo patruzeci de metri, am cotit pe altă stradă. Mai departe, mi -am desfăcut bluza și am făcut un mănunchi din ea. Am luat un taxi și, tot drumul spre casă, nu mi-am putut abține un zâmbet. Am avut o scăpare norocoasă . Când prietenii mei au auzit despre aventura mea, toți au avut același gând :

— Ce proști sunt polițiștii în uniformă!

Credeam că am fost destul de norocos să nu-mi pierd calmul.

Am făcut multe alte afaceri mai mult sau mai puțin profitabile.

Într-o seară, Guido a venit să mă vadă. Soledad îl plăcea, dar cu o privire îngrijorată l-a întrebat dacă rămâne la cină. Încă plănuia să iasă noaptea și nu-i plăcea să mă vadă plecând. Guido părea trist și cu o voce obosită mi-a spus:

— Am o problemă serioasă și am nevoie de tine, fiule!

Soledad știa că nu face parte din conversația noastră. Așa că s-a dus în camera ei. Guido a continuat :

— Vărul meu tocmai a fost împușcat în Italia de o bandă rivală. Trebuie să merg până la Milano. Depinde de mine să rezolv problema . Știm cine a făcut-o și voi avea toate informațiile pe site. Am nevoie de un șofer. Dar mai presus de toate, de la un prieten.

— Știi că sunt mereu pregătit pentru asta, așa că explică. Vrei să te urci în mașină?

— Da, fiule, o prefer cu echipament, pentru că nu știi niciodată ce se poate întâmpla odată ajuns acolo. În mod normal, totul va fi asigurat pentru noi, dar prefer să planific din timp.

Am sunat-o pe Soledad după porecla ei:

— Sole, fă- mi valiza, plec pentru câteva zile.

A sosit cu lacrimi în ochi și mi-a spus cu tristețe, arătându-mi stomacul:

— Și el! Contează el în toate poveștile tale? Ce va face dacă intri la închisoare sau vei fi ucis? Și ce sunt eu pentru tine? Nu pleca, dragă, te implor... Mi-e frică pentru tine. Da, am auzit... Haide, lovește-mă dacă vrei, dar te iubesc și nu vreau să te pierd. Gândește-te la noi dacă mă iubești și rămâi aici din milă.

Guido părăsise încăperea pentru a evita argumentul care se preparase . Avea tact de prieteni, prieteni adevărați. Nu eram supărat pe Sole , dar nu voiam să recunosc că are dreptate. Durerea lui m-a durut.

— Fă-mi valiza, te rog , nu mă face să mă enervez .

— Dacă mă iubești, nu pleca, dragă. Te rog... te rog!

Am luat-o în brațe în timp ce i-am mângâiat părul.

— Sole, tu ești bun, eu sunt rău. Nu pot face altfel și așa va fi mereu în viața mea. Pentru prietenii mei, voi fi mereu liber și gata de plecare. Nu poți schimba nimic, fetiță, și

nici el nu poate, am spus, mângâindu-l pe stomac. Amândoi ați sosit cu un an prea târziu. Nu mai amesteca dragostea noastră și obligațiile mele. Haide, nu-ți face griji, nu mi se poate întâmpla nimic.

După ce am luat armele de care aveam nevoie, ne -am îndreptat spre Monaco. Nu am avut nicio dificultate în trecerea graniței. Trebuia să trecem prin Genova să vedem câțiva dintre prietenii lui Guido și să obținem câteva informații. Când am ajuns , mi s-au făcut cunoștință cu doi tipi care arătau ca niște ucigași de film adevărați cu pașapoarte pentru Sing-Sing. Am dormit la ei acasă pentru că călătoria ne epuizase. Dimineața am avut o întâlnire. Guido și prietenii săi vorbeau italiană. Am înțeles foarte puțin din această limbă. Dar reflectarea ochilor și gesturile abrupte au demonstrat o duritate în proiectele care au fost expuse. Când mai multe fotografii au fost puse pe masă și una în special a fost trecută din mână în mână, am înțeles că prietenii lui Guido nu erau amatori. Jocul mi -a fost prezentat . Guido mi-a explicat:

— Vezi tu, fiule! doar unul dintre ei ma intereseaza ..., acela. Ceilalți probabil să fie cu el pentru că sunt prietenii lui..., Dacă îi putem evita, perfect... Dacă nu, păcat pentru ei. Este acel fiu de cățea care mi -a ucis vărul... El e cel pe care îl vreau. Totul este aici pe masă: adrese, date, fotografii, numere de mașini etc. Tot ce a mai rămas este să -l prindă în capcană . Ni se dă o mașină înmatriculată în Italia. Lasă-l pe al tău aici, prietenii mei îl vor folosi pentru a ne pregăti un alibi dacă este necesar. Le -am explicat cine ești . Sunt bucuroși să te cunoască, deși nu ești sicilian ca noi. La Milano suntem așteptați; Cazarea noastră este pregătită deoarece ne poate dura câteva zile să găsim acest câine. El este la Milano fără nicio îndoială. Te avertizez , fiule, tipul ăsta nu este „Ahmed Târfa", el este dur și ucigaș. Nicio plimbare în vedere. Îl împușcăm imediat ce îl vedem. Prietenii mei ne oferă arme. Așa că le poți lăsa pe ale tale acolo unde sunt. Vei avea răsfățat de alegere. În această muncă nu poți decât să mă sprijini. Eu sunt cel care trebuie să-l omoare..., nu uita niciodată asta, fiule, n-aș fi iertat.

Am plecat la Milano. Alegesem două automate 45. Guido luase un „Lupara" și un 38 special. Când am ajuns , am fost primiți cu căldură. Dar am simțit o anumită neliniște cauzată de prezența mea. Când a venit seara, ni s-a alăturat un bărbat în vârstă . Am vorbit în franceză. Mi-a mulțumit că am venit și mi-a spus:

— Guido spune că ești mai mult decât un prieten, un frate pentru el. Așa că fii bine-venit în Milano pentru că nu mai ești un străin.

Acest om m-a impresionat, a impus respect. Calmul lui aparent a scos la iveală o duritate care trebuie să fi fost irevocabilă. Vorbind despre omul pe care Guido trebuia să-l omoare, el spunea mereu: „ Trădătorul trebuie să plătească". Ochii lui străluceau cu o lumină foarte ciudată . Ne așteptam să -l vedem fredonând un marș funerar ; Evident , muzica macabră a înlocuit colindele copilăriei când a primit primul său calibru .

Înainte de a pleca, s-a apropiat de Guido. A sărutat-o pe frunte, pe piept și pe umeri în timp ce a spus:

—Ti *do la vita del tradittore. Amin.* ("Îți dau viața de trădător . Așa să fie.")

Această ceremonie ciudată a fost impresionantă. Guido arăta ca un copil care primește binecuvântarea tatălui său . Toți au părăsit camera. Când ușa s-a închis în spatele acestui vizitator ciudat , Guido s-a întors spre mine și a spus:

— Începem vânătoarea în seara asta.

Știa unde să meargă și îl cunoștea perfect pe Milan. Eu am fost cel care conducea. Avea pușca tăiată în genunchi, cu botul gata să scuipe bombă cu nouă boabe care alimenta cele două țevi scurtate. Deasupra a fost pus un ziar pentru a-l ascunde. Aveam cele două 45-uri pe fiecare parte a centurii. Au fost făcute mai multe ascunzători. Toată noaptea nu a fost altceva decât o căutare continuă. Guido suna în dreapta și în stânga . Nimic, încă nimic ca rezultat. Începeam să obosesc. Chiar înainte de zori a primit informația.

— De data asta e pe bune, fiule, știu unde este. Am trecut pe acolo tocmai acum . Este o cutie, o vom avea când va ieși.

Am refăcut ascunzătoarea. Ziua începea să se stingă. Am coborât din mașină, motorul era pornit. Guido mi-a explicat planul său de luptă și protecția pe care trebuia să-i ofer. Mi-a arătat din nou portretul bărbatului și al prietenilor lui.

— Vezi parcarea. O să mă pun în nișă. Am ușa de ieșire înclinată. De îndată ce el iese și începe să meargă în direcția mea, dai claxonul pentru a-i atrage atenția. O voi avea deoparte. Imediat ce trag de el, dacă nu există nicio reacție, te urci la volan; dar fă-o doar dacă ești sigur că nu e nimeni acolo care să mă împuște, pentru că astea sunt lucruri serioase, amintește-ți asta.

I-am înțeles perfect planul. Discret s -a pus la loc. Mai mulți oameni ieșeau din cutie. De fiecare

dată când inima mea s-a scufundat și mâna mea s-a prins puțin mai strâns de fundul .45-ului meu. Dar nimeni nu a fost ca clientul nostru . Această așteptare, plus oboseala, îmi punea nervii la încercare . Apoi un bărbat a ieșit singur. Se uită în jur și se îndreptă spre parcare. Nu semăna cu nimeni din pozele pe care le văzusem. Guido era atât de bine ascuns încât nici nu l-am văzut . Bărbatul s-a întors la intrarea în club, dar conducând o mașină de culoare neagră. Totul s-a întâmplat cu o viteză extremă. Tocmai ieșiseră doi bărbați și l-am recunoscut pe cel din fotografie. Tocmai când erau pe cale să tragă în spatele vehiculului , mâna mea s-a dus la claxon. Nici măcar nu am avut timp să-i văd pe cei doi bărbați uitându-se în direcția mea înainte să se audă două focuri . Guido alerga spre mine cu viteză maximă. Bărbatul care conducea mașina s-a catapultat din vehicul și s-a adăpostit în spatele unei mașini parcate, când am deschis focul în direcția lui. Guido a ajuns la mașina noastră. Am fost repede la volan.

— Repede, fiule... Roll!

Și-a strecurat mâna dreaptă, înarmată cu .38 special , prin deschiderea ferestrei.

Am pornit cu un scârțâit de cauciucuri . În același timp, un bărbat înarmat a trecut prin fața noastră în timp ce trăgea în vehiculul nostru. Am auzit zgomotul detonațiilor, dar parbrizul nu s -a spulberat. Guido, la rândul său, golea cilindrul armei. Apoi, după ce am trecut de trăgător, am simțit o senzație de arsură în interiorul coapsei drepte; dar m-am gândit doar să privesc înainte.

Guido exultă:

— Bravo , fiule... Bravo !

— Ai primit-o?

— O, da! Fără îndoială, i-am dat două lovituri în măruntaie, nu-și va reveni . Nu știu dacă prietenii lui au fost afectați, dar ați văzut că nu erau amatori. Acum hai să mergem acasă. Vei lăsa mașina la subsol. Pentru noi, munca este gata. Vom fi duși înapoi la Genova. Bunul Dumnezeu! Mă simt mai bine.

— Hei! bătrânul. Cred că am fost împușcat. Simt ceva fierbinte
care se varsă în pantoful meu.

Apoi, punându-mi mâna pe picior, am văzut că mănușa mea căpătase o culoare roșiatică.

— La naiba, spuse Guido, te doare?

— Nu, doar piciorul înțepenit ... Nu-ți face griji, pot conduce, nu voi leșina . Prietenii tăi au doctor?

- Da ! Nici o problemă. Dar e o prostie că ai șters unul .

— Și nicio medalie la vedere! Ar trebui să avem un fond de urgență în viața de bandit..., am spus râzând.

distrează și pe tine !

— Ce vrei, trebuia să mi se întâmple într-o zi și acum mă consider norocos.

Ajuns la apartament, Guido a dat mai multe telefoane. Între timp mă uitam la accidentarea mea. Glonțul pătrunsese doi centimetri în interiorul coapsei mele, dar nu se scufundase adânc, pentru că înainte de a mă lovi fusese amortizat trecând prin tabla de capotă a mașinii. Nu mă durea. În mai puțin de o oră, un medic era acolo. Armele și mașina folosite în atacul nostru dispăruseră, luate de prietenii lui Guido.

Guido părea rău să mă vadă rănit. Între noi, era viață și moarte și i-am înțeles tristețea; pentru că mă considera fratele lui .

- Oh! bătrâne..., nu face fața asta, e doar o zgârietură.

Medicul a decis să-l extragă pe loc. O injecție și niște pensete au fost suficiente pentru a-l îndepărta fără durere. Nu e vorba de a-l păstra ca suvenir. Era o dovadă prea compromițătoare a acțiunii noastre de dimineață. Doctorul mi-a dat tetanos si niste tablete de penicilina . M-am simțit grozav și am început să merg din nou cu o ușoară șchiopătare .

A sunat telefonul . Guido a avut o conversație foarte lungă. A închis și s-a întors spre mine, cu un zâmbet mulțumit pe buze.

— Totul este în regulă, fiule. Clientul meu s-a săturat... Nicio veste de la ceilalți. Prietenii noștri vin să ne ia pentru a ne duce înapoi la Genova. Vă mulţumesc pentru ajutor. nu o voi uita.

— Lasă să fie, vrei! Acest lucru este normal.

— Nici măcar nu m-ai întrebat de ce a trebuit să o fac personal.

— Nu trebuie să știu de ce. Ești prietenul meu și voi fi mereu disponibil să te ajut fără explicații; E la fel de simplu. Mai presus de toate, nici un cuvânt despre accidentarea mea. Nu este treaba lui Soledad. Dacă mă întreabă, o să-i spun să plece.

Întoarcerea noastră la Genova a fost fără nicio dificultate. Am petrecut noaptea acolo și dimineața am pornit din nou pe drumul înapoi spre Franța. Puteam să conduc fără

probleme, accidentarea mea nu îmi provoca dureri. Cumpărasem mai multe cadouri de tip suvenir pentru turiști. Acest lucru ne- ar putea fi întotdeauna util în cazul unor explicații la graniță . Dar totul a mers bine. Ajuns la Nisa, i-am telegrafat soției mele: *Totul e bine... Ești frumoasă și te iubesc.*

Știam că această mângâiere de hârtie o va liniști. Ne -am odihnit o zi în acest oraș, apoi ne-am întors la Paris. Când am ajuns la mine acasă, chipul lui Sole era o dovadă a nopților lungi și nedormite pe care trebuie să le fi petrecut așteptându- mă. S -a repezit în brațele mele și m-a îmbrățișat cu toată puterea ei, oferindu-mi buzele ei , care au căpătat gustul sărat al lacrimilor care curgeau pe față. În interior mă spuneam un nenorocit, dar știam că nu îmi voi schimba modul de viață. În timp ce mergeam la culcare, ea a observat bandajul pe care îl purtam pe coapsă. Ochii lui s-au uitat la mine trist. Eram pe cale să-i spun ceva, dar ea făcu un gest neașteptat, punându-și două degete pe buzele mele de parcă ar fi vrut să mă oprească să vorbesc. Nu mi-a pus întrebări și am fost mulțumit, pentru că o iubeam cu pasiune, dar nu aveam un echilibru de viață să -i ofer. Ea spera să mă vadă schimbându-se și pentru asta conta pe nașterea copilului nostru. Era foarte aproape de a naste si era bucuroasa sa vada ca stau mai des cu ea. Mi-am dorit această naștere. Speram la ceva nou. Dar nimic nu prefigura o schimbare în modul meu de viață. Am jucat din ce în ce mai mult și am pierdut sume uriașe de bani. Acest
viciul jocurilor de noroc devenise un drog; Am simțit o plăcere nesănătoasă de la ea. Covorul verde, „bancos", atmosfera tensionată a jucătorilor care așteaptă cartonașul potrivit, toate acestea mi -au fost ancorate ca o cancă distrugătoare. Mi-am petrecut zilele acolo și foarte des o parte din nopți. Îmi pierdusem orice simț al valorii banilor, pe care i-am risipit fără să-i socotesc, fiind sigur de profesia mea că nu voi rămâne niciodată fără. Guido mă mustrase pentru asta, pentru că nu-i plăcea jocurile de noroc. Dar mi-am ținut drumul și i -am subliniat că banii mei îi pierd, nu ai lui. Din moment ce nu voia o ceartă între noi, a ajuns să nu-mi mai spună nimic.

În dimineața zilei de 7 iunie 1961, Solédad a fost cuprinsă de durere. Am dus -o la clinică. O oră mai târziu, era în sala de nașteri. I -am cerut doctorului să-mi permită să asist la nașterea copilului meu. El a acceptat. Soledad o durea foarte tare , dar ochii ei nu mă părăseau . M-a simțit aproape de ea, privirea mea i-a dat puterea să împingă pentru a-și activa eliberarea. Și atunci s-a născut copilul. Am văzut un mic cap maro ieșind , apoi corpul a urmat. Am privit cu mirare acest spectacol . Era o fată și m -am bucurat de asta, pentru că nu aveam nicio preferință în ceea ce privește sexul întâiului meu născut. M-am uitat la trupul ei mic, umed, ridat ; Ea a scos un țipăt pentru a-mi arăta că era în viață și sănătoasă. Fața mi s-a luminat de bucurie și mândrie. Deja mi- l imaginam la varsta primilor pasi, cu parul lui lung de papusa castaniu si cu primele lui cuvinte care nu puteau fi decat un „tatic" timid si blând. Avea să fie mica mea prințesă. Pentru moment, trupul ei mic gesticula în mâinile medicului obstetrician . Nu m-am putut abține să nu spun:

— E frumos, nu-i așa, doctore?

— Da, e frumos să dai viață!

Am terminat de spălat Sole. Fața lui era odihnită. Tandru i-am luat mana si i-am pus un sarut pe buzele febrile.

- Ești fericit?

— Mai mult decât fericit! Fiica noastră este frumoasă! Vei vedea cât de buni vom fi noi trei .

Privirea lui exprima oboseală. Din păcate, ea a adăugat:

— Sincer crezi că putem?

Am înțeles aluzia. Întotdeauna acest reproș continuu în legătură cu activitățile mele . Aproape cu răutate i-am răspuns :

- De ce nu!

— Da... de ce nu!

A fost condusă în camera ei. Ea a avut o ultimă rugăminte:

— Nu face nimic cât timp sunt aici ; pentru că dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș muri. Promite-mi.

— Nu am nimic de promit. Deci nu-ți face griji. Ne vedem mâine.

Ea nu mi- a răspuns . La întoarcere, am vrut să mă întorc la clinică pentru a face cele mai nebune promisiuni. Și apoi, simțindu-mă mândră, am decis să merg să mă alătur prietenilor mei de la Maica Lulu și să sărbătoresc cum trebuie nașterea micuțului meu.

Ne -am distrat de minune . Șampania curgea liber . Seara , mai multe fete erau la masa noastră. Am cochetat cu cei doi vecini ai mei și nu am avut niciun gând pentru soția mea și totuși o adoram. Pe la miezul nopții, i-am spus lui Paul:

— Hai, să terminăm petrecerea la mine.

Paul s-a uitat la mine, surprins.

— Cu fetele? mi-a spus el, surprins.

— Da, cu fetele.

Așa , pe jumătate beat, m-am trezit cu două fete drăguțe în patul meu. Am făcut dragoste cu amândoi. Paul, la rândul său, a făcut sex cu o blondă înaltă în camera de oaspeți.

-a bătut la ușă și a intrat fără să aștepte răspunsul meu. Era gol , o sticlă de șampanie într-o mână, un pahar în cealaltă. S-a uitat la mine și a spus cu o voce comică din beție:

—Și ai nevoie de două!... Vrei să-ți spun ceva?... Ești un nenorocit. Soția ta tocmai a născut și aduci aceste două curve în casa ta și, mai mult, tu
la naiba în propriul tău pat!

Cu un gest de teatru și-a așezat sticla în leagănul alb care stătea în mijlocul încăperii și a început să o legăne. S-a prefăcut că se adresează unui copil imaginar și a spus, fredonând:

—Tatăl tău e un nenorocit..., un nenorocit al naibii... Cu toții suntem nenorociți.

Atunci, serios :

— Nu aveam voie să facem asta la tine acasă. Spune- le fetelor să plece naibii de aici, sau le voi scoate.

M-am trezit și mi-am dat seama de urâțenia faptei mele, pentru că nu mai fusesem niciodată fete să vină la mine acasă. Nici măcar nu mi-am putut explica acțiunile. Am avut un mod amuzant de a-i mulțumi soției mele pentru că mi -a dat o fetiță atât de drăguță! Așa că eram fără morală și fără respect pentru cel pe care îl iubeam. Mi-am permis totul. Paul avea dreptate...

Am rugat cu amabilitate fetele să se îmbrace și să plece. Ceea ce au făcut fără proteste.

Rămas singur cu mine, Paul mi -a spus :

— Ceea ce am făcut acolo nu a fost corect, iar alcoolul nu este o scuză. Aici e Sole și casa fiicei tale. Nu e bordel... Apropo, cum o să-i spui micuțului?

— Sabrina, am spus.

— Da, e un nume frumos. Acum că ai un copil, asta schimbă ceva pentru noi?

— Nu, nimic, știi asta foarte bine.

— Deci nu o vei vedea pe fiica ta crescând.

— De ce spui asta?

— Pentru că mai devreme sau mai târziu vom ajunge în închisoare și pentru mult timp.

„Știu”, am spus, „dar este un risc care merită asumat”.

- Da! un risc pentru ea de a nu-și cunoaște tatăl . Ei bine, este problema ta și știi ce faci.

Pe la prânz, a plecat. La mine , am făcut să dispară toate urmele prezenței feminine .

În următoarele cinci zile, am fost mai ales cu Solédad . Doar un alt mod de a-mi compensa seara. Era radiantă . Niciodată nu am fost atât de grijuliu cu ea. Mi -am privit fiica alăptând cu admirație. Acest tablou a fost frumos și nu m-am săturat să mă uit la el. Da, eram îndrăgostit de soția mea. Înțelegerea noastră sexuală a fost perfectă. Deci, de ce alte fete pe care le-am tras fără să simt pentru simpla plăcere de a mai avea una! Nu aveam nicio explicație să -mi dau. Am crezut că e normal, fără să mă gândesc la răul pe care l-aș putea face Soledeții dacă ar afla vreodată. Mi-am spus că acest mod de viață face parte din mediul meu. Calibre, curve, alcool, jocuri de noroc, furturi... ce moștenire frumoasă îi pregăteam pentru acest copil!

A părăsit clinica pentru a merge la apartamentul nostru. Eu eram cel care purta corpul fragil al Sabrinei. Pentru ea, ar fi trebuit să mă schimb, dar eram prea implicat în crimă pentru a lua în considerare acea soluție.

Nașterea fiicei mele m-a adus mult mai aproape de părinții mei. Obișnuiam să mergem la ei acasă la cină foarte des . Relația mea cu mama era mai bună. Dar amândoi încă nu erau conștienți de activitățile mele marginale . Tatăl meu nu și-a ascuns bucuria de a avea o nepoată. Le-a plăcut Sole și au crezut că atingerea lui m-a schimbat. Este adevărat că nașterea fiicei mele îmi dăduse puțin mai multă maturitate, dar numai în aparență; pentru că, înăuntru, eram tot la fel și am continuat să zbor. La sfatul lui Guido, făcusem o spargere minoră în afara Parisului; pentru că, mi-a spus el, dacă te prins cu ceva serios la Paris, oricând poți spera la un transfer în provincii de unde îți va fi mereu mai ușor să scapi. Lovitura de stat mi-a adus puțin, dar a fost utilă. Acest sfat, folosit treisprezece ani mai

târziu , a fost să mă ajute să reușesc o evadare înarmată care a fost deloc spectaculoasă.

De mai multe ori a trebuit să plec în străinătate pentru afaceri. Protestele lui Sole nu au schimbat nimic. În timpul săptămânii, uneori ieșeam cu ea.
într-o casă de țară pe care o închiriasem cu prietenii mei. Această casă a fost folosită pentru depozitarea echipamentelor noastre. Avea o pivniță foarte mare pe care eu o transformasem într-o galerie de tir. Prin antrenament, devenisem un trăgător instinctiv foarte bun. Sole și cu mine făceam plimbări lungi prin pădure și o luam cu Sabrina. Mi-a plăcut această liniște și acest miros de tufăr. Cât am fost singuri, Sole zâmbea; dar de îndată ce unul dintre prietenii mei a venit să mi se alăture ea a devenit agresivă și neplăcută cu el de parcă pentru a-l face să înțeleagă mai bine că ne tulbura liniștea.

Într-o zi, Paul și Jacky mi s-au alăturat pentru că plănuisem o excursie în regiune. Sole era furioasă și, de data aceasta, uitând de orice precauție, mi-a arătat-o tăios. Ea nu avea mentalitatea de bătăuș și nu putea înțelege gravitatea cuvintelor lui. Ea a mers până acolo încât a făcut amenințări serioase când plecam , stând în fața mea:

— De data asta, dacă pleci, mă duc la poliție!

M-am întrebat dacă am auzit bine. Paul, văzându-mă că alb de furie, mi-a strigat: — Jacques!

Prea târziu, o lovisem pe Sole de două ori . S -a prăbușit la picioarele mele. Tragând-o de păr, am făcut-o să urce toată scara pe spate până la primul etaj. Eram furios, pentru că amenințarea lui m-a lovit ca o insultă, iar seriozitatea lui în fața prietenilor mei ne putea pune în pericol siguranța . Când mi-am scos arma, Paul a devenit livid. Jacky ni se alăturase și tăcuse. Sole sângera din gură și s-a uitat la mine, uimit că am dezlănțuit o asemenea violență. Ținând-o de păr, i-am înclinat capul pe spate și i-am dus butoiul la gură:

— Ascultă cu atenție, cățea, dacă mă întreabă prietenii, te împușc pe loc.

Paul și Jacky, departe de a cere o asemenea pedeapsă, au încercat să mă liniștească; dar mi-am continuat impulsul, arma încă îndreptată spre capul lui :

— Dacă încerci vreodată să faci o altă amenințare ca asta , te omor. Ar trebui să o fac imediat, dar o să garantez pentru tăcerea ta în preajma prietenilor mei... Poți spune orice, cu excepția cuvântului *„poliție”* în fața mea.

Agresiv de frumoasă, s-a uitat la mine, cu ochii înnegri de ură, și a spus:

— Dar du-te, omoară-mă... Poți să faci, vreau să mor, nu mai pot trăi așa ... Dar hai, trage dacă vrei! Paul a fost devastat. Și-a pus mâna pe umărul meu :

— Trebuie să plecăm, nu mai avem timp să așteptăm. Lasă-o în pace, se va calma singură.

L-am pălmuit de două ori spunând:

— Dacă vrei să mori, ai tot ce ai nevoie în baie. Ajută-te... și o călătorie bună... dar fii drăguț, nu rata.

Apoi i-am întors spatele, lăsând-o suferinței și lacrimilor ei ; Știam că fusesem foarte aproape de a o ucide.

Jacky se gândi foarte bine la Sole; Scena asta îl rănise, pentru că știa că nu am blufat și că amenințările mele erau foarte reale.

— Hai, haide și uită ce ți-a spus, doar nervii ei au cedat. Știi foarte bine că nu ar face niciodată așa ceva .

— Sigur că știu, dar m - a înfuriat. Dacă ar fi fost bărbat, aș fi ucis-o.

— Am crezut că ai de gând să o faci... Doamne, mi-era atât de frică pentru ea!

Pe tot parcursul drumului m-am simțit nervos. Nu-mi plăcea să-l lovesc pe Sole, dar îmi pierdusem orice control asupra mea.

Pe la miezul nopții ne - am întors. Circumstanțele neprevăzute au făcut proiectul nostru imposibil, așa că a trebuit să- l amânăm . Luminile casei erau aprinse . Ușa era deschisă. Am mers direct în camera mea. Patutul Sabrinei era gol. Am simțit un șoc în inimă și am început să inspectez primul etaj. Ajungând la baie, am văzut corpul lui Sole întins pe podea, câteva sticle goale cu diferite pastile întinse lângă el . Era inconștientă , dar respira. Pe oglindă, un mare *TE IUBESC* a fost scris cu ruj . Dar eram îngrijorat mai ales pentru fiica mea. Mi-am sunat prietenii:

— Repede, vino sus, a făcut o prostie și nu-mi mai găsesc copilul.

Paul și Jacky au înjurat când au văzut cadavrul lui Sole. Mă întorsesem înapoi la caut pe micutul meu. Sub masa din sufragerie am văzut micul pătuț de călătorie din pânză pe care îl folosim pentru a o transporta pe Sabrina în mașină. Era înăuntru și dormea somnul celor drepți. Imediat am luat-o în brațe și am început să -i miros gura pentru un miros

medicinal . Nimic, totul era normal. Sabrina s-a uitat la mine cu ochii ei mici și rotunzi și și-a făcut o față care trebuia să fie un zâmbet. I-am pus câteva sărutări pe frunte și am pus-o înapoi în căldura patului ei. Sincer, mi-a fost teamă că Sole o să-mi tragă fiica în actul ei stupid. Cred că dacă s-ar fi întâmplat asta aș fi terminat -o chiar acolo. Pentru că Sabrina era bunul meu cel mai de preț. Ea era cea pură și frumoasă. Ea a întruchipat opusul meu.

Jacky a rămas cu fiica mea. Paul și cu mine l -am condus pe Sole la o clinică din oraș. Când au ajuns , după o scurtă explicație, a fost dusă într-o cameră pentru o pompă de stomac. Doctorul s-a întors să mă vadă :

— Nimic grav, va fi bine. Dar semnele pe care le poartă pe corpul ei merită o explicație și...

Nu i-am dat timp să-și termine fraza:

— Eu sunt, doctore, ne-am certat și am lovit -o ; Nu sunt mândru de asta, dar e prea târziu să regret.

Mi-a promis că voi păstra tăcerea în legătură cu acest eveniment , iar pachetul de bancnote pe care i-am dat-o i-a liniștit rapid conștiința .

— Dă-i cea mai bună cameră a ta. Mă voi întoarce mâine dimineață să o văd. Nu o lăsați afară sub nicio circumstanță.

Dimineața eram lângă ea. Mi-a părut puțin rău pentru ea, dar primele mele cuvinte au fost dure:

- Felicitări ! Încerci să te sinucizi și să lași copilul în pace. Dacă dintr-o nenorocire aș fi fost arestat în acea seară, nimeni nu ar fi știut că Sabrina era izolată în acea casă cu cadavrul mamei sale la primul etaj. Cred că încercarea ta a fost menită doar să mă intimideze, pentru că doctorul m- a asigurat că nu ai înghițit nimic foarte toxic . Tot ce trebuia să faci era să iei unul dintre pistoalele mele, nu ai fi ratat. Nu va exista o data viitoare, fii sigur de asta. Nu-mi plac filmele false cu sinucideri .

— Și Sabrina? mi-a spus ea, privind în jos la cearșafurile ei.

— Am încredințat- o cuiva serios. Nu o vei mai vedea până nu vei uita gândurile tale de sinucidere . Vei sta aici câteva zile.

Am stat lângă ea și m-am reținut să nu o îmbrățișez. Nu eram rău la suflet , dar eram extrem de mândră și violentă . Ea a făcut mișcarea corectă. Și-a pus mâna ei arzătoare febril pe a mea și mi-a spus cu o voce care era un strigăt de ajutor:

—De ce suntem condamnați să ne facem să suferim unii pe alții?... De ce trebuie să te iubesc? Nu mă lăsa aici. Te rog ia - mă și înțelege-mă... Nervii mei au cedat. Ești atât de amabil și atât de delicat câteodată! De îndată ce ești cu prietenii tăi, eu vin pe locul doi și nu mai ești la fel. Jacques, sunt nefericit să te iubesc.

M -am așezat pe patul ei și am lăsat-o să plângă, cu capul îngropat în scobitura umărului meu. M-a rănit pentru că i-am simțit durerea. Ușor i-am luat capul în mâini. Am vrut să-l liniștesc, eu care cu trei minute mai devreme venisem să-l spun.

— Bine, fetiță, te iau, dar știi ce o să facem?

Ea mi -a răspuns cu un mic „nu ” . sufocat de suspinele lui.

— Ne vom căsători dacă vrei bruta aceea ca soț. Întotdeauna ți -ai dorit asta, așa că o vom face.

Ochii lui deveniseră fântâni.

— Este adevărat, nu? Nu spui asta doar pentru a-mi face plăcere? Oh! Da, vreau să mă căsătoresc cu tine !

Când doctorul a intrat , a descoperit buzele noastre blocate într - un sărut pasional.

- Oh! Pardon.

Apoi, văzându-ne zâmbind:

— Prefer să te văd așa, domnișoară.

— Să-l iau, doctore? Nu există contraindicații?

— Nu, nu există. Dar vreau să vă vorbesc singur înainte să plece.

Mi-a spus că Sole era în prezent foarte deprimată și că trebuie să fiu foarte calmă. cu ea pentru a o ajuta să se ridice pe picioare. I-am promis că voi face tot ce este necesar pentru ca asta să se întâmple.

Timp de câteva zile am trăit în dragoste perfectă. Le -am rugat prietenilor să nu vină. Am adus-o pe Sabrina acasă . Am aplicat pentru actele de căsătorie. Deoarece era spaniolă, au fost niște complicații administrative și ne-a luat mult timp să punem totul împreună. Sole s-a gândit doar la această zi. Dacă s-ar întâmpla să ies noaptea să-mi întâlnesc prietenii, ea nu mi-ar spune nimic. Într-o seară, după o ceartă, am venit acasă cu sânge pe haine. Nici un

cuvânt. Am crezut că visez. Oare avea să devină în sfârșit soția unui escroc care evită să pună întrebări, știind că vor rămâne mereu fără răspuns ? Nu, s- a forțat să nu spună nimic. Dar suferința și gelozia lui erau aceleași . Ea nu s-a putut adapta niciodată la modul meu de viață. Era prea posesivă pentru a accepta să mă împartă cu prietenii mei, cu cercul meu, cu oricine.

Părinții mei au fost fericiți să mă vadă recăsătorind. Se așteptau la stabilitate în comportamentul meu . Am avut o lună de miere plăcută la munte. Apoi mi-am reluat activitățile de hoț , în ciuda protestelor lui Sole. Am fost foarte des la mama Lulu . Barul lui a servit drept loc de întâlnire. Văzându-mi verigheta, ea mi-a spus întrebător:

— Micuța spaniolă?

La răspunsul meu afirmativ , ea a dat din cap .

— Nu este făcută pentru tine, prea bună și prea slabă pentru un tip ca tine. Îți iubești prea mult libertatea, prietene... Este o femeie ca mine de care ai fi avut nevoie...

Apoi, toate zâmbetele, înconjurându- i talia enormă cu degetele împodobite cu pietre false:

- In sfarsit! dacă ai fi venit acum patruzeci de ani. Eram o femeie frumoasă, știi... Uite ce a mai rămas din ea!

— Hei! Lulu, fără regrete... Știi că pentru noi toți ești încă cea mai frumoasă.

Apoi, batjocoritor:

— Ai doar câteva kilograme în plus, dar atât de puțin!

Îi plăcea când mi-am luat de râs de greutatea ei și nu aveam nicio oboseală în legătură cu asta.

Într-o seară, niște trecători, beți și furioși, au decis să-l insulte. A urmat o luptă îngrozitoare, cu înjunghiuri folosite. Paul a ajuns cu un braț rupt de lovirea unui scaun și eu cu o lamă în antebraț. Când a sosit poliția , eram departe. Dar unul dintre băieți a rămas pe podea, în viață, dar tăiat grav pe abdomenul inferior. Am luat decizia să nu mai pun piciorul în Lulu o vreme.

Eu și prietenii mei am făcut o echipă bună și totul mergea perfect de peste un an. Mă ocupam puțin cu ceasurile de aur care ne veneau din Elveția. Aveam în mâini niște dolari falși din Mexic, dar erau făcuți imperfect și nu voiam să mă angajez. Încetul cu încetul am început să fiu respectat în locurile în care mergeam pentru că nu mi se părea atât de moale. În mai multe rânduri intervenisem pentru prieteni sau noi cunoștințe cu care voiam să fac afaceri. Noaptea, îmi făcusem obiceiul să -mi port constant calibrul .45 în timp ce eram în oraș. Guido plecase într-o călătorie în Sicilia natală. Așa că, cu Jacky, am făcut statul de plată pentru o companie de design industrial și fără arme vizibile. Pur și simplu l-am doborât pe contabil pe scări în timp ce se urca să predea banii managerului de distribuție. Lovitura reușise perfect , dar fusesem surprins să văd că contabilul se apără cu înverșunare . Am aflat mai târziu de ce a refuzat să renunțe la servieta din piele care conținea banii. Poliția, fiind sigură că informația fusese dată de cineva din personal, a făcut o anchetă completă asupra mai multor persoane, inclusiv asupra contabilului care a fost victima atacului nostru. S-a descoperit că deținea mai multe apartamente . După ce i-a verificat conturile , s-a descoperit că și-a fraudat compania de mai bine de cincisprezece ani . El a fost arestat și bătut de polițiști care credeau că și- a orchestrat propriul atac. Știam direct că nu are nimic de- a face cu asta. Ne pare rău că atacul nostru a declanșat sfârșitul carierei sale de escrocher. Dar am înțeles mai bine hotărârea lui de a se apăra . El știa că acest lucru va declanșa verificări în care va fi prima victimă . Această poveste ne-a făcut mereu să zâmbim: șeful companiei trebuie să ne fi binecuvântat pentru că am avut ideea bună să-i atacăm
contabil, care l-a costat mult mai puțin de cincisprezece ani de fraudă.

Crăciunul , era sfârșitul anului 1961. Pentru Sabrina, am avut o sărbătoare în familie . Mi-a plăcut să-i fac primul brad de Crăciun. Avea puțin peste șase luni și eram nebunește îndrăgostită de ea. Obișnuiam să mă distream făcând clovn pentru a-i scoate un zâmbet. Am fost îngrozit când degetele lui mici mi-au strâns strâns degetul arătător sau când un burp puternic a anunțat sfârșitul mesei lui. Sole m-a urmărit făcând asta și știam că era fericită să-mi vadă fericirea de a fi tată. Ne certam mai rar, dar atitudinea lui devenise din ce în ce mai ostilă față de prietenii mei. Pe măsură ce se apropia sfârșitul anului , am întrebat-o ce își dorește cadou.

Vreau doar unul și știi care", a răspuns ea.

Da, știam ce vrea și nu am putut să i-o dau, nici nu am luat în considerare posibilitatea .

Într-o dimineață, Paul a venit să mă ia acasă. Sole mi-a cerut să nu plec, spunând că simțea că mi se va întâmpla ceva. Am avut doar un zâmbet ca să răspund la angoasa lui și am trecut pragul apartamentului meu, spunând „ ne vedem diseară ".

Paul mi-a prezentat oameni pe care îi întâlnise în afara grupului nostru. Le cunoșteam vag. Cu ei plănuise un jaf de bancă. Cu brațul rupt i -a fost imposibil să participe la atac și mi- a cerut să accept să-i iau locul. Nu m-am bucurat de asta, dar am spus da doar ca o favoare. Conduceam mașina tatălui meu pentru că el îmi ceruse să-i găsesc un cumpărător. Unul dintre noii mei complici a avut ideea proastă să-mi spună că am putea folosi această mașină pur și simplu camufând plăcuțele de înmatriculare cu noroi. Ea a avut avantajul, odată ce lovitura a fost dată , de a fi mai presus de orice bănuială, având în vedere onorabilitatea tatălui meu . Nu am fost absolut de acord . Eram dispus să o folosesc ca mașină de ștafetă, dar nu pentru asalt. Așa că am convenit să furăm un vehicul într-un oraș din apropierea locației băncii vizate și să-l folosim pe al meu odată ce jaful a fost făcut. Am păstrat ideea de camuflaj cu noroi drept una bună. Unul dintre prietenii lui Paul nu mi-a plăcut; Cu chipul lui de lăudăros, nu mi-a inspirat nicio încredere.

Mi-a spus că în acest caz el era cel care trebuia să conducă și că avea să se ocupe de furtul unei mașini. Mi-a explicat în detaliu atacul asupra băncii și pozițiile de luat. A fost un credit popular într-un oraș de provincie, Le Neubourg. Acest oraș era la douăzeci de kilometri de proprietatea părinților mei . Am văzut avantajul pe care l-am putea câștiga petrecând noaptea acolo după ce fapta a fost făcută. S-a decis să atace chiar înainte de ora de închidere. Așa că am plecat la moșie. Acolo am pus totul în ordine și ne -am verificat armele. Cu o oră înainte de plecare, persoana care trebuia să fure o mașină s-a îndreptat spre oraș să ne aducă una. Noaptea a căzut foarte repede pentru că era iarnă. Când l-am văzut întorcându-se pe jos și fără vehicul, nu m-am putut abține să nu spun:

- Și ce dacă! Unde este căruciorul tău?

— N-am putut lua niciuna. Aproape că am fost prins în timp ce croșetam unul. Erau prea mulți oameni în parcare.

— Glumești sau ce? Ce mașină vom folosi pentru a face această cascadorie?

— Pe al tău îl putem lua, îl camuflăm bine... O să vezi, nu va fi nicio problemă.

Eram furioasă și am vrut să-i spun să se ducă și să plece acasă. Dar m-am gândit la Paul și apoi, reflectând , nu a existat prea mult risc. Tocmai s-a decis să parcăm mașina puțin departe de bancă. Ajunși acolo, trebuia să ne despărțim și să mergem spre mal, în timp ce șoferul lua poziția în piața bisericii.

Plecarea a fost decisă. Am ajuns conform planului și ne-am despărțit. După ce am ajuns foarte aproape de bancă, am văzut mașina noastră parcata, dar nimeni la volan sau în apropiere. Pe de altă parte, jandarmi pe jos au patrulat în zonă. Nici nu i-am văzut pe cei doi complici ai mei care trebuiau să mă sprijine. Începeam să-mi fac griji pentru că nimic nu mergea așa cum era planificat și poliția mi-a dat impresia că caută pe cineva. Am luat rapid o decizie când am văzut că le cer actele mai multor persoane și am intrat într-un magazin alimentar. Cu alimentele în mână, aș putea oricând să plec
presupun că am locuit în acest oraș și evită astfel să atrag atenția. Am luat o pungă cu fructe și o pâine, apoi am ieșit. Erau și mai mulți polițiști și l-am văzut pe unul dintre ei dându-se în jurul mașinii mele și uitându-se la plăcuțele de înmatriculare. Nu puteam să-i văd pe niciunul dintre complicii mei la orizont. M-am îndreptat pe o stradă întunecată și am strecurat pistolul în punga cu fructe. Tocmai îmi terminasem gestul când o voce ma strigat:

- Hei ! Tu acolo, vino aici.

Erau doi jandarmi. Normal că m-am dus să -i întâlnesc. Păreau precauți, dar nu agresivi.

— Aveți actele de identitate ?

— Sigur, vrei să-i vezi?

— Nu, dar vă rugăm să ne urmați pentru verificare.

Eram încrezător și, în timp ce le urmăream, profitam de faptul că ei
a mers în fața mea pentru a scăpa de punga mea cu fructe lăsând -o să alunece în jgheab. Aș fi putut să fug, dar nu aveam nimic de ascuns și am preferat să risc un audit acum că am scăpat de armă.

O dubă de poliție era parcata în piață. Am fost pus să merg acolo sus. Am avut surpriza neplăcută de a-l vedea pe unul dintre complicii mei acolo. M-am comportat de parcă nu l-

aș fi cunoscut. Când am ajuns la secția de poliție, mi s-a cerut să-mi golesc buzunarele. Toate actele mele au fost puse pe masă, chiar și documentul de înmatriculare al mașinii. Am fost pus să aștept într-o cameră mică fără alte explicații. Când am protestat, mi s-a spus să „închid gura", ceea ce nu era de bun augur . Douăzeci de minute mai târziu, patru jandarmi supărați și nervoși s-au repezit asupra mea și m-au încătușat la spate. M-au dus la biroul șefului lor. Unul dintre ei și-a îndreptat mitraliera spre coastele mele și m-a insultat furios. L-am văzut copleșit de evenimente. M-am întrebat care ar putea fi motivul acestei schimbări bruște. Eram pe cale să aflu.

Mașina mea fusese găsită și plăcuțele pătate de noroi în comparație cu documentul de înmatriculare. Mașina a fost percheziționată . Ceilalți doi complici ai mei, nemulțumiți să-mi fi abandonat mașina, își lăsaseră înăuntru armele și două măști. Mi-am dat seama că tocmai căzusem într-o adevărată mizerie din care mi-ar fi greu să ies. A trebuit să pregătesc o explicație, pentru că șeful jandarmilor se ridicase și își pierdea orice control. M-a numit gangster, ucigaș. M- a prins de reverul jachetei și m-a scuturat de parcă ar fi vrut să-mi forțeze confesiunile să cadă ca fructele prea coapte . La mine , am jucat rolul inocentului și am preferat să tac, pentru că a răspunde unui cap fierbinte în mijlocul unui grup de alte capete fierbinți era cu siguranță o bătaie corectă . Îmi puteam imagina deja această posibilitate : intenționam pe deplin să nu spun nimic, chiar dacă va trebui să plătesc din cauza acestor doi nenorociți care și-au abandonat armele înainte de a fugi, știind foarte bine că îmi dau totul vina pe mine prin lașitatea lor. Nu am avut timp să mă gândesc mult înainte să se deschidă ușa. Am auzit un jandarm spunând triumfător:

— Le avem.

Mi-am văzut cei doi complici ai mei, încătușați și însoțiți, trecând pe lângă mine. nu mai intelegeam nimic. Noi patru am fost arestați în liniște în cea mai mare confuzie. Imediat am început să cred că am fost invitat într-un loc indicat polițiștilor. Nu am văzut altă posibilitate.

Explicația a fost mai simplă. Un polițist în civil ne urmărise mașina cu doi kilometri înainte să ajungem în oraș. A observat că plăcuțele de înmatriculare erau murdare și ilizibile. Faptul că patru bărbați ocupau vehiculul i s-a părut suspect și a sugerat că mașina a fost furată. Ne-a văzut coborând, despărțindu-ne și și -a dat seama că mașina urma să parcheze nu departe de bancă. Perspicacitatea lui a făcut restul. Își avertizase colegii care patrulau în oraș și fusese dată alerta generală . Unul dintre complicii mei, văzând această demonstrație de forță, s-a alăturat șoferului și, în loc să fugă cu mașina mea și să-și arunce armele în sălbăticie, l-au abandonat acolo, lăsându-și arsenalul în urmă și au pornit pe jos pe drum, doar pentru a fi arestați în timp ce mergeau cu o mașină civilă plină de jandarmi. Jandarmeria era într -o stare de agitație. Toată lumea vorbea. Am sperat doar la un singur lucru: ca nici unul dintre complicii mei să nu deschidă gura, altfel am fi fost condamnați la cincisprezece ani de închisoare. Eram pregătit să iau armele pe cont propriu pentru a împiedica pe alții să plătească prețul dacă era necesar. Nu era momentul să ne învinuim pe noi înșine, ci mai degrabă
pregăti o apărare solidă .

Cu ochii i-am făcut să înțeleagă, cât am putut, că ar trebui să tacă și să mă lase să o fac. Am fost despărțiți. Eram cel mai mic, așa că interogatoriul a început cu mine. De data aceasta, era un comandant de jandarmerie care îmi vorbea; nici agresiv, nici violent, a încercat metoda blândă .

— Îi cunoști pe cei trei bărbați care au fost arestați în același timp cu tine? Vreau să te avertizez că unul dintre oamenii mei te-a văzut împreună în mașina care cred că este a tatălui tău . Acest caz te poate costa scump, pentru că măștile confirmă că ai intenționat să comită un atac.

— Comandante, nu am de gând să vă răspund și nu știu despre ce bărbați vorbiți.

— Dar această mașină este cu siguranță a tatălui tău! Am verificat. L-am avut chiar la telefon. Mi-a spus că te-a ordonat să-l vinzi. AȘA! Încă nu ai nimic de spus?

— Încă nimic, vreau doar să sun un avocat.

Nu am avut timp să-mi termin fraza înainte de a primi un pumn în ceafă care m-a trimis să zbor înainte. De când am fost încătușat la spate, am aterizat pe biroul comandantului, cu stomacul în primul rând. Am fost pus să-mi reiau poziția ridicându-mă de păr. Lovitura m-a surprins si m-a durut foarte mult ; Fumeam de furie.

— O grămadă de ticăloși ! dacă crezi că asta va schimba lucrurile! Du-te dracului..., fiu de câine.

m- a lovit avea să o facă din nou . Dar comandantul lui l-a oprit cu un ordin scurt:

— Pune-l înapoi în celula lui și adu-i pe ceilalți înăuntru. Poate că vor fi mai vorbăreți.

În miezul nopții au venit să mă ia și am fost dus la Louviers, unde părinții mei aveau o proprietate. Începeam să fiu foarte îngrijorat. Să sperăm că niciunul dintre ceilalți trei nu a vorbit ! m-am gândit. Am rămas toată noaptea într-o celulă umedă, fără mâncare. Am avut o durere în ceafă . Să spun că dacă complicii mei nu și-ar fi lăsat armele în mașină, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, pentru că actele mașinii erau în regulă și faptul că am noroi pe plăcuțele mele nu putea constitui o infracțiune. A fi prins așa a fost atât de stupid! Nu eram fericit de ceea ce mi -a rezervat viitorul . Am inceput sa ma gandesc la Sole care ma astepta . Fusese avertizată de arestarea mea? De data asta nu m-a mai văzut revenind. Mi-a părut rău pentru ea. Situația mea m-a făcut să realizez că urma să fim despărțiți foarte mult timp și m-a durut în adâncul sufletului . În întunericul celulei mele, m-am auzit spunând: „Iartă-mă, fetiță, pentru răul pe care o să-ți fac, ai avut dreptate. De data asta s-a terminat. „ Sper că nu este arestată ”, m-am gândit, „Sper că poliția să nu creadă că este complice la acțiunile mele!” Toată noaptea nu a fost decât o tortură mentală despre soția mea pătura care mă acoperea m -a făcut să mă simt și mai singură și am început să mă gândesc la trupul arzător al lui Sole , la mângâierile ei iubitoare , la tot ce aveam să mă despart din vina mea.

Dimineața am fost din nou interogat. Când am tăcut, comandantul jandarmeriei m-a informat că urmează să fie efectuată o percheziție pe proprietatea părinților mei și că trebuie să merg. Mi-a arătat și pistolul pe care l-am scăpat în jgheab.

— Această armă a fost găsită în locul în care oamenii mei te-au interceptat. Asta spune multe despre planurile pe care le aveai, pentru că era un glonț în țeavă. Ai putea să-mi spui că nu este al tău ...

Nici măcar nu i-am răspuns . El a dat ordin de plecare. Am fost urcat în mașină cu doar doi jandarmi de escortă în plus față de comandant. Când am ajuns , comandantul a parcat mașina pe drumul care mărginește proprietatea și a intrat cu mine, urmat de un singur polițist. Am hotărât imediat să -mi încerc norocul dacă s-a prezentat ocazia . A făcut greșeala de a mă pune să-mi scot cătușele. M-am făcut supus și dulce pentru a le câștiga încrederea. Eram de fapt la stres.

După o căutare rapidă a parterului, mi-a ordonat să urc la primul etaj. Am văzut imediat că cheia de la ușa dormitorului meu era încuiată în broasca de pe palier . O idee nebună mi-a trecut prin minte. A trebuit să îmi profit șansa.

— Comandante, știu că le vei găsi, așa că aș putea la fel de bine să-ți spun imediat. continuare: Am arme în garderoba din dormitor.

A zâmbit învingător.

— Deci... în sfârșit am decis să fim rezonabili?

— Cred că e mai bine pentru mine... Iată, e așa.

Au făcut un pas înainte și au intrat. Dulapul era chiar în spatele camerei . Comandantul a deschis-o. Într-adevăr, a văzut o pușcă. Colegul lui se aplecă să se uite peste umăr.

— Și sub cutiile de carton ... Am două revolvere... Atenție, comandante, sunt încărcate. (Ceea ce era total fals, pentru că nu aveam absolut nimic ascuns acolo.)

A îngenuncheat și a început să caute. Mă făcusem înapoi în tăcere și, deodată, văzându-i pe amândoi ocupați cu căutarea, sărisem pe ușa pe care o închisesem cu violență întorcând cheia în broască. Am început să cobor scările cu viteză maximă, sărind trepte câte trei pentru a merge mai repede. Am avut timp doar să-i aud țipând de furie. Jandarmul care aștepta afară s - a repezit spre ușa principală, cu pistolul în mână. La mine , trecusem pe ușa din spate a casei. Proprietatea era înconjurată de un zid înalt, peste care am sărit pe partea cealaltă. Am aterizat prost si piciorul meu a aterizat pe un picior fals . Am simțit o durere ascuțită, dar mi-am continuat cursa nebună. Văzând mașina de poliție goală, m-am repezit, sperând că voi putea scăpa cu ea. Cheile nu erau în contact. Neavând nicio secundă de pierdut, am început să alerg spre câmpuri în speranța de a ajunge în pădure. După ce am mers două sute de metri, mi- a cedat piciorul și am căzut pe față. Cu fața în jos, gâfâiam, fără suflare. În timp ce mă ridicam , am auzit zgomotul unui motor și al ușilor trântindu-se. Mi-am târât piciorul, dar am mers înainte oricum . Întorcându-mă, am văzut că trei jandarmi se aflau la mai puțin de șaizeci de metri de mine. Transpiram , epuizam, piciorul avea dureri îngrozitoare. Vocea comandantului mi-a ordonat:

— Oprește-te, micuțule... Nu mă pune să te omor ... Dar oprește-te , pentru numele lui Dumnezeu!...

Nu mai puteam să alerg, dar continuam să mă îndrept spre pădure. Trei focuri au spart tăcerea și zgomotul gloanțelor mi-a trecut foarte aproape de urechi. De data asta m-am oprit din alergat.

Mi se alăturaseră cei trei jandarmi şi pufeau ca boii .

Mă așteptam să fiu lovit. Dar, dimpotrivă, comandantul a fost cel care a vorbit fără răutate după ce m-a pus la loc să pun cătușele.

— Dar ești nebun, puștiule, de ce ai făcut asta?... Aș fi putut să te împușc.

„Nu vreau să merg la închisoare”, am spus, fără să găsesc alt argument.

— Acolo te duci și pentru mult timp!

Am fost dus înapoi la secția de poliție fără să fi suferit vreo violență. Dar când m-a văzut cel care m- a lovit cu o zi înainte , nu și-a putut stăpâni furia.

—Dacă aș fi fost acolo, ticălosule, ai fi primit gloanțele în cap ..., nu în aer.

M-a cuprins furia :

— Du-te dracu’ o dată pentru totdeauna, blestemat de câine!

Am crezut că o să se sufoce. Roșu de furie, scuipat, cu ochii sălbatici, nu mai era stăpân pe sine .

- Ce ! Îmi spui asta , ticălosule !

Pumnul lui a zburat spre fața mea, dar mi-a întâlnit cătușele. La mine , uitând de piciorul meu accidentat, am vrut să-l lovesc cu piciorul în abdomenul inferior; dar, sprijinindu-mă pe piciorul stâng, mi-am pierdut echilibrul din cauza durerii. Am avut timp doar să văd că alți jandarmi îl rețin pe nebun, scăpandu-mă astfel de o bătaie puternică , pentru că nu eram nici în stare, nici în stare de a lupta. Comandantul, alertat de toată această zarvă, a sosit: după ce a văzut scena , a dat ordine foarte scurte și m-a pus în altă cameră.

Seara , am fost prezentat judecătorului de instrucție. Confruntat cu refuzul meu de a răspunde fără prezența unui avocat și după ce a auzit explicația tentativei mele de evadare, m-a informat că sunt sub mandat de arestare . Asociații mei au luat aceeași cale.

Trecând zidurile înalte ale închisorii Evreux, primul contact mi-a făcut să se răcească sângele . Totul era rece și ostil, până și privirea gardienilor mi se părea lipsită de viață. Când am fost pus să mă dezbrac complet goală pentru căutare și șeful mi-a ordonat să mă aplec, să-i prezint fundul, să-mi desfac picioarele și să tușesc, mi-a venit să protestez. Dar eram prea obosit și am înțeles repede că nu am niciun interes să joc rebelul. Această sesiune de căutare a fost umilitoare și mândria mea a primit un mare impact. Cred că dacă aș fi fost înarmat i-aș fi făcut pe toți să se dezbrace goi și i -aș fi împușcat pentru a spăla afrontul pe care l-am simțit. Nu mai mâncasem nimic de dimineață, doar mi s-a dat o bucată de brânză cu o bucată de pâine. Piciorul meu era umflat și căpăta o culoare proastă. Când i-am subliniat gardianului că cu greu pot merge, răspunsul lui a fost scurt și impersonal:

— O să vedem mâine !

După ce mi -a dat două pături și cearșafuri, am fost condus într-o sală mare. Era o tăcere ca de biserică. Văzând toate aceste uși numerotate, închise și aliniate ca dulapurile dintr-o morgă, închipuindu-mi că în spatele acestor uși bărbații aveau ca singurul lor univers doar opresiunea celulară și singurătatea, simțind că aici omul supraviețuia din lipsă de viață, descoperirea a ceea ce mă aștepta m-a făcut în sfârșit să înțeleg ce a reprezentat pierderea libertății .

Ne-am oprit. Paznicul întoarse o cheie în broască. Am intrat în ceea ce avea să fie celula mea. Trei metri pe doi de frig și umiditate. Zidurile groase din jurul meu miroseau a nefericire, lacrimi și suferință. Când ușa s-a închis, mi s-a părut ca o piatră funerară. Între aceste ziduri, eram sigur că ceva va muri în mine. Singur cu suferința mea! Am început să mă gândesc la soția mea . Poate aveam să-i pierd dragostea? Trebuie să fii despărțit pentru a simți și a înțelege importanța de a fi împreună.

Nu, nu am avut nicio remuşcare pentru acţiunile mele din trecut. Remuşcarea este doar o sperietoare plantată de morală la granițele răului. A regreta înseamnă a recunoaște că cineva a greșit. M -am gândit prea mult la modul meu de viață ca să recunosc, acum că am fost prins, eroarea mea de judecată. Această finală era inevitabilă; De mai bine de doi ani făcusem din furat o meserie, chiar ucisesem ca să -mi reglez socotelile și ale prietenilor mei..., așa că azi nu era vremea regretelor, ci a plății.

Nu am putut dormi toată noaptea. Dimineața, ușa mea s-a deschis pentru a fi distribuită cafeaua, care nu era altceva decât apă neagră fără gust și fără miros. Celula mea de zi era murdară, cu pereți decolorați acoperiți cu graffiti . Am aflat citindu-le că „Pierrot a iubit-o pe Nina”, că „ Bébert era un ticălos ”, că „Nanard petrecuse șase nopți în această celulă”, atâtea

mesaje inofensive lăsate acolo de bărbați care găsiseră doar zidurile drept confidenti. De la fereastra mea am văzut zidul de patrulare care mă despărțea de libertate. Gândurile mele au zburat către Sole și Sabrina. Paul avea dreptate în predicția sa : „Nu o voi vedea să crească”. »

Știam că, aflând de arestarea mea, prietenii mei se ocupaseră să-mi ia un avocat, și asta prin tatăl meu, așa cum am convenit întotdeauna împreună.

Nici nu mai puteam pune piciorul pe pământ. Singurul lucru pe care l-au făcut a fost să mă bandajeze, indiferent dacă mi- a fost dislocat sau rupt piciorul . Am fost dezgustat să văd că, odată închis, bărbatul reținut este considerat inexistent. Pierde mult mai mult decât libertatea, pierde dreptul de a se exprima. L-am văzut pe bărbatul care avea să -mi fie avocat. Mi-a spus că tatăl meu i- a cerut să mă apere. Împreună am pus în mișcare planul meu de apărare , care s-a dovedit a fi foarte simplu. Am luat toate armele pentru mine și am susținut că ceilalți nu știau ce port eu. Chiar dacă această explicație a fost puțin simplistă, mi-ar putea reduce taxa la transportul și transportul de arme interzise și ar putea să -mi elibereze asociații pentru o zi. Avocatul meu a vrut să afle mai multe. Cu fermitate, i-am spus clar că ar trebui să-mi urmeze instrucțiunile și să fie puțin mai puțin curios.

Toată săptămână am petrecut-o așteptând o scrisoare de la soția mea. M-am întrebat cum a primit lovitura . Din partea mea , începeam să -mi accept situația. Gardienii, care acum îmi cunoșteau povestea din presa locală, m-au tratat fără animozitate. Mi-a luat peste o lună să primesc prima scrisoare. Sole mi-a exprimat suferința și reproșurile sale. Dar părea surprinsă de arestarea mea. A sfârşit prin a jura că mă va aştepta; care a provocat a un zâmbet amar din partea mea, pentru că nu mai eram stăpân pe destinul meu sau pe timpul absenței mele. Cuvântul „fidelitate” m-a lăsat pe gânduri, pentru că o absență care durează prea mult nu este compensată de mângâierile de hârtie care sunt scrisorile de dragoste. Am simțit o oarecare gelozie știind că Sole s-ar putea găsi într-o zi în brațele altuia. Visele mele erau pline de crime pasionale unde am surprins-o cu cea care mi-a luat locul, i-am împușcat pe amândoi și, cu mâinile pline de sânge, mi-am scos fiica din leagăn pentru a fuge într-un coridor nesfârșit unde râsul lui Sole mă urmărea parcă pentru a-mi batjocori gestul meu stupid. Dimineața mă trezeam neliniștită și toată ziua această obsesie m-a făcut să înțeleg mai bine ce simțise Sole în timpul absențelor mele prelungite.

Prima noastră vizită a fost dramatică. Tot ce a făcut a fost să plângă și să-mi spună că mă iubește. Fusese interogată de poliție despre relațiile și prietenii mei. Se comportase perfect, jucând rolul de surpriză totală în raport cu activitățile mele .

Confruntat cu suferința lui, am fost foarte dur. Visele mele s-au suprapus cu realitatea iubirii lui. Am văzut-o cu alți ochi.

„Nu mă aștepta, începe-ți viața din nou...” au fost cuvintele mele.

Dar inima mea s-a gândit: „Te ador... Așteaptă-mă.”

Chiar și în închisoare, am vrut să rămân în control asupra situației și păstrează-mi influența asupra ei. În spatele gardurilor care ne despărțeau, am vrut să-i strig dragostea mea, să-i spun că mor de durere că m-am despărțit de ea. Dar mândria mea mi-a interzis această slăbiciune; Duritatea mea a servit drept mască pentru suferința mea. M-a informat că va locui cu părinții mei.

„Să nu crezi că sunt păcălit”, mi-a spus ea. În adâncul sufletului suferi ... O știu, o simt. Poate vei înțelege mai ușor chinurile pe care le-am simțit în timp ce te așteptam în nopțile lungi pe care le-ai petrecut cu prietenii tăi în afara casei tale.

Paznicul ne-a informat că camera de vizită s-a terminat. Această separare brutală m-a durut. Aveam prea multe lucruri să -i spun, prea multe explicații să -i dau, nu mi-au dat timp. Când eram pe cale să mă întorc în celulă, am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi. Nu soarta mea se revărsa, ci suferința pe care o citisem în ochii soției mele. Mi-am revenit foarte repede si paznicul nu a observat nimic. Trebuie să fi fost obișnuit cu acest gen de spectacol și m-aș fi simțit vinovat că i-am oferit momentul de slăbiciune pe care tocmai îl avusesem.

Câteva zile mai târziu, am fost transferat într-o celulă în care aveam ca însoțitori doi deținuți . Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că unul dintre ei fusese plasat acolo pentru a-mi aduna sau a provoca confidențe. Mi - a tot pus întrebări. Actoria lui m-a amuzat. Încetul cu încetul, am lăsat să scape în mod deliberat informațiile false, jucând astfel rolul unui începător ignorant și neglijent . Pentru a verifica ceea ce am presupus, am început să -i spun despre spargerea mea din Beaumont-le-Roger. I-am explicat totul în detaliu, făcându-l să creadă că fusese primul meu caz . Rezultatul nu a întârziat să apară, pentru că șase zile mai târziu a venit un comisar să mă întrebe despre asta . Știam foarte bine că nu are probe împotriva mea, dar am vrut să fiu judecat pentru

acest caz. Pentru că știam că îmi asum puțin risc. Dacă aș primi o sentință grea pentru acuzațiile de arme, mi-ar fi mai ușor să evadez din acest mic tribunal din Beaumont-le-Roger și asta ar fi cu ajutorul prietenilor mei. Nu am avut nicio dificultate în a recunoaște această afacere pe care o făcusem singur. Comisarul care mă interoga a fost destul de surprins și a crezut că are de-a face cu un hoț mărunt fără personalitate deosebită. Mi-ar fi plăcut să-i văd fața dacă ar fi cunoscut înregistrarea mea. Spre marea mea satisfacție, a plecat convins că sunt unul dintre acei mici bătăuși care nu sunt foarte periculoși pentru societate și care sunt prinși la prima abatere.

Înapoi în celulă, informatorul s-a uitat la mine cu expresia lui miere.

— Deci, ce a fost ?... Nu e mare lucru, cel puțin.

Mi-a ieșit pumnul și l-a lovit în ficat. S- a prăbușit . M -am aruncat asupra lui, spre marea uimire a celuilalt tovarăș al meu care nu înțelegea violența mea excesivă . I-am dat o serie de palme care i-au făcut capul să se învârtă . Cu un zâmbet răutăcios i-am spus:

— Am auzit că muți celule, cățea... Așa că grăbește-te și pleacă de aici.

Nu a cerut mai mult și a chemat gardianul după ce l- am lăsat să se ridice. Într-adevăr, a fost îndepărtat după acest incident și un gardian mi-a confirmat că nu m-am înșelat în privința lui. Era într-adevăr un indicator. Am avut o educație. Judecătorul a acceptat explicația mea despre arme:

— Totul era al meu. Ceilalți nu știau ce port eu. Da, eu am fost cel care conducea.

Rezultatul nu a întârziat să apară. Doi dintre asociații mei au fost eliberați, doar unul a rămas încarcerat pentru că a fost descoperit asupra lui un cuțit cu lamă în momentul arestării lui . Am fost mulțumit de rezultat, chiar dacă acești doi parteneri de o zi erau direct responsabili pentru toate necazurile mele.

Zilele au trecut, monotone, într-o celulă minusculă în care am fost forțați să trăim în trei. Indicatorul fusese înlocuit cu un mic hoț de moped. Era un singur pat. Mi-au lăsat-o , ceea ce însemna că ceilalți doi trebuiau să doarmă pe o saltea pe podea. Nu aveam absolut nimic de făcut. Jocurile de cărți erau interzise. Doar câteva cărți ne erau distribuite o dată pe săptămână. Ieșeam o oră pe zi într-o curte mică de ciment unde ne întâlnim în grupuri de șase. Conversațiile noastre nu prezentau niciun interes. Ne-am plimbat înainte și înapoi ca niște păpuși animate , fără niciun scop, decât acela de a aștepta ziua următoare pentru a repeta aceleași gesturi, lăsând să treacă zilele, lunile sau anii până când ușile s-au deschis către o libertate mult așteptată . Nu s- a făcut nimic pentru reintegrarea noastră în societate. Oricine dorea sincer să se îmbunătățească nu avea mijloacele materiale pentru a o face. Mica muncă distribuită abia îi permitea deținutului să-și cumpere pachetul de țigări în fiecare zi. Bărbații au fost exploatați cu complicitatea binevoitoare a managementului. Oricine a intrat fără bani a plecat în aceleași condiții și nu a avut altă opțiune decât să comită o altă infracțiune pentru a supraviețui. Din punct de vedere psihologic, această detenție a fost distructivă; fără educatori pentru cei care doreau să învețe o meserie, fără servicii sociale și îngrijiri medicale aproape inexistente . Societatea ne-a închis în cușcă și a făcut din detenția noastră mult mai mult o soluționare de conturi decât o datorie de plătit cu speranța de a ieși într-o zi. Disciplina a fost dură și am avut mari dificultăți să mă stăpânesc în fața ordinelor stupide care ni se dădeau. Am avut noroc că am bani, ceea ce mi-a permis să conduc o cantină și să ne îmbunătățesc rutina zilnică. Cei doi colegi de celulă ai mei au profitat de asta.

Sole venea să mă vadă în mod regulat . Fiecare vizită mi- a provocat reacții diferite . Câteodată tandru, alteori agresiv și brutal în cuvintele mele, nu dădeam impresia că îmi schimb caracterul. Cei doi tipi pe care i-am eliberat prin mărturia mea mi-au mulțumit pentru gestul meu. Nu am înțeles de ce, pentru că a se comporta bine și a ține gura era normal, dar nu era opusul .

Părinții mei au reacționat foarte bine . Ajutorul pe care l-au dat lui Sole mi-a îndepărtat multe din griji. Fără vină, dar mare înțelegere. Mama venea foarte des să mă vadă și încerca să-mi scoată o promisiune că, când voi ieși din închisoare, voi începe din nou pe o altă bază. Cum nu i-am răspuns , ea mi-a spus cu tristețe:

— Deci, încă n-ai înțeles?... Și fiica ta, te gândești la ea?

— Nu vreau să-ți promit nimic aici, mamă, prefer să mă hotărăsc odată ce sunt afară.

A plecat dezamăgită, dar încă sperând în această schimbare. Credeam că părinții mei sunt admirabili pentru că m-au adresat atunci când aveam cea mai mare nevoie. Nu mi-au întors spatele. Mi-a dat șansa să ies din asta. Trebuia doar să am dorința și, mai presus de toate, voința.

Într-o dimineață, directorul șef m-a chemat să-mi ofere funcția de manager de lucru celular, pentru că persoana care ocupa acea funcție a încercat să se sinucidă. Aceasta presupunea sortarea și distribuirea lucrărilor și trebuia să țin și conturile. am acceptat. Această poziție mi-a schimbat viața în detenție : acum locuiam într-o cameră imensă care era folosită pentru depozitarea materiilor prime. Aveam paturile acolo, pentru că mai aveam trei prieteni care să mă ajute cu munca mea. Acest lucru mi-a permis să mă deplasez prin centrul de detenție. Am transmis mesaje de la o celulă la alta, alegând cu grijă deținuții cărora le-am oferit acest serviciu. M-am ocupat putin de niste paznici care mi-au adus alcool, trabucuri si carne rece sub nasul conducerii . Pe măsură ce îmi făceam treaba cu seriozitate , aveam pace.

După o întâlnire aprinsă în care m-am certat cu Sole, aproape că m-am despărțit de ea. Acum se simțea puternică și îmi putea provoca furia fără prea multe riscuri. Am fost furioasă și am părăsit camera de vizită înainte de ora obișnuită , spunându-i:

— Du-te dracului. Nici aici nu vei fi tu cel care îmi va conduce viața!

Și apoi i-am întors spatele. Ajungând în camera în care locuiam, am luat toate fotografii și le-a sfâșiat furios. Acest gest liniștitor a fost stupid și știam asta. Nu distrugem trecutul distrugând instantaneele care au fost făcute din momentele fericite pe care le- am trăit . Timp de o lună nu am primit nicio scrisoare. Din partea mea , am procedat la fel. Nici o sală de vizită. Am fost surprins de cât de ușor am uitat . Neavând contact cu soția mea, am ajuns să nu mă mai gândesc la ea . Mama mi -a spus că a avut o criză de nervi . O scrisoare timidă din partea lui a reluat abordarea. Mesajul lui de dragoste a pus totul în ordine... iar dragostea noastră a devenit din nou mai puternică. Mi-a trimis alte fotografii cu ea și mai ales una cu fiica mea. Mi-aș petrece ore în șir contemplând fiica mea . Pentru ea, am simțit că îmi pot schimba modul de viață. M-am simțit vinovat de absența mea.

Avocatul meu m-a informat că cazul meu de efracție a avut prioritate față de cazul meu pentru arme. Ceea ce nu mi se potrivea, pentru că acesta nu fusese scopul meu principal în recunoașterea acestui caz. Adus în fața instanței, am fost condamnat la un an de închisoare. Două luni mai târziu, a venit rândul transportului meu de arme.

Judecătoria provincială era păzită ușor , cu doar câțiva ofițeri de poliție.

Când am coborât din dubă, am avut plăcerea să-mi văd prietenii și asta m-a mângâiat. Încătușată și înlănțuită , am înaintat cu pași mici. Paul s-a repezit spre mine și m-a îmbrățișat prietenesc în timp ce spunea cu voce înăbușită :

— Suntem cu toții aici ! Dacă vrei, ne putem muta?

Nu a avut timp să-mi spună mai multe, pentru că jandarmii de escortă ne-au despărțit, vizibil surprinși de intervenția lui.

— Hai, mergi mai departe...

— E vărul meu, brigadier, nu fi supărat .

Incidentul s-a încheiat acolo.

Avocatul mi -a spus că nu voi risca mai mult de un an de închisoare, deoarece nu aveam antecedente penale . Deci nu a meritat să-ți asume niciun risc. Nu-l văzusem pe Guido. Mai târziu am aflat că era afară , așteptând într-o mașină rapidă, cu portbagajul bine aprovizionat cu arme.

Procesul a fost inutil . O comedie fără stil, interpretată de actori răi... Dreptatea îi este greu să fie luată în serios când păpușile care o conduc sunt fără talent. Mi-a fost pronunțată pedeapsa : un an și jumătate, care era pedeapsa maximă. M-am confundat cu „un an” anterior. Am considerat că m-am descurcat destul de bine și, având atât de puțin timp de făcut, am scos din minte toate planurile de evadare . Partenerul meu de cuțit a avut șase luni. Când am pornit înapoi, prietenii mei și-au luat rămas bun cu mâna când am urcat în dubă. Am sperat doar că această imprudență simpatică nu va avea consecințe asupra siguranței lor viitoare .

Apoi au trecut zile și luni . Am păstrat un moral puternic, care era în concordanță cu natura mea optimistă. Sole mi-a sugerat să vin cu fiica mea. Ceea ce s-a făcut săptămâna următoare. M-a rănit să o văd pe Sabrina în spatele gardului , să-i aud primul „tătic” în aceste condiții deplorabile . Era absolut interzis să -ți sărut copiii. Dar gardianul care controla camera de vizită a făcut un gest umanitar. S-a dus să-mi ia fiica și mi-a pus-o în brațe.

— Grăbește-te, că dacă mă prind, necazul va fi al meu.

Simțind acest mic trup viu care era rodul iubirii mele, m-a copleșit. Sabrina s-a uitat la mine cu cele două mici perle negre care îi serveau drept ochi. Mâna ei s-a sprijinit pe buzele mele și, întorcându-se către mama ei care rămăsese de cealaltă parte a gardului, a spus întrebătoare:

- Tata?

Sole i- a răspuns cu tristețe :

— Da, îngerul meu..., este tatăl tău.

În timp ce am sărutat-o tandru, mi-am dat seama ce pierdusem și ce o făceam să piardă: toată dragostea și tandrețea pe care le simțeam pentru ea, toate închise în frigul unei celule din vina mea. Cred că acela a fost momentul în care am luat decizia de a-mi schimba viața imediat ce am ieșit. M-am simțit capabil de asta pentru fiica mea. Am sărutat-o tandru și am întors-o la gardian.

- MULTUMESC. E tare, ce tocmai ai făcut acolo.

— Știu ce este, Mesrine. Am copii, dar regulile ...!

A sosit sfarsitul anului . Iarna face izolarea și mai dificilă. Plimbările într-o curte plină de noroi, ploaia, frigul și umezeala celulelor se adaugă depresiei cauzate de apropierea sărbătorilor de Crăciun . L- am petrecut în jurul unui brad pe care l- am făcut din carton colorat și l-am împodobit cât am putut de bine. Am adus o cantitate destul de mare de alcool, care era benefic pentru moralul nostru.

În a doua zi a noului an , am fost transferat într-o închisoare pariziană: Fresnes. Am fost dus în tren sub escortă grea. Eram înlănțuit și încătușat, oamenii se uitau la noi ca niște animale curioase . O bătrână mi-a întâlnit privirea și mi-a oferit un zâmbet amabil care mi -a încălzit inima . Pe de altă parte, alți călători ne priveau cu animozitate. Ajuns la Fresnes, am fost înghesuit timp de unsprezece zile într-o celulă rezervată în mod normal unui singur prizonier. Mai erau cinci bărbați acolo , nebărbieriți și dezgustători, toți întinși pe podea pe saltele murdare . În cameră avea un miros urât de urină și mizerie . Mâncarea era dezgustătoare, igiena inexistentă. A trebuit să mergem cu toții într-o altă închisoare. Această ședere forțată a fost doar temporară. Am fost revoltat de faptul că societatea ne permite să trăim în condiții atât de îngrozitoare . Chiar și câinii din canisa noastră au fost tratați mai uman. Am început să urăsc această societate, căreia i-am recunoscut dreptul de a pedepsi, dar nu dreptul de a-mi scădea demnitatea de bărbat.

Și apoi m-am îndreptat către noua mea închisoare, cea din Orleans. Mai aveam mai puțin de șase luni de plecat. Mi s-a promis grațiere sau eliberare condiționată . Am fost pus să-mi ispășesc pedeapsa integrală , nu o singură zi de grație, cele optsprezece luni. Promisiunile administrative sunt la fel de bune ca și cecurile respinse , acesta este cel puțin un lucru pe care l-am învățat și era să mă servească bine mai târziu... mulți ani mai târziu.

La Orléans, am întâlnit un bătrân prizonier, un dușman public al anilor 1940 . Numele lui era Pierre Carot, un ucigaș și tâlhar. Devenisem prietenul lui. Zâmbise când i-am spus de hotărârea mea de a mă așeza și de a mă apuca de treabă.

— Mai devreme sau mai târziu vei începe din nou, mi-a spus, pentru că ești de aceeași neam cu mine. Nu ai loc în societate. La fel ca mine, vei ajunge la închisoare, dacă nu vei fi ucis mai întâi.

Fusese închis de mai bine de șaptesprezece ani . M-am întrebat cum poate un bărbat să accepte o astfel de sentință, care în opinia mea era mai rea decât moartea. Cum ar putea mâinile să treacă șaptesprezece ani fără să mângâie corpul cald al unei femei? Cum ar putea ochii să rămână orbi la farmecul unei tufături de toamnă sau, mai simplu, la vederea unui copil care alergă pe un câmp înflorit, având timp de șaptesprezece ani doar pereții reci ai unei celule ca singura lor viziune? Cum ar putea simțurile auditive să rămână șaptesprezece ani fără să audă dragostea, sunetul vieții sau cu atât mai mult strigătele de bucurie ale copilului care se aruncă în brațele tatălui său ? Cum ar putea un om să accepte viața în timp ce era un om mort senzorial? Șaptesprezece ani într-o celulă este ca și cum ai ucide tot ceea ce motivează alibiul pe care și-l dă societatea prin forțarea condamnatului să trăiască. Este a-l face pe om să îndure ceea ce niciun animal nu ar suporta fără să-și piardă rațiunea. Îl obligă să creeze o lume imaginară pentru a supraviețui . În adâncul sufletului , știam că dacă într-o zi mă voi găsi într-o astfel de situație, nu aș accepta-o. Aș prefera să-mi risc viața pentru a-mi recâștiga libertatea decât să văd lună de lună deteriorarea mea mentală și perspectiva negativă pentru viitorul meu. Încă nu știam că șase ani mai târziu situația mea va fi mai proastă decât a lui Carot.

Sole mi-a spus că Jacky și Paul tocmai fuseseră prinși. A avut loc un schimb de focuri cu poliția. Au fost închiși în închisoarea Santé . Îi așteptau ani lungi de suferință. Dar au făcut parte din riscurile muncii noastre. Luând de lângă mine doi dintre prietenii mei când se apropia eliberarea mea, soarta m-a chemat din nou la ordine? Un lucru era sigur: acest avertisment l-a lăsat pe Eue pe gânduri.

Și apoi a sosit cu o zi înainte de eliberarea mea ; Era iulie 1963. Noaptea de așteptare a fost lungă și am petrecut-o meditând . Tocmai pierdusem un an și jumătate din viață. Această detenție a dat roade. Văzusem prea mulți bărbați condamnați la termene foarte lungi pentru a nu-mi lua viitorul în serios. Sole mă aștepta. Mă gândeam să ies din situația mea marginală lucrând serios ... sau măcar încercând. Am simțit că pot să-mi câștig existența cinstit; Trebuia doar să-l vreau

sincer. Nu mă schimbasem în adâncul sufletului și îmi imaginam dificultățile pe care va trebui să le depășesc. Nu se punea problema că îmi refuz prietenii sau trecutul. Dar să nu mai fur, să nu mai pariez, să nu mai frecventez barurile umbrite și prietenii mei curvele. Nu știam încă dacă voi reuși, dar aveam o datorie de dragoste față de soția și fiica mea... și mai presus de toate, intenția fermă de a mă bucura de bucuriile familiei.

Când ușile grele s-au deschis în acea dimineață însorită, toată suferința mea mentală și fizică a dispărut. Sole mă aștepta acolo , s-a aruncat în brațele mele. Sărutul nostru a durat pentru totdeauna. Savoarea buzelor ei avea un gust nou . Am văzut-o cu alți ochi. Închisoarea mă maturizase, nereușind să mă liniștească, pentru că violența mea interioară era și mai mare decât atunci când am intrat. Fizic, fața mea era palidă și ochii aveau cearcăne sub ei de oboseală din cauza lipsei de lumină solară... Se vedea că tocmai fusesem închis.

Părinții mei mă așteptau în mașină. Ei zâmbeau. După ce le -am sărutat la revedere, ne -am îndreptat spre Paris. Sabrina, văzându-mă, s-a repezit în brațele mele. Ce bine a fost să fii liber!

Am făcut o excursie în Spania. Acest lucru mi-a permis să-i cunosc familia care nu știa nimic despre trecutul meu.

Întors la Paris, tatăl meu mi-a spus că și-a cumpărat un apartament. Mi-a oferit să rămân acolo dacă aveam intenția fermă să o iau de la zero.

Așa că ne-am stabilit acolo cu Sole și Sabrina. Trebuia să-mi găsesc un loc de muncă. Aveam ceva cunoștințe de arhitectură; Așa că tocmai în această ramură am decis să mă orientez. Răspunzând la o reclamă, m-am dus la o agenție de modele. Șeful companiei m-a primit. Era un tânăr, cu o privire sinceră; De la primul contact mi-a inspirat încredere. M-a întrebat despre cunoștințele mele despre această meserie. I-am spus clar că sunt prea dispus să învăț și că nu mi-a fost frică să încep cu salariul minim.

— Îmi place felul în care te prezinți , a spus el. La ce companie ai lucrat in ultimii ani ?

Aveam două opțiuni: să-l mint sau să joc cinstit. Aceasta este a doua soluție pe care aleg să o adopt.

— Ascultă, domnule, nu vreau să vă ascund ... Tocmai am fost eliberat din închisoare pentru arme și acuzații de furt. Nu am puncte de referință din simplul motiv că viața mea a fost marginală de când m-am întors din armată. Dar vreau să o iau de la zero ... Singura mea referință este dorința mea de a fi sincer. Depinde de tine să știi dacă trecutul meu este un obstacol în calea viitorului meu.

Mi-a zâmbit, pufnind pe pipa pe care o fuma.

— Nu, nu este un obstacol. Aici vei avea șansa ta. Vă mulțumesc pentru onestitate. Nu sunt aici să te judec. Dacă doriți, puteți începe de mâine.

Când am părăsit biroul lui, am fost nespus de bucuros. Cred că dacă acest om mi-ar fi refuzat această funcție, s-ar putea să -mi fi reluat activitățile în aceeași seară.

Întors acasă, cu un buchet de trandafiri în mână, am fost întâmpinat de o Talpă strălucitoare. Sabrina, cu mersul ei trapător, s-a aruncat în brațele mele. Foarte ceremonios, i-am înmânat florile lui Sole în timp ce anunțam :

— Frumoasă doamnă..., vești bune. Fostul tău gangster preferat și-a găsit un loc de muncă.

— Serios, dragă... Asta nu-i o glumă, nu-i așa?

— Adevărat, adevărat, și șeful meu știe că tocmai am ieșit din închisoare pentru că i-am spus.

- Oh! Jacques! Dacă ai ști cât de fericit și mândru sunt de tine!... O! Este minunat pentru noi trei. În sfârșit vom trăi ca toți ceilalți.

Un lucru mă tulbura înăuntru. Eu, care făcusem tot felul de răutăți fără prea multă conștiință sau moralitate, am simțit o satisfacție personală de a putea relua o viață cinstită. Să am o viață lipsită de surprize și aventuri, eu care trăisem doar pentru asta. Știam că, din cauza salariului meu, va trebui să învăț să respect banii și să nu-i irosesc la jocuri de noroc, așa cum am făcut în trecut. Acest viciu m-a speriat. Știam că este la fel de periculos ca un drog. Așa că am luat decizia de a mă interzice din toate cluburile și cazinourile din Franța, așa cum mi-a permis legea franceză .

Prima mea plecare la serviciu a fost o adevărată ceremonie pentru Sole. Nu aș fi putut să-i fac un cadou mai bun. Pentru ea, anxietatea făcuse loc seninătății . Dragostea triumfase asupra viciului. Ea nu știa că el era singura supapă de siguranță și că în ziua în care dragostea își va pierde drepturile, voi fi târât pe calea fără întoarcere. Nu am fost sincer , dar m-am forțat să fiu, mânat doar de sentimentele mele, încă nu știam asta .

— De data asta, știu că vei veni acasă în seara asta...

, care nu simțisem niciodată vreo teamă înainte de un jaf, un atac armat sau o reglare a conturilor, m- am simțit brusc neliniștit . Eram pe cale să intru într-o lume care nu era a mea ca un lup într-o stână. Cum m-ar primi colegii mei , care ar fi reacția mea dacă unul dintre ei ar face un comentariu despre trecutul meu ? Pentru că violența mea m-a speriat. Am avut dreptate să-mi schimb viața? Nu mă mințeam singur? Chiar am fost sincer? Ajungând în fața porții, am vrut să mă întorc. Dar trec intrarea. Un singur pas poate schimba destinul unui bărbat... De data aceasta, tocmai îl făcusem pe cel potrivit.

mei erau puțini la număr. Profesia noastră necesita la fel de mult gust artistic ca și cunoștințe arhitecturale. Șeful m -a prezentat și a decis să mă facă echipă cu un specialist foarte bun care să mă îndrume. A fost o atmosferă bună în atelier, care s -a datorat naturii relaxate a șefului, căruia toată lumea îl numea Boris.

mea zi la serviciu a fost satisfăcătoare. Am știut să citesc planuri și să le interpretez în volum. Boris a observat că nu eram lipsită de gust artistic . M-a încurajat felicitându -mă pentru debutul meu . Era ca un medic cu un pacient, care monitorizează bătăile inimii , gata să intervină la cel mai mic semn de slăbiciune. Ziua s -a încheiat. Întoarcerea mea acasă cu metroul, ca toți ceilalți, m-a făcut să zâmbesc. Eu, care-i luasem mereu pe cei care lucrau pentru prosti, i-am privit cu alti ochi. Păreau destul de mulțumiți să se întoarcă acasă după o zi grea de muncă. Am simțit același sentiment. Gata cu taxiurile și mașinile de lux! Nu mi- am putut permite cu ceea ce urma să câștig. Dar astăzi nu a contat. Aveam de gând să mă alătur celei pe care o iubeam...

Sole mă aștepta ca fiul risipitor. Mi-a cerut de zece ori să- i explic ziua mea. Mi-a savurat cuvintele. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că o zi atât de obișnuită ar putea aduce atât de mult soare celor din jurul meu.

A trecut o lună. Primul meu salariu mi-a fost dat. Șeful meu i -a adăugat un bonus. M-a chemat în biroul lui.

— Sunt foarte mulțumit de munca ta. Poți fi mândru de tine. Continuați să vă îmbunătățiți și salariul dvs. va fi cel al unui modelist profesionist.

Făcusem un efort să- mi termin munca urmând cursuri prin corespondență și culegeam deja roadele. Acești bani , care erau meschini în comparație cu sumele mari pe care le aveam în mâinile mele în trecut, au fost o dovadă tangibilă a schimbării mele de viață. O câștigasem prin *muncă și eram fericit cu mine. Sole a primit -o ca o avere, ea care nu o acceptase niciodată cu inima ușoară pe cea furată de mine. Privirea i s-a întunecat când i-am spus:

— Mâine trebuie să merg să-l văd pe Guido. E prietenul meu, trebuie să vorbesc cu el. Nu este nimic altceva..., poți avea încredere în mine.

L-am revăzut pe Guido, care mi-a înțeles foarte bine poziția . Nu datoram absolut nimic nimănui ; Așa că m-am simțit complet liber să urmez orice cale îmi plăcea fără să fiu nevoit să răspund nimănui . Guido și-a exprimat îndoielile cu privire la bunele mele intenții de reabilitare. Era sigur că mă voi întoarce la crimă, știind foarte bine, în ciuda vieții mele schimbate, că el și prietenii mei pot conta pe mine în cazul unor probleme serioase. Când i-am spus despre Jacky și Paul, mi- a spus că are grijă de ei. Procesul lor nu avusese încă loc, dar avocații lor au crezut că vor scăpa mai bine decât se așteptau. I-am spus clar lui Guido că sunt mereu disponibil pentru ei . Înainte să plec, mi-a spus:

— Apropo, fiule, am toate armele tale aici. Mi-au fost date după arestarea ta. Am si eu 45 al tau care iti place atat de mult... il vrei?

— Le poți ține acasă? În model, nu am nevoie de nicio măsurătoare.

— Bine, fiule, ți le păstrez!... Cine știe, poate tu vei veni în curând să mi le ceri !

— Ascultă, bătrâne! Ți-am spus că încerc să-mi schimb viața, asta nu înseamnă că îmi neg trecutul și prietenii. Așa că evită glumele tale stupide !... Pentru că dacă într-o zi le voi lua înapoi va fi pentru că va fi un motiv serios și nu voi ezita , știi asta mai bine decât oricine.

Ne -am despărțit fără alt plan decât să ne revedem.

Sole a fost fericită să mă vadă revenind devreme. Știam că îi era teamă că doar dacă o revăd pe cea mai bună prietenă, mă va face să vreau să mă întorc la viața mea marginală. .

luni . Șeful meu m-a plătit bine pentru că eram din ce în ce mai bun la serviciu. Făceam eforturi uriașe pentru a reuși. Am lucrat uneori foarte târziu în noapte, un proiect important care m-a împiedicat să mă întorc acasă până când a fost terminat. Sole era mereu fericită să mă vadă dimineața devreme, pe jumătate epuizată de că am petrecut mai bine de treizeci de ore fără să dormi pentru a finaliza un proiect urgent. Uneori venea să mă alăture cu Sabrina și amândoi mă priveau lucrând în tăcere. Era fericită pentru că în sfârșit trăiam așa cum și-a dorit ea dintotdeauna. Desigur , mai aveam câteva argumente, dar acestea au fost minore

și nu ne-au întunecat înțelegerea.

Apartamentul nostru a fost decorat cu gust . Făcusem totul singur și simțeam o satisfacție imensă. Mi-am primit părinții foarte des. Tatăl meu știa că am scăpat din viața mea marginală, acum eram ca doi prieteni. Lipsa de înţelegere pe care o simţisem în copilărie făcuse loc unei complicitate prieteneşti . Mi-am adorat tatăl și el m-a iubit înapoi.

Într-o seară, când am venit acasă, Sabrina a fost cea care mi-a deschis ușa. Masa din sufragerie era frumos aranjata, dar luminata doar de lumanari. Sabrina, cu mânuța ei caldă, m-a tras să mă conducă la scaun. M-a pus să mă așez , apoi s-a așezat în poala mea. Bănuiam că îmi era pregătită o surpriză... Așa că am jucat jocul Sabrinei:

— Dar ce se întâmplă aici? Unde este mama ta?

Sabrina și-a dus degetul la gură." A apărut melodia mea preferată... și a apărut Sole; nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs. Se deghizase în femeie însărcinată umflându-și burta cu o pernă. În brațe purta toate păpușile fiicei mele ca atâția copii... și în jurul gâtului ei un semn pe care scria *că mi-am crescut.*

A venit în față zâmbind, dar tocmai când eram pe punctul să o sărut, Sabrina m-a tras de pantaloni ca să mă facă să înțeleg să nu o uit. Am făcut-o să urce la înălțimea noastră și, îmbrățișând-o tandru, mi-am sărutat cele două iubiri sub privirea aprobatoare a păpușilor care aveau să aibă în curând companie, pentru că Sole găsise acest mod original de a mă anunța că este însărcinată.

Lucram intens . Seara, îmi studiam cursurile de arhitectură. Priveam spre viitor cu seninătate. Guido venea uneori la cina acasă , Sole accepta asta ca pe un lucru inevitabil. A profitat de ocazie pentru a-mi da vești despre Paul și Jacky. Am aflat în felul acesta că alți membri ai bandei noastre au dat peste o înțelegere încheiată în Spania. Lui Guido nu i-a venit să creadă schimbarea mea . Uneori ar fi ironic:

— Cât vei rezista, fiule?

Nu m-am putut abține să nu-i spun ce credeam cu adevărat. Mi-a fost dor de viața mea trecută ; gustul pentru aventură mă cuprinse uneori. Dar, pe de altă parte, noul meu mod de viață mi-a oferit și alte satisfacții, deși cu Sole lucrurile nu mai mergeau deloc așa cum fuseseră a doua zi după ce am ieșit din închisoare. Și- a început din nou scenele geloase din simpla plăcere a unei ceartări. Ridicasem mâna asupra ei . Fiecare femeie a devenit o rivală pentru ea, fie într-un restaurant, pe stradă sau în altă parte; De îndată ce ochii mei i-au întâlnit pe cei de fată drăguță, am avut o criză. Nu și-a dat seama că ne uzește uniunea la fel de sigur precum marea uzează stânca și că mai devreme sau mai târziu s-ar putea să mă plic de ea. Obișnuiam să călătoresc pentru serviciul meu. Câteva treburi trecătoare și neimportante au intrat în viața mea pentru o noapte, singurul vestigiu al libertății mele trecute. Au fost compensația mea pentru scenele din Sole, care, la început , au fost nejustificate . Așa că am început să merg din nou în câteva cluburi de noapte . Am întâlnit acolo niște cunoștințe vechi. Îmi plăcea să mă cufund în această atmosferă de fum , această lume a nopții care fusese a mea. Dar am rămas ferm în hotărârea mea și am refuzat unele
propuneri de afaceri dubioase făcute mie .

Șeful meu era îngrijorat de ceva vreme pentru că afacerile mergeau foarte prost și se gândea să-și închidă compania sau să-și reducă personalul . Atmosfera dintre colegi a fost afectată ; Era neliniște, toată lumea se întreba de cine se vor despărți .

La sfârșitul lunii noiembrie, Sole a născut un băiat frumos. Am lăsat-o în bucuria ei, evitând să-i spun despre grijile mele profesionale. Acum aveam trei guri de hrănit și viitorul părea sumbru .

La mijlocul lunii decembrie, au venit veștile proaste. Din cei șapte angajați pe care îi aveam , Boris a fost forțat să concedieze cinci. Era devastat, dar nu putea face nimic altceva. Am fost unul dintre ei. Când am primit ultimul meu salariu, m-am întrebat dacă aceasta era recompensa pe care mi-o oferea soarta pentru că am lucrat serios timp de șaisprezece luni. M-am trezit șomer și această situație a fost mai dureroasă pentru mine decât pentru alții, pentru că târam un trecut pe care șaisprezece luni de onestitate nu îl șterseseră neapărat pentru toată lumea.

Am luat în continuare decizia să- mi caut de lucru. Nu am vrut să găsesc scuze bune să mă întorc la viața mea marginală. Sole a primit vestea cu o tristețe imensă și cu teama de a mă vedea schimbat peste noapte.

Până la Crăciun, încă nu aveam un loc de muncă. Toți potențialii mei angajatori îmi ceruseră cazierul meu. Dorind să fiu sincer cu ei, utilizasem aceeași metodă directă, fără a ascunde nimic despre trecutul meu. Rezultatele fuseseră dezastruoase ... Primisem un număr bun de „ vă vom scrie ”. Încetul cu încetul, aceste refuzuri mă uzaseră, apoi mă revoltaseră.

1965 a început. În sfârșit îmi găsisem un loc de muncă ca modelist, dar am avut grijă să nu vorbesc despre trecutul meu. Șeful era un om uscat și neplăcut. După cincisprezece zile de prezență, am fost chemat în biroul lui. Mi-a spus că îi pare rău că a fost obligat să se despartă de mine, întrucât o indiscreție îl informase că am fost în închisoare... Trebuia să înțeleagă... I-am arătat că am dovedit prin munca mea dorința mea reală de a-mi schimba viața. A devenit îndrăgostit, explicându-mi că asociații lui îi forțau mâna și că...

Nu l-am mai ascultat . De data aceasta, am asistat la prăbușirea eforturilor mele. Trecutul mi- a fost aruncat în față ca o boală rușinoasă și cronică. Această societate răzbunătoare a refuzat să uite greșeala pe care o făcusem . Deodată, rebeliunea mea interioară a reapărut. Cu o mișcare rapidă, l-am prins pe șeful meu de gulerul jachetei lui. Am avut o privire criminală când i-am spus:

— Cât de prost am fost să cred în niște păcăli ca neamul tău!

Salarul meu era întins pe biroul lui în fața lui, l-am luat, l-am scuipat în față și i -am aruncat bancnote și monede în față. Apoi, împingându-l cu putere, m-am îndreptat spre uşă, lăsându-l uluit și fără răspuns . Timp de mai bine de o oră am mers fără țintă drept înainte, gândindu-mă la această ură care nu era altceva decât o crudă dezamăgire din cauza eforturilor mele. Decizia mea a fost luată. Societatea îmi refuza dreptul de a-mi câștiga existența și aveam de gând să o atac din nou . Simplul gând m-a făcut să zâmbesc pentru că răzbunarea ar fi brutală. M-am auzit spunându -mi: "De data asta vei plăti pentru asta !" M-am dus la un bistro și am format numărul de telefon al lui Guido .

- Buna ziua ! ești tu, bătrânul?

— Bună, fiule, ce mai faci?

— Ca acum trei ani.

A fost liniște. Probabil că nu a înțeles ce am vrut să spun. Apoi, deodată:

— Vrei să spui că...!

—Asta e, adică îmi iau bile înapoi. Vin. Pregătiți pastisul. O să mâncăm împreună, vă explic.

De ce să distrug ceea ce am construit în atâtea luni de muncă? De ce să nu mai încerci... alt loc, alt șef? Răspunsul a fost simplu. În adâncul sufletului , am fost un criminal profesionist. Mă schimbasem doar pentru dragostea soției mele, doar pentru dragoste. Dar această iubire nu mai era suficient de puternică încât să mă rețină. Doar dragostea poate schimba un profesionist și asta este adevărat în toate cazurile. Mă înșelasem , realitatea se reafirma .

Guido m -a primit fără să-și ascundă bucuria:

- In sfarsit! Ți-ai terminat baia de alb, fiule...

— Dă-i drumul, vrei? Începem din nou ca înainte . Știi foarte bine că am făcut asta pentru Sole și copil.

— Înțeleg, fiule. Am înțeles mereu. Dar nu-ți face griji, prietenii tăi nu te-au uitat, vei realiza asta. Știam cu toții că te vei întoarce la noi. În prezent lucrăm la niște oferte grozave și veți fi bineveniți.

Și viața mea s-a schimbat. Din cauza dezamăgirii mele m-am simțit și mai periculos și chiar am fost. Am făcut mai multe afaceri pentru a mă readuce pe picioare din punct de vedere financiar. M-am dus la Nisa să ajut un prieten să stabilească un cont. Am vrut să-mi reiau locul în mediul meu și să spun clar că nu m-am înmuiat prin contactul cu munca. Dimpotrivă, devenisem extrem de dur și îmi recăpătasem ascendența asupra unora dintre asociații mei. Ce să faci când te confrunți cu Sole? Spune adevărul sau ascunde-l de el? I-am recunoscut dreptul de a ști.

Scena pe care am văzut-o a fost îngrozitoare. Mi-a amintit de promisiunile mele, mi-a explicat tot ce aveam să pierd, dar a rămas înghețată când m-a auzit spunând:

— Te adoram! Astăzi accepți sau pleci.

— Deci nu mă mai iubești! De asta ai început din nou ?

— Nu știu dacă te mai iubesc, asta e partea cea mai proastă. Dacă ai pleca, aș suferi. În

rest, nu am nicio explicație de dat, nici ție , nici nimănui . Vei face ce vrei, dar de data asta nimic nu mă va face să mă întorc . Am incercat, am esuat! Asta e tot.

Ea a acceptat... A acceptat totul. Dar nimic nu a mai fost la fel. Tocmai ne-am ucis dragostea. Abdicând, Sole tocmai mă pierduse.

Eu și Guido am fost implicați într-o operațiune de monedă contrafăcută. Am făcut mai multe călătorii în Elveția și Spania. Totul a funcționat perfect. Închiriasem o garsonieră în care să-mi depozitez echipamentul . Aveam două pașapoarte false direct de la sediul poliției cu un dosar în registrul sediului, ceea ce îmi permitea să nu mă tem de control, nici măcar în străinătate. Banda se reformase în jurul meu, spre bucuria lui Guido. Am dezvoltat un sistem de înălbire a bancnotelor fără a modifica hârtia , care și-a pierdut doar puțin din patina, dar și-a păstrat rezistența și filamentele colorate.

Oricine avea mașini de tipar pentru a tipări zeci, douăzeci, cincizeci sau sute de dolari putea face acest lucru fără dificultate folosind „un dolar *" al nostru,* deoarece dimensiunea bancnotelor era aceeași . Ar fi fost nevoie de o radiografie pentru a detecta vechile urme ale „un dolar" și chiar și atunci nimic nu era sigur. Am contactat câțiva dintre prietenii lui Guido care făceau acest gen de muncă. Locuim în Mexic. Unul dintre ei a făcut călătoria la Paris și a fost încântat de mostrele noastre . S-a decis să se ia în considerare o asociație.

Între timp, tatăl meu m-a chemat într-o seară când a aflat că nu mai lucrez. Mi-a oferit un loc de muncă în afacerea lui ca designer. Propunerea lui a venit prea târziu și m-a surprins; Nu- mi spusese în trecut că nu mă va accepta niciodată să lucrez pentru el? Am văzut avantajul de a avea un loc de muncă în detrimentul unui control al poliției asupra activităților mele și am acceptat, deoarece nu ar interfera în niciun fel cu activitățile mele marginale . Aș fi putut profita de această ocazie pentru a relua o viață #normală , dar nu am uitat că societatea sau măcar o parte din ea m -a respins ca pe un câine acoperit de paraziți. Doar tatăl meu a fost cel care m-a adresat, doar tatăl meu ! Era fericit să mă vadă acceptând.

Sole aștepta un al treilea copil. Am devenit mai tandru cu ea pentru că încetul cu încetul se prefăcuse că mă înțelege recunoscând ceea ce fac. Dar mai ales a evitat scenele dureroase din trecut . Cred că o uzasem și nu se mai simțea în stare să lupte. Mă iubea și știa că mă va pierde încercând să mă readucă pe drumul cel bun.

La sfârșitul lunii noiembrie, Guido m-a contactat telefonic. În mai puțin de o oră, eram la el acasă.

— Iată, fiule! Am o slujbă pentru noi. Acest lucru este foarte grav, dar și foarte periculos pentru cei care ar fi prinși dacă s-ar întâmpla așa ceva.

Implică intrarea într-o vilă, găsirea unei agende într- o locație care ne va fi desemnată și colectarea anumitor informații care trebuie să corespundă unui nume care ne va fi dat. Cel mai bun lucru ar fi să le poți aminti din memorie; Vom vedea... Deocamdată, ascultă restul. Va trebui să puneți caietul înapoi la locul său și să îl faceți să arate ca o spargere creând mult haos și luând niște obiecte de valoare și bani dacă există, pentru a-l face mai credibil. Dar mai presus de toate, nu păstrați nimic după aceea. Dacă acceptați, nu vă pot spune pentru cine sau de ce facem această lucrare. Dar un lucru este sigur, avem multe de câștigat din asta.

Personal, nu am văzut unde ar putea fi dificultatea și riscul într-un astfel de caz. Și cu un zâmbet i-am răspuns lui Guido:

— E mai degrabă o chestiune banală!

- Oh! Nu, fiule, departe de asta ... Așteaptă restul și te vei răzgândi. Pentru că vila în cauză este cea a guvernatorului militar al insulei Palma de Mallorca, din Spania.

am fluierat.

— Doar că ... un guvernator militar! Acum înțeleg că spui că orice se poate întâmpla. Dar vila trebuie să fie puternic păzită, ca să nu mai vorbim de eventualele semnale de alarmă!

— Nimic din toate astea, fiule. Informațiile mele îmi spun o anumită zi și oră când vila este complet goală. Pentru că femeia și servitoarea pleacă cu șoferul să meargă la cumpărături în oraș. A mai rămas o singură mașină a Gărzii Civile care patrulează în zonă.

— Da, vom vedea . Dar intr-un astfel de caz vreau garantii serioase . Vă puteți imagina că tipul care se lasă prins într-un caz ca acesta riscă să-și piardă pielea acolo. Polițiștii spanioli nu glumesc dacă îl ataci pe șeful lor .

— Altceva..., mi-a spus Guido. Mă duc acolo, dar vei fi singur să faci treaba, dacă ești de acord, desigur.

— Spune-mi, bătrâne... de ce eu?

— Te cunosc și știu că dacă ceva nu merge bine, vei ține gura. În plus, te-ai dovedit.

— Și dacă caietul nu este acolo?

— El va fi acolo.
— De ce?... Ah! Da, așa e, fără întrebări, mi-ai spus.
— Asta e, fiule, fără întrebări.
— Bine, accept.
— Perfect, eram sigur de asta. Avem trei zile să ne pregătim. Fiecare vom merge pe drumurile noastre separate. Vom sta în același hotel, dar ne vom preface că nu ne cunoaștem. Am toate planurile aici. Vila este situată la cincisprezece kilometri de oraș. Am mai multe fotografii. În mod normal, nu există semnal de alarmă. Depinde de noi să studiem un plan de acțiune solid. Caietul este amplasat într-o piesă de mobilier care are un cache secret ; Știți că ... Avem toate detaliile, descrierea și culoarea caietului.
— Știi, bătrâne, că povestea asta seamănă mai mult cu un roman romantic ?
— Dacă îți spun că acceptarea ta îți aduce zece milioane (20.000 de dolari), vei mai considera că este apă de trandafiri ? Iată, fiule, azi îți dau jumătate , spuse el, întinzându-mi un plic.

Am studiat toate detaliile. Am luat în considerare posibilitatea ca eu să fiu înarmat să fac asta. Riscurile erau enorme. Cu Guido, am hotărât să prevedem chiar arestarea mea și consecințele acesteia. Pentru declarația de notebook , nu am vrut să mă bazez prea mult pe memoria mea . Am convenit să notez informațiile pe hârtie de țigară și să le strec în carcasa ceasului meu.

Când i-am spus Solei că trebuie să plec într-o călătorie de afaceri, ea a remarcat:
— Dar în trei zile este ziua fiului tău!
— Știu, dar trebuie să plec... Deci nu insista, vrei.
S-a lipit de mine, lipindu-și buzele calde de ale mele. Apoi, uitându-se la mine:
— Fără prostii ..., eh, *querido!*
— Fără prostii , am spus.
m-a cuprins un sentiment de neliniște , de parcă această călătorie nu avea să aibă o întoarcere.

După ce am finalizat detaliile cu Guido, m-am îndreptat spre aeroport ... Am aterizat dimineața în Palma de Mallorca și am luat un taxi până la un hotel palat din lanțul Phénix. Am rezervat telefonic . Scopul declarat al călătoriei mele: să caut o vilă de vânzare. Hotelul a fost frumos. Avea vedere la malul mării. Luxul camerei mele era de bun gust . Nu adusesem o armă, temându-mă de un control vamal . Dar înainte să plec, făcusem o cărămidă de ipsos , inclusiv în interiorul unui pistol automat protejat de plastic. Acoperisem tencuiala cu pietriș de poliester colorat pentru a o face decorativă și l -am trimis prin poștă la adresa hotelului meu cu nota *Eșantion fără valoare, material de construcție* .

Jucând turistul perfect, i-am cerut managerului meu de hotel adresele agențiilor imobiliare , explicând în același timp dorința mea de a cumpăra ceva pe insulă. Am vrut să nu las nimic la voia întâmplării în cazul viitoarelor verificări ale poliției asupra circulației străinilor nou sosiți . Pentru că bănuiam că o spargere la casa guvernatorului militar va face furori. După o masă cu fructe de mare , am decis să încep să mă pregătesc pentru acțiunea mea.

Am închiriat o mașină de la Hertz. În geanta mea de plajă aveam un binoclu, un aparat foto și o hartă detaliată a insulei. Am luat drumul spre vila. Mi-a luat douăzeci de minute să ajung acolo. Am avut unele dificultăți în a -l localiza deoarece majoritatea vilelor arătau la fel. Privind în jur, am văzut o înălțime împădurită cu pini. I-am luat direcția. La fața locului, mi-am dat seama că am un post de observație foarte bun acolo . Scotându-mi binoclul, i-am îndreptat spre vilă. Toate ferestrele aveau grilaje din fier forjat , prevenind astfel orice posibilitate de trecere prin ele. Am scos fotografiile pentru a evita orice confuzie. Nu era nicio îndoială, era într-adevăr vila guvernatorului. După ce m- am uitat cu binoclul în jur, nu am putut vedea decât marea dificultate care mă aștepta. Privind o fereastră deschisă , am văzut o femeie. Dar nimic altceva nu părea să locuiască în această casă. Mi-a luat mai mult de o oră să văd o mașină a Guardia Civil trecând. S-a plimbat prin vilă, dar nu s- a oprit . Înăuntru erau trei bărbați . Am inspectat vilele vecine. Nimic în aparență nu mi-a putut împiedica acțiunea în această direcție. Am așteptat așa până la ora cinci. Deodată am văzut mașina de patrulare urmată de alte două mașini. Primul s- a oprit în fața porții. Un bărbat care mi s-a părut foarte înalt a ieșit și a deschis ambele uși. Nu era nicio îndoială, cu siguranță era bodyguard. Viitorul mi - ar da dreptate . Apoi mașinile au urcat până la intrarea în vilă. Șoferul sedanului s-a repezit să deschidă ușa din spate. A ieșit un bărbat mic și elegant ; era guvernatorul. Nu m-am putut abține să mă gândesc că, dacă binoclul meu ar fi fost o pușcă de lunetist , viața guvernatorului ar fi fost la o lovitură . Cele două mașini de escortă au plecat, dar una a rămas parcată în fața porții, în timp ce cealaltă și-a continuat drumul înapoi. Mi-am continuat observația încă douăzeci de minute bune. Apoi, având în vedere că aveam suficiente informații, m-am îndreptat înapoi spre Palma. Trebuia să acționez a doua zi în jurul orei 15.00. Vila trebuie să fi fost complet goală dacă informațiile lui Guido

erau corecte. Aveam planul meu de acțiune în cap. Tot ce trebuia să fac era să cumpăr câteva instrumente pentru a forța ușa să se deschidă. Aveam nevoie de foarte puțin.

Întors în Palma, am fost la o agenție imobiliară și am vizitat două vile de vânzare împreună cu managerul agenției. Nefiind mulțumit de ceea ce văzusem, l-am lăsat să meargă la hotelul meu . În hol, l-am văzut pe Guido rezemat de bar cu un scotch. M-am îndreptat spre bar, ignorând prezența lui. Cheia camerei lui era întinsă pe tejghea, la vedere. Am citit numărul în timp ce comand eu o băutură . Ne - am înțeles la Paris. Trebuia să mă alătur lui în camera lui în jurul orei zece, după cină . Apoi petreceam o parte din noapte la sala de dans a hotelului ca un burlac care caută distracție. Așa că mi-am mâncat și nu l-am văzut pe Guido în cameră. La ora stabilită, am bătut ușor la ușa lui. A deschis ușa, zâmbind, și mi-a oferit ceva de băut înainte de a spune:

— Din partea mea, totul este în regulă. Guvernatorul părăsește palatul la ora 16:40. cu o mașină de escortă.

- Exact. Era la vila lui pe la ora cinci.

— Explică-mi observațiile tale.

I-am descris tot ce văzusem. Movila împădurită era cea care îl interesa în mod deosebit ca post de observație.

— Toate acestea sunt foarte bune, fiule. Am informatii suplimentare . În dreapta ușii de intrare a vilei se află un contor electric care este protejat de un capac din lemn. Cheile vilei sunt încă lăsate acolo, mi s-a spus. Trebuie doar să deschideți blocarea din cache pentru a le obține. Vei economisi timp, pentru că se pare că ușa este oarecum solidă.

— Nu crezi că ar fi mai bine dacă aș sparge ușa?

— Nu, fiule. Ne vom gândi la asta ca la o indiscreție a personalului, ceea ce este bun și pentru viitor. Am adus două walkie-talkie mici. Prima ta idee de a lua singur notițele este abandonată. Pentru că, în caz de dificultate, poți pierde informațiile odată cu libertatea ta . Scuzați-mă că vorbesc direct , dar cunoașteți riscurile. Intenția mea este să mă poziționez pe movilă. Vă pot avertiza despre un posibil pericol. Deci vom fi în contact permanent. Îmi vei dicta informația. Cred că această soluție este perfectă.

Am fost absolut de acord cu el. De asemenea, am convenit că, în caz de defecțiune a dispozitivelor noastre de comunicare, să iau notițe. După ce am finalizat detaliile , l-am părăsit, luând cu mine un walkie-talkie nu mai mare decât un pachet de țigări. Inteligența noastră ne-a spus că vila va fi goală de toți ocupanții dimineața dar ne-a cerut să nu facem nimic înainte de ora 14:30.... Nu știam motivul, dar am respectat instrucțiunile.

Mi-am făcut apariția în sala de dans și apoi m-am întors singur în camera mea, spre surprinderea partenerului meu care se aștepta la o distracție. Dimineața, am întrebat conducerea hotelului dacă a sosit un pachet pentru mine. Mi s-a spus că nu. Această întârziere m-a supărat, pentru că m-am trezit fără arme pentru a efectua această lucrare. Aveam doar o lamă de comutare , care era foarte puțin de rezolvat într -o situație dificilă. Dimineața, mi-am cumpărat două manete de anvelope, care au fost un echipament mai mult decât suficient pentru mine, împreună cu o simplă șurubelniță. Guido se dusese să-și verifice postul de observație. La mine , asistisem la sosirea mașinii guvernatorului în oraș, plasându -mă pe singurul drum pe care putea să-l urmeze pentru a ajunge la palat. Văzusem două femei înăuntru, ceea ce confirma acuratețea informațiilor care ni s- au dat .

În jurul orei două, am părăsit hotelul. Guido era deja acolo, conform planului nostru. La ceasul meu era două și douăzeci. Eram acum la trei sute de metri de vilă. Am oprit mașina. Nu-l puteam vedea pe Guido, dar știam că se ascundea pe înălțimi , privindu -mă. Mi-am luat walkie-talkie ca să-l încerc.

— Hei, bătrâne, mă auzi?

— Perfect, fiule! Poți pleca, totul este în regulă

Am trecut pe lângă vilă. După ce am condus în jurul ei, mi-am parcat mașina de-a lungul unei poteci la umbra copacilor și am ridicat capota pentru a sugera o avarie. Dacă eram oprit, mă puteam preface întotdeauna că caut un telefon. M-am uitat în jur. Totul era liniștit. Eram la cincizeci de metri de spatele vilei . Alte două proprietăți au rămas în vizorul meu. M-am urcat repede pe gard și m-am trezit sub o verandă. Făcea o adâncitură din care nimeni nu mă putea vedea, nici măcar Guido. L-am sunat repede.

— Sunt la fața locului... La tine.

— Totul e în regulă, fiule... S-a terminat.

Primul lucru pe care l-am văzut în dreapta mea a fost capacul contorului electric. Mi-am pus mănușile și am deschis ușor ușa mică din lemn masiv cu cele două manete ale mele pentru anvelope. Buchetul de chei zăcea pe un raft. Totul mi s-a părut prea ușor. Am simțit un fel de anxietate, nu mă simțeam confortabil , de parcă simțurile mă avertizează asupra unui pericol pe care nu îl vedeam. L-

am ignorat și m-am apucat de treabă. Am deschis ușa cât se poate de natural, cu cheile. Am căzut într-o cameră imensă care a servit drept sufragerie; A fost mobilată în stil rustic spaniol. Am închis ușa în urma mea. Am trecut rapid prin toate camerele, căutând o altă ieșire în caz că lucrurile nu mergeau bine . Doar bucătăria avea alta
usa care se deschidea spre o terasa dar era protejata de un grilaj mobil ca cel pus la loc pentru a proteja magazinele. Așa că nu aveam altă ieșire decât ușa din față și nu m-am bucurat de asta. Ajungând în fața ușii care era cea a camerei guvernatorului, din informațiile mele, am observat că era încuiată . Niciuna dintre cheile de pe buchet nu a deschis-o. Am verificat că niciun semnal de alarmă nu o protejează ... cel puțin în aparență. Apoi l-am rupt. Am căzut într-o cameră bogat decorată . Privirea mi-a căzut imediat asupra piesei de mobilier care mă interesa. Era o secretară Ludovic al XV-lea cu o clapă care putea fi folosită pentru scris atunci când era pliată. Colțurile laturilor erau decorate cu patru coloane subțiri din lemn, înconjurate în mijloc de un inel de aur. Știam că trăgând de partea din stânga sus voi elibera ascunzătoarea . Dar mai întâi am făcut ocol prin cameră, vizitând baia și toaleta. L-am sunat pe Guido :

— Încep eu... Rândul tău.

— Totul este în regulă. Poți opera în liniște... Terminat.

M-am uitat la mobila din toate unghiurile pentru a verifica daca nu contine vreo capcana . Totul mi s-a părut normal. Punându-mi degetele pe coloană, am început să o trag spre mine. Dar ea a rezistat presiunii mele. Am făcut același test cu ceilalți doar ca măsură de precauție. Nimic. Revenind la cea care m-a interesat, am răsucit cercul de metal auriu care îi împodobea centrul. Dar nu l-am putut deschide . Am inteles ca sigur trebuie sa fie deschis un sertar in acelasi timp pentru a debloca sistemul de oprire. Întâlnisem deja acest tip de dublă protecție. A trebuit să sparg clapeta pentru a accesa sertarele. Acest lucru nu putea în niciun fel să sugereze că hoțul a descoperit cache-ul, deoarece se presupunea că nu ar fi conștient de asta. De îndată ce clapeta s-a desfășurat în fața mea, am deschis toate sertarele unul câte unul. Când l-am tras pe cel de jos, am auzit un clic ușor. Coloana pe care o țineam în mâna stângă a dispărut. Străgând-o cu grijă, ea a dezvăluit un sertar orizontal minuscul care nu avea mai mult de patru centimetri lățime și zece centimetri lungime. Imediat am văzut mai multe hârtii. Caietul era acolo. Nu puteam decât să admir precizia informațiilor care ni se dăduseră . Așezând totul pe scaunul de toaletă, având grijă să pun totul în aceeași ordine, l-am sunat pe Guido :

— Am copilul. Voi începe... Rândul tău.

— Bravo , fiule... Voi rămâne în legătură.

Răsfoind caietul, mi-am dat seama că acesta conținea un număr mare de nume, uneori doar inițiale urmate de numere și adrese. Foaie după foaie, am citit-o. Nu aveam nume sau inițiale care să se potrivească cu ceea ce mi-a dat Guido . Am recitit-o complet. Nimic. L-am sunat pe Guido:

— Hei, bătrâne. Copilul nu are numele pe care îl căutăm. Nimic.

- La naiba! dar e imposibil... Ești sigur? Pentru tine.

— Da, cu siguranță. Inteligența poate fi acolo, dar într-o formă pe care nu o cunoaștem. te astept sa te hotarasti ; la tine .

— Păcat, mi-ai citit tot caietul, nu avem de ales. iau notă; la tine .

— Va fi lung , pentru că sunt cel puțin cincisprezece pagini; la tine .

— Du-te, fiule, și vorbește clar; la tine .

— Bine, orice vrei.

Am început să-i dictez toate paginile. Uneori mă opream să verific dacă mă urmărește. Când s -a terminat ultima pagină , i-am spus:

— S-a terminat, bătrâne. Sper ca m-ai inteles corect. Vrei să citesc totul din nou? Pentru tine.

— Am epuizat timpul, fiule. Nu vă faceți griji, totul este bine notat. Haide, începe-ți montarea și grăbește -te. Terminat.

Am pus la loc caietul la ascunzătoare. Am observat în timpul dictatului meu că anumite numere corespund numerelor de cont bancar elvețian . M-am întrebat dacă asta era interesat de misteriosul nostru client . După ce am pus la loc coloana cu conținutul ei, am început să golesc sertarele secretarei pentru a-și justifica spargerea. Am procedat la fel cu celelalte mobile. Pentru a evita să-mi încurce mâinile în timpul căutării, am făcut greșeala să-mi pun walkie-talkie pe pat și să mă îndrept în alte camere să fac același lucru , fără să-l iau cu mine. Am coborât în sufragerie , deschizând sertare și aruncând totul pe podea. Am lăsat niște mărfuri deoparte și m-am întors să-mi iau walkie-talkie... Am înțeles că Guido mă face

un apel urgent și se repezi în cameră.

— Da, bătrâne... Te ascult ... La tine.

— Pleacă de aici, fiule... Repede... Sunt trei mașini de poliție în fața porții... Doamne, unde ai fost ?... Peste.

m -a lovit ca un pumn în gură, iar anxietatea pe care o simțisem când am intrat a dispărut. M -am repezit într-o cameră a cărei fereastră îmi dădea vedere la poartă. Erau într-adevăr trei mașini, exact așa cum le observasem cu o zi înainte. Dar erau acolo fără să bănuiască , neștiind prezența mea în vilă. Bodyguardul coborise deja si se pregatea sa deschida poarta. Nu aveam cum să fug, pentru că ne-am întâlnit automat față în față.

— Nu e timp... am terminat... Al tău.

— Fiule!... Doamne Dumnezeule, nu poți să faci nimic?... Peste tine.

— Nu, nimic... Nu am o armă... La tine.

— Walkie-talkie! distruge-l, altfel tu... Ai grijă, mașini vin pe alee ! Am să am grijă de tine, fiule. Conta pe mine... Al tău.

— O să -l distrug ... La revedere, prietene, și pleacă de aici... Peste.

Nici nu am așteptat un posibil răspuns . Nu puteam ascunde walkie-talkie-ul, pentru că mai devreme sau mai târziu avea să fie găsit și s-ar înțelege că nu este echipamentul folosit de un simplu revoltător. Am înțeles imediat că ar putea să dispară în toaletă, având în vedere dimensiunea lui mică. M -am repezit și apoi, luând walkie-talkie, l-am zdrobit cu piciorul. L-am pus repede în vasul de toaletă. împingând piesele cu mâna pentru a le cupla corect, apoi am dat spălarea toaletei. Totul a dispărut, spre marea mea ușurare. Acum nu aveam de ce să mă tem de asta .

În câteva secunde destinul meu avea să mă plaseze din nou în fața unei situații catastrofale. Am luat decizia să cobor și să fac față. Când am deschis ușa din față, m-am trezit față în față cu bodyguardul care a fost pentru scurt timp mai surprins decât mine. Reflexul nu a întârziat să apară . M-a aruncat de perete, strigând după ajutor. Am fost pur și simplu uluit. Când mi-am recăpătat conștiința, am simțit o durere puternică în tot corpul. Mâinile îmi erau încătușate la spate. Mai mulți bărbați în uniformă mă priveau cu un aer răzbunător, iar arma pe care o țineau nu era liniștitoare. Observând că îmi recăpătam simțurile, am fost cam ridicat. Un locotenent de la „Guardia Civile" mi s-a adresat în spaniolă:

- Cine eşti tu? Ce făceai aici, cățelușule ?

înțeles repede avantajul pe care l-am avut în a-i face să creadă că nu le înțeleg limba și am răspuns în franceză :

- Eu nu te înțeleg! Sunt străin ... francez ... sunt francez.

Pentru o scurtă clipă am citit uimire în privirea lui. Se întoarse către bodyguard, vorbind încă în spaniolă:

— E străin ! un francez ... vorbesti franceza ?

El a răspuns că nu. A adăugat că domnul guvernator a vorbit perfect. A intrat in vila si a iesit zicand:

— Adu-l înăuntru. Lordul guvernator îl va întreba.

Am fost condus în sufragerie. Mi-a fost rușine de mizerie
care a domnit acolo. Guvernatorul m-a privit cu un ochi vioi și amuzat . Era un bărbat mic, cu aspect fragil , destul de în vârstă pentru a fi bunicul meu ; dar sub aerul lui bun de suflet am perceput o mare fermitate. Totuși, cu o voce blândă m-a întrebat în franceză :

— Deci ești francez ?

Brusc mi -a venit ideea că ar trebui să joc greșeala regretabilă făcându-i pe oameni să creadă că pur și simplu am mers la vila greșită . Chiar dacă nu a funcționat , tot mi-a economisit timp. am raspuns :

— Da, domnule Martinez, sunt francez.

A luat lovitura fără să tresară și s-a adresat locotenentului în limba lui:

— De ce îmi spune Martinez? Nu știe el că eu sunt guvernatorul acestei insule ?

— N-am idee, lord guvernator. Dar nu te teme, el va vorbi.

reacționat la această amenințare, dar inima mi s-a scufundat înăuntru .

Guvernatorul s-a uitat din nou la mine.

— Ce ai venit să cauți în casa asta?

— Răspunde, băiete . Ce căutai?

— Bani.

— Dar nimic nu a fost furat.

— Nu am avut timp.

— Posibil... Da, foarte posibil. Știi cine sunt?

—Da..., industriașul Martinez, am spus, de parcă ar fi fost evident.

Avea un zâmbet care spunea multe; apoi deodată mi-a vorbit în spaniolă... Am avut reflexul să nu răspund și nici să mă trădez începând să -mi mișc gura. Așa că am rămas fără reacție de parcă nu mi-ar fi vorbit . Le-a ordonat gardienilor să-l urmeze. M-a dus la primul etaj. Ajuns în camera lui, m-a întrebat aspru:

— Ce căutai în camera asta ?

— Bani, bijuterii...

— Și în această piesă de mobilier? mi-a spus el, arătându-mi secretara dezbrățată.

— Același lucru , domnule.

Întorcându-se către locotenent și tot în spaniolă:

— Dezbracă-l și cercetează-l temeinic.

Am fost dus într-o altă cameră unde am fost dezbrăcat. După ce mi-am examinat hainele și pantofii, am fost pus să mă îmbrac din nou, iar cătușele mi-au fost puse înapoi pe spate.

Erau în mod clar îngrijorați de situație. Oamenii nu mă mai priveau la fel . Spre surprinderea mea, a fost aproape ceva considerație. Guvernatorul a încheiat discuția.

—Nu știu ce ai venit să faci la mine acasă, dar vom afla, poți fi sigur de asta, băiete. Serviciile mele vă vor face să vorbiți; decât dacă ești rezonabil.

Apoi, în spaniolă, adresându-se locotenentului cu o voce fermă:

— Ia-l! vreau să aflu adevărul ; Omul ăsta minte, rămâne prea calm. Dă-i-o comisarului Francisco Rossello și cere-i să mă țină la curent.

Am fost dus la centrul „Guardia Civile”. Am fost dus într-o pivniță; Mi s-a ordonat să-mi scot pantalonii și pantofii.

celulă umedă și întunecată , cu cătușele lăsate în urma mea.

Rămas singur, nu am simțit nicio teamă, totuși mi-am imaginat ce mă aștepta. Nu mi-a fost frică de lovituri, dar s-ar opri acolo ? Știam metodele și trista reputație a poliției spaniole. Nu aveam daruri de așteptat. De data asta a fost sfârșitul. Am început să mă gândesc la Guido... Noroc că nu a fost prins ! Am stat ore în șir pe gânduri, stând pe salteaua de paie de pe podea . Trebuia să găsesc o explicație solidă pentru a crea îndoială în mintea lor. Era întuneric când au venit să mă ia. M-au făcut să mă îmbrac, mi-au scos cătușele și m-au condus într-o cameră imensă în care mă așteptau câțiva bărbați în civil, alături de un bărbat de cincizeci de ani .

— Stai jos, domnule Mesrine, mi-a spus el în franceză.

Am luat loc pe singurul scaun neocupat.

— În primul rând, vreau să vă anunț că v-am găsit mașina de închiriat. Am mers și la hotelul Phénix pentru a vă căuta camera. Nu am gasit nimic acolo , dar va astepta un pachet la receptie . Conținutul său este foarte interesant ... Da, într-adevăr, foarte interesant ! Sper că gravitatea abaterii tale nu este pierdută pentru tine . Nu se poate ataca cu impunitate guvernatorul militar ...! Dar ceea ce ne îngrijorează pe noi, acești domni de la serviciile secrete de aici și pe mine , este motivul.

În tot timpul în care a vorbit, am căutat un singur mod valid de a prezenta o apărare. Așa că sosise pachetul care conținea pistolul automat . Întârzierea lui ar putea fi utilă pentru mine și intenționam pe deplin să dezleg cartea misterului . Cu cât jucam mai rău , cu atât era mai probabil să fiu luat în serios. Așa că m-am purtat surprins :

—Guvernatorul... Care guvernator, domnule?

— Hai, Mesrine, fii serios și nu-mi spune că nu știai că vila asta era a guvernatorului militar. Spune-ne motivele tale . Franța este o țară prietenoasă, adevărul ne va permite să rezolvăm această mică dispută cu liderii voștri și, cu siguranță, să vă îmbunătățim situația.

— O clipă, domnule! nu te urmaresc... repet : ce guvernator?... si care conducatori? Nu inteleg deloc intrebarile tale si nici afirmatiile tale .

O vreme le-a vorbit în spaniolă bărbaților prezenți. Începea să -și piardă răbdarea. Unul dintre bărbați i-a spus:

— Lasă-l în seama mea, garantez că va vorbi.

M-am comportat de parca n-as fi inteles nimic. Întorcându-se spre mine, a continuat discuția; dar vocea lui devenea amenințătoare :

— Greșești când crezi că statutul tău de străin te protejează . Îl ataci pe guvernatorul militar. La hotelul tau iti este livrat un pachet prin posta... Ce descoperi ? o armă. Ah! Nu, Mesrine, nu te juca prostul ! Toată povestea miroase a Serviciului Secret și vă asigur că ne veți spune adevărul.

Această îndoială, pe care și- o inventase el însuși, m-a făcut să înțeleg toate avantajele pe care le puteam extrage din ea. Pentru că, chiar dacă ar efectua tot felul de verificări cu autoritățile franceze, i-ar fi imposibil să obțină un răspuns la îndoielile sale. Dacă i s-ar spune că nu aparțin niciunui serviciu, știam că va concluziona că autoritățile refuză să-mi acopere acțiunile. Mai mult, faptul că am pretins că nu aparțin niciunui serviciu ar putea face să presupunem că fac parte, dimpotrivă, din el, dar că ordinele mele erau de a refuza orice calitate de membru, în cazul eșecului misiunii mele.

Așa că a fost destul de firesc că i-am răspuns :

— Adevărul, domnule, dar doar vă spun! Sunt doar un hoț. Arma livrată la hotelul meu ..., doar o poveste cu gangsteri. Este posibil să fi ales vila greșită . Dar te asigur că nu am avut absolut nicio rană față de guvernatorul tău.

Acolo, răbdarea i se terminase. Întorcându-se către paznicii din spatele meu, el a spus:

— Du-l jos în pivniță.

Apoi, întorcându-se către mine:

— Ai cerut-o , e regretabil... dar ceea ce se întâmplă în continuare va fi foarte neplăcut pentru tine.

În interior, am început să mă simt îngrijorat, dar nu era nimic pe față care să- mi trădeze frica. Am avut bunul instinct de a arunca o propoziție care, prin conținutul ei, ar lăsa suspendat îndoiala deja creată :

— Doar îți faci treaba, domnule..., așa cum fac eu pe a mea.

A sarit de ocazie:

— Dar ce treabă, Mesrine? Răspuns.

Am tăcut, de parcă mi-ar fi scăpat ultima frază . S-a uitat la mine pentru ultima dată, așteptând măcar o reacție. Văzând tăcerea mea, le-a făcut semn gardienilor.

— Ia-l departe.

Am fost dus într-un subsol. De data asta mi-a fost frică. Pentru că atmosfera era mohorâtă. Această cameră mirosea a nefericire și suferință. Această atmosferă era menită să declanșeze frica. Un fotoliu din lemn tare stătea în mijlocul încăperii , nimic altceva. Am fost pus să-mi dau jos jacheta. Nici unul dintre gardieni nu vorbea franceza. Am fost forțat să mă așez cu forța, în ciuda protestelor mele. Foarte repede m-am gândit la situație. Unul din două lucruri: fie au vrut să mă testeze și lecția va fi suportabilă, fie au vrut cu adevărat adevărul și atunci aveam de ce să - mi fac griji . Unul dintre civilii pe care i-am văzut în birou a sosit însoțit de un alt bărbat care mi-a spus că este interpret și m-a întrebat dacă sunt hotărât să spun adevărul. Când am tăcut, bărbatul a ordonat gardienilor să-mi lege mâinile și picioarele de scaun. Nu am rezistat . Interpretul a stat în fața mea:

— Da sau nu, vrei să ne spui adevărul ?

Am rămas tăcut câteva secunde. Gardianul din spatele meu m-a prins de păr și m-a lovit cu toată puterea în față. Mă așteptam, dar lovitura m-a durut. Lovitura lui mi -a lovit nasul și ochii mi s-au umplut de lacrimi. A lovit din nou, dar de data aceasta cu ambele mâini, iar capul mi s-a înclinat de la dreapta la stânga. Durerea a fost mai mică decât furia pe care o simțeam că nu mă pot apăra. Mi s-a pus aceeași întrebare; nu am raspuns . Paznicul m-a lovit cu o bâtă mică de cauciuc la înălțimea umerilor . De data aceasta durerea a fost chinuitoare și nu m-am putut abține un țipăt. Chipul interpretului s -a aplecat spre mine:

— Deci, domnule Mesrine... Adevărul, nimic în afară de adevăr, este tot ce ne dorim.

În fața tăcerii mele, sesiunea a continuat.

Am auzit un zgomot în spatele meu. Un bărbat a vorbit în spaniolă și a întrebat cum merg lucrurile . Celălalt mi-a răspuns că am tăcut. A adăugat chiar că am fost dur. În ciuda situației mele, reflecția lui mi-a dat curaj. Nu știam ora. Poate că era două dimineața... Noaptea avea să fie lungă. Eram sigur că voi rezista dacă s-ar ține de lovituri. Au evitat acum să-mi marcheze fața. Bărbatul pe care îl auzisem vorbind la spatele meu a făcut un pas înainte. El era cel care mă întrebase cu câteva ore mai devreme. Mi - a vorbit , încă în franceză :

— De ce ești atât de încăpățânat?... Să nu crezi că ne place să fim forțați să...

Nu l-am lăsat să-și termine fraza și i -am răspuns în spaniolă, sigur de efectul pe care îl va produce:

— Nu contează, domnule, e treaba dumneavoastră și încă nu am ce să vă spun.

Era uluit .

— Dar tu vorbești limba noastră!

— Da, domnule, și perfect .

Fără să vreau, tocmai îmi terminasem interogatoriul . Căci el a ordonat să fiu dezlegat. Aproape într-un mod prietenesc mi-a spus:

— Ești un băiat amuzant ! Ți-e foame?

am răspuns afirmativ . El a ordonat:

— Du-l pe acest om acasă și hrănește- l . După aceea, îl vei aduce înapoi în biroul meu... Nu, nu, nu e nevoie să-i pui cătușele înapoi.

Apoi, adresându- mă :

— Mâine dimineață vei fi dus la Madrid. Ambasadorul dumneavoastră a fost informat despre arestarea dumneavoastră. Vrea să vorbească cu tine. Sper că vei uita acest mic incident.

Am putut doar să zâmbesc când i- am răspuns :

— Ce incident, domnule?

S-a uitat la mine, uimit, și la rândul său și-a forțat un zâmbet:

— Ai dreptate, ce incident!

După ce am mâncat , am fost adus din nou înaintea lui. M-a făcut să înțeleg că însuși guvernatorul dăduse ordine să fiu tratat bine. Am fost pus să dorm într-o celulă fără saltea, dar cu două pături. Am adormit fără să mă gândesc la Sole. Crezându-mă pierdut, i-am uitat pe toți cei pe care îi iubeam pentru a-mi înfrunta mai bine destinul.

Am luat avionul la începutul după-amiezii . Când am ajuns pe aeroportul din Madrid , am văzut câteva mașini de poliție care ne așteptau. Am fost dus imediat în Plaza del Sol la centrul de securitate generală. Am fost închis într-o celulă de la subsol câteva clipe. Atunci comisarul Francisco Rossello a venit să mă ia:

- Vă rog urmați-mă. Ambasadorul tău este aici. Poate vei fi în sfârșit rezonabil în fața lui.

Am fost dus sus la etajul doi și într-un birou de lux. Ambasadorul era acolo. Era un om cu o privire directă și sinceră. S-a apropiat de mine și mi-a întins mâna, în timp ce mi -a prezentat celorlalți doi bărbați care erau prezenți. Unul dintre ei a fost viceministrul de Interne. S-a ridicat și mi-a întins mâna. Lucrurile arătau bine. Mi-ar fi plăcut să le văd fețele dacă ar fi știut că sunt doar ceea ce mă prefăteam a fi : un hoț, nimic altceva decât un hoț! Toți m-au luat drept agent guvernamental sau agent secret al aceluiași guvern; Nu eu eram cel care avea de gând să-i contrazic! Ambasadorul a vorbit primul:

— Deci, Mesrine, poți să-mi spui orice . Avem relații foarte bune cu Spania. Acest mic incident poate fi rezolvat foarte repede . Spune-mi numele șefului tău din Paris și voi face ce este necesar cu autoritățile spaniole , ca să te poți întoarce repede acasă.

Era posibil ca bluful meu să fi funcționat atât de bine? Până și ambasadorul îmi juca jocul. Eram sigur că până și tăcerea mea va fi bine interpretată ; in sfarsit, mi-ar fi de folos.

— Domnule ambasador, vă mulțumesc pentru îngrijorare. Dar nu am nici un șef și nici nu am nevoie de serviciile tale. Am comis o crimă, sunt gata să înfrunt consecințele. Sunt doar un hoț ghinionist, nimic mai mult.

Ambasadorul, departe de a fi convins, a ridicat brațele spre cer:

- Dar nu! nu ești un hoț. Desigur , ai antecedente penale, mi- a fost trimis prin telex, dar antecedentele tale militare ... Hai, Mesrine, nu-mi pierde timpul. Te-am adus aici ca să te scot din această situație care te-ar putea duce la închisoare pentru mulți ani ... Deci spune-mi adevărul. Asta va rămâne între noi.

Situația devenea o farsă și, în ciuda tragediei situației mele, m-a amuzat. Am răspuns cu o voce care trebuia să fie fermă, cu un ușor subton:

— Nu vă pot spune nimic, domnule ambasador... Îmi pare rău, nu insistați... Mi-am riscat... Nu puteți face nimic în privința asta. Lăsați justiția spaniolă să facă ce crede de cuviință, dar nu am nimic de spus, nici astăzi, nici mâine.

Viceministrul de Interne a vorbit:

— De ce această atitudine, domnule Mesrine? Ambasadorul tău vrea doar să te ajute.

— Nu am alt motiv să o am, domnule ministru, și sunt sigur că mă înțelegeți foarte bine. Fiecare la propria sa.

Acolo înotam în melodramă; dar eram sigur că și el lua momeala. Părea gânditor, apoi mi -a răspuns :

— Da, este foarte posibil să te înțeleg!... mai bine decât crezi.

Discuția a mai durat câteva minute. În fața refuzului meu de a da explicații, au decis să mă ducă înapoi în subsol, dar cu o îngrijorare care mi-ar putea deschide toate speranțe. Ambasadorul mi-a strâns mâna într-un mod prietenos , asigurându-mă că, în ciuda tăcerii mele, va face tot posibilul pentru a mă scoate din situația mea.

A trebuit să petrec noaptea în celula mea. Mi s-a servit o masă excelentă cu vin și coniac; Am

adăugat chiar și un trabuc. Paznicul a fost foarte atent la clientul special care eram ... Trebuie să fi primit comenzi.

Dimineața, m-am îndreptat înapoi la aeroport pentru a reveni la Palma de Mallorca. La sosirea mea, am fost dus imediat la închisoarea orașului.

Primul lucru pe care l-am observat a fost marea posibilitate de evadare. Închisoarea era în mijlocul orașului. Clădirile care o compuneau erau situate lângă alte clădiri de locuit . Nici un singur perete rotund. O curte mare unde prizonierii își puteau petrece ziua la soare. Am fost primit într-un mod foarte corect. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut orice alt francez. Nu au fost, dar s-a apropiat de mine un spaniol. El vorbea limba mea perfect. A fost acolo pentru trafic de droguri și a lucrat ca secretar al directorului închisorii. Părea să fie foarte conștient de ceea ce mă ducea la închisoare.

— Știți, domnule, că directorul a primit ordine în privința dumneavoastră? Sunt într-o poziție bună, după ce le-am citit. Nu ar trebui să fii tratat ca un prizonier obișnuit .

M-am ferit de acest tip. Nu a fost nimic care să-mi demonstreze că nu a fost un polițist pus acolo să mă facă să vorbesc. Așa că am rămas în defensivă în timp ce am avut dreptate. Înainte de a simpatiza, am vrut să știu în ce mă bag. Încă nu știa că tocmai întâlnise „moartea". Datorită mie, avea să-și piardă viața din mâinile mele... Nu ierți niciodată o cățea.

Pentru moment, ne uitam unul pe celălalt și eram departe de a-mi imagina că soarta își împărțise deja cărțile.

Câteva zile mi-am petrecut zilele fără nicio veste despre crima mea. Mi s-a permis să corespondez cu soția mea. Știam că conținutul primei mele scrisori va fi analizat cu atenție . Așa că am inclus în mod deliberat în el câteva insinuări cu privire la motivele care m-au împins să întreprind această acțiune. Nu mi-a păsat de reacția lui. O schimbare avusese loc în mine. Mi-a fost mai frică să petrec mulți ani în închisoare. Mi-am acceptat soarta filozofic... nimic mai mult decât un accident de muncă. În momentul în care dragostea părăsește inima unui bărbat , comportamentul lui este diferit. La prima mea arestare nu am suferit pentru mine, ci pentru răul care
avea să le facă celor pe care îi iubeam. Astăzi, indiferența îmi pătrunsese în ființa ... Omul devine cu adevărat periculos dacă nu se mai teme de legi și de consecințele lor. Eram gata să înfrunt orice situație... Mă simțeam puternic din cauza norocului meu, care nu mă părăsise niciodată.

Am primit vizita de la un avocat. Mi s-a prezentat într -un mod foarte ceremonial :

— Am fost numit de familia ta să te apăr. Am primit o sumă mare de bani în acest sens , pe care mi se cere să vi le livrez. Sper, dragă domnule, că veți accepta serviciile mele.

Știam că totul a venit de la Guido. De asemenea, am bănuit că acest avocat nu va lipsi să mențină un contact direct cu guvernatorul pentru a-i încredința interviurile noastre. Am intenționat să folosesc toate acestea în avantajul meu.

Conversația noastră a fost lungă și ambiguă. Când s-a terminat, avocatul meu probabil a crezut că sunt ceva ce nu eram , și anume un agent secret. M-a făcut să înțeleg că lucrurile se pot rezolva rapid și m-a lăsat mulțumit de informațiile pe care credea că le-a extras de la mine.

Cu noul meu tovarăș, încrederea a început să se dezvolte. În timp ce treceam prin curtea mare, el mi-a spus:

— Ai fi dispus să încerci o evadare ?

— De ce mă întrebi asta, David?

— Cazul tău este grav. La rândul meu, am aflat că la începutul anului am fost transferat la Barcelona pentru a răspunde la o crimă în care risc mult. Aici am niște lame de ferăstrău. Dar ar trebui să organizezi totul, pentru că nu am pe cine să mă ajute... Nu trebuie să fie cazul tău! mi-a spus cu un zâmbet larg care spunea totul.

— Da, e ceva de luat în considerare... Nu știu cum vor decurge lucrurile pentru mine, mai ales că în această închisoare nu e o problemă, dar e o insulă și mijloacele de ieșire din ea sunt limitate. Ei bine, ne putem gândi mereu la asta. Dacă aveți o modalitate de a trimite corespondența fără control, tot pot contacta pe cineva. Un lucru, David: Nu te cunosc, nu avem o relație comună... Așa că te avertizez, dacă îmi trădezi încrederea sau încerci să mă prinzi în capcană , te omor.

— Ești în siguranță, Jacques... Sunt un tip decent.

— Deci OK.. Vom merge împreună.

zile . Am primit o scrisoare de la Sole. Am înțeles imediat că i-a fost dictat de Guido. Când am

citit propoziția *copilul tău, în ciuda a ceea ce ți se întâmplă, este mândru să-ți poarte numele,* am înțeles că prietenul meu a obținut informația dorită.

În ciuda situației mele, am simțit o anumită satisfacție. Știam că orice mi s-ar întâmpla, puteam conta pe el.

Am trimis un mesaj prin David la o adresă care a servit drept căsuță poștală din Paris . Trebuia doar să aștept răspunsul care trebuia să-mi vină prin canalul lui David .

Judecătorul însărcinat cu instrumentarea cazului meu m-a citat. Conversația noastră a fost aproape prietenoasă. M-a informat că are în vedere să mă elibereze pe cauțiune pe insulă, cu condiția să fiu de acord să mă prezint zilnic comisarului Francisco Rossello. În plus, mi s-a interzis să părăsesc insula. Avocatul meu avea suficienți bani depuși pe numele meu pentru a-mi plăti cauțiunea. Așa că puteam spera la libertatea mea înainte de Crăciun. Când i-am spus lui David vestea , el a crezut că planul nostru de evadare nu mai era viabil.

— Ascultă... Să fiu eliberat pe insulă nu schimbă nimic . Am un singur cuvânt. te voi ajuta. Liber, pot să vă pregătesc totul în ceea ce privește ascunzătoarea, hârtiile, mijloacele de părăsire a insulei ... și mai presus de toate pot educa oameni.

am pus la punct planul evadării lui. El, care avea acces în biroul directorului în calitate de secretar , chiar și în vacanțe , dacă avea de terminat de lucru, putea pleca din acel loc. Dacă eram eliberat înainte de Crăciun , el ar încerca să evadeze la 1 ianuarie [1966] , în jurul orei opt. Totul ar fi gata, putea conta pe mine.

Am primit o scrisoare de la Guido, din nou prin canalul lui David . El aștepta instrucțiunile mele. Nici măcar nu m-am obosit să -i răspund. Pentru că, în Ajunul Crăciunului , avocatul meu a sosit cu toate zâmbetele cu eliberarea mea provizorie în buzunar. David mi-a dat numele unui hotel și la privirea lui întrebătoare i -am răspuns :

— Ne vedem în curând, fiule, totul va fi conform planului ... O mașină te va aștepta la locul pe care mi-ai spus. Totul va fi gata, restul depinde de tine.

Am fost la Hotel Jaime III și primul lucru pe care l-am făcut a fost să sun
Paris, dându-mi doar adresa și explicându-i că sunt liber. Știam că în următorul avion Guido sau un prieten va veni la Palma sub o identitate presupusă să mă contacteze. Între timp, eram hotărât să merg să semnez în fiecare zi, așa cum sa convenit. Nu am vrut să-i spun soției mele despre eliberarea mea, neștiind încă cum se va termina toată treaba.

Revelionul în clubul de noapte al hotelului și am întâlnit o femeie drăguță pe nume Josy Aranda. Era franceză și venise cu fiica ei să petreacă vacanțele de sfârșit de an în Palma. Ea locuia în Lyon , unde deținea un bar. Ne-am lovit imediat . În ea, am recunoscut-o pe femeia care cunoștea viața și bărbații. În mine, ea percepuse escroc.

A trebuit să aștept două zile înainte ca într-o dimineață să mă sune cineva la telefon.

- Cine vorbește?

— Bătrânul... Bună, fiule. Sunt in Palma. Vino la restaurantul Port pe la ora două.

— Mă bucur că ești aici, prietene.

— Nu la fel de mult ca mine, frățior ... Ne vedem mai târziu .

Am întrebat-o pe Josy dacă vrea să vină să ia prânzul cu mine și fiica ei. Ea a acceptat.

Imediat ce am intrat în restaurantul Port, l-am văzut pe Guido. Era în compania unui bărbat pe care nu-l cunoșteam. Când am ajuns la masa noastră, l-am văzut îndreptându-se spre baie... Am făcut la fel, prefăcându-mă că trebuie să dau un telefon .

M-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Nu te urmărea nimeni?

I-am dat un semn negativ.

— Incredibil, fiule!... Cum ai reușit să ieși din mizeria asta?

— Prea lung să explic... La ce hotel stai?

— Nu sunt la hotel. Sunt la un prieten de încredere ... Da, tipul pe care l-ai văzut la masa mea. Apropo, am primit informațiile pe care le doream. Ai făcut o treabă bună, fiule. Îți vei da seama când te întorci, nu te-am uitat.

— Nu avem timp să vorbim aici. Dă-mi adresa prietenului tău, voi fi la el acasă la ora șase... Trebuie să vorbim serios.

— Cine este femeia cu tine... și puștiul?

— O cunoștință... Nimic de ce să te temi.

- Să aibă!

— Nu, am niște informații despre ea... Puteți verifica la Lyon să vedeți cât valorează... Oricum , sunt doar prieteni, nimic mai mult.

— Bine, fiule... Ne vedem mai târziu .

Mi-a dat adresa prietenului său.

Am avut o masă excelentă. Josy era o companie plăcută . Nici măcar o clipă privirea mea nu s-a oprit pe masa ocupată de Guido.

Am fost la timp pentru programare. Prietenul lui Guido era belgian. El deținea o proprietate magnifică la zece kilometri de Palma. Guido m-a făcut să înțeleg că pot vorbi cu încredere. Așa că le-am spus povestea mea în detaliu. I-am explicat lui Guido planul meu de a-l ajuta pe David să scape .

— Asta-i bine, dar nu-l cunoști pe tipul ăsta. Te-ai gândit că ar putea la fel de bine să fie polițist?

— Nu, l-am testat ... În plus, i-am dat cuvântul să-l ajut și...

— Bine, fiule... Nu mai spune nimic. Dacă ai considerat de cuviință să-l ajuți, îl vom ajuta noi.

Guido mi-a explicat de ce nu mi-a prezentat prietenului său belgian la momentul afacerii guvernatorului. Acesta nu era pe insulă la acea vreme. În orice caz, nu ar fi fost de acord să-l compromită în această chestiune. Dar el era cel care numise avocatul care mă contactase. Am părăsit proprietatea la fel de liniștit cum venisem . Am rezolvat toate detaliile evadării .

În zilele care au urmat, nu l-am revăzut pe Guido așa cum sa convenit. Mergeam în fiecare zi să semnez registrul poliției. S-a întâmplat să mă întâlnesc cu șeful Gărzii Civile care mă interogase ; De mai multe ori mi-a oferit o băutură la căminul militar. Pentru el, eram un tip bun, aproape un coleg. Această perseverență în eroare m-a amuzat, dar, departe de a-l contrazice, am jucat jocul.

Totul era pregătit pentru evadarea lui David . Guido adusese un alt prieten de la Paris care trebuia să-l aştepte pe David la volanul unei maşini furate la ora stabilită . Belgianul pregătise o ascunzătoare. Cât despre hârtii, tot ce lipsea era fotografia lui. Plecarea lui de pe insulă a fost planificată la o lună după evadarea sa pentru a evita orice surpriză. Așa că cu liniște sufletească am petrecut Revelionul cu Josy. M-a informat că pleacă a doua zi cu barca spre Marsilia. Plecarea era programată în jurul orei opt. Această coincidență nu mi-a scăpat ... Chiar la această oră , David avea să încerce să scape. Nu aș fi putut oferi un alibi mai bun însoțindu-l și făcându- mă cumva observat la vamă . Soarta avea să fie din nou în favoarea mea , oferindu-mi un alibi de neatins printr-o situație aproape comică.

La 1 ianuarie 1966, în jurul orei șapte după-amiaza, le-am însoțit pe Josy și pe fiica ei până la portul de îmbarcare din Palma de Mallorca. Pachetul era la doc. Îndreptându-mă cu valizele spre vamă, l-am văzut pe șeful Guardia Civile. S-a uitat la mine, surprins, gândindu -se poate că eu am vrut să mă implic. A venit să mă întâlnească.

— Deci, domnule Mesrine... Suntem lăsați în ciuda interdicției?

- Oh! Nu, comandante... doar însoțesc o prietenă și fiica ei. Știi foarte bine că nu ți-aș trage așa ceva! i-am spus ironic.

căzu imediat asupra lui Josy. Am făcut prezentările. Vrând să fie domn, a sărutat mâna, pe care a făcut-o să reziste puțin mai mult decât sărutul notarial. Prezența lui m-a încântat. A insistat imediat să faciliteze trecerea prin vamă pentru Josy, care era fermecătoare fără să se forțeze, frumusețea ei naturală făcând-o dezirabilă de îndată ce o întâlnea.

S-a oferit să vină la bord și să ne invite să bem un pahar de șampanie.

— Foarte bună idee, comandante, dar în situația mea nu știu dacă îmi pot permite .

— Cu mine, domnule Mesrine, totul este posibil! Răspunse el, plin de aroganță și mândrie, doar prea fericit să-și poată arăta autoritatea lui Josy, care își dădea ochii langozi spre el.

Așa că ne-am urcat la bord. După ce a condus-o la cabina ei, ne -am îndreptat spre bar. Am oferit prima sticlă de șampanie. Prea prinși în conversația noastră, nici nu am auzit anunțul. Comandantul a comandat încă o sticlă. A curtat-o pe Josy în fața mea fără nicio discreție. Timpul a trecut; Cu ajutorul alcoolului, nu ne-am dat seama. Se aude sirena navei . M-am adresat comandantului:

— Poate că e timpul să coborî, comandante?

Barmanul, care vorbea spaniola, mi-a interceptat sentința și s-a uitat la mine, destul de surprins, spunând:

— Coborâți, domnule! Mă îndoiesc... Acostele au fost scoase și ne îndreptăm spre ieșirea din port.

Comandantul a explodat:

— Ce!... Dar de ce nu ai anunțat plecarea navei ? Știi cine sunt? Sunt șeful Gărzii Civile. Du-mă imediat la căpitan.

— Dar anunțul a fost făcut, comandante. Poate nu ai auzit! Şi...

— Du-mă la comandant!... zise el, nebun de mânie.

Această situație comică mi-a adus un zâmbet pe buze. Uitându-mă la ceas, mi-am dat seama că David avea șanse mari să fie liber la această oră dacă totul ar fi mers conform planului. Din partea mea, tocmai îmi furnizasem un alibi pe care nimeni nu-l putea contesta.

După ce ne-am prezentat căpitanului, s-a decis ca o barcă de patrulare vamală să vină să ne ia. Mesajul a fost trimis. În urale, atârnând de o scară întinsă de-a lungul carenei, am luat contact cu lansarea de tanar. Josy ne-a dat un ultim val de rămas bun. Când lansarea a andocat, căpitanul își recăpătase zâmbetul.

— Ce femeie tulburătoare, Josy asta!... mi-a spus.

— Se va întoarce la Palma foarte curând , comandante.

— Ar fi plăcut să o revăd. Crezi că va accepta invitația pe care i-am făcut-o?

— Fără îndoială, comandante..., am zis să-l mulțumesc.

Mi-a sugerat să merg cu el într-un club ca să termin seara. Ei
Șoferul ne-a dus acolo.

până la ora unsprezece. Era beat și le tot spunea celor două curve care ni se alăturaseră la masa noastră că sunt „ prietenul lui francez". L-am făcut să înțeleagă că trebuie să merg acasă. Voia să rămână; Așa că i-a ordonat șoferului său să mă conducă înapoi cu o mașină oficială.

portarul hotelului m-a văzut sosind în acest fel, mi-a deschis ușa cu un respect întrebător, spunându-mi că doi polițiști mă așteptau în hol de două ore. Nu am fost surprins de această vizită dacă David ar fi reușit să evadeze ... , dar a reușit oare ?

Cei doi polițiști mi -au arătat cărțile și m -au rugat să mă așez.

Unul dintre ei a vorbit:

— Unde ați fost, domnule Mesrine?

— De ce această întrebare, domnule?

— Eu sunt cel care pune întrebările... Vă rog să-mi spuneți unde ați fost între 7 seara. si acum.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc când i-am spus:

— Dacă ți-aș spune, ți-ar fi greu să crezi... Dar nu văd nevoia să-ți răspund .

— Ascultă, Mesrine, mi-a spus celălalt polițist, doar ne facem treaba. Cunoști un deținut pe nume David ?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— David... Ah! Da, tipul cu care am jucat șah în timpul încarcerării ... Da, știu!... dar nimic mai mult. Pentru ce ?

— A scăpat !

— Ce... El scăpa! ... vrei să râzi.

— A ferăstrău prin gratiile biroului directorului și, după ce a cățărat, a căzut în piața acoperită . A fost surprins de cei doi paznici de noapte care făceau turul. Departe de a bănui că au de-a face cu un evadat, l-au confundat cu un bărbat aflat sub influența alcoolului. Aceasta este impresia pe care le-a dat -o făcându-i să creadă că a adormit înainte de ora de închidere și că caută ieșirea când cei doi paznici l-au surprins. Gardienii nebănuiți au sunat la secția de poliție, care este foarte aproape. Li s-a cerut să aducă individul la secție. Când unul dintre gardieni a deschis poarta, David l-a împins pe celălalt și a scăpat. Gardienii alergau după el. L-au văzut transformându-se într-o alee și urcând într-o mașină înainte de a dispărea. Deveniți prieten cu acest deținut, credem că conduceai această mașină. Dacă nu puteți să ne furnizați programul dvs., avem ordine să vă ducem la comisarul Francisco Rossello.

— Ar fi mai bine să mă duci acolo imediat, căci nu îmi pot permite să-ți spun cu cine am fost fără să-l văd mai întâi pe comisar. Dar surpriza lui va fi mare, pentru că nu am absolut nimic de -a face cu această poveste; Persoana cu care am fost mă va scuti rapid. O vom crede pe cuvânt, nu te îndoi, am spus ironic.

Am fost dus la stația care era plină de activitate. Comisarul s-a îndreptat spre mine. Părea să fie într-o dispoziție proastă.

— Ce ai făcut acolo nu este corect, Mesrine.

— Greșeală totală din partea dumneavoastră, domnule comisar... Nu am absolut nimic de-a face cu asta.

I-am dat programul meu în detaliu . La început, a crezut că îmi bat joc de el. I-a luat ceva timp să ajungă la comandant, pentru că habar n-aveam unde băusem cu el. Când comisarul a venit la mine, îmi verificase alibiul.

— Într-adevăr, povestea improbabilă pe care mi-ai spus -o s-a dovedit a fi adevărată. Nimic nu este obișnuit cu tine, Mesrine, nici măcar alibiurile tale. Deci ești liber ... dar nu mă pot abține să

cred că ai ceva de-a face cu asta.

— Nu, domnule comisar, pentru că nu aveam niciun motiv să ajut un tip ca David să scape .

— Nu mai mult decât ai avut vreun motiv să intri în casa guvernatorului. Faci multe lucruri fără motiv, domnule Mesrine... Ai grijă de tine , sfaturi gratuite de la mine. Oricum , îl vom găsi. Suntem pe o insulă ... E greu să părăsești o insulă, domnule Mesrine. Nu m-am putut abține să nu - i fac față replicare :

— Da, am observat -o în seara asta... Dacă aș fi vrut, aș fi fost în drum spre Franța și nu ai fi avut ocazia să mă iei ..., dovadă în plus a bunei mele credințe. Îmi respect angajamentele, domnule comisar, așa că nu-mi îngreuna viața. Nu sunt responsabil pentru supravegherea închisorilor tale, nu-mi pasă de David al tău. Dacă îmi permiteți, aș dori să mă întorc la hotelul meu și să vă las la cercetarea dumneavoastră. Scuză-mă că nu îți urez noroc.

— Bine, Mesrine, ești liber . Ne vedem înapoi.

Când am ajuns în camera mea, mi sa adus o sticlă de whisky pe gheață. Mi s-a umplut paharul, am făcut gestul de a clinchei pahare cu un personaj imaginar care s-a prefăcut a fi David și mi- a spus : „Bravo , fiule, le-ai înșurubat ”. »

Știam că se va exercita o supraveghere sporită asupra mea. Oricum , plănuisem că nu voi mai avea contact cu David pentru tot restul ședерii mele pe insulă. Guido mi-a spus că totul este în regulă și că se întoarce la Paris. Pe 10 ianuarie 1966, avocatul meu a venit să mă ia de la hotel . M-a informat că am fost judecat fără să mă prezint. Am fost condamnat la șase luni de închisoare, cu suspendare, doar tentativa de furt fiind reținută împotriva mea. Pistolul automat nici nu a fost menționat . Mi-a dat un document care mă autoriza să mă întorc în Franța. Nici măcar nu am fost expulzat din Spania... Bluff-ul meu funcționase peste așteptările mele . În aceeași după-amiază, am luat avionul spre Paris.

Sole, recunoscându-mi felul de a lovi, a scos un urlet de bucurie și s-a repezit în brațele mele. Prima lui frază m-a surprins:

— E adevărat, dragă, că lucrezi la serviciile secrete?... Avocatul i -a scris tatălui tău .

Am văzut imediat avantajul pe care l-aș putea câștiga din asta pentru viitoarele mele călătorii și i-am răspuns vag :

— Evită să pui întrebări, vrei...

Știam că va presupune că îmi era imposibil să răspund. Imaginația lui ar face restul. S-a uitat la mine cu admirație și a spus: „Am înțeles”. Ea a crezut că a fost căsătorită cu OSS 117 și James Bond sa transformat într-unul . Dacă mi-ar putea ușura conștiința, am preferat să o las cu iluziile ei.

Am luat imediat legătura cu Guido care m-a asigurat despre David.

— În timp ce ai fost încarcerat, m-am ocupat de un caz frumos de dolari contrafăcuți. Am cumpărat ... Este pentru amândoi dacă ești de acord cu asta.

S-a dus să ia o valiză și a scos o cutie mare de carton. O grămadă de bancnote de o sută de dolari l-au umplut până la refuz. Desprinzând un bilet, am început să -l examinez.

- Deci?

— Bună marfă... Ei bine, destul de bună.

— Îți plac?

— Departe de a fi perfect, dar valid... Câte sunt?

— O sută cincizeci de mii de dolari... Există un mic dezavantaj, provin din mai multe serii văzute în 1961 de American Express.

— Cu cât le- ai cumpărat ?

— Cincisprezece la sută din valoarea nominală.

— Ei bine, vom vedea ce e de făcut ; dar vom găsi revânzare. Să ne luăm timpul.

Luna a trecut. Mă odihnisem cu Sole care nu mai discuta despre ieșirile mele de noapte, imaginându-și nu știu ce misiune!

Era timpul să-l aducem pe David . Cu actele sale false, a luat avionul cu soția și copilul unuia dintre prietenii mei care acceptase schema de a - i facilita trecerea.

David a ajuns la mine acasă. Era radiant de bucurie. Mi-a spus totul în detaliu, neștiind să-mi mulțumească pentru ceea ce făcusem pentru el. Îi pregătisem totul: o garsonieră în numele documentelor lui false, hainelor, banilor. Am crezut că este normal să ajut un tip care a avut curajul să scape. Uneori lăsăm lupul să intre în stână fără să știm.

Timp de o săptămână, a fost prezentarea către prieteni. Și apoi într-o zi am venit să vorbim despre dolari falși. David a devenit imediat entuziasmat când i-a văzut.

— Ascultă, Jacques. Am un bancher în Barcelona care acceptă acest gen de marfă când este

bine făcută pentru un comision de douăzeci la sută. El va lua totul fără nicio problemă. Daca doriti, voi lua legatura.

Am vorbit despre asta cu Guido. În fața argumentelor solide ale lui David, am acceptat, pentru că trebuia să fie sigur de sine pentru a-și asuma riscul de a se întoarce în Spania. A fost, după părerea mea, o modalitate prin care a ales să plătească datoria pe care credea că o are . Din nou , m-am înșelat. Așa că am decis să merg cu el și am început să planific plecarea noastră .

Cu câteva zile înainte de a pleca, Guido m-a chemat la el acasă:

— Ascultă, fiule! Nu-mi place tipul ăsta ... Ai grijă la el, unele detalii mă lasă să mă întreb. Mi -a cerut să-i iau o automată pentru călătorie... Ți-a spus despre asta ?

— Da... Nimic mai logic decât să fii înarmat pentru călătorie.

— Nu- l cunoaștem pe tipul ăsta suficient de bine pentru a avea încredere în el... Îți spun din nou, fii atent ... Am impresia că s- ar putea să nu fie bine.

— Oricum , eu sunt cel care păstrează dolarii și vă puteți imagina că nu voi călători cu mâinile goale. Ne putem lua întotdeauna măsuri de precauție. Doar dă-i arma lui chiar înainte de a pleca, dar aruncă percutorul. Nu știe multe despre arme. La mine o sa iau doua in cazul unei intalniri cu politia spaniola ca intr-o situatie serioasa sa nu ajunga cu mana goala... Daca te linisteste, hai sa o facem asa .

Guido a aprobat.

S-a decis ca David să închirieze un Mercedes de la Hertz sub o identitate falsă. După ce a ascuns dolarii în mașină, s-a luat decizia de a pleca . Dimineața i-am dat un Parabellum de 9 mm și două reviste. Privirea mea a întâlnit-o pe a lui. Am citit satisfacție în ochii lui.

— Vei fi mai puțin singur cu asta, i-am spus.

— Da, poate fi folosit.

— Spune-mi, David... Suntem de acord, asta e sigur despre bancher?

— Da, poți avea încredere în mine.

Am traversat Franța, făcându-ne pe rând la volan. Am petrecut noaptea la Perpignan. Dimineața, David mi-a sugerat:

— Știi, există riscuri mari să treci granița cu mine . Cel mai bine ar fi ca eu să-l petrec singur în Mercedes, iar tu să mergi cu autobuzul. Te iau după graniță .

A fost sincer ? sau a avut intenții rele? Pe tot parcursul călătoriei păruse vesel și nimic din comportamentul lui nu putea dezvălui ceva suspect. M-am hotărât să-l sondaj pentru a vedea dacă propunerea lui avea alt scop decât protecția mea.

— Da, ai dreptate, dar eu o să merg în Mercedes și tu o să mergi cu autobuzul... Riscurile vor fi și mai mici, ce crezi?

Părea supărat, dar mi -a răspuns :

— Cum vrei, tu hotărăști.

granița singur fără nicio dificultate. Dar nu m-am putut abține să mă gândesc la avertismentul lui Guido.

Autobuzul a sosit la două ore după mine. Am decis să luăm prânzul acolo. Din nou mi-a sugerat:

— Spune-mi, Jacques, nu ar trebui să fim la Barcelona până în seara asta. Am un prieten foarte bun la patruzeci de kilometri de aici... aș fi bucuros să vi-l prezint. Dacă ești de acord, am putea veni să-l vedem.

Nu- mi vorbise niciodată despre acest prieten. În acel moment am înțeles că sigur încerca să mă prindă, pentru că cu ceea ce purtam noi nu era momentul să mergem la obiectivele turistice. Începeam să- mi placă jocul . Mi- am dorit doar pentru el să mă înșel. I-am răspuns indiferent:

— Da, avem timp. Bine, să mergem să-ți vedem prietenul.

Mi-a cerut să iau volanul. Am condus de-a lungul Pirineilor pe un drum mărginit de pădure. Aproape că nu era trafic.

— Mi-ai spus cum se numește satul?

Nu mi-a spus nimic!

A ezitat și mi-a dat un nume pe care nu-l cunoșteam. Am simțit că era nervos. Eram acum sigur : David avea idei în minte. Eram în garda mea. Specialul 38 pe care îl aveam la centură a servit drept garanție a duratei de viață. M-am prefăcut că adorm, parcă legănat de mașină.

Cât timp avea mâinile pe volan, nu eram în mare pericol și începea să mă distreze. L-am văzut luând un drum mic câțiva kilometri mai departe. Nu văzusem o singură mașină. El încetinește. M-am prefăcut că mă trezesc.

— Trebuie să fac pipi, spuse el.

Deci asta era , mă luase „la stil”, nu mai era nicio îndoială. Mi-a fost rău ... Cel căruia îi oferisem

prietenia avea să -l schimbe pe bani falși. Eram prea pur în prietenie ca să înțeleg. Este în regulă să recunoști că o femeie te înșală. Lasă un prieten să te trădeze, iar sentimentul „până la moarte" face loc urii distructive. Aproape că îmi venea să strig la el: „Nu vezi că o să mori?", dar am început calm să joc jocul:

— E bine și eu.

Opri Mercedesul într-o nișă umbrită. El a coborât primul. Fără ca el să observe, am scos cheile din contact și mi le-am pus în buzunar în timp ce ieșeam pe partea mea. Se depărtase puțin de mașină; Am făcut la fel și i-am întors spatele de parcă aș urina. L-am auzit întorcându-se la mașină, deschizând ușa. În timp ce m-am întors, nici nu am fost surprins să-l văd acolo, la zece metri de mine, cu pistolul în mână, transpirat de frică, prea mic pentru a începe ceea ce nu avea să poată termina. Am vorbit primul, uitându-mă la arma lui. Știam că este complet inofensivă fără percutorul și într-o clipă gândurile mele s-au dus la Guido.

— Ce înseamnă asta, David?

— Dă-mi cheile... și nu mai veni... Și... și... arma ta la pământ!

Când m-a văzut zâmbind, a strigat nervos:

— Cheile de unde trag! Nu merge înainte, nu înainte! strigă el din nou.

— Săraca pivniță!

Ciocanul parabellumului său a pocnit cu un zgomot ascuțit pe opritorul de percuție . Nicio detonare nu i-a urmat gestul. S-a uitat la mine, amețit, cu panica în ochi. A făcut un gest de rearmare ; dar la rândul meu aveam arma în mână. Stătea acolo, cu brațele atârnând, ca o păpușă dezarticulată. Eu, cu o furie rece în inimă, eram la înălțimea lui. S-a uitat îngrozit la gaura neagră a celor 38 de ani. Piciorul meu drept a aterizat pe abdomenul lui inferior și s -a prăbușit de ușă , gemând .

— Sărmanul nenorocit!

I-am recuperat arma. Colțul era pustiu. Am văzut o potecă care urca ușor în munte. Am închis toate ușile și mi-am pus mănușile. Ridicându-l de gulerul jachetei, i-am spus:

— Vino aici, ticălosule. O să avem o discuție plăcută.

L-am făcut să meargă în fața mea. Am mers o sută de metri. Nu mai puteam fi văzut de pe drum. David continua să se plângă:

— Ce ai de gând să-mi faci... Dar măcar să-ți explic...!

Nenorocitul nu avea suflarea scurtă! Explica-te...! Fără să-l cunosc, îi dăruisem totul și primul lui gest de recunoștință fusese nu doar să vrea să mă jefuiască, ci și să mă împuște.

— Nu-ți face griji , draga mea... Doar ca să explic, te vei explica. Oprește-te chiar acolo ... Gol...

- Dar !

Pumnul meu stâng l-a lovit complet în față și i-am ordonat:

— Dezbracă-te, ticălosule, și repede!

S -a dezbrăcat, tremurând de frică și de frig... Nemernicii nu știu niciodată să moară ca bărbații. M-am prefăcut că țintesc spre el.

— Ah! nu... Ah! Nu, nu asta ! Nu... Nu.

Am simțit un anumit sadism văzându -l în această stare. Jo i s-a adresat:

— Toate astea pentru bani... Nici bancherul nu există? huh, cățea! M-ai împușcat și ai plecat cu o sută cincizeci de mii de dolari, mașină, arme și hârtii.

— Nu am vrut să te omor..., jur... Am vrut doar banii.

— Atât ai putea spune! Guido m-a avertizat, de aici și arma ta modificată ... Ghinion, puștiule, cariera ta de curvă se termină aici ... Ți-ai ales propriul destin.

Stătea acolo, cu ochii peste cap, implorând :

— Nu... Nu, nu face asta ... O să fac ce vrei... Da... Da..., orice vrei!

Mi-a explicat totul. Bancherul care nu a existat niciodată ; Toate. Căzuse în genunchi , plângea, gemea . Mi -aș dori măcar să-și asume o șansă și să mă atace . Dar era un laș, ca toți tipii care trădează prietenia. Îi amânam moartea. M-am prefăcut că îi dau o speranță de a scăpa de asta.

— Îți dau o șansă.

Ochii lui și-au schimbat expresia și s-au luminat.

— Da, da, dă-mi o șansă... Vei vedea, nu vei regreta...

Cum a putut să creadă cuvintele mele! Lacom și naiv să creadă că trădarea nu a fost plătită cu moartea.

— Pune-ți maioul.

A luat-o, tremurând, și a pus-o. Când capul i-a reapărut, a văzut arma mea îndreptată spre el. jucasem destul .

Primul glonț l - a lovit în genunchiul stâng. S -a prăbușit cu un țipăt. Și-a protejat fața cu mâinile .

— Ridică-te, cățea... Ridică-te!

Se ridică dureros , uitându-se la arma mea. Frica îi înfruntase curajul, excrementele îi curgeau pe picioare. Au mai auzit patru focuri și l -au lovit în piept. Impactul i-a rupt găuri în maioara. Patru flori roșii ca preț al murdăriei lui. El mormăia . I-am scos maioul, apoi i-am ridicat capul de păr și am tras un ultim foc care i -a spart craniul . Mi-am răsturnat cilindrul, am pus obuzele în buzunar și mi-am reîncărcat arma în caz de surpriză când m-am întors la mașină. Am luat hainele . După o ultimă privire la David, am scuipat pe pământ. Dacă ar fi trebuit să-i dau un epitaf, aș fi scris: *A murit în rahatul lui. -*

Acum trebuia să mă gândesc și să acționez repede. Era un calm total . am luat cealaltă armă pe care o adusesem ; apoi, după ce l-am șters pe cel pe care tocmai îl folosisem și l-am golit de gloanțe , l-am aruncat departe în tufișuri, împreună cu carcasele obuzelor. La fel am făcut și cu a lui David. I-am pus hainele în valiză după ce am scos hârtiile . Am smuls toate fotografiile din aceste documente și le -am ars pe loc. Mai aveam maioul. Ceea ce hotărâsem să fac era nesăbuit, dar nu-mi păsa: asta era pentru Guido.

Am mutat Mercedes-ul pe șosea și m-am întors pentru a șterge urmele pe care le-au lăsat cauciucurile pe sol. A trebuit să mă întorc în Franța cu marfa. Nu aveam de gând să trec din nou granița până seara devreme . Cu excepția unor împrejurări neprevăzute, cadavrul lui David nu avea să fie găsit până în primăvară... Până atunci , rozătoarele și gropitorii de tot felul au fost oaspeții mei și nu puteam decât să le urez poftă bună.

La întoarcere, m-am gândit la David... Ar fi fost mai bine să stea în închisoarea lui. M-am învinuit pentru judecata mea greșită a lui. Prietenii mei nu mă puteau învinovăți, făcusem ce trebuia făcut . Pentru dolari, nu era important. Soluțiile nu au lipsit.

La ora opt trec granița. Când vameșul m-a întrebat dacă am ceva de declarat, i-am răspuns cu umor :

— Nu, absolut nimic, domnule.

M-am oprit într-un loc pustiu și la lumina plafonierei am început să scot dolarii din ascunzătoarea lor și să-i pun în geanta mea de călătorie. Ajuns la Perpignan, am lăsat Mercedesul cu cheile în contact pentru a fi mai ușor de furat și m-am îndreptat spre gară. Era un tren spre Paris.

Îmi petrecusem noaptea într-un vagon de dormit. Imediat ce am ajuns, am luat drumul spre casa mea

Guido. Când mi-a deschis ușa, a fost surprins :

— Deja, fiule?

— Ai avut dreptate în privința lui David.

- Deci?

Mi-am pus geanta pe masă. Apoi, scoțând maioul pătat de sânge , i-am spus lui Guido:

— Caz închis.

Nu am mai vorbit niciodată despre asta. Dar această hotărâre în acțiune brutală în momentele în care era necesar mi-a dat un anumit prestigiu printre prietenii mei.

În aprilie 1966, Sole mi-a dat un băiat pe care l-am numit Boris. În ciuda acestei nașteri, mi-am dublat activitățile criminale . Eram îndrăgostit de acțiune. Sole nu a putut face nimic împotriva acestei amante . Îmi plăcea să trăiesc periculos. Pe de altă parte, am avut o adorație nemărginită pentru fiica mea Sabrina. Îl duceam cu mine la un restaurant seara. Ca două mici bile negre, ochii lui răutăcioși au descoperit lumea. M-am plimbat printre negustorii de artă din Place du Tertre. I-am pictat portretul ca Gavroche, iar pictorii care începuseră să o cunoască o poreciseră „ puricea”. Când a trecut vânzătoarea de flori cu coșul ei de trandafiri, mereu cumpăram unul și i-l înmânam.

Obosiți, ne-am întors acasă , a trebuit să o port. Ea adoarme cu capul pe umărul meu , iar eu eram cel mai fericit dintre bărbați. Această contradicție între omul sensibil și ucigașul în care devenisem avea o singură explicație pentru mine: trăiam două vieți paralele. Cel de-al doilea risca să distrugă definitiv ceea ce îmi dăduse primul , iar când m-am întors acasă, eram departe de a crede că nu voi vedea niciodată crescând acest corp mic, care, încrezător și simțindu-se protejat, căzuse într-un somn liniștit.

Guido mi-a cerut să vin cu el în sudul Franței; Prietenul său, Tino, avea nevoie de ajutor pentru

a regla niște conturi. Sângele curgea. Mediul este de așa natură încât poți ucide un om pe care nu l-ai mai întâlnit până acum... Nu știi nimic despre el, cu excepția faptului că este în război cu un prieten al unui prieten. Îl ucizi fără ură, fără răutate... ca în război, pur și simplu pentru că trebuie făcut. Și te duci acasă fără să te gândești că o mamă îl jelește, că o femeie te va blestema fără să știe niciodată cine ești și că poate ani mai târziu soarta o va pune în patul tău aceeași femeie care nu va ști mereu că tu ai fost arma care i -a schimbat destinul. Dar un lucru este cert: prietenii lui nu te vor uita dacă ar fi fost sinceri față de el. Întors la Paris, Guido m -a avertizat că lucrurile nu se vor termina aici. Eram pe cale să realizez asta.

Într-o seară , când am avut o întâlnire cu Tino care urcase o vreme la Paris, mi-am parcat mașina lângă Place de Clichy. Noaptea era aici. Tocmai când eram pe punctul de a coborî, zgomotul unui motor m-a făcut să mă întorc. Acest gest mi-a salvat viața. Un bărbat, cu mâna pe geamul din față, ținta spre mine. Am avut reflexul să mă arunc la pământ chiar în momentul în care a deschis focul. Mașina a trecut pe lângă mine. Mă răsturnisem și reușisem să - mi scot coitus 45 . Dar nu am avut timp să ripostez. Când eram cât pe ce să mă ridic, piciorul stâng nu mă mai sprijinea. Am scăpat cu un glonț în picior și patru găuri în ușă. În ciuda orei târzii, oamenii începeau să apară la ferestre . M-am întors repede la volan și am dispărut. M-am dus direct la casa lui Guido. De data aceasta a trebuit să stau două zile în clinica unuia dintre prietenii noștri înainte de a putea merge din nou după ce glonțul a fost îndepărtat. Această șansă de a scăpa de moarte era să nu mă părăsească niciodată pe parcursul carierei mele criminale , în ciuda numeroaselor schimburi de focuri la care urma să particip.

Nu am putut înțelege această ambuscadă la întâlnirea lui Tino. Explicația a venit de la sine. Nu l- am mai văzut pe Tino în viață. A trebuit să fie luat într-un mod „frumos” și chestionat într-o pivniță despre prietenii săi și ascunzișurile lor. Pentru ca el să vorbească, tratamentul trebuie să fi fost dur. Moartea îi adusese odihnă... Probabil că și-o fi dorit chiar . Trupul lui ar putea fi găsit ... sau putrezește într-o pădure sub câțiva metri de pământ. Tino era stimat. S- a decis să ne întâlnim și să acționăm rapid.

Alți bărbați au murit sau au dispărut. Sângele spală limba. Uneori ucizi pe cineva care ar fi putut fi prietenul tău dacă nu ar fi fost de cealaltă parte. Nimic nu este mai stupid decât a
război între bande; Ea face treaba polițiștilor care se mulțumesc să numere punctele.

La mine , nu am mai ieșit cu fiica mea, de teamă că i se va întâmpla ceva. Și apoi, pe măsură ce focul începe, se stinge. Morții sunt numărați și lucrurile se liniștesc, toată lumea vrea să-și tragă sufletul.

Am decis să părăsesc Franța pentru câteva luni și am plecat să mă stabilesc în Insulele Canare unde am preluat conducerea unei asociații de restaurante. Mi-a plăcut Santa Cruz de Tenerife , care era un port liber. Foarte repede am întâlnit escroci francezi care locuiau acolo fără probleme cu autoritățile spaniole . Guido și alți prieteni au venit să mă viziteze. M-am angajat în mai multe tranzacții pe care poziția de port liber le-a facilitat, dar am ratat acțiunea.

Cu Sole, lucrurile erau din ce în ce mai rele. Gelozia lui a devenit o întâmplare zilnică , uneori în mijlocul unui restaurant, pentru că , datorită funcției mele, eram în contact permanent cu clienți drăguți.

Într-o seară, a avut o criză mai proastă decât ceilalți. Era scăpată de sub control . Ea a amenințat că se sinucide cu fiica mea, doar pentru a se răzbuna pe niște amante imaginare . Ea credea că dragostea îmi părăsise inima și s-a agățat de ea cu stângăcie , trecând de la amenințări la cereri, de la lacrimi la furie . Mi-am dat seama că, dacă aș rămâne lângă ea , aș decide într-o zi să o ucid. Mă făcuse periculos pentru ea fără să-mi dau seama. Relația noastră se destrama. Știam responsabilitatea pe care o aveam în acest dezechilibru dar nu voiam să fac nimic pentru a încerca să salvez ceva. Așa că am luat decizia să o părăsesc fără explicații și să dispar din viața ei. Am crescut-o pe mama mea, care a plecat cu fiica mea Sabrina în Franța.

După ce am mers la banca mea, am zburat la Roma. Nu i-am lăsat nici un bilet de adio, nici șansa de a mă găsi. Nu l-am mai văzut pe Sole. Mi-a scris mai multe scrisori către părinții mei, care au rămas fără răspuns . Nu am știut niciodată ce s-a întâmplat cu ea și nu am vrut să știu.

La Roma, am vorbit cu Guido la telefon. Răspunsul lui la ceea ce tocmai se întâmplase cu Sole a fost pur și simplu următorul :

— E mai bine așa, fiule... Da... mai bine pentru ea... la fel ca și pentru tine.

M-a informat că acum știe cine ma împușcat cu câteva luni mai devreme și m-a întrebat dacă sunt interesat de un caz în Elveția. Nu mi-a putut spune mai multe la telefon. Cum am răspuns afirmativ, ne-am aranjat să ne întâlnim la un hotel din Zurich.

L-am revăzut câteva zile mai târziu. Mi-a spus că ne-a lichidat afacerea în dolari contrafăcuți și că partea mea mă așteaptă. Lovitura pe care a plănuit-o a fost atacul asupra unui magazin de bijuterii din Geneva. Acest lucru nu a prezentat nicio dificultate. Doi prieteni ne așteptau acolo. Cât despre împușcătura care mi-a provocat rănirea, cererea lui m-a surprins:

— Trebuie să uiți asta, fiule!

— Glumești de mine sau ce?

— Nu, vorbesc serios ... S-a făcut pace de ambele părți. Vindecăm rănile... chiar și cele ale mândriei și uităm.

— Chiar și cei care și- au pierdut viața acolo ? Prietenul tău Tino, de exemplu?

— Nu vorbi prostii... Știi foarte bine că au plătit pentru asta ! Ne-am hotărât pacea, fiule, și va fi pace. Mi-am luat angajamentul în numele tău.

Guido a fost prietenul meu... mai mult decât un frate. Așa că am acceptat ceea ce toți hotărâseră . Dar nu mi-a dat niciodată numele celui care m-a împușcat. Îi era prea frică de spiritul meu de răzbunare. Nu am știut niciodată.

Am plecat la Geneva, fiecare pe cont propriu.

S-a întâmplat într-o vineri după-amiază, chiar înainte de Crăciunul anului 1966. În inima Genevei, cu fețele acoperite cu cagoule, am intrat în magazinul de bijuterii. În mai puțin de trei minute, am luat inele, coliere și brățări de bijuterii în valoare de zeci de mii de dolari. Fără împușcături, fără violență... Bună treabă. Guido a trecut granița în câteva minute de la atac, cu bunurile ascunse în mașina sa. A trebuit să mă întorc la Zurich pentru a studia un proiect similar la un magazin de bijuterii pe care l-am văzut în timpul primei vizite. nu am avut timp. Poliția de la Geneva , bănuind că atacul ar fi putut fi efectuat doar de străini, a început să o facă
verificări de identitate în hoteluri . Luni, s-a auzit o bătaie la uşă. Când am întrebat, ei au răspuns: „Poliție”.

am fost deosebit de îngrijorat când mi-au cerut pașaportul. Dar când mi s-a spus că va trebui să-l iau de la controlul imigrației , am înțeles că lucrurile s-ar putea să iasă prost pentru mine.

Poliția mă surprinsese de dimineață... De îndată ce au plecat, mi-am spălat și împachetat rapid valizele, cu intenția fermă de a le lăsa pașaportul și de a trece granița doar cu buletinul de identitate. Nu am vrut să risc să fiu arestat. Mi-am plătit hotelul și m-am îndreptat să-mi iau mașina închiriată. În momentul în care am pus mâna pe uşă, patru poliţişti, cu armele în mână, mi-au ordonat să nu mă mişc, ceea ce am făcut, prefăcându-mă surprins. Am fost dus la sediul politiei . Un comisar i- a întrebat pe oamenii săi :

— El este?

În fața semnului pozitiv, Urne a întrebat politicos:

— Vă rog să vă așezați, domnule Mesrine. Nu pari surprins să fii aici!

— Da, într-adevăr, aș vrea să știu. Ieșeam de la hotel să-mi iau pașaportul și m-am trezit cu patru arme îndreptate spre mine...

A dat din cap spre mine zâmbind :

— Nu te deranja să joci revoltatul . De îndată ce am avut pașaportul în mână, informațiile noastre au fost rapide. Nu sunteți necunoscut de serviciile de poliție franceze și spaniole. Dacă ți-aș spune că vineri a fost atacat un magazin de bijuterii, nu ar însemna nimic pentru tine, desigur?

— Nu văd ce legătură are prezența mea aici cu asta.

În acel moment a intrat un polițist; În mâinile lui, am văzut cele două „38 speciale ” pe care le aveam în valize.

— Ei bine... asta devine interesant. Aceste instrumente sunt ale tale ?

— Da, domnule comisar, și suma mare de bani din servieta mea. Vine din contul meu bancar din Santa Cruz de Tenerife. Armele nu sunt interzise în țara ta, din câte știu eu.

— Transportul lor, Mesrine... Dar ar trebui să -l folosești în schimb și bănuiesc că ai fost implicat în acest jaf al magazinului de bijuterii.

Confruntat cu negările mele, el a zâmbit pur și simplu. Am fost închis într-o cameră. Pe uşă, o oglindă cu sens unic. Am rămas singur câteva ore. M-am simțit urmărit. Bijutierul și angajații lui au venit să se uite prin oglindă, dar, întrucât am rămas așezat, le- a fost imposibil să-mi identifice clar silueta. Uşa s-a deschis și am fost prezentat doar bijutierului. Nu m-a recunoscut și pe bună dreptate! Fără glugă, arătam mai degrabă ca un băiat bun .

Comisarul m-a informat că nu poate reține nimic împotriva mea, dar că am fost exclus pe viață de pe teritoriul elvețian cu mențiunea „străin indezirabil, cazier penal grav ”. Cât despre arme, nu

puteam fi acuzat de nimic.

— Atunci ți le voi da înapoi.

— Domnule comisar! Dacă ajung la granița cu Franța cu asta în valize, sunt doi ani de închisoare... Cum îmi permite legea, îi voi lăsa la tine în arest ... Și dacă voi obține autorizația de a purta arme în țara mea, voi face o cerere de restituire, i-am spus cu umor.

Asta e tot ce lipsește ! Ai foarte mult nervi. Dar parcă știi bine legile noastre pentru cineva care face doar turism! E în regulă, Mesrine. Acum o să te escortăm înapoi la graniță , dar încă mai am o îndoială... Îndoiala nu este o dovadă, din păcate.

Mi-a strâns mâna, spre surprinderea mea . Și am fost escortat înapoi sub o bună escortă. Mașina mea fusese returnată companiei Hertz , care venise să ceară plata pentru închiriere.

Am așteptat până am fost la Paris să -l sun pe Guido. S-a hotărât că voi rămâne fără să-l văd timp de o lună, pentru că intotdeauna era posibil să-l găsesc.

Timp de câteva săptămâni nu am făcut altceva decât să ies în cluburi și să frecventez pistele de curse. Liber de Sole, m-am scăldat în mediul meu cu normă întreagă. Știam că dacă căsnicia noastră s- ar fi prăbușit , eu eram responsabil. Dar remușcarea nu făcea parte din starea mea de spirit. De-a lungul anilor, am devenit dur și periculos. Mi-a fost teamă și am simțit o anumită satisfacție în asta. Am găsit blândețea doar în fața bătrânilor sau copii . Mediul meu era o junglă în care cei puternici sunt respectați. Se știa că nu ezitam să ucid, că eram obișnuit și fidel în prietenie. Am avut puțini prieteni, dar am făcut o echipă bună, de susținere în caz că. de dificultate.

Nu mai era problema că eu locuiesc în vechea mea casă. Prin urmare, m-am hotărât să iau un han liber cu o promisiune de vânzare.

Într-o seară, în timp ce mă plimbam prin Place Blanche, m-am îndreptat spre un bar în care nu mai fusesem niciodată, din simplă curiozitate. Imediat ce am intrat, două blonde drăguțe au vrut să joace marele joc cu mine pentru a li se oferi șampanie. M-au luat drept un client al coapsei plătite ... Acest lucru m-a amuzat și am refuzat într -o manieră prietenoasă oferta. Dar unul dintre ei a insistat, sigur de farmecul ei. Ochii mei au străbătut camera. Ea era acolo, ieșindu-se în evidență față de ceilalți, cu înfățișarea ei de secretară executivă , cam barmă, cam curvă, dar așa femeie! Ochelarii îi dădeau o anumită distincție. S-a uitat la prietenul ei de la serviciu și a venit la bar.

— Nu vezi că Monsieur ar trebui să bea șampanie doar cu prietenii lui!

Apoi, toate zâmbește și încă se adresează iubitei lui :

— Dacă încurci bărbații și bărbații, va trebui să te recalci, draga mea!

Mi-a plăcut accentul lui de sud; Din punct de vedere fizic, am descoperit că semăna cu actrița mea preferată: Annie Girardot. M-am întrebat ce face ea în acea cutie, nu era locul acolo.

— Pot să mă așez?

— Poți să te așezi.

I-am zâmbit.

-Pot să-ți ofer ceva de băut? mi-a spus ea.

— De obicei este chiar invers.

— Trebuie să știi să schimbi obiceiurile.

Mi-a plăcut fata asta. Am simțit că este plină de spirit și că aerul ei de a nu-i păsa de lume îi dădea și mai mult farmec.

— Care este prenumele tău ? i-am spus.

— Jane... „Janou" prietenilor mei... Și tu?

— Dacă spun Tarzan, nu mă vei crede! Nu, este Jacques.

Ea mi-a întins mâna.

— Deci, salut, Jacques.

— Bună, Janou.

Și am început să râdem ca nebunii.

Când am comandat șampanie, ea mi-a zâmbit:

— Deci suntem prieteni?

— Vom deveni una fără îndoială.

Această predicție avea să devină o certitudine. Tocmai întâlnisem femeia cu W mare; cel care avea să devină tovarășul meu fidel și care avea să-mi împărtășească destinul în totalitate . Cel care mi-ar aduce tot ce mă așteptam de la soția unui escroc. Ea ar fi prietena, amanta, complicele. Uneori ne ridicăm fericirea în jgheab. O femeie se naște în ziua în care este a ta ... Nu i se cere, ca un vameș,

să deschidă valiza trecutului ei cu: „Nu ai nimic de declarat ?" » În acea seară, Jane Schneider, supranumită Janou, a părăsit barul în care lucra și nu s-a mai întors. am ajuns sa o cunosc ; Avea nenumărate calități ale inimii, era blândă, dar autoritara . La fel ca multe dintre surorile ei, tinerețea ei a fost marcată de o lipsă totală de iubire. Mama ei a murit când ea avea șapte ani. Tatăl său , un industriaș din La Réole, s-a recăsătorit imediat . Această mamă vitregă făcuse din Jane sacul ei de box.

La paisprezece ani, în ciuda averii ei, tatăl ei o plasase ca servitoare în casele altora. Nu primise niciodată nimic de la el în afară de reproșuri. La optsprezece ani, a scăpat din această cămașă de forță a familiei pentru a merge să-și trăiască viața. Începuse să lucreze . Primul iubit, prima dragoste, prima zdrobire de inimă. Parisul este un oraș fără milă și, în timp ce luminile lui luminează orașul , ele nu încălzesc inimile celor neputincioși care devin pradă ușoară pentru prostituția profesională. Pentru Jane, lucrurile nu fuseseră altfel. Într-o zi, a plecat cu casa de marcat de la restaurantul în care ea

lucrat. Arestată, a fost închisă un an lung. Tatăl ei o respinsese , la fel cum o făcuse cu doi ani mai devreme, când a apărut la el acasă cu copilul pe care îl avusese cu iubitul ei. Ieșită din închisoare, fără loc de muncă disponibilă, s-a prostituat ca o femeie care se îneacă, pur și simplu pentru că viața te face să vrei să vomiți. Apoi se instalează obiceiul: suntem „curve". Dar în adâncul sufletului, visăm doar la un singur lucru: că un bărbat te va trata într-o zi ca pe o femeie, te va lua de mână și va spune „vino" , dar pentru mai mult de o singură trecere. Janou tocmai îl întâlnise pe acest bărbat.

Ea a stat cu mine la han. Îi încredințasem responsabilitatea casei de marcat și organizarea montajului. Ea a gestionat personalul pe care l-am angajat cu fermitate și bunăvoință. Am văzut-o revenind la viață. La mine , găsisem în sfârșit însoțitorul de care aveam nevoie. Niciodata intrebari. Ea a înțeles imediat tipul meu de activități. Ea știa că nu îmi place proxenetismul și nu aveau „julots" în inima mea. „Bărbatul" ei a stat un an și jumătate în închisoare . Ea îi scrisese o scrisoare în care spunea: *La revedere, draga mea... Nu cred că-ți datorez nimic, așa că îmi fac valiza.* Nimic mai mult.

Guido, care venise la han, îl plăcuse și îl respectase imediat pe Janou.

„ Aceasta este femeia de care aveai nevoie, fiule", mi-a spus el.

Janou începea să se îndrăgostească de mine. Uneori se comporta ca un copil răutăcios ... Era fericită.

Hanul începea să se facă cunoscut. Afacerile mergeau destul de bine. Era situat în mijlocul pădurii, ceea ce ne permitea să facem plimbări lungi cu câinii noștri. Aveam patru, dintre care două le luase Janou după ce i -a găsit abandonați și înfometați. Uneori trebuia să plec o zi sau două. Mi-a pregătit valiza, tot fără să-mi pună întrebări . Când m-am întors, s-a aruncat în brațele mele și capul ei a rămas sprijinit pe umărul meu. Cum prinsesem o lacrimă, ea îmi spusese pur și simplu:

— Nu-i nimic... Sunt fericit, vezi, și îmi ud fericirea fiind cu tine.

Le-am prezentat- o părinților mei. Îl găsise în tatăl meu pe tatăl pe care nu-l avusese niciodată. Pentru ea, el devenise „bunic". Ea descoperea o familie și eu o descoperim în fiecare zi.

A fost prea multă fericire. Necazul a început. În regiunea Compiègne , o bandă de tineri duri răspândeau teroare. În fruntea lor , un fost parașutist alcoolic și luptător. Le -am primit vizita într-o duminică seara. Au venit opt dintre ei . Din păcate pentru ei, nu știau în ce se bagă. A inceput cu:

— Bem dar nu plătim... Dacă ți-am cere casa de marcat?...

Am avut foarte puțini clienți în cameră în seara aceea. Când Janou m-a văzut luând carnea de vită, și-a strecurat mâna în sertarul de bani în care era întotdeauna păstrat „38 special " al meu. Totul s-a întâmplat foarte repede. „Parașutătorul" a luat nervul taurului în gură și s-a prăbușit la picioarele mele... Cât despre ceilalți, erau încremeniți de frică. Janou i-a amenințat cu arma lui. Am profitat de ocazie pentru a juca din nou jerky de vită. Toți acești nenorociți au fugit ca un stol de vrăbii. Am târât „para" afară și l -am lăsat în fața ușii mele. Nu se punea problema ca eu să sun la poliție , din principiu. Cât de surprins am fost două zile mai târziu să fiu chemat la poliție pentru a răspunde pentru agresiune și agresiune împotriva „para " ! Făcuse plângere ! Poliția nu a apreciat să mă vadă luând dreptatea în propriile mâini ; Au aflat că am fost în închisoare și din ziua aceea nu m -a lăsat niciodată în pace. Resentimentul meu față de acest „para" a fost mare, a fost și mai mare când am aflat că se lăuda că m-a împușcat cu pușca dacă mă întâlnea în pădure. Cincisprezece zile mai târziu, a fost găsit spânzurat. Ancheta a concluzionat că a fost o sinucidere. Nu am mai văzut acea gașcă de tineri nenorociți în căminul meu. Dar, confruntat cu hărțuirea din partea poliției, am decis să închid și să plec fără să spun nimănui. Ne -am dus să ne stabilim în proprietatea familiei . Începeam să- mi placă Janou. Mi-a plăcut reacția ei în ziua luptei la hostel, avea reflexe bune ... Știam că pot conta pe ea în orice împrejurare.

Ieșeam foarte des noaptea în cluburi la modă . Peste tot am prezentat -o ca pe soția mea, iar

lumina care strălucea în ochii ei îi arăta deplina acceptare. Obișnuiam să ieșim singură când voiam. De când locuiam cu ea, alte femei nu m-au interesat . Pentru prima dată, am fost credincioasă și cred că ea știa asta.

Într-o seară , când stăteam într-un bar din apropierea celui în care o întâlnisem, doi bărbați s-au apropiat de mine. Unul avea tipul arab, înalt și puternic, cu o față de tip dur. Celălalt, în vârstă de vreo treizeci de ani , chipeș, părea încrezător . Amândoi miroseau a proxeneți. Arabul și-a pus mâna pe umărul meu.

— Vrem să vorbim cu tine despre soția unuia dintre prietenii noștri.

Niciunul dintre ei nu știa exact cine sunt. În seara aceea , eram dezarmat . Am simțit că ar putea exista pericol. Cel mai bun lucru a fost să joci jocul tipului impresionat care este puțin speriat, astfel încât să păcătuiască din cauza excesului de încredere . Am avut o reacție profesională . Privindu-le, am spus:

- Nu te cunosc...

Imediat, arabul, cu un aer amenințător, m-a prins de guler.

— O să ne cunoști ... Vino în fundul camerei.

Am bănuit că amândoi erau înarmați. După ce m-am ridicat, i-am urmat. Proprietarul barului a întors capul . M-au pus amândoi să mă așez, arabul s-a așezat lângă mine și celălalt vizavi. El a vorbit:

— Deci, ne jucăm cu inimile frumoase cu „Jane”... Poate că nu știi că nu e liberă... O să te coste scump; romantismul tău nu va fi gratuit.

am inteles restul; Urmau să fie amenințări și oferte de plată a amenzii. Amândoi, fără să știe, tocmai se condamnaseră la moarte. În timp ce îmi vorbea despre Janou, privirea mea s-a întărit, dar niciunul dintre noi nu părea să ne dăm seama. Când mi-au spus că vor s-o vadă, că dacă refuz să-i iau îmi va da grea și, culmea, arabul mi-a băgat un revolver în coaste, am luat decizia : aveam nevoie de pielea acestor doi ticăloși. Și pentru asta, a trebuit doar să mă joc cu frica. Deci, cu o voce aproape tremurătoare, le-am răspuns :

— Dar noi nu locuim la Paris... Locuim în casa mea de la țară, la o sută de kilometri distanță . Vă dau bani, băieți, dar nu mă răni... Orice vrei, da, voi plăti, dar nu mă răni.

Păreau mulțumiți de teama pe care credeau că mi-au inspirat-o. Îmi doream foarte mult să-mi ofere călătoria. Pe proprietate aveam arme ascunse peste tot. A trebuit să le adorm suspiciunea. În pod, era o cameră pe care o transformasem în bar. Întotdeauna am ascuns bani acolo. Mai era și un horn care era pur decorativ, deoarece era blocat; dar înăuntru băgasem două cuie enorme de dulgher și pusesem deasupra o pușcă cu un material tăiat și butoaie . Această „Lupara” avea două cartușe de cătină în butoaie. Oricine a intrat în această cameră nu a putut observa acest lucru.

Arabul a continuat:

— Și ai bani acasă?

— Da... și...

- Cât costă ?

— Trebuie să am... poate două milioane.

Se uită la prietenul său:

— Mergem la el acasă... Ea e acolo chiar acum?

I-am răspuns imediat „da”. Nu a fost așa . Janou era la Paris și a trebuit să aștepte întoarcerea mea, departe de a bănui că mă aflu într-o situație critică în privința ei . Nu eram îngrijorat , jucam jocul surpriză acolo... Intenția mea era să-i am în momentul în care le dau banii pe care îi ascundeam în pod. Poate că au fost periculoși, dar am simțit că sunt lacomi. Nici măcar nu eram sigur că acționează în numele fostului protector al lui Janou. Poate că proprietara barului în care lucra ea, după ce m-a văzut trecând, a indicat că Janou plecase cu mine , ca să nu se mai întoarcă niciodată. Nimic din toate acestea nu conta. În plus, aveam să aflu curând .

Am părăsit barul. Arabul a urcat cu mine în spatele mașinii, în timp ce celălalt a luat volanul. Pe tot parcursul, arabul m-a amenințat. Știam că nu mă iau „frumos”. Dacă i-aș fi văzut luând un alt drum, eram hotărât să îmi asum toate riscurile. Nici măcar nu mai eram ținut în sus de arma lui , pe care o pusese la loc la centură. Pentru ei trebuia să fiu „băiatul de treabă” care să fie ușor de ajuns.

ia bani... Poate că în mintea lor germinaseră intenții rele împotriva lui Janou. Eram ca un tigru care aștepta. Ferocitatea era în inima mea ... eram dornic să ajung.

Trebuie să fi fost miezul nopții când i-am arătat casa.

— E acolo.

—Dar nu e lumină ?... Dacă ne-ai spus povești, vei înțelege durerea ta, mi-a spus arabul.

— Trebuie să doarme... sau poate a mers la film în oraș. Oricum , nu va dura mult... Vei vedea că ți-am spus adevărul ... Vei vedea banii... și apoi...

- Taci din gură.

Își scoase din nou arma.

Cheile proprietății erau întotdeauna păstrate în spatele unui obloane. Luându-i, i-am spus:

— Da, asta e ... Trebuie să fie la cinema.

Prietenul arabului a vorbit:

— Nu contează, îl vom aștepta, avem tot timpul din lume.

Am deschis ușa și am aprins lumina. Camerele erau bogat mobilate și una dintre ele fluieră admirată.

— Casa asta este a ta ?

În timp ce i-am răspuns afirmativ, el mi-a spus:

- Nu vă faceți griji!

Au vizitat camerele una câte una, deschizând un sertar sau o
ușă ale dulapului la întâmplare. Ne -am îndreptat spre pod, cu nervii încordați ca o coardă a arcului. Le-am arătat barul care era în dreapta când au intrat.

— Banii sunt acolo, în găleată cu gheață .

Arabul a ocolit tejgheaua și a ridicat capacul găleții. Înăuntru era un plic. A început să - l sfâșie . Prietenul lui s-a aplecat să vadă ce era înăuntru. Niciunul dintre ei nu fusese bănuitor față de mine când m-au văzut îndepărtându-mă de ei și îndreptându-mă spre șemineu. De ce ar fi ei suspicioși ? Nici măcar nu s-au uitat la mine . Cu o mișcare rapidă, mi-am apucat „Lupara”... Încă își numărau facturile . Arabul a vorbit:

— Să udăm asta !

Abia atunci s-a uitat în direcția mea.

— Cu sau fără gheață? am spus eu.

Arabul a vrut să facă gestul de a-și lua arma.

— Fă asta, ticălosule, și ești mort... Haideți amândoi și coborâți ... Și repede!

Celălalt a vrut să vorbească. Am început să țip :

— Pe pământ! si pe burta!

S-au conformat. Am avut ambele degete pe trăgaci. Dacă oricare dintre ei făcea cea mai mică mișcare, i-aș fi împușcat pe loc.

— Picioarele depărtate, mâinile pe cap.

Arabul era cel mai periculos. I-am pus țeava pe cap și m-am aplecat pentru a- i recupera arma. Am făcut același lucru cu prietenul lui. făcusem un pas înapoi.

— Acum, dezbrăcă -te! Amândoi rămâneți pe pământ, dar goi .

— Dar o să...

Nu i-am dat timp să răspundă.

— Grăbește-te... Foarte repede, băiețelul meu.

Amândoi erau acum complet goi. Am deschis un sertar și am scos un sul de frânghie. I-am aruncat-o prietenului arabului împreună cu briceagul cu care am tăiat felii de lămâie.

— Leagă-i picioarele iubitului tău... și apoi mâinile la spate.

A vrut să protesteze... dar privirea i-a căzut pe găurile din Lupara. Așa că și-a legat prietenul.

— Acum leagă-ți picioarele.

El a făcut-o. Și eu am fost cel care i-a legat mâinile la spate.

Amândoi stăteau acolo , speriați, fără să înțeleagă ce s - ar fi putut întâmpla cu ei. Am vorbit, aplecându-mă să le iau actele.

— Vom face prezentările.

Arabul se numea Rachid. Mi-a spus asta pentru că nu avea acte de identitate asupra lui.
Celălalt se numea Alexandru. Amândoi erau proxeneți. Ei îl cunoșteau pe Janou doar din vedere. Proprietarul barului i-a avertizat ... Nu avea nimic de pierdut în așteptare.

Mi-am turnat un scotch. Am avut gânduri criminale. Alexandru s-a uitat la mine:

— Ce ai de gând să faci cu noi?

Privind la el, i-am răspuns rece:

— Să te omoare.

— N-ai îndrăzni... Ești nebun!

Piciorul meu l-a lovit direct în gură.

— Ascultați cu atenție, amândoi... Niciodată un tânăr nu va mai veni să-mi ceară o explicație... Când scoateți o armă, nu e pentru a amenința, este pentru a ucide. Sunteți doi învinși și veți muri ca

doi învinși.

Aș fi putut să-l sun pe Guido, dar am preferat să fac singur treaba asta. Anii mă făcuseră un om nemilos , iar cel mai rău lucru era că aveam să simt o plăcere morbidă. O iubeam pe Janou... Această agresiune fusese împotriva ei, așa simțeam . Am luat precauția de a verifica dacă sunt atașate corect . Nu mai aveam nimic de spus unul altuia. Eu am fost destinul lor născut cu treizeci și doi de ani mai devreme. Eu am fost moartea lor. I-am năvălit pe amândoi. Arabul trebuie să fi fost el însuși un ucigaș , pentru că nu a protestat. Alexandru, însă, tot nu voia să creadă.

se punea problema să-i îngropam ca curvă Ahmed. Am vrut ca unul dintre cele două cadavre să fie găsit ca exemplu. Pe de altă parte, dacă al doilea ar dispărea, poliția ar putea să -l suspecteze ca fiind vinovat de crimă.

Intenția mea a fost să-l fac pe Rachid să dispară și să am grijă de Alexandre după aceea. În pivnița mea aveam lanțuri de fontă de zece kilograme și role pe care le foloseam pentru gantere . Am pus totul în portbagajul mașinii lor după ce mi -am pus o pereche de mănuși. Erau acolo, întinși pe podeaua de ciment a garajului, urmărind pregătirile pentru moartea lor. Poate dacă lucrurile ar fi mers prost , eu aș fi fost cel care le -a umplut pantofii. Știam ce risc mi-aș asum dacă, din ghinion, aș da peste un control al poliției . Dar cunoșteam zona perfect și asta era puțin probabil. Când Alexandru m-a văzut deschizând portbagajul, l-a cuprins panica. L-am ridicat pe Rachid de păr ca să-l fac să se ridice. Făcu un gest de recul. Mi-am pus toată puterea în dreapta care l-a lovit în plexul solar. A căzut la picioarele mele.

— Ar fi trebuit să-ți asumi șansa mai devreme ... Acum ai o singură alegere: o moarte rapidă sau o moarte lentă.

L-am ridicat cu forță și l-am aruncat în portbagaj, pe care l-am încuiat . L-am adormit pe Alexander în spatele mașinii și am pornit la drum. Știam de un iaz la vreo zece kilometri distanță. Locul era împădurit și complet izolat. Aruncasem deja câteva seifuri rupte de pe vremea când Jacky, Paul și cu mine am închiriat o casă în zonă. Iazul era destul de adânc, dar mai ales foarte noroios. Farurile mele străpungeau întunericul potecii care ducea acolo. Am oprit mașina. L-am doborât pe Alexandru. Cu picioarele legate, nu se putea mișca. Nu am vrut să-mi asum niciun risc, a trebuit să-l ucid pe Rachid, așa că a trebuit să-l las în pace. I-a luat locul celuilalt în portbagaj. Îl scosesem pe Rachid, lanțurile și rolele din fontă. Era un ponton care se întindea peste iaz. L-am făcut pe Rachid să doarmă acolo. Am făcut două încercări de a aduce lanțurile și rolele. Nu se mișcase. Ar fi putut risca să se arunce ! apă în ciuda mâinilor și picioarelor legate ... Chiar și cu o șansă din o mie de a ieși, era totuși o șansă. Dan" câteva minute, n-ar avea niciunul. A avut reacția celor condamnați la moarte care sunt duși la ghilotină... își acceptă soarta fără să reacționeze. Trecusem un lanț prin orificiul celor șase suluri pe care le legasem împreună. Când i - am pus celălalt lanț la gâtul lui Rachid, apoi la talie, apoi la picioarele lui, l-am strâns pe cei doi plânsese de moartea unui pițigoi ajuns la această răceală în crimă la vârsta de treizeci și doi de ani. În fața unei instanțe penale, această dublă crimă era un pașaport pentru eșafod și asta m - a lăsat complet indiferent ... Pentru mine, așezarea conturilor a fost doar legea junglei, care este mediul, eram fără milă , pentru că știam că dacă aș fi fost fără milă .

înverșunați, cei mai vicleni, cei mai duri sunt cei care au șanse de supraviețuire. Dacă într-o zi, din milă, cruță viața unui rival sau a unui dușman, se condamnă la moarte... o moarte cruntă pe care o va fi costat - o clipa lui de milă . Eram un tigru, într-o lume de tigri, șerpi, lupi, scorpioni și hiene ... Ce a fost
Rachid? nu mai conta.

L-am pus să se ridice. Era pe marginea pontonului, cu rolele de fontă la picioarele lui. Aveam „Lupara” în mâini. Apa iazului reflecta luna și dădea scenei ceva ireal . Fără avertisment, cele două degete ale mele au apăsat trăgaciul . Țintisem înălțimea stomacului. Rachid a dispărut în apa rece a iazului. Am stat acolo pe margine. Doar câteva bule s-au ridicat la suprafață. Trupul lui Rachid s-a scufundat în noroi. M-am întors și, după ce am verificat dacă portbagajul este bine închis, am revenit pe drum. Am mers cincisprezece kilometri și am luat, din nou , o potecă mică care a lăsat doar o mașină să treacă . Știam de o casă abandonată și complet izolată acolo. În farurile mele, l-am văzut. Am oprit motorul, lăsând luminile aprinse. L-am scos pe Alexander și i- am eliberat picioarele tăind frânghia. Tremura și gemea în ciuda călușului său . L-am luat de brat.

— Mergi înainte spre perete.

Farurile îl luminau. A făcut câțiva pași. Ținând „Lupara” la șold, am apăsat pe trăgaci. Detonațiile simultane au străpuns liniștea nopții. Alexandru s-a prăbușit de perete, capul i s-a deschis ... El și prietenul lui mă amendaseră ... primiseră prețul.

Fără să mă uit înapoi, m-am urcat la volan și m-am îndreptat înapoi spre proprietate. A trebuit să distrug și să fac să dispară hainele , Lupara și bara ganterelor mele. Când am ajuns acasă, am

strâns totul și l-am aruncat în râul care curgea la o sută de metri de casă. Și am luat drumul înapoi la Paris. Mi-a luat o oră să ajung acolo. Am lăsat mașina cu cheile pe bord, așa cum făcusem la Perpignan. Cu ceva noroc, ar fi furat noaptea. Am chemat un taxi, care m-a dus acasă. Nu era nicio lumină pe podeaua mea . Janou dormea. În liniște, mi-am deschis ușa. Când am ajuns în cameră, s-a trezit și mi-a zâmbit. L-am sărutat cu tandrețe.

— Ai avut o seară bună , draga mea ? m-a întrebat ea.

— Foarte bine, iubirea mea... Da, foarte bine.

A doua zi dimineață, l-am sunat pe Guido să-l rog să adune toată gașca. Când le-am povestit despre aventura mea de noapte, toți au fost de acord cu mine : dacă șacalul atacă tigrul, acesta este ucis, aceasta este regula jocului. I-am rugat doar pe prietenii mei să afle cine sunt exact cei doi bărbați pe care i- am împușcat cu o seară înainte și, mai ales, să fac o vizită acestui proprietar de bar. Guido mi-a pus o singură întrebare:

— Janou știe?

— Nu... și ea nu trebuie să știe.

Și-a pus mâna pe umărul meu într-un mod prietenos:

— Știi, fiule, dacă ai fi făcut o greșeală, ți-ai fi putut pierde viața și nu am fi știut nimic. Suntem o echipă, puteți conta pe noi pentru a rezolva asta mai târziu.

— Nu, prietene... Sunt lucruri de care îmi place să mă descurc singură.

— Le-ai spus cine ești înainte să-i împușci?

— Vag...

— Știi foarte bine că dacă le-ai fi spus cine ești în bar ... și-ar fi cerut scuze și nu ar fi cerut mai mult. De ce ai jucat acel joc, fiule? Sunt cei pe care i- ai ucis sau trecutul lui Janou ?

Tocmai sosise Guido... Prin prietenia noastră, era un al doilea eu . Știa tot ce puteam simți, iar întrebările lui aveau doar menirea să mă facă să înțeleg că înțelesese adevăratul motiv al acestei duble crimă. Da, i -am ucis pe cei doi bărbați pentru că veniseră să dea un trecut femeii pe care o iubeam. Am vrut să ignor acest trecut până la punctul de a ucide pe oricine a făcut greșeala de a încerca să-l folosească împotriva ei și să-mi amintească de el.

M-am uitat la el zâmbind:

— Până la urmă, bătrâne, e aproape o crimă pasională!

M-a bătut pe cap într-o manieră prietenoasă.

— Da, fiule, aproape... Dar ai avut dreptate. Janou este soția ta și cu tine va primi cu siguranță respectul pe care îl merită. Ești periculos, fiule, da, foarte periculos. De când te cunosc, mereu te-am văzut mergând până la capăt pentru prietenii tăi, pentru iubirile tale. Vai de cel care atinge fie... Da, fiule..., ești periculos
pentru că ești un om sincer.

Lui Guido îi plăcea uneori să -mi vorbească pe un ton patern și l-am lăsat să facă asta pentru că știam că cuvintele lui erau strict adevărul.

Eu și Janou ne-am dus să ne odihnim pe coasta Normandiei . În timp ce citeam un ziar local , am aflat că trupul lui Alexandre a fost găsit de un plimbător care căuta ciuperci. Criminalitate profesională, a spus ziarul. Suspiciunea a căzut asupra unui proxenet care avusese aventuri cu Alexandre. Am avut doar un zambet!

În afară de unele călătorii pe care le-am făcut în străinătate fără Janou, nu am părăsit niciodată partea ei. Experiența noastră de viață ne -a ferit de argumentele sterile întâlnite de cuplurile care uită că a trăi împreună înseamnă, înainte de toate, a-l accepta pe celălalt. Am fost fericită în compania ei și am făcut totul pentru a o face să înțeleagă. Aveam deplină încredere în ea; A fost una dintre acele femei care pleacă dacă lucrurile merg prost, dar nu una dintre cele care trădează. O învățasem cum să tragă, iar începuturile ei ne-au făcut să râdem din cap, deoarece totul a căzut sub impactul gloanțelor ei, cu excepția cutiei către care trebuia să țintească. Și apoi încetul cu încetul a progresat. De fiecare dată când reușea, ea scotea o bucurie de satisfacție. Am întrebat-o de ce era atât de dornică să poată trage. Răspunsul lui a venit destul de natural:

— Dacă într-o zi ai avea nevoie de mine, aș fi acolo ... Mai bine știu înainte!... Pe urmă, ar fi prea târziu, nu crezi, dragă ?

Așa că s-a obișnuit să fie înarmată, la fel ca și mine . Singura diferență era că „38 special ” lui era în geantă. M-a făcut cel mai minunat bodyguard.

călătorit adesea cu mașini cu numere de înmatriculare false și de foarte multe ori m-am înmatriculat sub un nume presupus în hoteluri în care trebuia să petrec doar o noapte. Am făcut-o

din obișnuință. Așa că ne- am cazat la un hotel de lux din Chamonix sub un nume fals. Stăteam liniștiți în restaurant când am văzut un client venind la recepție . Arăta ca un prinț arab îmbrăcat în stil european. Era însoțit de un bărbat care îi putea fi fie prieten, fie secretar. Băiatul care ne- a servit a avut acest gând :

— Îl vezi pe tipul de la recepție? Este un industriaș bogat. Ultima dată când a venit, avea peste treizeci de milioane în servietă, mi-a spus recepționera . Poate că are la fel de mulți astăzi, mai ales că va juca la cazinou.

M -am uitat la Janou și apoi m-am uitat la servieta pe care industriașul o pusese la picioarele lui.

În aceeași seară, recepționerul s -a trezit cu arma mea sub nas. Era ora două dimineața. M-a informat că industriașul se va întoarce în curând de la cazinou. După ce l-am legat , l-am lăsat pe Janou la recepție ; Era înarmată cu un „38" care trăgea doar cu gaz. Între timp , am făcut o percheziție amănunțită în camera industriașului. Era o servietă, dar era goală. Cu toate acestea, chelnerul mă asigurase că industriașul nu și-a băgat niciodată banii în seiful hotelului. Mă întorceam. Când liftul s-a oprit la înălțimea mea, l-am auzit pe Janou strigându-mi:

— Ei sunt!

M-am trezit față în față cu cei doi bărbați. Industriașul era un om mare, înalt de peste 6 metri și cântărind 240 de kilograme de carne bună. Băuse, ceea ce îi face pe oameni fie curajoși , fie proști... Era amândoi . Am îndreptat pistolul spre el și i-am spus:

— Să ne întoarcem, draga mea, și cu înțelepciune.

Prietenul lui nu s-a mișcat, dar a vrut să mă grăbească. Nu mi-a plăcut violența de la locul de muncă, dar nu am avut de ales. Patul pistolului meu l-a prins de vârful bărbiei și s -a prăbușit la picioarele mele. L-am lăsat să-și recapete cunoștința. Prietenul lui l-a ajutat să coboare . Janou ne aștepta jos. Industriașul nu și-a ascuns uimirea. O confundase cu recepționera când i- a cerut cheile camerei lui și ea îi răspunsese spunând că erau la ușa lui. Ea îi condusese la lift. Industriașul a profitat chiar de ocazie pentru a încerca o mângâiere pe coapsa stângă... Dacă ar fi încercat pe dreapta, ar fi fost contactul rece al „38-ului"
că s-ar fi întâlnit pentru că Janou îl prinsese de picior ca să nu-l vadă. Ea l-a întrebat zâmbind:

— Vrei să-i spun că m-ai prins de fund?

Situația era comică, celălalt m-a privit suspicios. Îmi venea mai mult să izbucnesc în râs. I-am pus să se alăture unei recepționiste și i-am legat pe amândoi. După o căutare amănunțită , am găsit puțini bani pe el. Mi-a spus că pentru o dată nu duce o sumă mare de bani. Acesta a fost doar norocul meu! Din moment ce avea un diamant frumos pe deget, l-am luat de la el.

De ce am făcut asta fără informații specifice ? Pur și simplu pentru a testa calmul lui Janou... Voiam să o văd înfruntându- se la neașteptat. A trebuit să plecăm, gențile noastre de călătorie erau de mult timp în portbagajul mașinii. A trebuit să -i călușesc pe toți acești oameni minunați. Industriașul m-a informat că are o afecțiune cardiacă . Din moment ce nu mi-a lipsit niciuna, l-am pus să-și ia pastilele înainte de a pleca. Când s-a dat alarma , eram departe . S-au înființat blocaje rutiere , dar cunoșteam toate drumurile din spate și nu aveam nicio dificultate să scap de căutări. Când Guido a auzit despre asta, pur și simplu mi-a spus că sunt nebun și că aș fi putut găsi un alt hobby pentru a începe săptămâna. Pe de altă parte, era încântat să-l vadă pe Janou făcând cursurile cu calibrul în mână... Treizeci de milioane ar fi putut fi în servietă. A fost necesar să se verifice.

O lună mai târziu, am compensat luând o sumă mare atacând o casă haute couture din inima Parisului.

Pozandu -mă în client, am așteptat până când tot personalul a părăsit atelierele pentru a jefui proprietarii. Afacerea a mers fără probleme și mi -a adus o duzină de milioane (24.000 de dolari) în bijuterii și obiecte de valoare. După acest atac, am decis să fac o călătorie lungă care m-a dus în Italia, Spania și Portugalia. Janou a fost încântat de această vacanță permanentă. Trăim la soare de peste două luni, doar cu grija de a ne iubi, când am primit o vizită de la Guido. Vestea era proastă . M-a informat că sunt căutat în Franța pentru crimă în legătură cu o soluționare de conturi și jaf armat . De data asta a trebuit să părăsesc Europa pentru un timp. Am avut prieteni în Canada. Guido m-a sfătuit să merg să mă stabilesc acolo, în timp ce vedeam cum vor fi acuzațiile. Mi-a promis că va veni și mie acolo.

Janou era încântat de această schimbare... Țară nouă, viață nouă, se gândi ea. Eram departe de a-mi imagina când am trecut Atlanticul că viitoarele mele acțiuni criminale îmi vor câștiga titlul de neinvidiat de „inamic public numărul unu" în Canada... înainte de a

deveni câțiva ani mai târziu în propria mea țară. Aveam să devin unul dintre cei mai răi criminali pe care Quebec- i cunoscuse vreodată. Aveam să răpesc un miliardar, să fiu acuzat de o crimă pe care nu am comis-o, să fiu achitat de aceeași crimă, să fiu condamnat la unsprezece ani de închisoare pentru jaf armat , să scap , să fiu recapturat, să încerc mai multe evadari ... apoi să reușesc scăparea imposibilă din cel mai dur penitenciar canadian , să jefuiesc băncile de acolo, să jefuiesc băncile de acolo, să jefuiesc băncile din provincie , să jefuiesc două bănci totul gata, atac un penitenciar federal pentru a încerca să- mi eliberez prietenii... Și , cu toate acestea, cu un preț pe cap , am reușit să părăsesc țara.

Pentru moment, adormisem în avionul Alitalia care mă ducea către noul meu destin, destinul pe care Janou avea să-l împărtășească la început, înainte să trăiască și ea anii grei și singuratici de detenție. Dormea și ea, mâna ei strângând-o pe a mea... Acest lanț de carne format din degetele noastre împletite era un jurământ de dragoste care avea să ne unească la bine și mai ales la rău...

CANADA

Imediat ce am ajuns la Montreal, ne -am mutat într-o garsonieră de lux de pe strada Sherbrooke. Aveam o piscină cu saună la etaj . Janou a fost uimit de acest confort american. Închiriasem o mașină pentru a - i arăta o parte din provincia Quebec. Confruntată cu imensitatea pădurilor , cu frumusețea lacurilor, cu bunătatea canadienilor, ea s-a simțit renascut. La mine , nu am fost indiferent la această reînnoire. Propunerea lui nu m-a surprins:

— Spune-mi, dragă, dacă am plecat de la zero ... Dacă am începe o viață nouă ca toate celelalte cupluri... Suntem atât de fericiți aici!

am zâmbit:

— Adică... să pornești de la zero, cu trecutul pe care îl trag ? Nu pot anula tot ce am făcut, știi asta foarte bine. Nu începem niciodată de la zero, putem doar să schimbăm cursul.

— Atunci hai să schimbăm traseul. Poți să-ți câștigi existența din profesia ta, și eu sunt capabil să lucrez. Gândește-te că suntem doi... Te iubesc și mi-aș dori atât de mult să am o viață normală..., să am un copil cu tine, fără să ne temem că într-o zi un glonț sau închisoare ne va despărți !

Am lăsat -o să vorbească. I-am recunoscut dreptul de a face asta. Ea se dovedise. Știam că orice aș decide, va fi acceptat de ea și că mă va urma oricum . Am vrut să aplic pentru cetăţenia canadiană ... ar trebui să dovedesc că am un loc de muncă oricum . Și atunci a trebuit să fiu uitat. De când am ajuns, nici măcar nu luasem contact cu oamenii pe care îi cunoșteam. Tocmai îl sunam pe Guido, care mi -a spus că doi dintre prietenii noștri au fost arestați ... Legea se reafirma. M-am auzit răspunzând lui Janou:

- De ce nu?

aruncat la gâtul meu. A doua zi, a căutat de lucru. Descopeream o altă femeie și entuziasmul ei m - a amuzat. A trebuit să înfrunt faptele : a vrut să mă facă un bărbat cinstit. A trebuit să mergem la imigrație pentru a completa niște documente. Rezultatul nu a întârziat să apară. Lui Janou i sa permis să rămână în Canada, dar mi s-au dat zece zile să părăsesc teritoriul canadian. Nu am făcut obiectul niciunui mandat de percheziție internațională, dar cazierul meu penal era cunoscut de ei. Am fost făcut să înțeleg că sunt indezirabil. Asta a confirmat ceea ce știam deja: nu îți reconstruiești viața, ea continuă, cu un trecut care refuză orice viitor. Janou a fost devastat de asta. I-am zâmbit pentru că intenționam pe deplin să rămân în Canada și să lucrez acolo. Chiar dacă aș fi prins, nu ar exista motive de deportare imediată , deoarece munca nu este o infracțiune.

Janou își găsise un loc de muncă într-un spital pentru bătrâni. A fost asistentă acolo. S -a dedicat admirabil . Toți acei bătrâni l-au iubit. A câștigat puțin, dar s-a trezit fericită. Toată dragostea pe care nu o avusese era îndreptată către pacienții ei. Seara, mi-a povestit despre ziua ei cu o oarecare mândrie. La mine , îmi găsisem un post în construcții și îmi obținusem actele de asigurări sociale în mod fraudulos . Chiar și sincer , a trebuit să folosesc ilegalitatea. Încetul cu încetul, am fost prins în jocul muncii. La început, am făcut-o doar pentru a-l face pe plac lui Janou . În sfârșit luasem contact cu prietenii mei canadieni; dar și acolo mă aștepta o surpriză. Unii dintre ei se aflau în penitenciar și executau pedepse lungi. Le făcusem să înțeleagă că deocamdată mă hotărâsem să tac, dar că, dacă era nevoie, se puteau baza pe mine ca pe călătoriile pe care le făcusem în trecut.

câteva luni . Viața mea se schimbase fără să-mi dau seama. Devenisem Mr. Everyman

care seara se gândește doar să meargă acasă să se alăture femeii pe care o iubește. Nu fusesem implicat în nicio afacere dubios de când am ajuns în Canada. Am câștigat destui bani ca să trăiesc bine. Ne -am cumpărat o mașină magnifică și ne-am petrecut weekendurile călătorind prin Quebec. Plimbări lungi în pădure, pescuit în numeroasele lacuri... duceam o viață sănătoasă. Doar Janou mi- a umplut viața. Nu aveam altă nevoie decât să fiu cu ea... Da,
Mă schimbasem și fără să îmi dau seama. Dar a venit iarna și am fost forțat să renunț la slujbă, deoarece construcțiile s-au oprit. Acest lucru nu m -a descurajat . De data aceasta am crezut în mine; De fapt , mă înșeleam ... Tigrul nu devine niciodată animal domestic.

În urma unei reclame, am aflat că un miliardar căuta un bucătar pentru moșia lui de la țară și o femeie care să-i organizeze recepțiile. Nu era nimic mai mult sau mai puțin decât muncă de han privat . Am fost un bucătar foarte bun și nu am avut dificultăți în obținerea slujbei. Am văzut avantajele pe care le-aș putea obține pentru a obține ulterior dreptul de a rămâne în Canada, pentru că șeful meu trebuie să aibă legături. Foarte repede am devenit indispensabil lui. Am făcut toate recepțiile lui succese culinare și i-am distrat oaspeții, pentru că eram un foarte bun jucător de cărți. Încetul cu încetul, ne-a tratat pe noi, pe Janou și pe mine, aproape ca pe niște membri ai familiei lui. Nu era neobișnuit să particip la jocul de blackjack cu oaspeții. Mă îndrăgostisem de acest bărbat care era aproape suficient de mare pentru a fi tatăl meu . Totul mergea prea bine... A fost nevoie de o discuție între Janou și bătrânul lui grădinar pentru ca totul să se schimbe din nou... pentru ca eu să redevin un animal sălbatic.

Grădinarul ne dăduse un ultimatum: ori am plecat, ori a plecat. Fusese în serviciul lui toată viața. Așa că a trebuit să renunțăm la locul. Am simțit că această demitere este o nedreptate și, când a spus : „Trebuie să mă înțelegi, Jacques, altfel nu pot", mi-a luat câțiva ani înapoi ... Și acolo încercasem să-mi reconstruiesc viața, dar „trebuia să înțeleg". Nu, nu am înțeles, cu excepția faptului că numai puterea dă roade și rarele ori când îmi retractasem ghearele, fusesem batjocorit. Am ucis oameni, depășiți de forța situației. Doar un cuvânt de la acest om îmi redase gustul pentru dominație. Pur și simplu i -am răspuns : „Da, înțeleg, George", dar în fundul minții mele răzbunarea era inevitabilă. Și Janou a înțeles-o dintr-o privire.

Ne -am mutat înapoi la Montreal , dar de data aceasta am refuzat să -mi caut un alt loc de muncă. Luasem decizia să părăsesc Canada și să mă întorc în Europa, dar înainte de a pleca aveam de gând să-mi răpesc miliardarul. Această decizie a fost mai mult o chestiune de răzbunare decât pur banditism. Când i-am spus lui Janou despre planul meu , am văzut tristețe în ochii ei. Dar dragostea lui pentru mine i-a interzis să pună orice întrebări. Am contactat un prieten de-al meu pentru a-l implica în acest proiect. Janou mi-a pus o singură condiție: să particip.

Acordul a mers înainte și a eșuat. Nu am fost făcută pentru acest gen de muncă. Șantajarea vieții umane nu era în limitele capacităților mele. Și, deși lovitura în sine a fost bine executată , persoana care îl păzea pe miliardar a dispărut suficient de mult pentru ca acesta să scape. La revedere celor așteptați 200.000 de dolari . Ne-am trezit cu toate forțele de poliție din Canada pe coada noastră. Era un preț pe capul nostru . Așa că am decis să merg în Gaspé și să ajung în portul Percé, unde eram sigur că voi găsi trecere pe o barcă care să mă ducă înapoi în Europa.

Ne -am cazat la motelul Three Brothers , sub un nume fals. Negăsind nicio trecere pe nave străine , am părăsit zona la 26 iunie 1969. La 30 iunie a aceluiași an, proprietarul acestui motel a fost găsit ucis și, deși eram departe de locul crimei, suspiciunea avea să cadă asupra noastră și să se transforme ulterior într -o acuzație de crimă. Nu știam că o asemenea povară a căzut asupra noastră când , la bordul unei ambarcațiuni cu motor închiriate în Windsor, am trecut râul Detroit pentru a intra ilegal în SUA. Știam că pot găsi ajutor de la prietenii americani din Dallas. Așa că am închiriat o mașină în Detroit pentru a ajunge în oraș pe drum. Nu știam că partenerul meu de răpire fusese arestat și informasem poliția despre intenția mea de a merge la Dallas.

În acel moment, „Apollo XI" era pe punctul de a pleca. În ciuda evadării noastre, ne -am îndreptat spre coasta de est a Floridei către Capul Kennedy cu intenția de a asista la lansarea rachetei . În dimineața zilei de 16 iulie, am privit cu uimire cum primul om a fost lansat pe Lună... A fost ultima noastră zi de libertate. Am fost opriți de o mașină de poliție pe o autostradă din Texas seara .
chiar încarcerat în închisoarea Texarcana.

Șeful poliției m-a informat că sunt arestat în baza unui mandat internațional. Rolul lui nu era să ne interogheze, ci doar să ne ducă în New Orleans. Mai bine de zece zile, Janou și cu mine am fost ținuți în închisoarea acestui oraș. Închisoarea era dezgustător de murdară , iar paraziții roiau peste tot. Eram trei într-o celulă minusculă cu, pentru aranjamentele de dormit, o saltea la fel de murdară ca restul și o pătură. Populația închisorii era în mare parte neagră , mulți dintre ei drogați și au existat lupte constante . Reușisem să comunic cu Janou, care se afla la podea deasupra mea. Condițiile ei erau aceleași ca ale mele, dar a rezistat. Nici un reproș sau regret... Mesajele lui erau doar dragoste și se terminau mereu cu fraza: *Cu tine până la moarte* .

Când șeriful ne-a chemat în biroul lui și am văzut-o, inima mi s-a scufundat. Ea slăbise și era de nerecunoscut. Condițiile în care a fost deținută erau în sine o insultă la adresa drepturilor omului și am fost uimit că un popor atât de respectuos cu drepturile individuale ar permite închisorile lor să fie gropi de gunoi.

Am fost prezentați la doi polițiști canadieni care ne -au spus că suntem acuzați de răpire. Au vrut să ne solicite extrădarea. Le-am spus clar că am acceptat-o, ceea ce le-a ușurat munca. În aceeași seară, am plecat la New York și am luat avionul spre Montreal. Când am ajuns noi, un grup de jurnalişti şi-au aruncat aparatele foto, televizorul era acolo ... Aşa au aflat canadienii de existenţa noastră. Afacerea făcuse o mare vâlvă, pentru că, ceva de care nu eram conștient, și din motive întemeiate! Am fost acuzați și de o crimă pe care nu am comis-o.

Am fost închiși în închisoarea Sainte-Hyacinthe. Totul a fost impecabil curat . Gărzile și conducerea ne -au primit într-o manieră aproape cordială . Mi s-a acordat imediat o întâlnire privată cu Janou și dreptul de a apela la un avocat. Am crezut că visez și respectul meu pentru canadieni a crescut.

Janou reacționase ca soția unui escroc. Nu o lacrimă, ci doar un sărut care în sine era un jurământ de dragoste care trebuia să fie etern, iar când s-a îndepărtat, mi -a spus :

— Am avut ce e mai bun, nu mi-e frică de ce e mai rău.

Cel mai rău era cât pe ce să ne lovească în față și în cel mai crud mod . Am fost transferat la Sûreté du Québec . Când am văzut cuvintele *„Brigada criminală”* pe ușa biroului în care mi s-a cerut să intru , am fost indiferentă. Nu aveam de gând să rămân așa mult timp.

Doi bărbați mă așteptau acolo, locotenentul Parel și sergentul Lincas. M -au rugat să mă așez, apoi au rămas tăcuți câteva minute. Eu am vorbit:

— Acesta este un joc sau ce?

Locotenentul Parel s-a întors spre mine; Furia era evidentă în ochii lui și cu o voce plină de furie mi - a anunțat acuzația :

— Sunteți acuzat că ați ucis-o pe domnișoara Le Voutersy în noaptea de 30 iunie 1969. Conform drepturilor dumneavoastră, nu sunteți obligat să răspundeți la întrebările noastre; dar de acum încolo orice spui poate fi reținut împotriva ta.

Am rămas calm, neînțeles absolut nimic din această acuzație. Cu un zâmbet i- am răspuns:

— Ți -e rău la cap sau așa ceva?

Aproape că s-a înecat și era pe cale să sară peste mine. M -am ridicat, gata să -l lovesc înapoi dacă îndrăznea să ridice mâna împotriva mea. Reacția mea l - a surprins. Mi-a ordonat:

- Aşezaţi-vă.

— Așa că stai liniștit, pentru că, te avertizez, voi face față. Nici măcar nu-ți înțeleg furia... Pe cine am ucis ?

— Ah! Nu, nu ne lua de proști. Motelul Three Brothers înseamnă ceva pentru tine?

— Da, știu, de ce?

Se uită la colegul său.

— Dar ne ia de proști, nenorocitul ăla!

M -am săturat și am reacționat la insultă:

— Nemernic, de ce?

— Pentru că ai ucis-o pe biata femeie! mi-a spus el. Avem dovezi, așa că vei răspunde, altfel îți vei înțelege durerea. Bijuteriile ei au fost găsite în valizele tale... și atunci vrei să negi ceea ce este evident ?

Lucrurile se complicau. Încă nu înțelegeam nimic, dar instinctul m-a avertizat că am căzut într-o adevărată mlaștină. Știam că nu am ucis pe nimeni, dar trebuie să fi existat o motivație pentru această acuzație. Așa că a trebuit să aștept ca avocatul meu să fie prezent .

— Deși încă nu înțeleg nimic, voi aștepta ca avocatul meu să fie prezent pentru a vă răspunde la întrebări... Nu cunosc suficient de bine legea din țara dumneavoastră pentru a-mi aplica singur drepturile.

Am fost dus la subsol care avea șase celule. Pentru toate hainele am rămas doar cu lenjerie

intimă și nimic altceva. Celula era mică. Nu aveam dreptul la absolut nimic și nouă zile am rămas așa... Nu reușisem să-mi anunț avocatul... Locotenentul Parel își îngăduise să nu respecte legea în simplul scop de a mă face să mărturisesc infracțiunea de care mă credea vinovat. „Mi s-a dat chiar și un spion într-o celulă de lângă a mea, în speranța că mă va încuraja să mă descurc. Janou, neavând alte vești de la mine, îl alertase pe avocatul nostru. Așa am văzut pentru prima dată.

Domnul [Raymond] Daoust a fost considerat cel mai bun din Canada. Primul nostru contact a fost bun. Încerca să citească în ochii mei un adevăr pe care refuza să -l creadă. Mi-a spus că și Janou a fost acuzat de crimă. A fost interogata de mai bine de zece ore. Locotenentul Parel încercase toate metodele posibile de intimidare doar pentru a fi întâlnit cu un Janou furios :

— Ascultă, băiete, începi să -mi faci nervii... Deci, cu fața ta de homosexual pe credit, te vei duce cu întrebările tale, bine?

Parel a rămas fără cuvinte, apoi a ordonat ca femeia să fie îndepărtată din prezența lui , altfel ar provoca nenorocire. Daoust, în timp ce povestea scena, m-a văzut zâmbind.

— Totuși, Mesrine, treaba ta este foarte serioasă. Îmi spui că ești nevinovat , sunt dispus să te cred... Dar va trebui să oferi dovezi.

— Ce dovadă, stăpâne ..., nici măcar nu eram în Percé la vremea crimă! Și pe fugă, alibiurile sunt rare, așa cum te-ai putea aștepta!

— Dar ce zici de bijuteriile găsite în valizele tale?

- Imposibil! Acolo, vă spun, imposibil.

Aveam să primesc o mare surpriză în acest sens în timpul anchetei preliminare. Mi-a spus că urmează să fiu transferat la închisoarea Percé , împreună cu Janou.

Acest lucru a fost făcut în aceeași zi și într-un avion privat. În sfârșit, am putut să-l văd din nou pe Janou. În avionul mic care ne-a dus la Percé, ea era în fața mea. Au fost prezenți ambii polițiști , precum și o femeie care servea ca escortă pentru mine. Conversația noastră nu a fost altceva decât dragoste. La fel ca mine, era încrezătoare... Acuzația nu putea fi decât o greșeală regretabilă. Aici, din nou, eram departe de a ne imagina adevărul.

La închisoarea Percé , am fost bine primiți. Ancheta era programată să aibă loc a doua zi.

În doc , nu ne venea să ne credem ochilor. O femeie a depus mărturie. Ea a jurat pe Biblie că va spune tot adevărul. Una câte una luase în mâini bijuterii fără valoare și de fiecare dată sentința îi căzuse ca un coșmar:

— Da, Onorată Tată, este într-adevăr al sărmanei mele surori .

Alte trei femei din aceeași familie au depus aceeași mărturie. Am stat acolo uitându-mă la bijuteriile de pe o masă, refuzând să înțeleg, pentru că toate bijuteriile erau ale noastre și acum eram sigur că aceste patru femei nu greșeau . Au mințit intenționat. Mărturia lor a fost o lecție repetată în familie. Observasem că orice bijuterie de orice valoare era respinsă în recunoașterea lor. Le era teamă că va veni un proiect de lege care să dovedească că este într-adevăr proprietatea noastră ? Avocatul meu s-a uitat la mine de parcă ar fi spus: „Ce rost mai are să nege asta acum?" » Janou era gata să sară pe acești sperjuratori. La mine , am căutat motivul. Dacă ar fi căutat vinovați, ar putea fi doar pentru a-l proteja pe vinovat. Am observat că niciun membru de sex masculin al familiei nu venise să depună mărturie.

Domnul [Daoust] a venit spre mine :

— Deci, Mesrine?

— Ține-te bine, stăpâne ... Toate bijuteriile fără excepție sunt ale noastre.

- Glumești?

— Îți dau cuvântul meu. Dar ați văzut ce este, nimic altceva decât fantezii fără valoare, deci fără factură.

— Veți putea dovedi că aceste bijuterii vă aparțin?

— Cu timpul, poate.

Ancheta preliminară era pe cale să se încheie. Când i-am spus judecătorului că bijuteriile sunt ale mele, el a zâmbit și a spus că speră că voi găsi o altă apărare când va veni procesul meu. Am înțeles bine, de data aceasta acuzația noastră a fost oficială. Mi-am pierdut controlul asupra mea și am început să spun martorilor fiecare nume sub soare. Polițiștii din jurul meu au fost nevoiți să mă scoată cu forța; La fel a fost și pentru Janou, care de data aceasta și-a țipat nevinovăția și furia. Înainte să plec, avocatul meu ne-a făcut o ultimă vizită și am bănuit că nu m-a crezut.

Singur în celula mea, mă plimbam în cerc. Soarta tocmai îmi jucase un truc murdar în felul ei . Eu, ucigașul, vinovat de atâtea crime din cercul meu, am fost acuzat de singura crimă pe care nu o săvârșisem, și ce crimă!... Aceia a unei femei de treabă a cărei vină era aceea de a lăsa o moștenire foarte comodă celor care deveniseră acuzatorii mei. O ură

criminală mi -a torturat inima. Gândurile mele s-au îndreptat către părinții mei... Ce ar crede ei? Nu, nu m-au putut crede vinovat pentru asta !

Închisoarea în care am fost închiși era în vârful Peninsulei Gaspé. Un singur drum trecea prin oraș și asigura accesul în alte locații. În altă parte, totul era o pădure imensă, care pe alocuri era de nepătruns. Toți paznicii desemnați să mă supravegheze cunoscuseră victima. Mi-am strigat nevinovăția tuturor. Unii m-au crezut sau s-au prefăcut că mă cred. Dar toate au fost perfect corecte cu mine. Unul dintre ei, care o cunoștea intim pe victimă, chiar mi-a spus:

— Știi, Mesrine..., am cunoscut-o bine, am fost în cameră în ziua anchetei și am văzut bijuteriile... N-am văzut-o niciodată cu chestiile astea, din câte îmi amintesc... Cu anumiți oameni avem mica noastră idee despre această crimă, iar când spui că nu ai fost tu suntem foarte gata să te credem.

Am aflat că un alt bărbat înaintea noastră fusese acuzat de această crimă, un anume Gérard Fieffé, și că a scăpat chiar înainte de sosirea noastră din SUA. Nu mai puteam dormi , chinuit de această acuzație falsă. A trebuit să evadez ca să le fac pe aceste patru cățele să mărturisească adevărul . Nu aveam cum să comunic cu prietenii mei din Montreal ... dar eram dispus să încerc.

În fiecare zi mergeam la o plimbare într-o curte mică. Observasem o poartă mare de metal folosită iarna pentru a curăța zăpada din curte. A dus la libertate dacă ai avea cheia.

Pe vremea aceea, eram doar patru deținuți care mergeam împreună. Acolo l-am întâlnit pe un anume Paul Rosé , care avea să devină celebru un an mai târziu prin răpirea și asasinarea ministrului muncii din Quebec, Pierre Laporte, în numele convingerilor sale politice. M -am distrat învățându-l câteva mișcări de autoapărare și ne-am împrietenit. Câteva zile mai târziu, aveam de gând să-i fac o adevărată demonstrație. Sosise unul nou pentru noi. Gardienii ne avertiseră că era unul dintre acei duri din sat care domnea teroarea în sălile de dans din regiune. Tipul era un tip mare, cântărind 210 de lire sterline și înălțimea de șase picioare; Avea, de asemenea, o față urâtă, care trebuia să fie impresionantă. De îndată ce am ajuns în curte, s-a apropiat de mine:

- Hei ! Vino aici, tu... Ești francezul care a înțepat-o pe bătrână?

Nici măcar nu i - am dat timp să continue. Capul meu îl lovise din plin în față și, apucându-l de păr, mi-am băgat cotul în plexul lui solar. Se prăbușise la pământ, am profitat de asta ca să-l termin cu lovituri în gură. Gardienii se repeziseră. Nu le venea să creadă. Sângele picura pe podea și începea să se scurgă. Privindu-mi gărzile, le-am spus:

— Asta se va întâmpla cu oricine mă întreabă dacă am ucis-o pe biata femeie.

A fost dus la spital cu nasul și maxilarul fracturați. Această demonstrație de forță mi-ar fi de folos.

Am vorbit cu Janou și l-am avertizat despre intenția mea de a ne pregăti evadarea. Deși ultramodernă, cu ferestrele sale indestructibile și barele speciale din oțel , închisoarea Percé era doar o mică închisoare care, seara, nu avea mai mult de trei gardieni de serviciu.
serviciu pentru a păzi cei câțiva prizonieri care eram. Am observat un tablou într-un birou de supraveghere. Toate cheile atârnau acolo. Planul meu era simplu: trebuia să neutralizez paznicii în timpul unei patrule de noapte, să iau cheile, să eliberez pe Janou din camera femeilor și să evadez pe ușa care ducea la curtea de exerciții. L- am avertizat pe Janou că intenționez să acționez în trei zile, în jurul orei zece seara. L-am rugat să-și neutralizeze garda de partea lui , ceea ce nu ar trebui să pună nicio problemă, Janou fiind singura deținută .

Trecuseră cele trei zile . Mi- am făcut un cuțit cu mânerul unui sfert de aluminiu. Fiind un metal moale , era complet inofensiv, dar în mâinile mele putea fi confuz și arăta ca o armă formidabilă. Omul care ține pistolul contează, nu arma în sine. Mai aveam o oră până trebuia să acționez. Portarul pe care trebuia să-l neutralizez era un tip tânăr și puternic, care juca hochei pe gheață. Locuiam într-o cameră mare, înconjurată de baruri. La zece seara a fost obligat să intre și să mă închidă în chilie pentru noapte; A trebuit să acționez în acel moment.

Acțiunea a fost aproape. L-am auzit venind și deschizând ușa care avea să-i dea trecere în camera mea. Nervii mei erau la stres. Nu am vrut violență, ca să demonstrez că un bărbat care ar putea neutraliza fără probleme o închisoare nu ar putea fi ticălosul sinistru care a ucis o femeie fără apărare . Cel puțin, aceasta este concluzia pe care speram să o trag din acțiunea mea. Paznicul ma strigat:

— E timpul, Mesrine.

Stăteam la o masă și mă prefăceam că citesc. S-a apropiat. În mâna dreaptă țineam cuțitul, care era ascuns vederii lui de cartea ținută în mâna stângă. 11 repetate :

— E timpul, domnule.

Într-o mișcare rapidă m -am învârtit și m-am ridicat. Lama trecuse în fața ochilor lui și aterizase la nivelul gâtului. Cu mâna liberă, l-am prins de jachetă. Cu o voce aspră, i-am ordonat:

— Tu te miști și te omor ... Așa că, blând, pune cheile pe masă.

Spre surprinderea mea , el nu reacționase. S- a conformat . iau cheile. L-am forțat să coboare la pământ. Mi-am deschis celula.

— Acum du-te înapoi înăuntru... Nu, nu te trezi . Târă-te înapoi înăuntru .

A vrut să facă un gest de apărare.

— Nimic din toate astea, puștiule. Ai văzut ce sa întâmplat cu deținutul , așa că nu mă face să fiu violent.

A intrat și am închis poarta în urma lui. S-a ridicat și s-a uitat la mine, înțelegând în sfârșit că acum era în locul meu.

— De ce, Mesrine? mi-a spus el.

— Nu încerca să înțelegi. Acum îmi vei răspunde. Unde sunt ceilalți paznici? Un lucru, nu va exista violență, decât dacă unul sau celălalt joacă prost.

M-a informat că ceilalți paznici se aflau în prezent la biroul porții din față . Așa că am putut ajunge la tastatură fără a fi în contact cu ei. Dacă Janou s-ar fi comportat la fel ca mine, trebuie să fi controlat situația în acel moment . L- am avertizat că nu vreau să-l aud țipând, iar amenințarea pe care am făcut-o l-a descurajat.

M-am îndreptat repede spre coridoare. Am avut setul lui de chei și am deschis ușor ușile care îmi stăteau în cale. Nu întâlnisem nicio opoziție. Ajungând în fața tastaturii, le-am luat pe toate. Am ajuns în curtea de exerciții. Ajuns în fața ușii mari de metal, a trebuit să încerc mai multe chei înainte de a o găsi pe cea potrivită. Am reusit sa o deschid putin. Pe de altă parte, era libertatea . Totul era la locul lui, acum puteam să mă duc să-mi iau soția. Am luat-o pe coridorul care ducea la camerele lui. L-am văzut cu cheile în mână .

— Nicio problemă, îngerul meu?

— Nicio problemă, dragă.

Un sărut rapid care avea gust de libertate și ea ma urmat. Am profitat de ocazie pentru a trece prin bucătării și a lua ceva de mâncare. Când am ajuns în curtea de exerciții, am auzit vocile celorlalți paznici strigându-și colegul. Am intrat pe usa. Eram liberi ,
dar nu a avut de ales decât să se îndrepte spre pădure. Era frig și ploaia care cădea ne înmuia. Tocmai traversasem un tupus cand a declansat alerta . Nu am fost cu mai mult de zece minute mai devreme. A trebuit să traversăm un deal. De la înălțimea mea, am văzut luminile intermitente ale mașinilor de poliție. Începuse vânătoarea de oameni . Noaptea le-ar fi imposibil să ne găsească, dar odată cu ploaia pantofii noștri au lăsat urme de pași în noroi. Pădurea în care intrasem avea o adâncime de peste o sută de kilometri. Am sperat să mă ascund acolo câteva zile, apoi să mă întorc la Montreal unde eram sigur că voi găsi ajutor. Toată noaptea ne -am plimbat ; Uneori trebuia să ne croim drum împingând deoparte mrăinile sau crengile care ne blocau calea.

Janou era epuizat, dar nu spuse nimic. Cu cât mergeam mai departe, cu atât urcam mai sus. Dimineața, la prima lumină a zilei, mi-am dat seama că venisem foarte puțin; În depărtare vedeam marea. Dar sunetul unui elicopter m-a făcut să sar. Căutările se reluaseră. Nu cunoșteam deloc zona și mă confruntam cu localnici care cunoșteau fiecare potecă, fiecare ascunzătoare posibilă. Am înțeles nebunia pe care tocmai o făcusem. Nu aveam arme să mă apăr și toți cei care ne căutau primiseră poate ordin să ne împuște la vedere, pentru că erau asasini scăpați ... Eram singurii convinși de nevinovăția noastră.

Janou mi-a cerut să mă odihnesc puțin. A adormit pe podeaua udă . Tremura; picioarele și mâinile îi sângerau. M-am intins langa ea, sperand sa o incalzesc . O ținem în brațe de o oră când în depărtare am auzit câinii lătrând. Am auzit zgomotul ramurilor zdrobite. L-am trezit pe Janou.

— Nu, nu spune nimic..., i-am spus încet. Cred că suntem înconjurați ... Ascultă!

Nu m - am înșelat, zgomotele erau foarte aproape. Am simțit că sunt urmărit. Deodată, mai mulți polițiști s-au repezit în jurul nostru, strigând:

— Nu te mișca, Mesrine, sau ești mort!

M-am ridicat într-un reflex de zbor . Unul dintre ei a tras în direcția mea. Janou sărise să mă apere cu trupul lui și striga:

— Nu..., nu, nu trage!

Am vrut să o alung, dar poliția deja sărise asupra noastră.

— Coboară!... îmi strigă unul dintre ei.

Am avut această furie care uneori îl face pe cineva nesăbuit; mândrie sau, mai simplu, dorința de a spune lumii întregi să ia dracu. Janou încă se agăța de mine. Ea plângea. Privind la polițist, i-am spus doar:

— Poți trage, nu-mi pasă .

El nu a tras. Șeful lui m-a cercetat și l-a rugat calm pe Janou să-i întindă mâna. Eram legați împreună. Drumul de întoarcere a fost anevoios, dar mult mai scurt. La final, ne-au așteptat mai multe mașini de poliție, precum și mai mulți săteni cu armele în mână. Dar nici unul nu ne-a insultat. Întoarcerea la închisoare a fost rapidă. Ne aștepta directorul șef, la fel ca mai mulți jurnaliști. Când a văzut starea lui Janou , s-a uitat la mine cu reproș, apoi a dat din cap de parcă ar fi spus: „Ce rost are?" »

Am fost pusi sa facem un dus, apoi sa ne punem haine curate. Uimirea mea a fost mare când paznicul pe care îl închisesem a fost cel care mi-a adus o masă caldă, spunând:

— Ai plecat curat și nimeni de aici nu te învinovățește; nici măcar liderul și totuși riscă să-și piardă funcția. Nu am crezut că te voi mai vedea în viață. Poliția a primit ordin să te împuște la vedere. Îi poți mulțumi șefului de sector care le interzisese oamenilor săi să facă asta, cu excepția cazurilor de autoapărare.

Lucrurile s-au întâmplat foarte repede. În timpul zilei, am fost conduși către orașul Quebec. A trebuit să parcurgem mai mult de șase sute de kilometri. Mâinile și picioarele mele erau înlănțuite astfel încât lanțul de pe picioarele mele să treacă prin centrul cătușelor mele, împiedicând orice mișcare. Janou era lângă mine , păzită de supraveghetorul pe care îl închisese cu o zi înainte. Departe de a o învinovăți, avea cuvinte liniștitoare pentru ea. Escorta noastră a fost impresionantă. Cinci mașini pline de oameni înarmați.

Pe tot parcursul drumului, singurele mele gânduri au fost pentru Janou. Gestul ei de a se arunca asupra mea în momentul în care credea că viața mea este în pericol m-a umplut de admirație. Am vrut să-i strig dragostea mea, dar tăcerea noastră ne-a unit chiar mai mult decât cuvintele.

Escorta s-a oprit în fața închisorii din Quebec. A trebuit să plecăm. Buzele mele le-au întâlnit pe ale lui și nu m-am putut gândi la altceva de spus decât: „O să-ți scriu". Durerea pe care am văzut-o în ochii lui m-a durut. Dar de data asta, viața mea se schimbase și a trebuit să plătesc un preț mare.

Am fost primit foarte prost de gardieni, care auziseră la radio că l-am doborât pe gardian pentru a scăpa. Unul dintre ei m-a provocat:

— Aici, câinele meu, nu vei doborî pe nimeni.

Nici măcar nu i-am răspuns . Eram prea obosit să încep o luptă pe care știam că o pierd deja.

Am fost dus într-o pivniță care a servit drept celulă de izolare și închis complet gol într-o celulă. Pentru toate mesele mele am primit un castron cu terci. Timp de douăzeci și unu de zile am rămas cu o singură masă pe zi și cu groapa de seară. Mi s-au dat încă haine . Provocările au fost constante și ura pe care o simțeam amenințată să mă împingă la un rău ireparabil. Și apoi am fost mutat în divizie cu ceilalți prizonieri. Am fost pus în Secția de Securitate. Erau doar douăsprezece celule. Ceilalți deținuți m-au primit bine. Simplul fapt că am scăpat era o carte de vizită de bună mentalitate. Condițiile noastre de detenție erau bune. Locuiam într-o cameră mare cu televizor și eram închiși în celulele noastre doar seara. Însoțitorii mei m-au informat imediat că sunt pe cale să scape . am fost invitat. Am fost transferați cu toții în alte închisori înainte ca proiectul să poată fi realizat. Cu toate acestea, ne-a mai rămas doar un rând de bare de tăiat. Soarta decide, nu noi.

Am fost condamnat la un an de închisoare pentru evadare, Janou la șase luni. Nu a contat deloc pentru noi . Singurul lucru care ne îngrijora era acuzația de crimă. Am disecat dosarul pentru a găsi contradicțiile martorilor . I-am oferit domnului Daoust [un] număr foarte mare de fotografii de vacanță sau de fotografii făcute în cluburi de noapte din Franța cu doi ani înainte de crimă. L-am văzut pe Janou purtând niște bijuterii care erau recunoscute ca nefiind ale noastre. Toate aceste detalii l-au tulburat pe avocatul meu. A decis să solicite o scrisoare de cerere din Franța. Mai mult, amintirea mea fiind mereu excepțională, i-am dat anumite adrese de unde fuseseră achiziționate aceste bijuterii fără valoare . Studiind fotografiile făcute la locul crimei, am reușit să -i demonstrez că unul dintre martori a mințit în mod flagrant . Domnul [Daoust] era pasionat de această cauză, spunându-mi că nu a mai văzut așa ceva în viața sa de avocat penal. Dar ceea ce l-a surprins cel mai mult a fost ziua în care i- am spus:

— Ascultă, stăpâne ... Cazul ăsta mă înnebunește. Nu am ucis- o pe acea femeie. Sunt gata să

fac orice pentru a dovedi asta. Cere testul minciunii sau serul adevărului , dar, Doamne, trebuie să fiu crezut.

Daoust s-a uitat la mine.

— O să-ți spun ceva ce nu i-am spus niciodată unui client de-al meu și am argumentat deja mai mult de nouăzeci și opt de cazuri de crimă: acum sunt sigur de nevinovăția ta și de vinovăția celor care te acuză. Poți fi sigur că voi face totul pentru a te ajuta. Această probă, Mesrine, o vei solicita public la azize și în fața juriilor; Este una dintre cele mai bune dovezi ale nevinovăției tale.

Scrisorile pe care le-am primit de la părinți au fost fără reproș, dar de profundă tristețe. Tatăl meu era grav bolnav și gândul că s-ar putea să nu-l mai văd în viață a devenit insuportabil. Dacă ar muri înainte ca nevinovăția noastră să fie dovedită ? Acest gând m-a bântuit. Uneori, colegii prizonieri încercau o glumă despre crimă. Reacțiile mele au fost întotdeauna foarte violente.

Am fost mutat dintr-o închisoare în alta, ceea ce mi-a permis să mă întâlnesc cu prieteni acolo. Într-o dimineață, domnul [Daoust] a venit cu o propunere ciudată despre cazul răpirii. Dacă acceptam să fiu judecat în fața unui judecător singur, fără juriu, și să pledez vinovat, fără să depun mărturie în propriul meu caz, procurorul Coroanei mi-a oferit zece ani de închisoare și cinci ani la Janou. Miliardarul nostru i-a fost teamă că voi vorbi despre anumite lucruri despre el și a intervenit în relațiile lui . Am înțeles din ce în ce mai mult hotărârea poliției în cazul crimei. Dacă nu aș putea primi o închisoare pe viață pentru răpire, aș putea primi una pentru crimă și faptul că
Nu conta dacă am făcut-o sau nu.

Când am aflat că locotenentul Parel și sergentul Lincas fuseseră oaspeții miliardarului meu, totul a devenit clar și am înțeles mai clar refuzul lor încăpățânat de a -mi recunoaște nevinovăția în dosarul de crimă, în ciuda tuturor dovezilor pe care le-am oferit despre nevinovăția noastră, sau cel puțin despre minciunile flagrante ale acuzatorilor noștri.

Încetul cu încetul, toată această mizerie mă dusese la o revoltă permanentă . Vinovat, mi-aș fi acceptat soarta. Dar acolo nu am acceptat nimic. De fiecare dată m-am trezit în fața lui Parel și, deși a fost împiedicat, l-am dat jos pentru că nu mai credeam în onestitatea lui profesională . Am mers până acolo încât să -i spun:

— Ești un ticălos, polițistă. Dacă scap, va trebui să-mi spui nenorocitul de adevăr. Nu-mi place să fiu trecut pe lângă cadavrele altora, am destule ale mele... Dar ești prea prost ca să demonstrezi asta. S -ar putea să fiu un criminal în cercurile mele, dar nu sunt un ticălos și nu te voi ierta niciodată pentru asta . Nici pentru tine, nici pentru această societate putredă care îi acceptă drept reprezentanți pe nenorociți ca tine.

El a răspuns simplu , roșu de furie :

— O să-ți pun pielea în instanță.

Înainte, mă mulțumisem să încalc legile și ordinea. Acum îi uram pe amândoi și ura mea față de polițist se transforma într -o obsesie.

Janou și cu mine am acceptat propunerea procurorului Coroanei. În acest fel , aproape fără judecată, am fost condamnați la pedepsele oferite. Așa că am fost oaspete al penitenciarelor canadiene timp de unsprezece ani . Janou s-a trezit cu cinci ani și jumătate.

Când au venit să mă ia pentru transfer, am fost încarcerat în închisoarea Bordeaux, la Montreal. Acolo trăisem izolarea și provocarea gardienilor; M-am confruntat mereu. De data asta nici nu am avut timp să mă apăr. Ușa mi s-a deschis și vreo zece paznici au sărit asupra mea și m-au legat cu mâini și picioare. Nu m-au lăsat să iau nimic. Celula mea a fost practic jefuită de gardieni, care, datorită transferului meu, erau siguri că nu mă vor mai vedea niciodată. Eram ca un animal sălbatic care era controlat. Dacă aș fi putut să-l ucid pe unul dintre atacatorii mei, chiar și cu dinții, aș fi făcut-o. De ce această etapă de forță, când ar fi fost atât de simplu să ne anunțe transferul și să ne ceri să părăsim celulele noastre ca bărbații și nu ca câinii turbați ?

Administrația penitenciarului Saint-Vincent-de-Paul ne aștepta. De ce să dai unui loc de ură și suferință numele unui sfânt care și-a trăit toată viața cu dragoste și caritate ? Compania a vrut să- și dea conștiința curată? Penitenciarul era vechi, murdar, cu celule minuscule. Dar viața acolo era destul de bine organizată.

Am fost angajat în repararea sacilor de corespondență . A fost cea mai obositoare și murdară muncă. Dar a avut avantajul de a reuni toți prizonierii considerați serioși . Așa că m-am întâlnit acolo cu prieteni care fuseseră închiși înainte de sosirea mea în Canada. Am convenit să-i facem pe ceilalți să creadă că a fost prima noastră întâlnire. Aveam motive întemeiate pentru asta. Nu am vrut ca unii informatori să poată sublinia că am fost deja în Canada înainte de 1968. Îmi împrietenisem mai ales cu un anume Pierre Vincent. Aveam aceleași idei și aceleași planuri: evadare. Ne-am format așadar un grup de discipoli care au fost rapid identificați de administrație.

Janou mi-a scris foarte regulat și conducerea mi-a permis să o sun o dată la două săptămâni, pentru că era încă încarcerată în Quebec. Avocatul meu se întorsese din Franța și rezultatul comisiilor rogatorie îi dăduse o nouă dovadă a nevinovăției mele. Mi -a spus că procesul nostru este iminent. Două luni mai târziu, am fost transferați la Percé pentru a fi judecați.

Sala de judecată era plină de privitori curioși care voiau să vadă. Au fost foarte repede dezamăgiți. Selecția juriului tocmai se terminase când procurorul coroanei Anatole Cauriveau, principalul nostru acuzator, s-a simțit rău și s-a prăbușit în mijlocul sălii de judecată. Zâmbetul care mi-a apărut pe buze nu a scăpat de observația nimănui. Pentru o scurtă clipă, am crezut în dreptatea lui Dumnezeu și I-am mulțumit pentru acest semn bun. A fost imposibil să ne continuăm procesul, întrucât procurorul fusese dus la o clinică. Prin urmare, era învechit. Trebuia să ni se dea o altă dată pentru apariția noastră. Acest incident m-a lăsat pe gânduri foarte mult timp. Mai ales că doi ani mai târziu am aflat de moartea judecătorului care ne făcuse ancheta preliminară. Acest caz, manipulat de justiție, nu i-a adus noroc. Soarta mi-a dat o răzbunare la care doar visasem .

Așa că am luat drumul înapoi spre Saint-Vincent-de-Paul. De foarte multă vreme nu am auzit de Guido, iar tatăl meu a evitat să-mi răspundă la întrebări . Așa că a trebuit să trec prin prieteni pentru a afla adevărul. Guido a murit în urma unui atac de cord în timp ce urca scările spre apartamentul său. O moarte liniștită pentru cineva care nu a petrecut o singură zi în închisoare, în ciuda vieții sale criminale. Am simțit o tristețe uriașă, dar nu m-am putut abține să mă gândesc că i-a încurcat pe toți până la capăt, polițiști și judecători deopotrivă. Viața nu poate avea alt scop decât moartea, trebuie să știm să o acceptăm.

Ni s-a spus că vom fi transferați într-un penitenciar modern a doua zi dimineață.

Fără regret, am părăsit vechiul penitenciar Saint-Vincent-de-Paul. Informațiile pe care le aveam despre noul „pix" erau bune. Eram siguri că găsim acolo celule curate și hrană foarte acceptabilă. Știam marile posibilități de evadare pe care ni le poate oferi o nouă construcție; Deoarece trucurile nu erau cunoscute încă, a existat cu siguranță o portiță de exploatat. Singura mea dorință a fost să nu mă despart de prietenii mei și să nu cad în aceeași diviziune cu ei. De asemenea, s-a spus că securitatea îndeplinește standardele maxime. Clădirile , formate dintr-un parter și un singur etaj superior, nu aveau gratii vizibile la ferestre, ci aveau un cadru cu luminatoare mici pe care le puteam deschide singuri. Interiorul ramelor era realizat dintr-un oțel special imposibil de văzut. Totul era controlat electric. Fiecare divizie avea propriul punct de control . Pereții austeri care înconjoară toate clădirile din vechile construcții fuseseră înlocuiți cu două porți înalte de oțel acoperite cu sârmă ghimpată. Turnurile de veghe au permis supravegherea completă a întregului penitenciar. Gărzile aveau o gamă completă de arme pentru a face față oricărei situații care ar putea apărea, de la puști cu lunetă până la puști cu pompă de calibrul 12 bine aprovizionate cu bombă. Proiectoarele foarte puternice au permis ca toate clădirile să fie măturate cu fasciculele lor . Pe lângă un număr mare de erupții, alarma sonoră a completat acest arsenal pe care ar trebui să-l înșelam pentru a ne recâștiga libertatea. Au fost și patrule de bărbați înarmați însoțiți de ciobani germani special instruiți pentru a vâna prizonieri. Dar toate acestea nu ne-au dezamăgit și nu m-am putut abține să nu zâmbesc în timp ce mă uitam la prietenul meu Pierre.

— Te gândești la același lucru ca și mine?

- Da. Vei vedea, francez , vom găsi ceva.

— Să sperăm că putem rămâne împreună.

— Fără probleme ; altfel, o vom aranja.

Escorta poliției tocmai încetinise să-și asume

a lăsat un drum drept. L-am văzut în sfârșit, acest celebru penitenciar modern care conținea toate speranțele noastre. De la distanță părea un spital sau o școală; dar cu cât ne apropiam de el, cu atât înțelegeam mai mult de ce se numea Sainte-Anne-des-Plaines. Pentru că de jur împrejur era doar pământ plat, aproape fără copaci, imposibil de camuflat la 500 de metri în caz de evadare. Ceea ce a lăsat mult timp pentru a fi observat de paznici și împușcat ca iepurii.

Subconștientul nostru a înregistrat fiecare detaliu. Probabil că nu am mai avea șansa de a vedea această prezentare generală. Nu știam încă ce surpriză ne -a rezervat regizorul pe acest subiect.

Mașinile de poliție s-au oprit în fața turnului de veghe care controla intrarea și s-au anunțat.

Polițiștii au coborât cu armele în mână. Niciun vehicul nu a avut voie să treacă această limită. Duba noastră a intrat în mijlocul cercului pe care îl făcea poliția și s-a oprit; am văzut paznici; Nu erau înarmați , dar ne așteptau.

Ușa s-a deschis și a început să ne strigă numele . Am fost înlănțuiți doi câte doi. A venit rândul nostru și ne- am ridicat. De îndată ce am pus piciorul pe pământ, doi paznici ne-au făcut semn să-i urmăm. În fața noastră s-au deschis două porți mari. Sărind am ajuns la un punct de control . Paznicul ne-a examinat. Alții, înarmați, ne priveau din interiorul acestei cuști de sticlă antiglonț .

— Nume, prenume, număr ?

— Mesrine Jacques, 5933.

— Vincent Pierre, 5921.

— Bine, haide.

O uşă grea ne lăsa să trecem. Eram în interiorul penitenciarului . Totul a fost impecabil curat . Am fost duși într-o cameră mică pentru a ne scoate lanțurile și cătușele.

— Urmați-mă, domnilor.

Un coridor lung despărțit de o rampă ne ducea către un alt centru de control. Eram în centrul întregului „pen” și această poziție controla deschiderea diviziilor. Paznicul ne-a ordonat să ne golim buzunarele și ne-a făcut să trecem pe sub un detector de metale . Ne -am întors la lucrurile noastre. Trei ofițeri ne -au pus aceleași întrebări: nume, prenume, număr.

— Mesrine, ești repartizat la celula 12, diviziunea C. Vincent, ești repartizat la celula 34, diviziunea C.

Pierre s-a uitat la mine și a citit aceeași mulțumire în ochii mei. Eram în același bloc . Am fost conduși la celulele noastre. Și acolo , un punct de control a orchestrat închiderea ușilor. Mi s-a arătat parterul . Pierre, primul etaj. Paznicul a anunțat data de 12. O trântire puternică făcu să tremure o ușă solidă .

— Celula dumneavoastră, domnule. Regulile sunt postate . Vei face duș într-o oră și kitul tău îți va fi dat imediat după aceea.

Întotdeauna aceleași instrucțiuni, eram obișnuit, dar i-am răspuns cu:

— Mulțumesc, domnule.

Aceasta a făcut parte din reformă. Fiecare gardian trebuia să-l numească pe prizonier „domnule”. Acest lucru i-a înnebunit pentru că pentru ei eram doar câini murdari pe care voiau să-i vadă murind.

Celula mea era mică, dar foarte curată. Soarele strălucea înăuntru, ceea ce era o schimbare față de cușca murdară a vechiului „pen”. unde insecte de tot felul și șobolani ne țineau companie. Ușa s-a închis.

Prima mea acțiune a fost să pornesc radioul care împodobește peretele. Muzica care ieșea din ea mi - a încălzit inima ; A trecut mult timp de când nu am auzit o voce de femeie atât de melodioasă. Am făcut inventarul a ceea ce părea mai degrabă o cameră decât o celulă. Era un pat cu o saltea de spumă, un birou, un dulap mare de metal, o chiuvetă cu apă caldă și o toaletă. Podeaua era acoperită cu ciment cu vopsea gri. Pe birou, două plicuri de Nescafé și niște zahăr. Acest detaliu nesemnificativ m-a făcut să înțeleg că aici s-a schimbat ceva. Încercam să umanizăm detenția. Mi-am făcut imediat o cafea.

totul a fost bine și bine, dar o cușcă aurita este totuși o cușcă. O închisoare nu poate fi umană, chiar dacă pare să fie. Privind prin cadrul meu , am văzut cele două porți care mă despărțeau de libertate. Atât de aproape! Această aparență de ușurință a confirmat impresia de mare dificultate pe care trebuie să fi existat în trecerea lor. Sainte-Anne-des-Plaines a fost un penitenciar pentru criminali împietriți. Populația sa a ajuns la patru sute de oameni. Toţi au avut pedepse lungi , de la cinci ani până la închisoare pe viață . Ucigașii și hoții de bănci erau majoritatea . Prin urmare, știam că un număr mare de prizonieri aveau în vedere doar scăparea . Se spera să se răzgândească, oferindu-le mai multe avantaje și privilegii ? Am înțeles imediat capcana. Cu cât administrația dă mai mult unui deținut , cu atât mai mult are de pierdut dacă comite o greșeală. Picioarele lor nu mai erau înlănțuite pentru a-i împiedica să fugă , dar mintea lor a fost îmblânzită printr-un confort relativ. Viitorul mi -ar da dreptate .

După-amiaza, ne -am adunat cu toții într -o încăpere mare care a servit drept sală de sport. Întreaga echipă de conducere a fost acolo . Directorul ne-a rugat să ne așezăm și și-a început discursul de bun venit:

— Domnilor, trebuie să fi observat că s-a făcut un efort considerabil pentru ca detenția dumneavoastră să fie suportabilă. Avem un centru cultural și facilități sportive pentru a vă menține activ. Toți sunteți obligați să lucrați în ateliere. Niciun refuz nu va fi tolerat sub sancțiunea unor sancțiuni foarte grave. Îi datorezi respect personalului...

nu l- am mai ascultat, eram obișnuit cu genul ăsta de cinema ... M-a făcut să râd, cu umanizarea lui, el care îl omorâse cu câțiva ani mai devreme pe vărul unuia dintre prietenii mei care s-au închis în celula lor cu un paznic ostatic doar pentru a cere un transfer care nu a venit niciodată. Deschisese focul în ciuda rugăminților gardianului care făcea ca scut. Ar fi putut să dea gazul. Trei dintre ei într-o celulă, nu au putut face nimic. Nu, târfa aia a ordonat împușcarea. Paznicul a fost ucis, și vărul prietenului meu, iar prietenul meu Michel Marcoux a fost lăsat ca mort cu câteva gloanțe în piele. Abia după ce cadavrele au fost scoase din celulă și- a dat seama că prietenul meu era încă în viață. Dacă unul dintre asistenții lui nu l-ar fi oprit, l-ar fi terminat... Asta se întâmplase cu mult înainte de a ajunge eu în Canada. Știam că tipul ăsta era un gunoi sub exteriorul lui decent. Reușește să ne surprindă inovând:

— Știu că unii dintre voi au un singur scop: să scape. În timp ce le acord dreptul de a se gândi la asta, sunt aici pentru a -i împiedica să facă acest lucru. Așa că evitați astfel de proiecte. Siguranța este absolută . Gardienii sunt înarmați și au ordin să tragă. Dar pentru cei pasionați de acest gen de sport, am la dispoziție planul penitenciarului ; Acest lucru îi va scuti de la pierderea timpului cu măsurători .

Privirea lui era ironică și se învârtea prin cameră, aruncând o privire la prietenii mei și la mine în timp ce trecea .

— Nu te înșela, Mesrine, nu vei pleca de aici. Vom face ce este necesar în acest sens. Pentru cei interesați, vă putem trimite oricând la unitatea specială de corectare, știți ce înseamnă asta.

Da, știam... Chilii fără ferestre , disciplină de fier, un bloc de beton în care oamenii au fost distruși moral . Nimeni nu a vrut să facă un stagiu în acest penitenciar disciplinar . Nu știam încă că o să merg acolo și să pun în scenă una dintre cele mai spectaculoase evadări din ultimii ani.

Directorul și-a continuat discursul. Am zâmbit doar și m-am gândit: „O să vedem dacă mă știi, idiotule”. »

Am lucrat la tâmplărie cu Pierre; Ni s-au permis câteva ore de mers pe un teren imens care ne-a permis să ne răsfățăm în mai multe sporturi. Erau patru terenuri de tenis, un teren de baseball, un patinoar de iarnă și multe alte lucruri. Nu m-am putut abține să nu-i admir pe canadienii care au știut să se protejeze de infractorii lor de rând, fără a aplica detenția represivă , așa cum sa făcut întotdeauna în Franța. Oricine i-a acceptat detenția era sigur că o va face în condiții care nu ar risca să-l distrugă, nici moral, nici fizic. Câțiva dintre prietenii mei au abandonat toate planurile de evadare și mi-au anunțat.

Din cei patru sute, eram treizeci de oameni gata să riscăm totul pentru a ne recâștiga libertatea ; Amenințările regizorului ne-au lăsat rece. Eram un grup de cinci prieteni. Căutăm gaura, defectul. Un proiect ar germina și uneori ar eșua la fel de repede cum ne -a venit ideea . Încetul cu încetul am înțeles că securitatea era serioasă. Încercările eșuaseră , iar cei care încercaseră s -au transferat cu toții la USC. Se apropia iarna și încă nu găsisem nimic care să merite. La atelier, conversația noastră s-a învârtit întotdeauna în jurul aceluiași subiect. Am făcut mult sport pentru a mă menține într-o condiție fizică bună. Au fost uneori decontari . Prietenul meu André Fillion fusese trimis la USC din acest motiv pentru că găsiseră cadavrul unui informator cu o șurubelniță îngropată în ochi până la mâner. „Încă unul care nu va mai putea servi administrației”, a spus simplu André .

Procesul meu pentru crimă era programat pentru începutul lunii ianuarie. Despre asta discutasem pe larg cu Pierre. Când i-am spus că sunt de fapt nevinovat în această chestiune, el se uita mereu la mine cu un zâmbet mic, ironic. Apoi, cunoscându-mi mai bine dosarul, a fost nevoit să realizeze că spun adevărul. La fel ca mine, a fost revoltat de metodele folosite de poliție pentru a mă face să iau vina pentru altcineva. Pentru ca prea multe detalii au dovedit ca spun adevarul si politia a refuzat sa clarifice contradictiile martorilor acuzarii . Într-o zi mi-a spus:

— Dar de ce vor să te urmărească pentru asta?

— Nu știu mai mult decât tine, dar un lucru este sigur: mă vor plăti scump pentru asta. Dar mai întâi le voi dovedi nevinovăția acestor nenorociți.

- Spune-mi! Ne poți aduce pe mine și pe unul dintre prietenii noștri ca martori la procesul tău ? Putem risca oricând o lovitură acolo. E o închisoare mică, poate ne va zâmbi norocul.

— Știți că dacă încerc să evadez în timpul procesului, vor concluziona că sunt vinovat. Dar nu mai dau doi bani . Bine, te las să vii, vom vedea.

pe site-ul.

ziua procesului . O revăzusem pe Jane și i- am cerut să aibă încredere în mine. Era încă la fel

de admirabilă ca întotdeauna. În ciuda detenției , ea a rămas puternică și întreagă. Și-a păstrat demnitatea, dar spusese asta în ciuda :

— Este groaznic să știm că suntem nevinovați când toți cei din jurul nostru cred că suntem vinovați. Și dacă am fi condamnați, vă puteți imagina durerea părinților voștri! Uneori îmi este frică pentru că nu am încredere în justiție. Acest lucru este prea bine pregătit. Cine este atât de supărat pe noi încât să vrea să ne distrugă în acest mod nedrept și dezgustător ? Trăim un coșmar.

— Eu nu înțeleg mai mult decât tine, îngerul meu. Dar am încredere. Mulți oameni știu că suntem nevinovați de această crimă. Daoust mă crede și va pleda cu maximă eficiență și talent. Adevăratul vinovat știe că noi nu am ucis și, din moment ce cei care mărturisesc împotriva noastră îl protejează, eu voi ataca prin intermediul lor, pentru că ei sunt cheia acestei crime odioase. Se sperjur din acest singur motiv: pentru a-l proteja pe criminal. Ei și- au creat părți vinovate prin mărturie mincinoasă. Dacă dovedesc că s-au sperjur, va fi suficient pentru a ne dovedi nevinovăția. Am încredere în jurii, pentru că doisprezece bărbați nu pot greși. Nu putem fi condamnați pentru o crimă pe care nu am comis-o. De optsprezece luni mi-am bătut mintea de ce ne-am! Sufar de asta, mor de durere, o iau razna... Am facut multe lucruri in viata mea, dar sa cred ca sunt capabila de asemenea mizerie, ah! Nu , nu pot accepta asta . Va trebui să-i fac să plătească pentru această suferință blestemata într-o zi. Nimeni să nu-mi mai vorbească vreodată despre milă. Toată societatea asta e putredă. Dacă voi reuși să scap, voi vărsa sânge ca să-i fac să plătească pentru ce ne-au făcut... Voi scăpa, jur... Da, jur.

Jane zâmbise la revolta mea. Era obișnuită cu asta. După un ultim sărut pe mână, m-a lăsat să mă întorc la închisoarea ei. Trebuia să ne întâlnim din nou în bancă .

La închisoarea Montmagny din provincia Quebec a fost stare de asediu. Procesul nostru a promis că va face ceva zgomot. Totul era la locul lui pentru melodramă : doi acuzați și-au strigat nevinovăția; o acumulare de probe false împotriva lor susținute de mărturia dubioasă a patru femei mult prea aproape de victimă pentru a avea mâinile curate; doi procurori ai Coroanei pătrunși de prejudecăți și aroganță, care, departe de a căuta adevărul, au fost complici la minciună, considerând acest proces ca o simplă formalitate, fiind siguri că ne vor obține pedeapsa de detenție pe viață ; polițistul alcoolic și adjunctul lui, care, în ciuda contradicțiilor, au lăsat să se întâmple, nevăzând cum am putea scăpa de capcana țesută inteligent pentru distrugerea noastră. Iar avocatul, maestrul în adevăratul sens al cuvântului: inteligență, viclenie, perspicacitate făcută om. Cel mai mare din Canada. Domnule Raymond Daoust! El credea, cu dovezile în mână, în nevinovăția noastră; Astăzi, era sigur că spuneam adevărul. Avea să se transforme într -un acuzat. El avea să fie „noi ” și, făcând asta, să ne apere de parcă propria lui libertate ar fi în joc. Avea să sufere cu noi, să ne înțeleagă furia, să lupte ca niciun avocat, pentru un client. Cu el alături , eram sigur că se va face dreptate. Nu mai întâlnisem niciodată un asemenea om, cu atât de nobile calități ale inimii . Era din neamul domnilor, din acei oameni care impun respect total din partea tuturor celor care au norocul și onoarea să-i cunoască.

Și a început procesul. Camera era plină. Trebuia să intrăm în arenă.

Cu demnitate, dar cu emoție, am luat contact cu această mulțime. Ce eram eu pentru ei? ucigașul, nenorocitul, „afurisitul de ticălos”. Toate privirile erau asupra noastră. Ochii mei au căzut pe rând asupra acestei mulțimi . Nu am văzut nicio ostilitate, doar o mare curiozitate, cuplată cu un strop de surpriză... Nu aveam „fața pentru job”. Dar asta nu ar fi suficient pentru apărarea noastră.

Ajunși la cutie, ne-am așezat. Jane mă luase de mână. Tremura, o simțeam nervoasă. Am mângâiat-o ușor obrazul și i-am pus un sărut tandru pe buze de parcă am fi singuri. M-a privit cu acea privire care leagă un cuplu pentru tot restul vieții: jurământul de iubire în fața suferinței împărtășite, forța de a se simți în doi.

— Nu-ți face griji, îngerul meu. Sunt gata să ne apăr . Voi lupta ca nici un om nu a luptat vreodată într-o instanță penală. Te iubesc. Aveți încredere în mine. Avea începuturile de lacrimi în ochi; Dând din cap , ea a aprobat-o pe mine
mesaj de încredere. Apoi grefierul a anunțat : — Curtea...

Președintele s-a prezentat . El singur reprezenta cel mai mare pericol pentru noi. L-am cunoscut după reputație. Era temut și știa asta. Înainte de proces, acesta se dusese la Paris să interogheze, pe comisioane rogatorie, martorii pe care i-am citat pentru a-mi explica proveniența bijuteriilor aflate în posesia mea, aceste bijuterii care, potrivit acuzării, aparțineau victimei . Nu aveam de gând să fiu

intimidat.

Nu mi-a păsat de părerea lui. Aveam să fac mult mai mult decât să mă apăr ... Eram hotărât să atac necruțător pe toate fronturile... Îmi pregătisem cu grijă procesul ; Mi-am cunoscut dosarul din scoarță în scoarță . Eram gata. Când privirile mele s-au întâlnit cu ai judecătorului, i-am ținut privirea și cred că a înțeles în acel moment că acest proces avea să fie plin de evenimente. Ochii mei aruncau mesaje de ură și dezgust față de acești bărbați care se numeau onorabili, dar care, în realitate, nu erau decât niște nenorociți completi . Pe tot parcursul procesului meu , prin atitudinea lor, ei urmau să-și trădeze misiunea care este să caute adevărul.

Am început cu selecția juraților . Am avut dreptul de a obiecta. Așa cum procurorul coroanei avea dreptul să -mi conteste alegerea. Ne-a luat toată dimineața să- i adunăm pe cei doisprezece bărbați care aveau să ne hotărască destinul. Doisprezece bărbați care, prin răspunsurile lor, ne-ar face vinovați sau nevinovați în numele legii. Pentru că nimeni altcineva în afară de noi nu ar putea avea această certitudine a nevinovăției.

Prima săptămână a procesului a fost dificilă, deoarece a constat în întregime din mărturie din partea acuzării. Cei doi prieteni ai mei Pierre Vincent și Albert Thibault se prezentaseră ca martori, cel puțin asta era explicația pe care am dat-o. Deoarece supravegherea nu ne-a permis nicio scăpare, pur și simplu s -a decis să dam foc închisorii în miezul nopții, folosind un sistem de întârziere creat de mine. Am sperat ca în confuzie unul dintre noi să-și încerce norocul. Incendiul a izbucnit și a creat o asemenea panică, încât întărirea poliției a depășit orice ne-am fi putut imagina. Am fost scos din celulă tocmai când fumul începea să mă sufoce. Înlănțuit din cap până în picioare , am fost dus la o secție de poliție din oraș. Erau doar trei celule. Janou a venit să mi se alăture. Pe tot parcursul procesului nostru , am fost ținuți unul de celălalt, despărțiți doar de un gard. Polițiștii care ne păzeau la secție s-au comportat în așa fel încât să-mi sărut soția, în ciuda ordinelor care ne interziceau orice contact. Janou a fost devastat de încercarea mea, care risca să ne coste scump în ochii juriului . Nu a fost așa. Nu existau dovezi ale unei tentative de evadare. Dar prietenii mei au fost duși în Quebec.

A doua săptămână a adus dovada că bijuteriile sunt într-adevăr ale mele. Timp de două zile am acceptat să depun mărturie în propriul meu dosar și, în ciuda barajului de întrebări din partea judecătorului și a celor doi procurori, nu m-am contrazis o dată. Una câte una am demonstrat că toate bijuteriile sunt ale noastre. Judecătorul nu era obișnuit să vadă un acuzat apărându -se în acest fel. De fiecare dată când își pierdea controlul asupra temperamentului, am luat un punct. Întreaga acuzare a fost contestată prin interogatoriu. Am devenit acuzatorii. Cele patru femei se bâlbâiau constant și se contraziceau. Când au susținut că ceasul din fața lor aparținea surorii lor de mai bine de cincisprezece ani, iar avocatul meu le-a arătat o hârtie de la fabrică care dovedea că ceasul a fost pe piață doar de trei ani, s-a auzit un murmur în public. Știam că voi fi achitat.

Dar toată lumea a fost la iveală. Domnul [Daoust] a pledat așa cum nici un avocat înaintea lui nu făcuse vreodată ... Timp de șase ore, acest stăpân al baroului a fost vocea mea, sufletul meu. Totul era corect, totul era adevărat; iar când, epuizat, a părăsit camera cu lacrimi în ochi, am știut că a spus totul și că recunoștința mea va fi veșnică față de el pentru că a crezut în noi.

inocenta inaintea altora.

Verdictul urma să fie emis în dimineața următoare, după ce jurații au cerut să vadă din nou fotografiile și bijuteriile.

Când am fost duși la tribunal, coridoarele erau pline de jurnaliști. De data aceasta , polițiștii au fost brutali și unul dintre ei l-a împins pe Janou. Înainte să înțeleagă, pumnul meu a aterizat direct în fața lui și s -a prăbușit sângerând la picioarele mele, cu nasul rupt. Toți colegii lui m- au copleșit . Judecătorul a ordonat să fim încătușați pentru a asculta verdictul.

Când juriul a declarat „nevinovat", l-am auzit pe Janou șoptind: „Mulțumesc, Doamne". »

Judecătorul a împins odiositatea până la capăt. A fost obligat să ne achite prin hotărârea celor doisprezece jurați, care fuseseră unanimi în hotărârea lor . El și-a declarat public dezacordul și mi-a spus că crede că sunt vinovat și că m-a sfătuit să merg să mă rog la mormântul victimei mele. Nu i-am dat timp să termine. În ciuda cătușelor mele, sărisem peste cutia mea, hotărât să -l fac să plătească pentru suferința mea. nu am avut timp. Încă o dată, poliția a sărit asupra mea. Janou a urmat și am fost forțați să părăsim încăperea într-o confuzie totală.

Am rămas cu avocatul nostru. Nu puteam să-i spun decât un singur lucru:

— Sună-l repede pe tatăl meu .

De-a lungul întoarcerii în penitenciar, am înțeles că tocmai trecusem prin cele mai rele momente din viața mea. Am fost achitat, dar răul care ni se făcuse era încă încorporat în mine. Știam că orice mic bine era în inima mea s-a stins pentru totdeauna. Știam că spiritul meu de răzbunare mă va conduce la acțiuni groaznice dacă s-ar prezenta ocazia . Că orice care poartă o uniformă de polițist nu ar mai avea milă să se aștepte de la mine.

Iarna a trecut, plănuind încă să evadeze. Pierre a fost mereu cu mine. La inceputul primaverii m -a anuntat ca are o idee valabila . Dar a fost nevoie de mult echipament pentru a o face. Seara ne -am adunat într-o cameră mică alăturată celulelor. Puteam juca cărți până la ora unsprezece seara. Eram maxim patruzeci de deținuți în această cameră. Mai erau două camere cu televizoare în care ceilalți deținuți din divizia mea urmăreau programul ales de ei. Am fost supravegheați de punctul de control și de trei paznici protejați de grătare. Am fost numărați în fiecare oră. Dar la ora 22.30, medicamentele au fost distribuite într-un birou situat la poalele camerei de control. Timp de zece minute a fost un intr-un continuat de la camere la birou.

Într-un colț se afla o ușă blindată cu încuietoare de siguranță cu cheie plată . Se deschidea spre o curte interioară, închisă și înconjurată de clădiri care servesc drept ateliere. A fost aproape întotdeauna sub supravegherea controlului. A trebuit să găsim o modalitate de a deschide această ușă și asta a fost făcând cheia. Dacă s-ar realiza această bază , atunci ar trebui doar să creăm o diversiune în direcția opusă ușii pentru a atrage atenția controlului ; a intra in curte; urcați pe acoperișuri folosind un cârlig și o frânghie; târându-se pe acoperișuri și căzând lângă garduri ; tăiați-le și traversați-le evitând în același timp rondele și patrulele paznicilor înarmați escortați de câini.

Pentru a face acest lucru, trebuia să obținem amprenta acestei chei și a întregului material. Cel mai greu ar fi să evităm verificările și mașina detector de metale , pentru că totul venea de la ateliere și eram percheziționați de fiecare dată când ne întoarcem în celule. În plus, acoperișurile erau plate și luminate. Cele patru turnuri de veghe aveau vedere la ei. Nici măcar o pisică nu ar fi trecut neobservată. Exista si posibilul sistem de alarma .

Toate aceste greutăți nu ne-au dezamăgit. Contam pe un aliat pe care ni-l va oferi toamna: ceata. Am început să studiem toate detaliile proiectului nostru. Avem cinci luni să ne pregătim. S-a decis să plece în grup de patru. Așa că noi patru ne-am concentrat toată atenția asupra cheii. Ea devenise ținta numărul unu . Am observat că de fiecare dată când eram duși să ne plimbăm în curtea interioară , ușa de care eram interesați era deschisă fără intervenția punctului de control . Deci nu exista niciun sistem electric care să semnaleze deschiderea acestuia. Aceasta 111

detaliul ne-a încurajat. De fiecare dată când se întorcea de la plimbare, paznicul stătea în fața ușii și număra prizonierii ; în tot acest timp a ținut cheia în mână. Aveam nevoie să înregistrăm dinții, distanțele, pasurile și spațiile acestei chei. Am stat în mod deliberat lângă el când era dus înapoi în celula lui și i-am lăsat pe ceilalți să treacă . Ochii noștri au înregistrat fiecare detaliu al acestei chei. Uneori situația era comică și nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc lui Pierre de parcă i-ar fi spus: „Dacă ar ști, idiotul ăla!" S-a decis ca fiecare sa facem o schita grosolana pe hartie, si asta la scara reala, pentru a face o comparatie atunci cand credeam ca am ajuns la perfectiune. Ne-a luat două luni să avem cele patru desene cheie gata. A sosit ziua. I -am înmânat ciornele lui Pierre. Zâmbetul lui a fost o plăcere de văzut,

— Uite, francez ... Uite.

- La naiba! E atât de frumos. La milimetru, toți am făcut la fel !

am felicitat, pentru că restul ar fi doar o chestiune de ajustare. Pierre a contactat niște prieteni de încredere de la atelierul de metal pentru a obține două bucăți de alamă de aceeași grosime și înălțime ca și cheia. La rândul nostru, am realizat reproduceri ale dosarelor metalice mici din lemn , pe care le-am colorat cu mine de creion. Am lipit pe ea pilitură de fier foarte fină pentru a o masca. Magazinul de fier trebuia să le schimbe cu altele reale.

Știam că, dacă norocul ne permitea să ajungem la garduri, aveam întotdeauna posibilitatea de a ne întâlni față în față cu paznicii și câinii înarmați . Prin urmare, s-a hotărât să facem trei pumnale, pentru că dacă ne-am întâlnit față în față nu erau cadouri de așteptat sau oferit . Cheia a fost Peter. Cuțitele, cârligul și frânghia, asta era treaba mea. Prietenii au primit așadar o a doua comandă pentru trei bucăți de fier de douăzeci de centimetri , pe care le-am rugat să le șlefuiască dacă pot , astfel încât să nu mai trebuiască decât să termin marginea lamelor cu o pila. Toți își asumau un risc uriaș : dacă erau prinși, erau treizeci de zile în izolare și revenirea la vechiul penitenciar. Dar știam că pot conta pe discreția lor la fel de mult ca și pe echipament. Aveam nevoie și de tăietori de sârmă pentru gard. Problema nu era să obținem tot ce ne trebuia și să-l înlocuim cu imitații de lemn, ci să scoatem materialul din ateliere și să intre în celule. Nu a mai rămas decât să -l ascund, astfel încât să treacă prin căutările pe care le aveam din două în două săptămâni.

Totul a fost rezolvat de niște prieteni care se ocupă de colectarea gunoiului, care, profitând de poziția lor și de numeroasele lor vizite și deplasări, au reușit să ducă totul la blocul nostru. În cincisprezece zile de muncă de noapte făcusem trei pumnale și împletisem frânghia. La rândul lui , Pierre aproape că își terminase cheia. A trebuit să facă niște teste pentru a face ajustările necesare. Am simțit că libertatea este aproape, pentru că planul nostru era perfect. Era acum începutul toamnei când a avut loc dezastrul. Într-un alt bloc, și alți prizonieri își pregătiseră evadarea , dar într-un mod cu totul diferit . Unul dintre ei se numea Jean-Paul Mercier. Era un tip solid, neînfricat în acțiune. Avea să devină prietenul meu în viitor, fratele meu inseparabil în risc; Dar pentru moment ne cunoșteam doar pe nume și nu știam că fiecare plănuim o evadare . Al lui avea să- l distrugă pe al meu. Pentru că, la fel ca mine, își ascunsese echipamentul în șasiul tuburilor de iluminat din celula lui. Lucrul s-a întâmplat în miezul nopții. Trei deținuți din Blocul B au reușit să scape rupându- și șasiul cu un cric făcut într-un atelier. Securitatea nu văzuse nimic și tocmai dimineața am aflat vestea . Eram fericiți pentru ei, dar foarte îngrijorați de repercusiunile asupra proiectului nostru, pentru că paznicii erau furioși.

Directorul avea lista personală de oameni care ar putea încerca o evadare. A ordonat o căutare completă. Totul a fost demontat în aproximativ treizeci de celule. Nu am fost deloc surprins când am fost dus la izolare. Privirea mea l-a întâlnit pe ofițerul de cartier și i-am spus nevinovat:

— De ce mă duci la izolare?

A izbucnit într-o furie groaznică și am crezut că o să sară peste mine. El mi-a spus supărat:

— Nemernic, pumnale ca să-mi omori gărzile, vei plăti pentru asta! Haide... Ia-l cu mine și tratează-l cu gaze.

Nu mă puteam mișca pentru că, pe lângă faptul că aveam mâinile legate, cei zece gardieni care mă escortau doar așteptau un ordin de masacrare. Când am ajuns la celula de izolare, am fost pus să pun

complet gol și am fost trimis în această stare într-o celulă fără ferestre . Camera era mică și avea ca mobilier doar un pat din scândură și o toaletă. De îndată ce ușa s-a închis, portul s-a deschis și am auzit șuieratul buteliei de gaz. Aruncau cu gaze lacrimogene spre mine . Nu aveam absolut nimic să mă protejez și ochii mi-au devenit ca focul. Am crezut că o să mă sufoc de moarte. Lacrimile îmi curgeau pe față. Cu furie în inimă, știam că sunt complet neputincioasă să reziste oricărei revolte. Singurul meu gând interior a fost : „Mă vei plăti pentru asta într-o zi, rahat". „M-au lăsat în această stare mai bine de o oră. Am rămas uluit, pentru că sigur că acest gaz conținea un alt produs de care

nu eram conștient. Ușa s-a deschis, mi-au aruncat o cămașă și lenjerie și m-au lăsat așa toată noaptea, fără mâncare, fără pătură, întins pe scândura mea tare de lemn. Toată noaptea mi - am petrecut gândindu-mă la prietenii mei. Dacă nu s - ar fi pierdut toată speranța pentru ei evenimente.

Dimineața mi s-a adus un castron cu cafea și niște pâine. Ofițerul m-a anunțat că mă duc în instanță.

Pe la ora nouă am fost condus în sala de judecată. Douăzeci de paznici buni erau acolo. Picioarele îmi erau înlănțuite și mâinile încătușate. Am fost introdus în cameră. Regizorul arăta ca o zi proastă, iar cei doi directori adjuncți se uitau la mine răzbunatori. În fața lor, pe masă: cele trei pumnale ale mele, frânghia și cârligul.

Directorul a vorbit:

— Aceste motoare ale morții sunt ale tale?... Deci se pregăteau să - mi omoare gardienii! O să mă plătești pentru asta, Mesrine, și scump . O să- mi răspunzi, pentru numele lui Dumnezeu... De ce aceste cuțite? Trei... Pentru cine sunt ceilalți doi?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc în timp ce i- am răspuns :

— Dacă ți-aș spune că cuțitele sunt pentru picnic și frânghia pentru a te juca pe leagăn , nu m-ai crede... Așa că mai degrabă ți-aș spune să te duci la dracu...

A explodat. Furia lui îl sufoca.

— Ce!... Ce mi-ai spus...?

— La naiba.

A bătut cu furie în masă, dar, neștiind ce să mai spună, s-a întors către adjuncții săi de regie:

— La unitatea specială de corecții ... Acolo îl voi pune. O să mă plătești pentru asta, Mesrine. Pentru început, o să vă pun în izolare timp de treizeci de zile cu o dietă strictă și vă garantez că vă dau toată publicitatea de care aveți nevoie la șeful securității de la USC.

am auzit corect. Nu mi-a păsat de izolare. Dar Unitatea Specială de Corecție a fost un iad și nu a existat nicio scăpare, conform zvonurilor.

În cele treizeci de zile ale mele, am căutat orice posibilă provocare. Nu aveam voie decât o masă pe zi cu un minim de pâine. Seara, nimic altceva decât o felie de pâine. Am dormit pe o scândură cu o singură pătură. Dar această suferință, mai mult morală decât fizică, departe de a mă doborî, m-a făcut și mai agresiv.

Un alt deținut a fost victima percheziției. Un prieten pe nume Edgar Roussel, care pregătea și el o evadare solo . A ținut aceeași dietă ca mine și bun și pentru USC

cele treizeci de zile ale mele , am fost legat de Edgar , slăbit și extrem de rebel .

— Vii tu?

— Da, francez! și din câte știu... nu e Miami Beach.

— Doar doi dintre noi am plătit , așa că nu e așa rău.

— Cel mai amuzant lucru este că au crezut că facem o cascadorie împreună... Ei bine, o să vedem când ajungem acolo.

În curând trebuia să ne dăm seama de asta. Am fost puși într-o dubă și, sub escortă grea, ne-am îndreptat spre iad.

Fusese construită Unitatea Corecțională Specială , numită mai simplu USC
pentru a-i încarcera pe duri din Canada sau pe cei considerați ca atare de administrația închisorii. Dar a fost folosit în principal pentru a închide recidivații și a specialiștilor în evadare . Arhitecții au abordat problema securității absolute , bazându-se pe electronice și pe beton armat pentru a construi această construcție. Sfidând orice sentiment umanitar, ei elaboraseră zi de zi planuri care urmăreau să distrugă psihicul oamenilor, planuri care aveau să dea Canada, câțiva ani mai târziu, cei mai sângerosi criminali pe care îi cunoscuse vreodată. Conceput să distrugă, USC ne-a transformat în fiare criminale care, din periculoase , au devenit superlativ de periculoase după un stagiu la această unitate.

Evadarea clasica fiind taierea prin gratii, s-a decis eliminarea acestui risc prin nefacerea de ferestre. Fiecare celulă a devenit astfel un bloc de beton fără spațiu pentru lumina zilei . O uşă metalică acţionată electric era singura deschidere. Pe tavan, a fost instalat un cadru de trei pe doi picioare din sticlă antiglonț , absolut indestructibilă , pentru a permite gardienilor înarmați să monitorizeze oamenii de deasupra celulelor. O trapă mică din plasă de sârmă a fost făcută pentru a permite gazarea oricărui prizonier care prezenta cel mai mic semn de rebeliune. Lumina trebuia să funcționeze douăzeci și patru de ore pe zi . Ceea ce însemna că pentru cei condamnați să trăiască în aceste condiții, nu vor vedea niciodată noaptea sau întunericul. Această lumină constantă a devenit

o obsesie. Unii oameni nu mai puteau dormi și sistemele lor nervoase erau perturbate zi de zi... până la nebunie sau sinucidere. Două orificii de aerisire au adus oxigenul necesar vieții. Controalele au fost absolute. Gardienii, protejați de cuști de sticlă antiglonț , rareori intrau în contact cu un prizonier. Dacă a apărut cazul , nu erau niciodată mai puțin de trei dintre ei care se confruntau cu un singur prizonier. Patru turnuri de veghe complet înarmate înconjurau acest iad de ciment și erau menite să descurajeze orice tentativă de evadare. Arhitecții au asigurat guvernul federal că niciun om nu ar putea scăpa vreodată dintr-o astfel de clădire .

Până la USC, am avut un singur gând în cap : „Nu voi putea încerca nimic". „ Reputația acestei unități nu a fost exagerată. Orice proiect a fost distrus din început prin atacul psihicului uman. Am văzut cu o oarecare teamă duba oprindu-se în fața uriașului indicator, la douăzeci de metri de intrare , pe care scria : Opriți . *Identificați-vă vorbind în difuzor. Nu intrați fără permisiune* Ni s -a ordonat să coborâm în timp ce omul înarmat din turnul de veghe ținea cu ochii pe noi .

Lanțurile noastre au făcut un zgomot metalic pe podeaua de asfalt. Șeful care m-a escortat, cu un zâmbet răutăcios pe buze, mi-a spus:

— O să fii bine aici, Mesrine... Încearcă să te joci cu cuțitul și vei fi servit.

Nu am răspuns acestei provocări, al cărei singur scop era să mă trimită la izolare imediat ce am ajuns. Tocmai împlinisem treizeci de zile și nu aveam nicio intenție să-mi încep șederea așa .

Am intrat în clădirea principală . Nu era podea . Întregul penitenciar a fost construit la fel și doar clădirea administrației avea ferestre. Toate celelalte aveau pereți netezi, fără deschideri, cu excepția unei uși blindate la fiecare capăt pentru cărarea de patrulare a gardienilor.

Am fost primiți de șeful Vauliers, responsabil cu securitatea. Acest tip a fost considerat pe bună dreptate cea mai mare curvă din serviciul închisorii. Patruzeci și ceva, construit până în oase, judoka cu centură neagră al patrulea Dan au fost caracteristicile lui , să spunem fizice. Din punct de vedere moral, el era un spirit demonic ; I- a urât cronic pe deținuți . Atotputernicia lui i-a permis să comită tot felul de abuzuri. Într-o zi, i-a spus unui prizonier :

— USC este un cimitir de închisoare și te voi face să mori acolo.

Bărbatul murise de fapt ; Prin hărțuire constantă , Vauliers îl condusese la sinucidere.

Știam și eu că a jurat că mă face să sufăr cât mai mult. De îndată ce m-a văzut, privirea lui s-a fixat asupra mea. Îi cunoșteam metoda. Dacă aș privi înapoi , aș primi un raport pentru „privire insolentă". Așa că am început să mă uit la perete. Ne-a pus să ne scoatem lanțurile și cătușele. Apoi; adresându- se mie :

— Deci tu ești, Mesrine?... Aici nu vei avea ocazia să faci
cuțite pentru a-mi ataca gărzile. Vă avertizez : la USC chiar sparg oțelul. Unii se întorc în picioare cu gura mare. Ies ca oile. Pentru început, vei fi izolat timp de două luni, fără nimic în celulă, cu excepția articolelor de spălat. Este strict interzis să vorbești, cu excepția cazului în care mergi. Este interzisă oferirea unei țigări unui alt deținut sub pedeapsa sancțiunilor pentru trafic. Nu-ți pune cearceaful peste față noaptea; Dacă lăsăm lumina asupra ta, este să te vedem. Aveți dreptul să scrieți și să primiți avocatul dvs. Fă o mișcare greșită și te voi face să regreti că ai plecat din Franța . M-ai înțeles corect?

— Da, domnule... chiar am înțeles prea bine!

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Adică, dacă poți sparge oțelul, îți este și mai ușor să spargi niște bărbați.

— Nu unii bărbați, Mesrine, ci toți.

Mi - a văzut zâmbetul. Răzbunător, a aruncat spre mine :

— Nimeni nu va scăpa de aici . Sunt aici pentru asta. Oricine încearcă să facă asta va regreta pentru tot restul vieții.

Apoi, adresându-se gardianului:

— Du-l la celula 10, blocul 1.

Pentru a ajunge acolo, a trebuit să trec prin trei porți comandate electric. Pe coridoare nu stătea niciun paznic . Toate erau protejate de sticlă rezistentă la spargere, cu excepția controlului central unde am fost trecut prin mașina de detectare a metalelor . Trebuia să trec prin el de 1.800 de ori în timpul celor zece luni de detenție la USC.

Ajungând la celula mea, am înțeles de ce orice încercare era imposibilă. Am fost zidiți de vii. Camera era mica dar foarte curata. Două tuburi de neon, protejate de o grilă, emanau o lumină intensă pe care ar trebui să o suport zi și noapte. Nimic altceva decât pereți la care să te uiți ore , zile și luni. Nu am mai fost surprins că unii oameni și-au pierdut mințile și au preferat să moară decât să supraviețuiască în acest univers nebun. Pe de altă parte, mâncarea a fost excepțional de bună. Eram doisprezece deţinuţi în acest bloc . Aveam cinci prieteni

acolo. Pe ușa de metal a celulei mele, era un geam mic, indestructibil, care îi permitea gardianului să mă observe. L-am putut vedea și pe deținut în fața mea. Edgar Roussel a fost pus acolo. Nu am putut vorbi. Microfoanele instalate în centrul de detenție au monitorizat toate zgomotele suspecte. Aveam cu ce să scriu. I-am scris cu majuscule lui Roussel: *CE MIZIUNE!* A dat din cap și s-a întors cu un mesaj: *Mâine... plimbare.*

I-am spus clar că totul este în regulă. Acele câteva cuvinte pe care le schimbasem nu aveau nicio importanță, dar erau ca o provocare pentru izolarea noastră.

Noaptea a trecut normal, dar lumina m-a împiedicat să adorm. Am simțit că sunt urmărit în mod constant. Dimineața, pe rând, ne-am dus la duș și apoi a sosit plimbarea mult așteptată. Am mers acolo trei câte trei, într-o curte mică. Roussel a căzut cu mine și cu un alt băiat curajos, Pierre Lompré, care în timpul ultimei sale evadari dintr-un spital fusese rănit grav de un polițist care l-a împușcat la o distanță directă, deși știa că Pierre era dezarmat. Așadar , eram printre oameni cumsecade și, prin urmare, puteam vorbi cu deplină încredere.

— Crezi că sunt microfoane în această curte? El mi-a spus.

— Cu acești câini, orice este posibil. Să vorbim încet.

În timp ce mergeam, Roussel mi-a spus:

— De data asta, nimic de făcut. Ai văzut această securitate ?

— Da, deocamdată, este imposibil. Să lăsăm să treacă cele două luni de observație. Ulterior, vom fi plasați în blocul 2. Vom avea posibilitatea de a lucra patru ore pe zi într-un atelier. Sunt două: „Lemn și Metal”. Cine spune atelier spune echipament. Să așteptăm... Ceea ce ne trebuie mai presus de toate este răbdare. Dacă există un defect, îl vom găsi, dar deocamdată cel mai bun lucru pe care îl putem face este să schimbăm conversația. N-are rost să vorbim în vid... OK, băieți?

— Bine, mi- au răspuns cei doi prieteni .

două luni . Știam la ce să mă aștept de la gardieni, care au fost aleși dintre cele mai proaste mizerii din administrația închisorii. Aspri și represivi, aveau tot dreptul asupra noastră. Provocările au fost constante și au menit doar să-l împingă pe bărbat să răspundă. Oricine a căzut în această capcană, oricine i-au spart nervii, a suferit apoi o represiune teribilă . A fost gazat, apoi, încătușat la spate, el

avea dreptul la câteva lovituri în locurile dureroase. Un canadian englez, care îi răspunsese doar lui Vauliers, se întorsese din izolare într-o stare jalnică , cu fața arsă de gaze, cu trupul dureros de loviturile pe care le primise. Îl stricaseră fizic și psihic. Eram dezgustat, dar mi-am ținut gura, neavând de ales.

Vauliers mă provocase de mai multe ori, dar nu am fost niciodată de acord cu jocul lui . Era furios pentru că singurele mele răspunsuri au fost : „Da, domnule; nu, domnule”. M-am gândit: „La naiba, idiotule, dacă voi avea vreodată ocazia, te voi face să plătești scump pentru suferința noastră. »

Mi s-a permis o căutare aproape zilnică . A trebuit să mă dezbrăc. Nu era nimic în celula mea; până și tacâmurile mele erau din plastic. Căutările au avut un singur scop: să ne coboare, să ne facă să înțelegem că nu mai eram nimic.

Vestea a făcut ocolul USC O evadare tocmai a avut loc la penitenciarul Sainte-Anne-des-Plaines . Pierre Vincent, Coco Mercier și René Gingras, cei trei prieteni ai mei, reușiseră proiectul pe care l-am pus la cale împreună. Cheia funcționase. Eram mândru și fericit pentru că aveam ceva de-a face cu asta. Dacă cuțitele nu ar fi fost descoperite în celula mea cu trei luni mai devreme , aș fi fost liber. Am sperat doar că libertatea lor va fi lungă, pentru că știam că nu mă vor dezamăgi. Toţi trei erau specialiști în jaf armat , se dovediseră .

Ziarele au ridiculizat directorul și securitatea din Sainte-Anne-des-Plaines, spre satisfacția mea personală. Succesul prietenilor mei a fost oarecum o răzbunare pentru cele treizeci de zile de izolare care mi-au fost oferite acolo.

Perioada noastră de izolare s-a încheiat. Am fost repartizați la 214 Bloc 2. Condițiile de securitate de acolo erau aceleași , dar regimul fusese modificat. Plimbarea a avut loc într-o curte mare al cărei teren era aproape în întregime acoperit cu iarbă. Pe acest teren, doar o zonă de lut a servit drept teren de tenis. Dar jocul s-a jucat cu paleți de lemn fabricați în atelierul de tâmplărie. Acest detaliu a fost una dintre bazele evadării noastre.

Curtea arăta astfel: 180 de picioare pe 180 de picioare. Partea în care am venit de la celule era

un zid de beton cu o singură ușă controlată electric. Celelalte trei laturi ale curtii erau protejate de doua garduri inalte de sarma acoperite cu sarma ghimpata. Aceste garduri erau distanțate la zece picioare, cu sârmă ghimpată între golurile pe care le aveau. Un turn de veghe cu un om înarmat în colțul din stânga, altul în colțul din dreapta, oameni înarmați care patrulează cu un câine pe cealaltă parte. M-am uitat la aceste două garduri, singurul obstacol de depășit pentru a-și recâștiga libertatea. Protecția oamenilor înarmați a făcut imposibilă orice scăpare . În plus, în curtea noastră, o linie albă a fost trasată la șase picioare de primul gard ; strict interzisă trecerea acestuia sub pedeapsa de a fi împușcat la vedere de către gardieni. Nicio scăpare ?... Nu eram sigur. Bărbații au eșecuri și își dezvoltă obiceiuri... Poate că ar exista o posibilitate dacă cineva ar fi dispus să-și pună viața în pericol.

În locul nostru de joacă, am întâlnit doi băieți drăguți, sinceri și periculoși. André Fillion, care a fost acuzat că a ucis un alt prizonier care era informator al administrației; Tipul, așa cum am spus, a fost găsit cu o șurubelniță înfiptă prin ochiul stâng până la creier. Și Roger Poirier, care a fost condamnat la închisoare pe viață pentru uciderea unui prizonier cu o duzină de răni de înjunghiere din motive personale. Ne simțeam ca parte dintr-o familie și putem vorbi fără niciun risc de indiscreție. Albert Thibault, prietenul meu, a fost unul dintre ei. Conversațiile noastre au avut un singur scop: să găsim gaura, defectul. Principala dificultate a fost găsirea echipamentului . Noaptea nu puteam părăsi celulele. Mai era o singură lovitură de încercat în timpul zilei. Dar eram siguri că un asemenea proiect era imposibil . Concentrarea noastră a fost pe pregătirea noastră fizică , gimnastica constantă ne-a ținut în formă excelentă. 1 A venit iarna. Ne plimbam prin curte când veștile proaste au venit una după alta. Jean-Paul Mercier fusese recapturat . Trei zile mai târziu, a venit rândul lui Pierre Vincent și Coco Mercier... În cele din urmă, prietenul meu René Gingras a luat același drum. Toți evadații din Sainte-Anne-des-Plaines fuseseră recapturați și toți acești oameni minunați urmau să fie trimiși la USC. Așa că eram sigur că îi voi revedea după pregătirea obligatorie din blocul 1.

Uneori, auzeam un tip strigând că nu mai suportă. A bătut în ușă cu furia disperării. Calmul a revenit repede, pentru că Vauliers a sosit cu vreo zece dintre ai lui
gardieni, l-au gazat pe tip și l-au trimis violent la izolare. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât îl uram mai mult pe nenorocitul ăla care mă ura înapoi. A făcut totul să mă provoace și să mă prindă în capcană. Dar nu am jucat niciodată în mâinile lui. Am fost exemplar în politețea mea, ceea ce l-a făcut și mai furios.

De ceva vreme lucram în atelierul de tâmplărie. Îmi părăsisem celula după ce am fost percheziționat. Am trecut prin două porți și am trecut prin detectorul de metale . Am trecut din nou prin două porți și am ajuns în fața ușii atelierului. Am fost căutat din nou înainte de a intra înăuntru. Cele două ateliere de lemn și metal erau adiacente. Șapte deținuți per atelier. Eram sub supraveghere armată . Doi paznici, protejați de un grilaj, ne urmăreau în permanență, cu un revolver pe o parte și o grenadă de gaz și o mască cu același nume pe cealaltă. Fiecare gest, fiecare conversație a fost urmărită. Am fost liniștiți doar după ce mașinile au pornit. Aveam un singur plan: evadarea, și asta cu orice preț. Dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât orice încercare ni se părea imposibilă; prea multe probleme erau de netrecut. Singura soluție a fost să încerci ceva în timpul zilei în timp ce te plimbi, dar ce? Controlul la care am fost supuși a fost atât de strict, încât nici măcar un ac nu ar fi putut părăsi atelierul. Nu am reușit să găsim o soluție și această lipsă de posibilități ne-a înfuriat. Curajul de a acționa nu este nimic fără un proiect demn.

20 februarie 1972 mi s-au alăturat toți prietenii în Blocul 2. Iarna a fost aspră. Aveam mai mult de un metru de zăpadă. Jean-Paul Mercier a devenit imediat inseparabil. Aveam aceleași viziuni asupra lucrurilor. Știam că era capabil să ajungă la limitele incredibilului. Știam că era dispus să riște imposibilul. A lucrat în atelierul de metal cu Pierre. Echipamentul era sub controlul unui paznic, singurul proprietar al cheilor de la magazinul de scule . A fost la fel de partea mea . Iarna a fost aspră, dar primăvara ne-a adus zăpadă topită și speranță.

În timpul unei plimbări, l-am luat pe Jean-Paul deoparte :

— Ascultă, fiule, trebuie să găsim ceva, chiar dacă înseamnă să ne pierdem viața. Trebuie să găsim o modalitate de a trece prin aceste nenorocite de garduri.

— Adică în timpul plimbării?

— Da, în plină zi.

— Dar e sinucidere!

murim aici ... ce diferență va face asta ?

— Nimic, ai dreptate. Bine, Jacques. Deci haideți să stabilim un termen limită, altfel vom înnebuni gândindu-ne prea mult .

— Înainte de toamnă, suntem afară sau uităm totul. BINE?

- BINE

L-am privit zâmbind și mi-am întins mâna pentru a ne pecetlui angajamentul.

— Afară sau moartă, chiar dacă înseamnă să-ți rupi fața în sârmă ghimpată.

Urma să ne respectăm promisiunea.

Am observat că în timpul plimbării noastre unii dintre gardienii turnului de veghe moțeau, mai ales luni dimineața. Am ajuns la concluzia că ei beau prea mult duminica. Timp de câteva săptămâni am studiat această slăbiciune umană pentru a verifica neatenția bărbaților însărcinați să ne păzească. În mai multe rânduri aruncasem o minge de tenis lângă gard și trecusem linia albă fără a provoca nicio reacție din partea turnurilor de veghe . Defectul era acolo, depindea de noi să-l exploatăm. Notăm cinci nume de portari . Jean-Paul era supraexcitat :

— Îți poți imagina, Jacques, dacă doi din cei cinci ar fi fost la turnurile de veghe într-o dimineață de luni! Cum vezi lucrurile?

— Avem nevoie de echipament pentru a tăia gardurile. Ești în atelierul de metal , depinde de tine să găsești o soluție. Crezi că ai putea înlocui fișierele triunghiulare? Daca da, imi vei face rost de niste pilitura de fier si iti pot garanta ca falsurile pe care le fac pentru tine vor fi o imitatie perfecta. Nu uita că am fost modelist... Ajută să fi fost sincer! i-am spus, toate zâmbete.

— Și să-i scoți din atelier... Asta e imposibil. Nici tu, nici eu nu vom reuși.

—N-o să-i scoatem nici tu, nici eu, ci Vauliers însuși.

— Glumești de mine sau ce? El este șeful securității.

— Exact, nu se va gândi niciodată la ce îi pregătesc. Iată ideea mea . Noi suntem cei care facem paletele din lemn pentru tenis. Va trebui doar să spargem câteva dintre ele și să facem o cerere de înlocuire. Le voi face și le voi include pe dvs

pile în mâneci. Întrucât managerul atelierului va preda acești paleți lui Vauliers, el va fi cel care ni le va aduce în curtea de exerciții. Dacă le trece prin detector, s-a terminat; dar sunt sigur că nu va... Cum te aștepți să se gândească la așa ceva? Jean-Paul izbucnea în râs.

- Oh! Da! Acesta este cel mai bun... „Frumoasa" cu complicitatea șefului securității ! OK, Jacques, voi face tot posibilul pentru dosare.

Încetul cu încetul, proiectul nostru a luat contur. Vorbisesem despre asta tuturor prietenilor noștri pentru că aveam nevoie de colaborarea totală a ambelor ateliere pentru ca acest început al operațiunii să fie un succes . Totul a mers conform planului.

Pe 21 august 1972, am ieșit în curtea de exerciții. Prietenii mei și-au luat locul pentru a monitoriza atenția gardienilor față de noi. Fiecare gest care părea natural era un cod și avea sens pentru mine. Un paznic stătea în afara gardurilor din dreapta noastră, câinele lui stătea la picioarele lui . Era înarmat cu o pușcă cu pompă de calibrul 12, încărcată cu bombă. Vorbea cu paznicul de la turnul de veghe din dreapta, care, prin urmare, era cu spatele la noi. Paznicul de la turnul de veghe din stânga moțea. Am pus setul de șah pe rola care a fost folosită la aplatizarea terenului de tenis. De luna trecută, fac acest gest în mod regulat, pentru ca portarii să se obișnuiască să ne vadă jucând acolo . Doi dintre prietenii mei erau în fața mea. Jean-Paul stătea ghemuit în spatele lor. Eram la numai cincisprezece metri de gardul din stânga . Lafleur s-a așezat pe grămada de nisip cu fața la belvedere din stânga și s-a prefăcut că citește. Un alt prieten făcea mișcări de gimnastică la înălțimea turnului de veghe din dreapta; mișcările lui ar putea deveni semne codificate în caz de pericol. M-am uitat prin curte. Totul era OK

— Acum, fiule, du-te!

Jean-Paul, cu ușurință, a trecut linia albă și s -a aplatizat pe pământ, cu fața lipită de gard. Nu a făcut nici un gest. Ținuta ei verde se amesteca cu iarba de pe pământ. Nicio reacție din partea turnurilor de veghe... Omul cu câinele încă vorbea . Jean-Paul trebuia să taie doar la ordinele mele... El era mâinile mele, eu eram ochii lui. Cea mai mică greșeală și a fost un eșec.

— Haide, taie!

Cu pila sa triunghiulară, a tăiat verigă cu verigă în direcția înălțimii. În zece minute, pasajul era suficient de mare pentru a lăsa un om să treacă. L-am văzut intrând între sârma ghimpată a celor două garduri. Dacă chiar și unul dintre paznici l-a văzut, era mort, sigur că va fi împușcat pe loc. Dar cu rece și-a continuat munca. Tocmai când era pe punctul de a porni al doilea gard, am auzit venind mașina de patrulare.

— Nu te mișca... Mai presus de toate, nu te mișca.

Ea a trecut pe drumul care înconjura în exterior întreaga promenadă. Jean-Paul a văzut cauciucurile la mai puțin de patru picioare de fața lui. Ea și-a continuat drumul pentru a se opri în fața vederii din stânga. Dacă dintr-o nenorocire unul dintre paznicii mașinii de patrulare a ieșit cu câinele care îi însoțea, s-ar putea întâmpla orice. Bărbatul de la turnul de veghe s-a aplecat să-l întâmpine pe șofer. Nervii ni s - au pus la încercare ; Eram atât de

aproape de obiectiv! Când mașina a plecat, am așteptat o clipă, apoi i-am spus lui Jean-Paul:

— Bine, fiule, continuă.

S-a întors la muncă cât se poate de calm. Apoi l-am văzut târându-se afară. Reuşise să ajungă pe partea cealaltă .

Trupul lui lipit de gard, a strigat la mine :

— Pentru tine, francez.

Prietenii mei au creat o diversiune. La rândul meu, mă târăsc prin cele două deschideri. M-am gândit la un singur lucru: aveam să fiu liber. Am convenit cu prietenii noștri să plecăm doi câte doi. Prima plecare a fost a noastră de drept... Acceptam toate riscurile și erau grozave , pentru că dacă eram reperați era moarte sigură, doborâtă ca niște câini de paznicii răzbunători. Dar moartea unui om liber, a unui om care făcuse alegerea lui. Nicio frică nu mă locuia, doar o mare hotărâre mi-a ghidat acțiunile.

M-am trezit întins lângă Jean-Paul. Mâinile noastre s- au întâlnit, au pecetluit o prietenie care nu a zbătut niciodată . Până la moartea sa, moartea lui trei ani mai târziu, împușcat de poliția din Montreal.

A trebuit să traversăm drumul. Ținutele noastre riscau să se ciocnească cu culoarea deschisă. O nouă diversiune a fost făcută la semnalul meu. Mi-am văzut prietenii încă prizonieri,
cei care au crezut în proiectul nostru și cei care s-au îndoit mereu de el. Mi-am promis că nu-i voi uita și că îmi voi ține promisiunea de a ataca acel penitenciar în încercarea de a -i elibera pe toți.

Rotindu- ne repede , am reusit sa ajungem in sant. Iarba era înaltă și ne-am amestecat în verdeață. Cu spatele la turnul de veghe, am început să ne târăm. Am văzut al treilea turn de veghe care forma un unghi cu intrarea. Imaginându-mi privirea de pe chipul lui Vauliers, nu m-am putut abține să nu zâmbesc. A trebuit să ne târâm mai bine de trei sute de picioare înainte de a ajunge într-un desiș unde am putut, în sfârșit, să ne scăpăm din vedere. Jean-Paul m-a bătut prietenos pe cap :

— Am reușit, francezi ... Vă dați seama, suntem liberi!

— Să ne grăbim, fiule... Avem nevoie de o mașină.

Prin tufișuri vedeam penitenciarul. Mâncătorul acela de oameni nu mă prinsese. Bărbații făceau în jurul curții de parcă nimic nu s-ar întâmpla. Totul era liniștit. Următoarea plecare avea să fie în câteva minute. Lafleur, Pierre Vincent... apoi Imbeau și Ouillet, și ceilalți dacă ar putea.

Am început să alergăm. Copacii ne-au protejat până am ajuns pe autostradă, pe care am traversat-o pentru a ajunge într-o pădure. Acolo curgea un pârâu, l -am traversat. Trecuseră mai bine de cincisprezece minute de când plecasem din „pix", dar eram încă în sectorul periculos. Tocmai când eram pe cale să părăsim pădure, s-a auzit zgomotul unui elicopter . Ne -am aruncat la pământ.

deja s-a dat alarma ..., am spus.

— Nu, uite... Zboară peste autostradă, e unul dintre elicopterele care oferă informații șoferilor de camion. La naiba, ne-a speriat atât de tare!

Într-adevăr, se îndepărta.

Departe, pe câmp, munceau țărani. Le-am făcut semn cu mâna , pe care i -au întors în mod firesc . Am ajuns la intersectia a doua drumuri. În acel moment, o mașină cu doi bărbați a încetinit pentru a face colțul. M- am repezit spre ușa din spate și am urcat în vehicul, spre surprinderea ocupanților. Jean-Paul făcuse la fel de cealaltă parte.

Șoferul a vrut să protesteze:

— Dar ce faci?

Răspunsul a venit sec și amenințător :

— Taci... Tocmai am scăpat din USC. Ori faci ce-ți spun eu, ori mori ... Alegerea ta.

Acel simplu cuvânt USC era sinonim cu „ucigaș" pentru toată lumea din zonă. Șoferul a intrat în panică. M-am grăbit să-l asigur:

— Ne duci la Montreal, nimic mai mult.

Prietenul lui, mult mai linistit, l-a facut sa inteleaga ca cel mai bine era sa imi urmeze ordinele. Așa că am luat autostrada. O obligasem pe însoțitorul șoferului să deschidă torpedoul pentru a verifica dacă nu era nicio armă în el. Jean-Paul îl cercetase și îi golise buzunarele. Tipul nu a spus nimic; Situația părea să-l amuze. Cu umor, i-am spus:

— Îmi împrumut câțiva dolari pentru telefon, îl vei plăti înapoi la USC. Nu aș vrea să arăt ca un hoț!

Și i-am dat înapoi restul banilor.

Eram foarte aproape de Montreal. Alarma fusese dat cu siguranță. Mai trebuia să trecem podul; poate a existat o barieră de poliție .

- Opriți aici.
- Dar...
— Am spus, oprește-te aici.
S-a oprit.
— Tu și iubitul tău cobori... S- ar putea să devină cald peste puțin timp. Vom continua fără tine, dacă nu vrei să fii împușcat dacă poliția ne așteaptă la pod.
Iubitul lui i-a spus să facă cum am spus noi. Fizic, niciunul dintre ei nu era suficient de puternic pentru a ne înfrunta.
Jean-Paul a luat repede volanul și am pornit , lăsându-i pe marginea drumului. Nu ne-a așteptat niciun blocaj. Odată ajuns în oraș, m-am repezit la o cabină telefonică. Am avut-o imediat pe Lizon pe linie.
— Bună, Lizon? Sunt prieten cu Pierre... Am reușit ... Vino să ne ia repede.
I-am arătat unde suntem . Nici un cuvânt prea multe.
— Voi fi acolo în cincisprezece minute.
Jean-Paul a parcat vehiculul într-o parcare și a venit să mi se alăture. Ne-am scos cămășile pentru a rămâne în maiouri. Cu pantalonii acoperiți de murdărie, am fi putut ușor să fim confundați cu muncitori în construcții, dar cu siguranță nu cu condamnații evadați . A trebuit să o așteptăm pe Lizon.
am intrat într -un mic restaurant și, cât se poate de calm, am comandat prima noastră cafea gratuită pentru bărbați . Tânăra de la ghișeu își asculta radioul cu tranzistori pe mut. Trecuseră patruzeci și cinci de minute de când am plecat de la USC. De la tranzistor, un comunicat de presă a venit să ne surprindă...
— Atenție..., atenție... Declarație de poliție . Tocmai a avut loc o evadare la centrul de înaltă securitate. Șase criminali periculoși au scăpat ... Acești bărbați sunt extrem de periculoși și posibil înarmați. Dacă îi găsești, nu încercați să -i interceptați... Contactați secția de poliție Laval... Repetăm, acești bărbați sunt periculoși. Vă vom oferi informații suplimentare de îndată ce vom afla mai multe.
Și muzica și-a reluat locul.
Jean-Paul s-a uitat la mine de parcă ar fi spus: "Șase... nu-i rău, nu-i așa; francez ?" îi zâmbesc.
Fetița de la ghișeu, vorbind cu prietena ei, a avut acest gând :
— Trebuie să fie departe... Să sperăm că nu-i mai prindem!
Am vrut să-i spun că nu am fost niciodată mai aproape și să-i mulțumesc pentru dorința ei, dar m-am prefăcut că informația nu mă interesează.
Ceasul restaurantului arăta că au trecut cincisprezece minute. Am ieșit primul. Am recunoscut-o imediat după descrierea pe care ne-o făcuse Pierre. Am dat din cap spre el . Ea mi-a făcut același lucru și s-a îndreptat spre o mașină. Am urcat în față, Jean-Paul în spate.
— Bună, bărbați, ne-a spus ea. Și Pierrot?
ni se va alătura curând .
— Există tot ce ai nevoie în geanta de călătorie.
Cele două „38 speciale” și pușca USMI cu stoc tăiat , însoțite de trei magazine cu douăzeci și cinci de gloanțe, au fost binevenite. Erau și mai multe cămăși colorate. Ne punem fiecare câte unul. M-am uitat la Jean-Paul cu satisfacție:
— Acum, fiule, suntem cu adevărat liberi.
Lizon ne-a condus la o primă ascunzătoare. Bernard, fratele unuia dintre prietenii mei, ne aștepta acolo.
Radioul tocmai anunțase că unul dintre evadați a fost recapturat, blocat de un baraj rutier al poliției. I -au dat numele. Era Pierre Vincent. Lizon a vărsat o lacrimă, dar știa că asta făcea parte din regulile jocului. Pierre nu era un bărbat care să stea mult timp în casă. Pentru el ar mai exista o scăpare.
Bernard ne-a dat peruci, haine și ochelari falși. Ne-a informat că ne mutăm imediat într-o altă ascunzătoare , deoarece acesta era doar o ștafetă. Așa că ne -am stabilit chiar în centrul orașului Montreal, într-un mic apartament de la primul etaj, un punct de vedere perfect cu vedere la stradă. Totul fusese pregătit : mâncare, băuturi, radio, televiziune ; și mai ales un radio cu unde scurte pentru a prelua mesajele din mașinile de patrulare a poliției . Erau și arme și măști de gaze .
Am luat-o pe Lizon de gât:
— Mulțumesc, fetiță, tu și Bernard ați făcut o treabă bună. Totul este perfect. Acum, un lucru: nu vrem să vedem pe nimeni aici, în afară de voi doi. Veți servi ca contact nostru cu prietenii noștri, dar aveți grijă! pentru că pielea noastră valorează mult... Nimeni nu te poate lega de noi; Nu ne cunoșteam înainte de această zi... Dar, ori de câte ori vine unul dintre voi să ne vadă, vă rugăm să acționați cu cea mai mare precauție. Am incredere in voi amandoi . Vom avea mult de lucru și cea

mai mică imprudență ne-ar putea costa viața și, mai rău, libertatea.

— Poți avea încredere în noi, Jacques, mi-a spus Bernard.

Jean-Paul, cu un pahar în mână, se uită pe fereastră.

— Hei, francez ! Vino să vezi ce avem în fața noastră.

Era o bancă importantă. După aceea, urma să-l atacăm de două ori la rând trei zile... Dar eu i-am răspuns :

— Acela, fiule, este poate pentru mai târziu. Deocamdată, trebuie să stăm câteva zile în casă... Ascultă-i!

Sirenele mașinilor de poliție au urlat în tot orașul . Poliția a vrut să arate publicului că îi vânează pe cei cinci evadați rămași . Jean-Paul a pornit radioul cu unde scurte. Mesajele care se împletesc ne-au făcut să zâmbim. Eram raportați peste tot deodată .

Bernard a decis să plece. Lizon a vrut să stea cu noi în caz că aveam nevoie de ea. Seara, noi trei am avut o mică petrecere pentru a ne sărbători victoria. Lizon era liberă de orice angajament față de Pierre; Nu era soția lui, ci doar o prietenă. În aceeași seară , ea a devenit amanta lui Jean-Paul ... M -am bucurat pentru el, n-ar fi putut veni la un moment mai bun.

La rândul meu, am rămas mult timp întins , cu armele lângă mine, cu mâinile la cap , cu un singur gând: Janou. Trebuie să fi fost fericită de succesul meu, dar pentru ea încercarea așteptării era pe cale să înceapă. De fiecare dată când avea loc o împușcătură, se gândea la mine și își spunea: „Sper să nu fie rănit !” „ Intenția mea era să merg să o salvez, dar am vrut să-i dau de ales. Mai aveau doar câteva luni de închisoare . Evadarea ar fi putut fi o greșeală de calcul. „Dimineață, Jean-Paul mi-a sugerat:

— Dacă vrei, Lizon îți poate aduce un prieten de- al ei... Cineva de încredere .

— Nu, fiule... Lucrează mai întâi. Nu uita că avem programare la penitenciar peste două săptămâni. Nu vreau sa vad pe nimeni aici...

Apoi, zâmbind:

— Pot să stau cu ușurință două săptămâni fără femeie! Tocmai vor fi adăugate celor trei ani de abstinență... Nu vă lăsați asta să vă oprească , copii , să vă culcați , am spus , ciufulind părul lui Lizon, care tocmai ni se alăturase.

Și am adăugat, uitându-mă la ea:

— Ai venit în locul potrivit, fetiță. Este un bărbat, unul adevărat.

S-a uitat la el, deja îndrăgostită, și mi-a spus:

— Știu, Jacques... Una adevărată.

Ziarele de dimineață vorbeau doar despre „ scăparea imposibilă ”. *Bună treabă,* au spus unii, care ne-au recunoscut un anumit curaj pentru a încerca o asemenea ispravă în plină zi. Alții titrau: au fost *plătiți gardienii să închidă ochii?* Procurorul general al Canadei a spus: *Gărzile mele ar fi trebuit să tragă !* Jurnalistul a continuat precizând că, dacă nu au făcut-o, a fost pentru că nu au văzut nimic. Dar ceea ce m-a încântat cel mai mult a fost critica făcută șefului de securitate Vauliers. A pozat pentru o fotografie, jalnic pentru eșecul său, care i-ar aduce sancțiuni severe . Nu m-am putut abține să nu mă uit la poza lui și spun:

— Ne vedem curând, ticălosule!

patru zile și Jean-Paul a fost fericit. Trebuia să ajungem la muncă a doua zi dimineață. Poliția a trebuit să creadă că suntem departe de Montreal. Așa că s-a decis că vom ataca două bănci la rând în zona în care locuia înainte de arestare. Poliția ar deduce că ascunzătoarea noastră se afla în această zonă, care era la 180 de kilometri de Montreal.

Am plecat noaptea în mașina furată pe care ne-o pusese Bernard. Armele noastre ne-au permis să facem față tuturor situațiilor. În cazul unei blocade, eram gata să ne vindem pielea scump . Eu și Jean-Paul am făcut un jurământ: „Plecăm împreună , ne întoarcem sau murim împreună . ” Această loialitate în prietenie a fost demonstrată și a fost totală pe parcursul evenimentelor care au urmat. Zona pe care o alesesem era parțial acoperită de păduri cu drumuri mici pe care trebuia să le cunoaștem bine pentru a nu ne pierde. Jean-Paul era acasă, cunoștea fiecare colț. Am petrecut noaptea în pădure, ne-am adus ceva de mâncare. Aveam mai multă experiență decât el cu jafurile de bănci . Așa că s-a decis că eu voi fi cel care va lua banii și va intra primul în bancă. Mi-ar servi drept protecție. Dimineata plecam la drum...

Cele două maluri erau situate la zece kilometri unul de celălalt , suficient pentru a distra toată poliția din regiune. Erau situate în două orașe mici, Saint-Bernard-de-Dorchester și Saint-Narcisse-de-Lotbinière. Am trecut pe lângă primul. Încă nu era deschis . Managerul vorbea cu mai multe persoane care stăteau în fața ușii de la intrare. Trebuia să ne umplem cu gaz. Asta am făcut. Mecanicul
era departe de a bănui ce urma să facem în minutele care au urmat.

— Forma, fiule?

— În formă, tată..., mi-a spus cu bunăvoință Jean-Paul.

- Să mergem!

Calm a oprit mașina lângă bancă. Toată lumea era înăuntru. Am coborât, înarmat cu USMI-ul meu cu un material tăiat . L-am avut împotriva corpului meu. Jean-Paul ma urmat. Imediat am văzut biroul managerului din stânga mea. M-am repezit acolo, în timp ce Jean-Paul le-a ordonat clienților și angajaților să rămână calmi. Managerul , văzându-mi fața nu acoperită de mască, ci cu arma în mână, mi-a spus, surprins:

— Dar... dar ce este?

— Moș Crăciun ... am venit pentru un împrumut.

Nu trebuie să fi înțeles umorul. A trebuit să-l ridic de pe scaun.

— La portbagaj și repede!

Ajungând în cameră, i-am spus lui Jean-Paul, arătând către casierii :

— Spune-le acestor mici dragi să-și deschidă pușculițele, o să culeg recolta.

Managerul mi - a deschis seiful. Conținea un altul cu sistem de ceas . Aș putea să- l ratez pe acesta . Pur și simplu am luat pachetele pe care le aveam în față, punând managerului o întrebare :

— Cât durează deschiderea?

— La o oră după introducerea primei chei.

am avut dreptate. Odată intrat în cameră, am apucat conținutul celor trei lăzi și am sărit peste tejghea, spunând:

— Fără nebunie, eroi. E o zi prea bună ca să mori.

Managerul , care probabil a vrut să se arate în fața personalului său, a răspuns :

— Aș fi preferat ca...

Nu a avut timp să spună mai multe. Jean-Paul tocmai îl împușcase la zece centimetri de cap și, de data aceasta, era răutăcios :

— Niciodată să nu întrebi asta ... Data viitoare, vei fi servit.

Când am intrat pe ușă, s -a prăbușit pe podea și s-a plâns ca un copil căruia i- a fost luată jucăria preferată .

Am sărit în mașină și am plecat în fața a două bătrâne care au fost destul de surprinse să ne vadă ieșind din bancă cu un pistol în mână.

— În continuare..., i-am spus lui Jean-Paul.

Conduceam de două minute.

— Fericit, prietene?

— Perfect, francez ... Ne înțelegem de minune la serviciu.

— De ce ai împușcat ?

— Nu-mi plac idioții!

A fost doar o altă explicație și am zâmbit. Eram aproape de celălalt mal. Era într -o poziție mai proastă. Jean-Paul nici măcar nu oprise complet vehiculul când eram deja afară și mă grăbeam spre ușa din față. Era închisă și putea fi deschisă doar printr-un sistem electric acționat din interior. Am făcut un pas înapoi cu un metru și am tras cinci gloanțe în ecluză, care au izbucnit sub impact. M -am repezit repede în biroul managerului . Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui. Mâna lui era angajată în sertarul biroului său.

— Nimic din toate astea, am spus, îndreptând pistolul spre el.

„ Nu trage”, a fost singurul lui răspuns.

Am vrut imediat să-l calmez.

— Nu-ți fie teamă... Gloanțele erau pentru ușă... Totul va fi bine. La portbagaj!

I-am prins rapid conținutul. Și acesta era echipat cu același sistem ca cel pe care tocmai îl părăsisem. Odată înăuntru, l-am văzut pe Jean-Paul mângâind o casieră care avea o criză de nervi. Zâmbind, mi-a spus:

— Ai câteva moduri amuzante de a deschide ușile!

Toți banii din cutii erau în geanta mea. După un ultim val, ne-am întors spatele și am fugit la mașină.

Jean-Paul exultă:

„Ești genul rapid”, mi-a spus el.

— Și tu, fiule... În drum spre Montreal. Sunteți sigur că veți evita blocajele de lângă drumuri mici?...

— Știi, după o lovitură ca asta, va fi o panică generală . Vor fi departe de a crede că am venit de la Montreal și că nici nu ne-am schimbat mașina . S-ar putea chiar să ne aflăm în fața unei mașini

de poliție... Ar fi trist pentru ei!

Conduceam foarte repede. De fiecare parte a noastră era pădurea. În depărtare am văzut silueta unei femei, dar pe măsură ce ne-am apropiat mi-am dat seama că era o fată de paisprezece sau cincisprezece ani care făcea autostopul.

„ Oprește-te", i-am spus lui Jean-Paul, care a trântit frâna.

— Să-l luăm?

- De ce nu?

M-am aplecat din deschiderea ușii . Ea alerga spre noi.

— Poți să mă lași în garajul tatălui meu ? Acesta este următorul sat.

— Bine, intră.

Și Jean-Paul a repornit rapid . Am vorbit:

— Știi că la vârsta ta nu e prea sigur să faci autostopul în locuri ca acesta?

-a spus că pierduse autobuzul . Apoi, privindu-l pe Jean-Paul:

— Prietenul tău conduce foarte repede!

grăbim puțin , ne veți scuza.

— În ce profesie lucrați, domnule?

Îi zâmbesc, întorcându-mă să o văd mai bine:

— Sunt bancher, draga mea ... Și prietenul meu!

— Ah! Bun.

Se aplecase puțin ... și ochii i s - au mărit când a văzut pușca care era cântărită de partea mea . M- a amuzat situatia . I-am spus pe același ton:

— Asta pentru a ne proteja banii. Vedeți, sunt atât de mulți hoți în aceste zile!

Ea mi-a spus din nou: „Ah! Bine."

Am ajuns în sat. Am văzut o benzinărie. M-a bătut pe umăr.

— E acolo, domnule.

Jean-Paul s-a oprit și ea a ieșit după ce ne -a mulțumit .

A doua zi, presa a relatat acest eveniment pentru a spune că suntem , cel puțin, adevărați domni. I-ar oferi amintiri pentru nepoții săi.

Jean-Paul încă mi-a pus întrebarea, și anume de ce l-am crescut. Raspunsul meu a fost simplu:

— Imaginează-ți că i se întâmplă ceva cu un nenorocit. De când eram în zonă, ne-am fi luat vina... Și am avut timp, nu, frățioare ?

Odată ajunsi la Montreal, am golit banii pe pământ pentru a-i număra. Au fost 26.000 de dolari. Nu a fost o avere, dar a fost mai mult decât suficientă pentru început. Prima mea acțiune a fost să le dau lui Lizon și lui Bernard . Eu și Jean-Paul mai aveam doar zece zile să pregătim atacul asupra penitenciarului. Pentru că decizia noastră a fost luată. Noi doi urma să încercăm să luăm cu asalt Unitatea Corecțională Specială și să-i eliberăm pe toți deținuții. Aveam nevoie de o cantitate foarte mare de arme, trei mașini și, mai ales, să pregătim apartamente. I-am făcut o listă de arme pentru Bernard: zece puști USMI cu reviste de treizeci de cartușe, cinci pistoale-mitralieră, o pușcă cu lunetă și două puști cu pompă de calibrul 12 cu șapte lovituri . I-am dat banii și adresele pentru a face rost de echipament.

Lizon era responsabilă pentru închirierea a trei apartamente sub nume false, ceea ce nu a fost o problemă. Fiecare apartament avea suficientă mâncare pentru câteva zile. Ne -am cumpărat și haine. Dintre numărul de prizonieri pe care doream să-i eliberăm, opt erau prieteni apropiați; Pregătirea acestor ascunzători era doar pentru ei. Ceilalți, dacă lovitura de stat ar fi reușit, ar primi o armă pentru doi și și-ar încerca norocul așa cum îl încercasem noi pe al nostru . Nu le datoram nimic, doar aveau să poată profita de ocazie. Toată această pregătire ne -a costat o grămadă de bani. Înainte de atacul asupra penitenciarului, am convenit cu Jean-Paul să atacăm o altă bancă, dar de data aceasta la Montreal.

Luni, 28 august 1972, la ora zece dimineața, am pășit pe ușile Toronto Dominion, o bancă situată în centrul comercial Maisonneuve. Aveam peruci și ochelari de soare. Metoda noastră a fost să lucrăm ușor. A fost o

treizeci de clienți s-au adunat în fața celor patru case de marcat de pe tejgheaua lungă. Banca era foarte lungă. Am intrat primul ca un client, cu pistolul la centură. Am luat doar două „38 speciale *"*. Jean-Paul se poziționa firesc la capătul tejghelei de lângă intrare , cu pușca USML ascunsă sub bluză. Directorul băncii se afla într-un birou de sticlă , dând un telefon. Era cu spatele la mine. Când am ajuns la capătul tejghelei, m-am dus în spate în timp ce îmi scoteam arma. Nimeni nu a observat nimic.

— Doamnelor și domnilor, hold-up... Stați liniștiți, nu vi se va întâmpla nimic.

Jean-Paul își scosese pușca. Am auzit o femeie spunând: „O, Doamne.”

— Casieri, deschideți casele de marcat și seifurile de rezervă . Pentru ceilalți, rămâneți calmi și țineți mâinile de lângă voi. Fără mâini în aer.

Când am ajuns la prima casă , casieria s-a uitat la mine, încremenită de frică. În timp ce luam biletele, i-am spus, tot zâmbind:

— Acesta este primul tău jaf, dragă ?

a dat un mic și timid „da ” .

— Doare mai puțin decât nașterea, ai să vezi!

Apoi, trecând la celelalte lăzi, le-am prins conținutul. Nu am avut timp să împachetăm portbagajul. Managerul era încă la telefon, cu spatele întors, complet neștiind ce se putea întâmpla în banca lui. Jean-Paul, văzând că am terminat, a întrebat, foarte politicos:

— Vă rog să cedeți .

Am plecat de la bancă fără probleme. Managerul era încă la telefon ...

După ce am condus cinci sute de metri cu mașina noastră, am luat încă una și ne-am întors la ascunzătoarea noastră.

Jean-Paul era fericit... iar eu eram fericit cu el. Mi-a plăcut să lucrez astfel , fără violență, cu blândețe. Nu am ridicat niciodată mâinile, pentru a împiedica trecătorii să înțeleagă prin ferestre că a avut loc un atac armat . Poliția avea să ne descopere curând în timpul celorlalte atacuri, pur și simplu prin metoda noastră.

Lizon ne închiriase un alt apartament , mult mai mare, dar l-am păstrat pe celălalt pentru că intenționam să golesc celebra bancă pe care Jean-Paul o privise cu drag în prima zi a sosirii noastre. Cumpărasem două mașini sub nume false . Presa și televiziunea nu vorbeau decât despre noi... Lafleur și Ouillet tocmai fuseseră prinși de polițiști la volanul unei mașini furate, cu două fete la bord. M-am uitat la Jean-Paul:

— Fără noroc, am mai rămas doar Imbeau și noi doi.

Adunasem toate armele necesare atacului asupra penitenciarului . Totul era gata. Nu se punea problema să ieșim în oraș până în ziua aceea. La cererea mea, Lizon cumpărase o trusă completă de urgență , de la forceps la bisturiu, garou la tablete de penicilină . Era puțin tristă pentru că îl iubea pe Jean-Paul și știa că la sfârșitul săptămânii avea să-și riște viața . Am luat-o de gat:

— Nu-ți face griji , fetiță, se va întoarce la tine.

— Și tu, Jacques?

- Și eu. Poți avea încredere.

Duminică dimineața, 3 septembrie 1972, am finalizat detaliile . Știam că ceea ce ne-am hotărât să întreprindem era aproape imposibil. De la evadare, securitatea a fost întărită și mai mult . Pe lângă paznicii înarmați , ar trebui să avem de-a face cu patrule de poliție și mașini de pază înarmate. Unitatea specială de corecție făcea parte dintr-un grup de patru penitenciare: Saint-Vincent-de-Paul, centrul Leclerc și penitenciarul Laval . De la primele gloanțe trase , nu am avea mai mult de trei minute să acționăm. Ar trebui să fii nebun ca să încerci un astfel de truc... sau loial prietenilor tăi și promisiunilor pe care le-ai făcut. Acesta a fost cazul nostru.

— Știi, fiule, acesta va fi război. Ca să ajungem la gard și să le aruncăm foarfecele și câteva arme, va trebui să ne străduim. Singura noastră șansă va fi elementul surpriză. Dar, orice s-ar întâmpla, o să încercăm, chiar dacă înseamnă să rămânem pe loc.

S-a uitat la mine și a spus grav :

— Poți conta pe mine... Am vrut să-ți spun un lucru: mă bucur că sunt al tău prieten.

I-am dat o palmă prietenoasă pe cap :

— Și eu, fiule... Te consider fratele meu . Și... nu-ți face griji, în seara asta vei fi la aceeași masă.

De fapt, nici măcar nu eram sigur că sunt acolo .

Îi informasem pe prietenii noștri că vom ataca penitenciarul duminică, 3 septembrie 1972, la două și jumătate după-amiaza. Era ora două după-amiaza și tocmai plecasem cu cele trei mașini. Lizon conducea prima și trebuia să parcheze pe autostradă la un kilometru de penitenciar și să ne aștepte în timp ce ne punem pe poziție pentru a ne întoarce. La mine , a trebuit să-l părăsesc pe al

meu la cinci sute de metri de penitenciar și să mă alătur celui condus de Jean-Paul. Toate armele erau încărcate. Noi tăiasem toate stocurile puștilor USMI. Toți erau echipați cu o magazie cu douăzeci și opt de runde. Eu și Jean-Paul aveam cinci reviste pe partea stângă a corpului nostru. Rezervorul lui Dodge era aproape gol de gaz pentru a evita orice risc de explozie în cazul impactului gloanțelor.

Ne apropiam. Lizon a trecut pe lângă noi... Era pe cale să-și ia poziția. La mine , m-am oprit, apoi m-am urcat în spatele vehiculului condus de Jean-Paul. Toate armele au fost așezate pe bancheta din spate și acoperite cu un cearșaf. L-am luat pe al meu. Jean-Paul, la rândul său, avea două USMI-uri pe scaunul din față , plus foarfecele. În buzunar, trei chei, fiecare cu o etichetă cu adresa fiecărei ascunzătoare.

Două douăzeci și opt de ore. Am parasit autostrada . În dreapta noastră, am văzut USC. Am fost obligați să mergem în fața ei, să facem o întoarcere la înălțimea penitenciarului Saint-Vincent-de-Paul și să ne întoarcem pe pași pentru a ne pune într-o bună poziție de atac. Am trecut la cincizeci de metri de garduri. Mi-am văzut prietenii frezind prin curte și, de asemenea, întărirea gărzii. Erau unii peste tot! Pe cele trei laturi exterioare, între garduri și în turnurile de veghe. Jean-Paul mi-a făcut acest comentariu :

- Ai văzut? Va fi foarte greu, nu-i așa, francez ?

— Nu contează, fiule...

Ajunsesem la penitenciarul Saint -Vincent-de-Paul . Jean-Paul și- a început întoarcerea. În acel moment am văzut o mașină de paznici înarmați venind din dreapta noastră și o mașină de poliție venind din spate ... Nu era nicio îndoială că aceste două mașini veneau să ne intercepteze. Mașina gardienilor a încercat să ne blocheze drumul, dar Jean-Paul a accelerat și a reușit să treacă. Dar mașina de poliție ne urmărea... Eram pe cale să trecem din nou de USC. Am fost reperați. Am fi putut fugi pentru că acum elementul surpriză ar fi zero. Eram la doar trei sute de metri de USC. Prin geamul din spate vedeam mașina poliției și, în depărtare, mașina gardienilor, care, după ce s-a uzat , o urmărise și ea. Jean-Paul mi-a spus:

— Ce facem?

— Vom ataca oricum. Eu am grijă de polițiști, tu ai grijă de paznicii gardului.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Jean-Paul se oprise. Am sărit din mașină cu pistolul în mână și deja țințeam spre mașina de poliție care venea spre mine. Și acesta a fost începutul unui iad de foc. Gloanțele mele au lovit parbrizul și ușa dreaptă . Mașina a părăsit drumul, s-a ridicat și a căzut înapoi în șanț. Cei doi polițiști au fost ejectați. Tocmai când eram pe cale să trag mașina gardienilor, aceasta s-a oprit și toți paznicii s- au aruncat în șanț. La rândul său, Jean-Paul deschisese focul asupra gardienilor care protejează gardurile . Turnurile de veghe trăgeau în noi. Gloanțele șuieră pe lângă urechile noastre de peste tot. Arma fiind goală și nefiind timp să reîncărc, am aruncat-o la pământ și am luat alta. În acel moment, o explozie de împușcătură a spart geamul din spate al mașinii și cioburi de sticlă mi -au lovit fața. Aruncându-mă deoparte , am început să trag turnul de veghe din dreapta. Jean-Paul a fost complet expus, trăgând din șold. Gloanțele au trecut prin caroserie. Unul mi-a lovit pantoful fără să mă rănească piciorul, altul mi -a străpuns geanta de reviste și a făcut ca mai multe gloanțe să explodeze . Am crezut că am fost rănit în lateral când am simțit șocul. Alte două gloanțe îmi străpunseseră jacheta fără să mă lovească. Eram pe cale să -mi golesc a treia revistă. Nu mai atacam, ne apăram. La rândul său, Jean-Paul a tras un foc continuu. Deodată mi-a strigat:

— Sunt emoționat.

Un glonț tocmai îl lovise în picior. În depărtare, se auzeau sirenele poliției .
Soseau întăriri. Nu puteam face nimic decât să încercăm să ne salvăm pielea acum. Trecuseră mai bine de două minute de când a izbucnit focul. Mașina noastră avea găuri peste tot.

Tocmai când spuneam: „Am plecat, fiule", Jean-Paul a fost lovit de un alt glonț de .308 care i -a străpuns brațul stâng. În ciuda rănilor, a luat volanul. Din partea mea , am tras o lovitură de acoperire și am cuplat spatele când a pornit . Am părăsit locul sub o val de gloanțe. Nu reușisem proiectul nostru. Toți prietenii noștri priviseră neputincioși la una dintre cele mai grave împușcături pe care Quebec le-a cunoscut vreodată. Sângeram de pe față, tăiată de cioburi de sticlă. La rândul său, Jean-Paul pierdea sânge. Nimeni nu ne urmărea. În mașină, am pus toate armele în două pungi mari de pânză. Nu se punea problema să ne pierdem armele! Ne-am înscris pe autostradă.

— Vei rezista, fiule? i-am spus lui Jean-Paul.

- Nu vă faceți griji . Dacă simt că o să leșin, te voi anunța.

Întotdeauna am avut un USMI în mână. Când Lizon a văzut mașina noastră venind, s -a repezit spre noi.

— Repede... Treci la volanul tău... Ajută-l pe Jean-Paul, e rănit. Lovitura ratată. Repede, fată... O să avem pe toți polițiștii din Montreal pe urmă.

În timp ce descărcam cei doi saci de arme, Jean-Paul luase volanul, refuzându-mi oferta de a o lăsa pe Lizon să conducă. Am luat drumul înapoi. De cealaltă parte a autostrăzii, mașini de poliție se îndreptau spre penitenciar, cu sirenele răsunând, și nu știau ei că mașina pe lângă care treceau era cea a celor care declanșaseră alerta generală . Jean-Paul m-a întrebat:

— Crezi că podul este blocat ?

— Nu cred... Dacă da, te oprești la o sută de metri și îi împușcăm. Vei ajunge la noi acasă?

-a răspuns afirmativ . Nu am avut nicio dificultate să ajungem acasă. Mașina noastră a intrat în subsolul parcării noastre. Bernard ne aștepta acolo.

— Radioul anunță împușcătura... Auzindu-i, nu m-am gândit niciodată că o să te mai văd în viață.

— Ajută-l pe Jean-Paul, este rănit.

Înapoi la apartament și în timp ce Bernard și Lizon erau ocupați să pună armele la loc, am tratat rănile lui Jean-Paul.

— Suferi, fiule?

Mi-a zâmbit, în timp ce a spus „nu”.

— Ce schimb de focuri și încă suntem în viață! Îți dai seama, francez! Este de neconceput. Credeam că nu vom ieși niciodată din asta! Am ratat lovitura... Am încercat imposibilul...

— Da, fiule, imposibilul. Nu-ți face griji pentru glonțul din braț, a trecut fără să lovească osul. Cât despre piciorul tău, glonțul este încă înăuntru, nu pot face nimic.

I-am dat două bandaje, o vaccină împotriva tetanosului și i-am dat tablete de penicilină . Apoi am avut grijă de mine.

Lizon, cu capul sprijinit pe pieptul lui Jean-Paul, plângea. A adormit . Bernard plecase din nou. Aveam un pahar de scotch în mână și mă uitam la televizor. Știrile difuzate vorbea doar despre atacul asupra penitenciarului și au fost menționate ambele nume . Un polițist a vorbit despre o îndrăzneală incredibilă și a spus că ar trebui să fii nebun pentru a încerca un astfel de truc. Nu eu l-am învinuit. Toată noaptea am stat treaz veghând la Jean-Paul. Dimineața, liniștit și sigur că nu mai era în pericol, am adormit pe rând.

se punea problema să ieșim, măcar pentru câteva zile, pentru că toate forțele de poliție din Canada ne urmăreau și juraseră să ne prindă. Se vorbea să ne împușcăm la vedere. Jean-Paul și-a revenit repede. S -a trezit în a doua zi. Și deja făceam planuri pentru viitor... Băncile Montrealului aveau să primească în curând vizita noastră.

Duminică, 10 septembrie 1972, la o săptămână după împușcarea noastră, am decis să petrecem ziua într-o pădure de lângă Saint-Louis-de-Blandford. Intenționam să profităm de această ocazie pentru a exersa tragerea și, prin urmare, luasem cu noi mai multe arme.

În aceeași dimineață, doi păduri provinciali și-au părăsit casele pentru a-și efectua rundele obișnuite . Doi bărbați reprezentând legea, pe care soarta i-ar pune față în față cu doi haiduci. Patru bărbați care dimineața se înarmaseră din motive foarte diferite . Doi dintre ei, înarmați cu uniformele și cu arma standard purtată pe partea dreaptă , erau pe cale să facă greșeala care le-ar costa viața.

Mersesem cât mai departe în pădure ca să nu fim deranjați . O bună parte a zilei fusese petrecută la antrenamente. Îl învățasem pe Jean -Paul elementele de bază ale fotografierii instinctive. Nu-l mai durea brațul, dar i-am văzut o furie în ochi de fiecare dată când golea o revistă. Atât el cât și eu am fost niște lovituri foarte bune . După ce am depozitat unele dintre armele noastre în portbagajul mașinii noastre, dar ne -am păstrat armele personale asupra noastră, s-a decis să ne întoarcem la Montreal. Era ora cinci când, la cotul cărării pădurii, i -am văzut. Erau la peste cincizeci de metri de mașina noastră. Furgoneta lor a blocat drumul. Cu uniformele lor, Jean-Paul și cu mine le-am luat drept ofițeri de poliție. Nu aveam altă opțiune să mergem în altă direcție. Niciunul dintre ei nu scosese armele, dar ne făceau semn să venim în față.

— Ce facem? mi-a spus Jean-Paul.

— Lasă-i să vină la noi. Ar putea fi doar un cec, avem actele în regulă.

- Uite! Ei vin.

— Dacă îți cer să pleci, pleacă, dar fără armă. Și tu, Lizon... Nu-ți face griji, voi pleca imediat după tine.

—Și toate armele din seif... Dacă îmi cer să-l deschid?

— Deschide-l... Nu-ți face griji, fiule.

Cei doi paznici erau deja la înălțimea noastră. Cel mai în vârstă dintre cei doi, cu o față dură, îl strigă pe Jean-Paul:

— Tu ai fost cel care a împușcat cea mai mare parte a zilei ?

— Da, domnule... Nu cred că este interzis!

— Coboară... și deschide-ți portbagajul.

Niciun paznic nu părea interesat de mine. Jean-Paul a coborât. Nu avea o armă asupra lui. Lizon l-a urmat, poșeta ei conținând un 38 special. În liniște, mi-am pus-o pe a mea la centură la spate. Eram în cămașă și știam că dacă mă prezentam față în față în fața paznicilor le va fi imposibil să vadă că sunt înarmat.

Intenția mea a fost să le opresc dacă lucrurile mergeau prost.

Jean-Paul deschisese portbagajul. Conținea o bună zece arme automate, inclusiv o pompă de 12 lire . Toate armele au fost furnizate cu muniție. Cel mai în vârstă dintre cei doi paznici, cu o voce agresivă, îi spuse lui Jean-Paul:

Poate că nu știți că este interzis să purtați arme încărcate ? Ne vei urma până la gară.

coborasem . Am vorbit:

— Să vedem, domnule. Nu am greșit cu nimic. Nu a fost niciodată interzis să exersezi împușcatul chiar înainte de vânătoare!

S-a uitat la mine într-un mod amuzant , ca cineva care încearcă să -și amintească. Ochii ni s-au întâlnit. Își puse mâna pe patul pistolului în timp ce se dădu repede înapoi.

— Evadații !... strigă el colegului său în timp ce scotea pistolul.

Am fost mai rapid decât el. A vrut să se arunce deoparte , al meu
gloanțe l-au lovit în piept. Nu a avut timp să tragă decât o singură dată, glonțul îi ieșise în aer. Jean-Paul sărise pe calibrul 12 și, dintr-o mișcare rapidă, încărcase în țeavă o cartușă de călină. Celălalt paznic, care îl țintea, a fost ridicat de pe pământ în același timp cu detonarea ; Jean-Paul, cu pistolul la șold, s-a reînarmat și și-a dublat lovitura. Paznicul s-a prăbușit, rupt în bucăți de pleți. Totul s-a întâmplat în mai puțin de trei secunde. Nici Jean-Paul, nici eu nu am vrut asta. Singura responsabilitate a revenit lui Médéric Côté, gardianul provincial care a fost victima prostiei sale. Colegul său , Ernest Saint-Pierre, a fost doar o victimă a evenimentelor. Mai puțin repede decât ei, am fi putut să stăm întinși în locul lor.

Jean-Paul m-a văzut trăgându-mă pe Médéric Côté de picioare. I-am pus cadavrul lângă colegul lui . Mi -am reîncărcat arma și le-am pus câte două gloanțe în cap . Acest gest mi-ar fi putut câștiga pedeapsa cu moartea. Lovitura de grație este acceptată de societate doar dacă călăul este cel care o dă... și devine un „gest umanitar”. În mâinile lui
asasinul, el este văzut ca „ bestialitate ”. Am vrut să mă asigur că am lăsat în urmă doi morți . Crimele noastre nu au fost premeditate; nu erau altceva decât autoapărare . Eram în război, toate forțele de poliție ne doreau pielea și o strigaseră la fiecare undă radio de la atacul asupra penitenciarului. Tocmai am dat răspunsul nostru. Nici milă , nici remuşcări... Prin gestul nostru şi noi tocmai făcusem o declaraţie de război total tuturor forţelor de poliţie. Acest lucru ar servi ca un avertisment pentru cei care simt o chemare de vânător de recompense.

Jean-Paul a luat din nou volanul. Lizon avea lacrimi în ochi și am blestemat soarta care ne-a pus în cale.

Cadavrele au fost găsite a doua zi de una dintre patrulele de poliție care ieșise să le caute. Imediat, radiourile au anunțat că această dublă crimă purta semnătura noastră. De data aceasta, poliția a promis că își va răzbuna colegii. Recompensa de pe afișele noastre căutate a crescut cu câteva mii de dolari, dar nu au adăugat „viu sau mort”... dar fiecare polițist visa să ne vadă întinși morți la picioarele lui. Am fi putut să părăsim Montreal, dar eu și Jean-Paul aveam să acceptăm provocarea atacând mai multe bănci din centrul orașului și cu fețele descoperite .

Înmormântarea a fost una națională. Deveniți un erou foarte repede odată ce muriți. Ministrul Justiției și-a ținut discursul. Ceea ce înțelesesem ca „victimă a prostiei sale” a fost tradus ca „victimă a datoriei sale”. Ce tristă consolare pentru băiatul de doisprezece ani care plângea peste sicriul tatălui său ! Fotografia publicată de presă m-a emoționat. Cât de mult trebuie să ne fi urât acest copil ! Ar putea să înțeleagă că din ziua în care tatăl său a acceptat să poarte o armă, el însuși a devenit ucigaș legalizat , cu autorizație de a ucide în numele legii? Ar putea înțelege că în ziua în care doi bărbați se confruntă și își scot armele, cel mai rapid supraviețuiește? Legea permite uciderea , nu prevede veste antiglonț. Nu am avut remuşcări... Dar multe regrete.

Condițiile de viață în unitatea specială de corecție deveniseră insuportabile pentru cei rămași acolo. Așa că am făcut înregistrări pentru a denunța condițiile de viață și le-am trimis presei . Am dat un avertisment foarte serios guvernului. Ori a umanizat condițiile de viață ale prizonierilor , ori urma să dăm exemple. Acest lucru a declanșat o campanie de presă. Toți jurnaliștii au cerut să

viziteze USC. Populația, afland ce se întâmplă în spatele acestor ziduri, și-a dat seama că, departe de a -i proteja, USC produce cei mai răi criminali pe care Canada i-a cunoscut vreodată. Lunile următoare au adus o mare îmbunătățire și , în cele din urmă, închiderea acestui centru. Dar nu aveam idee că se va întâmpla un astfel de rezultat . Deocamdată eram la colțul străzii Fleury-Papineau, gata să atacăm celebra bancă pe care Jean-Paul o zărise în ziua evadării noastre.

Totul s-a întâmplat foarte repede. După ce am golit toate casele de marcat, am procedat la fel cu seifurile de rezervă ale casieriei . În timp ce plecam, unul dintre ei s-a aruncat la mine. Acest lucru avea să-i aducă o surpriză trei zile mai târziu.

Era ora zece dimineața când am intrat pentru a doua oară în bancă . Iute, am sarit peste tejghea. Directorul m-a întâmpinat cu: „Tu din nou!" „... Arătându-i cuferele, i-am răspuns :

— Ca data trecută.

Apoi, observând casieria mea strâmbată, i-am spus:

— Iată, monstruule, ia geanta asta și fă checkout-ul în timp ce eu merg la seifuri.

Înecată, ea mi -a răspuns :

— Dar eu nu sunt un hoț!

— O să devii una... Hai, la treabă și repede!

Nemulțumită, a început să umple punga. Jean-Paul, cu mitraliera în mână, râse să o vadă în acțiune.

După ce am golit seifurile, am luat geanta pe care o umplea casieria și am scos o bancnotă de douăzeci de dolari... Zâmbind, i-am spus:

— Și nu te strâmbă, altfel ne întoarcem a treia oară, bine?

Dându-i biletul:

— Iată, budincă, aceasta este partea ta și mulțumesc pentru ajutor!

Am sărit peste tejghea și am dispărut ... Era timpul. În depărtare, sirenele poliției dădeau un concert.

evadarea noastră , am luat o sumă foarte mare de bani. Era vremea
să mă gândesc la Janou. I-am anunțat prin contacte că intenționez să vin să o eliberez. Răspunsul lui negativ m-a surprins și m-a supărat. Într- adevăr, o întreagă forță de poliție fusese înființată să mă aștepte și Janou nu voia să mă vadă riscându-mi viața. Dar nu știam asta . Nemaiavând obligații față de nimeni, m-am gândit în sfârșit să mă distrez.

Prietenii lumii interlope pregătiseră o recepție în cinstea noastră . Toate măsurile de precauție au fost luate pentru siguranța noastră. am mers acolo. Erau tot atâtea calibre câte sticle de șampanie; femeile erau frumoase. Au devenit femei, iar când, dimineața, Jean-Paul a venit să mă caute într-una din camere, spectacolul care i s-a prezentat l -a lăsat nedumerit.

În mijlocul a două blonde drăguțe am dormit ca un pașa. O jumătate de duzină de sticle de șampanie zăceau în jurul camerei, cu lenjerie intimă pentru femei împodobită în jurul lor. Cele două „38 speciale " ale mele de pe noptieră și USMI-ul meu de pe podea au încununat spectacolul.

am deschis ochii. Jean-Paul, cu un pahar în mână, mi-a spus:

— Pentru un bătrân, ai destulă poftă de mâncare, al naibii de francez !

Zâmbindu-i, i-am răspuns :

— Erau atât de drăguți... Nu știam pe care să aleg, atunci! Ce crezi! Sunt sănătos, mai ales după trei ani de lipsă!

Această seară ne făcuse bine. Ea ne-a făcut să ne apreciem libertatea . Fotografiile noastre au fost publicate constant în presă, dar asta nu ne- a împiedicat să ieșim. Ne-am reluat toate contactele. Atacul asupra penitenciarului era pe buzele tuturor.

Și apoi, într-o seară, un prieten mi -a făcut cunoștință cu femeia care avea să devină noul meu însoțitor de aventură, fără să o înlocuiască pe Janou. Dar știam că trebuie să nu fiu singur. Un cuplu este mai puțin vizibil la trecerea granițelor. Joyce Deraiche era drăguță și cei douăzeci de ani nu îi oferiseră încă nicio experiență de viață . Ea a visat aventuri, bani simpli, mașini frumoase... Am avut experiența și orice altceva. A devenit amanta mea. După suferința detenției, lipsa de iubire și afecțiune, bunătatea lui mi-a transformat sentimentele. Am învățat-o să fie femeie, să-și descopere corpul și plăcerea. Transformarea lui rapidă m-a încântat. Jean-Paul și Lizon o adoptaseră. Joyce era îndrăgostită de mine. L-a admirat pe escroc, confundând realitatea crudă cu eroii ei din film . S-a convenit că între noi „niciodată întrebări". I-am explicat că soția mea era ținută captivă și că nimeni în ochii mei nu i-ar

putea lua locul, indiferent de situație. S-a decis să obținem pașapoarte pentru noi printr-un contact din industrie. Ne schimbasem înfățișarea , dar asta nu a împiedicat biroul de pașapoarte de la Ministerul Afacerilor Externe să ne descopere. De data aceasta, poliția a crezut că ne are. Cu autorizația ministrului Mitchell Sharp, și la cererea Poliției Regale Montate din Ottawa, s-a decis să ne eliberăm pașapoartele, știind că sunt false, și asta cu unicul scop de a ne facilita arestarea. Noi nu știam asta. Exact când eram pe cale să comităm al optulea jaf de la bancă de la evadarea noastră ...

Regizorul cu fața mea era un bărbat mare, roșu, cu o burtă proeminentă . Cu țeava armei, am arătat cu degetul spre seif, forțând una dintre casierii să ne urmeze. Jean-Paul a supravegheat acțiunea, cu mitralieră în șold.

Avertisesem personalul să nu declanșeze alerta legată indirect de secția de poliție .

— Deschide portbagajul! am spus eu.

— Da..., da, dar grăbește-te.

— De ce să te grăbești, din moment ce mi- ai spus că nu ai declanșat alarma?

L-am văzut tremurând și îngrijorat. Nenorocitul ăla bătuse pedala de îndată ce am intrat în bancă. Mașinile de poliție erau probabil pe drum să ne intercepteze. Dar frica pe care am văzut-o în ochii lui m-a amuzat. Trebuie să fi regretat faptele sale. Din buzunarul jachetei îi ieșeau două trabucuri . Le-am scos pe amândouă. Păstrând unul pentru mine și punându-l pe celălalt în gură:

— Ai riscat, așa că va trebui să joci până la final.

I-am dat lumină. Transpira . Casiera lui tremura. Ei au fost cei care au declanșat alarma. Am vrut să le dau o lecție pe care să nu uite.

I-am strigat lui Jean-Paul:

— Fii atent, alarma a fost dată.

În mod normal, nu am stat niciodată mai mult de două minute. Pentru că poliția din Montreal a fost organizată perfect împotriva jafului băncii și a ajuns la fața locului în mai puțin de trei minute.

Încă mai aveam trabucul în gură când a izbucnit împușcătura. Geamurile băncii s-au spulberat . Toți clienții se aruncaseră la pământ. Jean-Paul ieșise pe trotuar și, trăgând din șold, stropea poliția cu gloanțe de .45. Am sărit peste tejghea și am împușcat un polițist care se ascundea în spatele mașinii lui. Jean-Paul intrase din nou în bancă. Nu mai puteam să plecăm pe ușa principală și să luăm mașina care ne aștepta. Gloanțele zburau peste tot. Observând ieșirea de urgență, i-am strigat:

— Acolo ... Hai, fiule; Te voi acoperi.

S-a repezit prin acest pasaj. Dădea în spatele băncii. L-am urmat după ce am mai tras câteva gloanțe pentru a ne proteja fuga. De peste tot veneau mașini de poliție. Sirenele plângeau . Când am ajuns pe un pasaj care era doar o alee, am observat că niciun polițist nu ne urmărea. Ne-am reîncărcat repede armele. Trecătorii au trecut pe lângă noi și nu păreau să înțeleagă. Când au ajuns pe o stradă principală, o mașină a fost oprită și, după ce a ejectat ocupanții , Jean-Paul a luat volanul. Îi spun să conducă încet. Am întâlnit mașini de poliție care conduceau la locul atacului, fără să știam că se întâlnesc cu bărbații pe care ar fi trebuit să- i caute. Jean-Paul, zâmbind , s-a uitat la mine și a râs:

— Trabucul tău...

Mi-am dat seama doar că pe tot parcursul acțiunii nu părăsise gura mea. Am tras de el și am scos un nor de fum.

— De bună calitate ... Nici măcar nu s-a oprit !

Apoi, întorcându-se către Jean-Paul:

— Bravo , fiule... Acela nu va mai lucra niciodată în muzică.

De fapt, am fost norocoși că nu ne-am pierdut viața acolo.

A doua zi, toată presa vorbea despre împușcătură și punea întrebarea: „Ce putem face împotriva acestor doi ?” " Atitudinea noastră relaxată și determinarea au dezgustat poliția din Montreal . Era timpul să părăsim Canada. S-a decis să jefuim o ultimă bancă. S-a făcut cu blândețe și de data aceasta fără muzică. Directorii băncilor își dăduseră cuvântul reciproc .

Pașapoartele ne-au fost date de prietenii noștri. Ne-am organizat plecarea , luând toate măsurile de precauție. S -a dat o petrecere de rămas bun.

Când am solicitat pașapoartele, am atașat la documentele necesare, iar pentru a justifica cererea expresă, un bilet de avion spre Franța. Prin urmare , autoritățile Poliției Regale Montate din Ottawa au crezut că au toate oportunitățile să ne aresteze în momentul îmbarcării noastre. Ceea ce nu știau ei era că eu însumi le-am întins o capcană . Din biletul de avion aveau data precisă a plecării noastre și direcția pe care urma să o luăm, adică Franța. De fapt, nu aveam nicio intenție să trecem o graniță în mod legal , în ciuda pașapoartelor noastre, care și-au păstrat întreaga valoare în afara teritoriului canadian. Pentru că cu siguranță autoritățile nu s-au lăudat că au eliberat pașapoarte false celor doi criminali cei mai căutați din Canada . Tocmai ni se dăduse orice oportunitate de a scăpa. Totul a fost doar o chestiune de timp. Timpul necesar guvernului de la Ottawa să-și dea seama că i-am păcălit. Din Montreal, am sunat prieteni din New York pentru a le spune că ajungem la Waldorf-Astoria. Intenția noastră a fost să trecem granița pe drumuri forestiere .

Alegesem zona Covey Hill . O încercare a fost făcută de prieteni însoțiți de soțiile lor și având identitate legală. Pe drumul dus-întors, nu au avut probleme. Dar polițiștii de frontieră de patrulare verificaseră hârtiile unei mașini care circulase în fața lor. Prin urmare, s-a hotărât ca în ziua plecării noastre o mașină
ocupat de unul dintre prietenii mei, soția lui și cei doi copii ar fi la o sută de metri în fața noastră . Că în spatele nostru ne urma o altă mașină, cu doi prieteni care băuseră cât mai mult whisky. Dacă dintr-un motiv oarecare am fost opriți pentru un control, această a doua mașină era destinată să treacă repede, făcându-se cât mai vizibilă pentru a atrage grănicerii; fără îndoială că ar urmări, uitând să ne verifice. Eu și Jean-Paul am vrut să evităm ceea ce sa întâmplat cu pădurarii. Dar eram totuși hotărâți să nu acceptăm niciun obstacol în calea scăpării noastre. Urma să trecem granița înarmați puternic . Dacă trucul celor doi bărbați în stare de ebrietate nu a funcționat în cazul unei inspecții , polițiștii de frontieră ar fi împușcați. Îmi luasem un coitus 45 cu amortizor la nevoie.

ziua plecării . Jean-Paul, ca și mine, avea asupra noastră o sumă foarte mare de bani în bancnote de o sută de mii de dolari. Lizon dorise să-și urmeze dragostea. Joyce, la rândul ei, uimită de aventură și puțin îmbătată de noua ei viață, m-a urmărit. Înainte de a pleca, am luat un ultim contact cu Janou pentru a o informa că plec în America de Sud , dar că ar putea fi sigură că mă va vedea din nou, că voi face totul pentru a o elibera legal din detenție.

frontierei noastre s-a făcut fără nicio dificultate. Nu am întâlnit polițiști de frontieră sau alte vehicule. Această ușurință de a intra pe teritoriul american fără niciun fel de control m-a surprins și m-a făcut să înțeleg că traficanții de tot felul au avut-o ușor. Când am ajuns la Cannon Corners, ne-am despărțit de prietenii noștri. Pentru noi, de data aceasta a fost drumul spre libertate. Jean-Paul exultă:

— I-am tras pe toți ..., nu, francez ?

— Da, fiule... De data asta, cu siguranță am câștigat.

În timp ce ne îndreptam spre New York, toți
Poliția canadiană, crezând că suntem încă pe teritoriul lor, și-a continuat căutările intense. Fusesem acuzat de o crimă pe care nu o comisesem... Jurasem că voi face suferința mea și a lui Janou să plătească. Tocmai mă ținusem de cuvânt. Poliția și băncile plătiseră un preț mare.

Am ajuns la Waldorf-Astoria seara . Aveam un număr bun de valize; Când portarul a vrut să-l ia pe cel cu armele, i-am refuzat oferta. Odată ajuns la recepție , fiecare am luat o „suită” și un seif personal pentru a încuia roadele muncii noastre câștigate de sudoarea „calibrului”. Trebuia să stăm doar zece zile, timp să rezolvăm unele probleme. Waldorf-Astoria era un lux de bun gust ; super palatul. Eram sigur că nu voi risca un control al poliției în timpul acestei scurte șederi. În aceeași seară , prietenii mei americani ne -au invitat într-un club spaniol , Château- Madrid, și ne-am sărbătorit libertatea în stil. Gândurile mele s-au dus la Janou. Singură în celula ei, cât de mare trebuie să fi fost suferința ei , dar știam că era și fericită de succesul meu. Joyce fiind cu mine a fost doar o parte a jocului .

A trebuit să ne pregătim actele de intrare pentru America de Sud . Am ales Venezuela pentru că aveam legături în Caracas. Prin urmare, s-a hotărât să plec mai întâi cu Joyce și că Jean-Paul va urma la interval de patru zile. Nu avea rost să riscăm o dublă arestare pe aeroportul Kennedy . Norocul ne-a zâmbit; Aici din nou totul a mers fără nicio dificultate. Am ajuns noaptea la aeroportul din Venezuela . Ne aștepta un prieten. Ne-a luat douăzeci de minute să ajungem la La Guaira, care era doar un oraș turistic. Un singur hotel de lux : Macuto Sheraton; ne-am stabilit acolo. Era situat lângă mare, locul era paradistic. O nouă viață mi se deschidea , dar numai la suprafață. Pentru că, odată bine așezat și organizat,

intenția mea a fost să mă întorc în America de Nord să comit câteva jafuri bancare cu Jean-Paul, pentru a fi protejat financiar de lipsă și asta definitiv.

Jean-Paul mi se alăturase. Am cumpărat o mașină și am închiriat alta. Locuim acum într-o vilă superbă cu piscină. Achizitionam contractul de inchiriere cu promisiune de vanzare platind o suma mare proprietarului . L-am mobilat complet pe gustul nostru . Locuiam acolo sub numele de Bruno Dansereau, dar pentru oamenii pe care i-am angajat pentru serviciul nostru și pentru negustorii din sat devenisem „Don Bruno". Pentru protecția noastră, cumpărasem doi ciobani germani frumoși și un mare danez. Toți trei ieșeau dintr-o școală de pregătire . Relația nu a întârziat să apară . Dar cei care m-au interesat cel mai mult au fost cei pe care i-am avut din partea poliției . În Venezuela, totul este cumpărat și vândut. Cu Jean-Paul deschisesem un cont în
bancar. Managerul nu ne -a pus întrebări despre originea pachetelor noastre de facturi. Răspândisem zvonul despre intenția noastră de a cumpăra un hotel , iar polițistul care credea că mi - a devenit prieten m-a asigurat că pot conta pe el pentru securitatea stabilimentului meu . Mi -a făcut cunoștință cu unul dintre șefii lui care era responsabil cu protejarea băncilor din Caracas. Ne-a amuzat ambiguitatea situației. L-am primit la vila. Luxul este foarte adesea un pașaport către onorabilitate aparentă , mai ales pentru cei care sunt dispuși să închidă ochii. Am vrut arme. Polițistul mi le-a oferit... și chiar s-a oferit să mă lase să vin să mă antrenez la secția de poliție.

Ne-am petrecut zilele pe mare, pescuind pește -spadă . Seara am mers să dansăm la Macuto Sheraton. Joyce s-a comportat ca o femeie îndrăgostită, dar nu a putut să mă facă să uit pe Janou. Legătura noastră sexuală a fost completă și pasională, dar știam că nu era una dintre acele femei excepționale pe care te poți baza. Prea departe de realitățile adevărate ale situației noastre, ea a văzut doar latura plăcută a aventurii. Știam că era sinceră; dar trăia un vis, care risca să se sfârșească dacă se producea o catastrofă. Dragostea ei pentru mine a fost ca a unei gheișe care își admiră stăpânul. Pentru ea, am fost „ Tough Guy", cel care îi domină pe ceilalți, dar și iubitul delicat. Pasiunea lui nu era prefăcută; M-a iubit pentru că am învățat-o cum să fie femeie și să cunoască plăcerea sub toate formele ei. Ea îmi va demonstra, doi ani mai târziu, că dragostea ei pentru mine ar putea ajunge până la a-și sacrifica libertatea și că, pregătind și ajutând la eliberarea a cinci dintre prietenii mei, considerați cei mai duri criminali din Canada... Dar la vremea aceea nu mi-o puteam imagina capabilă de o asemenea acțiune, la fel cum și Jean-Paul își putea imagina că îi va datora libertatea și întâlnirea cu moartea. Deocamdată ne-am lăsat să trăim și fiecare zi care a trecut a fost o zi furată din detenția pe care ar fi trebuit să o facem. O singură zi de libertate a meritat toate riscurile pe care le-am asumat pentru a o smulge din destinul nostru. Dar aceeași soartă avea să ne tulbure toate planurile... Unul dintre ciobanii germani nu putea suporta prezența lui Lizon . Stăteam liniștiți lângă piscină când a sărit pe ea . Colții i s-au închis în jurul feței înainte ca eu să pot interveni. Jean-Paul, care a fost mai rapid, a prins câinele de gât și l-a forțat să- și dea drumul cu pumnii. Lizon stătea întinsă pe pământ, cu craniul desfăcut în mai multe locuri. De ce acest câine, care a fost tratat bine de noi, a avut această reacție agresivă ? Nu știam nimic despre asta. Personalul nostru s-a grăbit să o ducă pe Lizon în camera ei. Ea a crezut că este desfigurată. Jean-Paul, după ce s-a întors la vilă, a ieșit cu o armă în mână. Știam că avea de gând să doboare fiara. Am stat in fata lui:

— Nu face asta, fiule. Te va ușura, dar vei regreta.

I-am luat arma.

— Dar ai văzut în ce stare a pus-o pe Lizon? Lasă-mă să-i dau o lecție cu mâinile goale.

Păstorul a fost antrenat să lupte, dar a refuzat să -l muște pe Jean-Paul care îl lovea puternic . Câinele ucigaș... recunoscuse omul ucigaș. Jean-Paul s-a oprit la comanda mea. Își întinse pumnul spre gura ciobanului german într-un gest de sfidare. Animalul și-a lins mâna de parcă ar fi cerut iertare. Tocmai distrusese toate speranțele pe care le aveam cu o singură mușcătură.

Lizon a trebuit să fie dusă la spital. Clima a fost dăunătoare rănii provocate de câine. Dacă operația estetică nu a fost efectuată rapid, Lizon risca să fie cicatrice pe viață. Jean-Paul nu a vrut să asculte. A decis să se întoarcă în Canada pentru a o opera, în ciuda sfatului meu ; pentru că riscul era prea mare. Plecarea lui a fost hotărâtă pentru a doua zi dimineață. În salonul aeroportului, Lizon, cu capul bandajat, cu fața de un alb de moarte, și-a luat rămas bun de la Joyce. Din partea mea, discutam cu Jean-Paul întoarcerea lui și măsurile de precauție pe care trebuie să le iau pentru siguranța lui.

— Fii foarte atent , fiule. Am sunat la prietenii noștri din New York, vei fi așteptat

acolo... Dar, îți spun din nou, faci o greșeală că vrei să te întorci la Montreal. Să sperăm că greșesc. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, știi că poți conta pe mine pentru absolut orice.

— Nicio grijă , frate bătrân ... Peste o lună, mă întorc.

Când avionul lui a decolat, am simțit o senzație de gol. Nu trebuia să ne mai vedem niciodată. Scrisorile ar fi ultima noastră legătură timp de doi ani înainte de moartea lui violentă, ziua în care a fost împușcat de poliție. Dar, pentru moment, am crezut în întoarcerea lui, la fel cum am crezut în libertatea mea ... că nu voi întârzia mult .
pierde, la fel cum Jean-Paul avea să-și piardă pe a lui.

La patru zile după ce a plecat, am primit telefonul lui . Pentru Lizon, totul a mers bine . Dar vestea nu era bună. La zece zile după ce am părăsit Waldorf-Astoria din New York, FBI-ul era deja pe urmele noastre. Fără să știm, am scăpat de arest. Dar ceea ce m-a îngrijorat cel mai mult a fost că Jean-Paul citise în presa canadiană că, conform Jandarmeriei Regale, plecasem în America de Sud . Decizia mea a fost luată rapid. L-am informat despre intenția mea de a pleca în Franța, unde eram sigur că voi găsi prieteni acolo. Trebuia să mi se alăture acolo de îndată ce Lizon se vindecase complet. Această plecare nu a fost definitivă, dar nu am vrut să fiu prins într-o țară necunoscută. Am avut câțiva membri ai poliției venezuelene care mi-au fost devotați ; dar această protecție risca să nu dureze, în fața unui mandat internațional de arestare pentru dubla ucidere a agenților provinciali. Lucrurile au escaladat când polițistul care îmi vânduse armele a ajuns în panică la vilă.

— Don Bruno, mi-a spus, superiorii mei au primit de la Interpol o notificare de căutare pentru tine și prietenul tău. Nu putem face nimic pentru tine. Trebuie să pleci din Venezuela cât mai curând posibil. Puteți conta pe ajutorul meu pentru a vă trece prin vama aeroportului fără nicio verificare. Dar mai presus de toate, nu sta aici. Nu mi-ai spus, Don Bruno, că toate forțele de poliție din lume te caută. Toate acestea sunt prea importante pentru noi.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore îmi golisem contul bancar, vândusem mașina și îmi plăteam personalul timp de șase luni, pentru că încă era posibil ca lucrurile să se îmbunătățească în timp. Joyce a fost fericită să părăsească Venezuela, pentru că pentru ea Franța era Parisul.

Ofițerul de poliție m-a escortat cu câțiva dintre oamenii săi și ștampila de ieșire a fost pusă pe pașaportul meu fără ca valizele mele conținând mai multe arme să fie percheziționate. Ne-am îndreptat spre Madrid. Am preferat să mă opresc în Spania și să trec granița cu Franța într-o mașină de închiriat cu o armă la centură și noaptea. Dacă lucrurile mergeau prost, aș putea întotdeauna să risc. Pe aeroportul din Madrid , totul a mers cât se poate de normal. Principiul obiceiurilor m-a făcut mereu să zâmbesc, pentru că mereu am călătorit cu o armă în valiză și nu am fost niciodată verificată . Norocul sau pur și simplu rămânerea naturală m -au ferit de necazuri.

După o lungă călătorie cu mașina, pe la ora opt am trecut granița cu Franța la Hendaye. Vameșul m-a întrebat dacă am ceva de declarat. Mi-ar fi plăcut să-i văd fața dacă i-aș fi citit mandatul meu de percheziție! I-am mulțumit doar când ne- a întors pașapoartele.

Plecasem din Franța cu patru ani și jumătate mai devreme. De la moartea lui Guido, pierdusem legătura cu un număr bun de relații. Dar prin verișoara lui eram sigur că voi relua aceste contacte pentru a reforma o formație.

Eram fericit să mă întorc în țara mea. Aveam de gând să-l văd din nou pe tatăl meu , despre care știam că este foarte bolnav. Știam riscul unei astfel de întâlniri; Poliția trebuia să-mi monitorizeze familia. Nu mi-a păsat de această supraveghere. Am simțit o nevoie imensă să-l văd pe tatăl meu, să-l îmbrățișez așa cum făcuse când s-a întors din război când eram copil. A trebuit să-i explic de ce mă comportam în acest fel. Nu putea fi de acord cu mine, dar știam că era singurul care măcar putea să-mi înțeleagă reacțiile.

În primul rând, a trebuit să găsesc un oraș în care să locuiesc. Am ales Mantes, foarte aproape de Paris. Am închiriat un pavilion acolo. În două zile, pusesem la cale un întreg sistem care să-mi permită să scap de poliție, dacă nenorocirea îi face să bată la ușă pentru a mă aresta. Fiind perfect stabilită, mi-am reluat în sfârșit contactele. Prima mea vizită a fost la Mario, vărul lui Guido. S-a hotărât că îmi va prezenta niște băieți serioși. Discuția a început despre moartea lui Guido și despre unele persoane care nu fuseseră corecte cu soția sa, iar asta s-a întâmplat imediat după moartea lui. Am promis că voi plăti personal toate conturile restante. Dar mai întâi a trebuit să fac o echipă. Aproape toți vechii mei prieteni erau în închisoare sau morți. Lucrurile se schimbă rapid în peste patru ani! a fost remarca lui Mario. Când mi l-a prezentat pe Remy, am știut imediat că vom deveni prieteni. Era un băiat serios, un foarte bun specialist în arme , extrem de precaut și care scosese din vocabular

cuvântul milă pentru tot ceea ce privea mediul nostru. Genul de bărbat care ar merge până la orice pentru un prieten. El , la rândul său, mi -a prezentat prietenilor și cunoscuților săi. Fundalul meu canadian a fost o carte de vizită bună. Fără să fiu șeful, eu am fost cel care a decis. nu am avut
personal, nu mai aveam nimic de pierdut și eram hotărât să joc foarte greu pentru a-mi recâștiga locul la Paris. Am început prin a reconstrui un arsenal complet. Alte legături mi-au oferit hârtii false. Am ajuns să am șase pașapoarte diferite, dintre care două au venit direct de la secția de poliție și chiar m-am dus la ghișeu să le semnez, fiind unul dintre cei mai căutați bărbați din lume. Acest gest a fost o bună demonstrație de calm și nu de nesăbuință. Am făcut același lucru pentru a obține acte pentru Joyce, care a ajuns să aibă naționalitatea franceză, păstrând în același timp frumosul ei accent canadian.

Tatăl meu a venit la programarea pe care i-am dat-o. Toate măsurile de precauție au fost luate pentru siguranța mea. Când l-am văzut, inima mi s-a scufundat. Boala îl mănâncă și am înțeles imediat că fără scăparea mea nu l-aș fi mai văzut în viață. Avea cancer, dar nu știa. A fost ferit de realitatea operațiunilor care îl făcuseră deja să- și piardă sunetul vocii. Ochii i s-au luminat când m-a văzut venind spre el. Am fost la prânz la un restaurant condus de un prieten. Nu și-a ascuns durerea văzându-mă comportând așa, dar „tu ești încă fiul meu ”, fără a fi iertare, și-a exprimat demisia. M-a iubit...

Nu mi-a spus nimic spunându-mi că toată poliția mă urmărea . Dar când mi-a spus că Janou trebuia să se întoarcă în jurul lui iulie 1973 și că un mandat de arestare îl așteaptă în Franța pentru jaf armat , am înțeles că mi-ar fi imposibil să părăsesc Franța și să o las la soarta ei. I-am datorat asta femeii , din dragoste, și prietenului , din loialitate în acțiune. Pe de altă parte, tatăl meu m-a făcut să înțeleg că îmi era imposibil să-mi văd mama și fiica. L-am lăsat cu promisiunea că ne vom revedea.

Cu Remy și gașca, am început runda brațului. Am vrut să lucrez în felul meu . Întotdeauna blând, niciodată violent, cu excepția cazului de față în față cu polițiștii. Mi- am avertizat toți asociații că nu mă voi preda niciodată poliției în timpul unui caz sau în timpul unui schimb de focuri de stradă.

Nu mi-au lipsit banii. Rolul lui Remy a fost să-mi asigure protecția în timp ce făceam un raid în cuferele băncii și coboram în seifuri. Dar atacurile asupra companiilor bancare deveniseră obișnuite în Franța. Nu erau atât de mulți bani ca înainte . Noii mei prieteni o adoptaseră pe Joyce, pe care am ținut- o departe de activitățile mele . I-am spus clar că nu voi accepta nicio întrebare. Era puțin geloasă pe Janou, pentru că știa că nu poate fi alături de mine decât temporar. Locul nu era liber. Singura femeie care a contat pentru mine era într-o celulă , suferind din ce în ce mai mult în fiecare zi, ascultând radioul canadian și sperând că nu mă vor mai prinde. Nu conta dacă o altă femeie era în patul meu, din moment ce știa că o iubesc. Polițiștii canadieni încercaseră tot felul de presiuni și șantaj pentru a o face să se rupă, ajungând până acolo încât să-i arate fotografii cu femei, în timp ce îi spuneau: „Vedeți că acum că e liber, și cu toate femelele astea, nu-i pasă de tine și de ce s-ar putea întâmpla cu tine!”. Ea îi trimisese violent în iad și avuseseră grijă să nu se întoarcă.

La începutul lui decembrie 1973 , în regiunea Mantes au avut loc două jafuri armate . Un stat de plată din fabrică a fost smuls pentru un total de 64.000 de dolari, iar trei zile mai târziu, un casier care urma să facă o retragere la o bancă și, deși escortat de poliție, i s-a furat 56.000 de dolari după ce gangsterii i-au neutralizat escorta. Comisarul Tour și oamenii lui au mers în zonă. Un martor la unul dintre cele două atacuri a crezut că bărbații, după ce au schimbat mașinile după atac, au intrat într-un Taunus. Comisarul a dat jos numele tuturor proprietarilor de mașini Taunus din regiune. Așa a aflat că un anume Bruno Dansereau, cetățean canadian care se stabilise recent în regiune, cumpărase de curând unul . De asemenea, a aflat rapid , cu ajutorul inspectorului Dormier, că acest canadian nu era nimeni altul decât Jacques Mesrine, omul pe care îl căutau amândoi pentru numeroase crime. O împrejurare avea să mă salveze de la arest. Instinctul meu ar face restul.

Oamenii comisarului m-au avut sub supraveghere. Mă urmăreau în orașul Mantes, dar au vrut să încerce să mă aresteze cu siguranță . Ei știau că sunt întotdeauna înarmat și pregătit pentru orice. În ciuda suspiciunii mele , nu le-am observat. Totuși, mă simțeam rău pentru mine. Nu-mi văzusem prietenii de câteva zile, ceea ce i- a împiedicat să fie ei înșiși. Cu câteva zile mai devreme, comandasem o mașină sport de la același garaj care îmi vânduse Taunus-ul . Singura întrebare a fost alegerea culorii. O lovitură de noroc care a prins contur sub forma vânzătorului care a venit la mine acasă la ora opt într-o seară cu catalogul lui. L-am întrebat dacă poate să-mi ia Taunus înapoi de la mine. Nu mi-am arătat îngrijorarea, dar cuvintele lui mi-au înghețat sângele !

— Da, pot să-ți iau înapoi fără complicații. Uite, sunt ofițeri de poliție care au venit să-l vadă pe șeful meu despre tine. Tocmai din cauza lui Taunus... Cel puțin nu ai avut un accident?

I-am răspuns negativ . De îndată ce m-a părăsit, am sunat-o pe Joyce.

— Repede, fetiță. Fă-ți bagajele, polițiștii sunt pe urmele mele.

Comisarul Tour hotărâse să mă aresteze în dimineața următoare și nu lăsase niciunul dintre oamenii săi ascuns lângă casa mea, de teamă că nu- i voi descoperi. Mi-am părăsit cabana în jurul miezului nopții, abandonând încă o dată multe dintre lucrurile mele. Aveam .45 pe genunchi și calibrul 12 tăiat lângă mine , cinci cartușe gata să -mi elibereze drumul dacă era necesar. Am ajuns la Paris fără să-mi fac griji. După ce mi-am luat toate măsurile de precauție pentru a mă asigura că nu am fost urmărit, m-am dus la casa unui prieten să petrec noaptea. Dimineața, îi adun pe toți pentru a-i informa despre evenimente. Am decis să folosesc unul dintre pașapoartele mele pentru a închiria un apartament în Paris sau în imediata apropiere. De data aceasta am devenit Nicolas Scaff, arhitect. Apartamentul pe care l-am găsit la 1, rue Pierre-Grenier, în Boulogne-Billancourt, mi-a oferit toate garanțiile de securitate. A fost un judecător din străinătate care mi l-a subînchiriat. Am primit chiar și telefonul pentru a rămâne pe numele lui. De data asta am sperat că voi fi în siguranță. Era timpul să-l aduc pe Jean-Paul Mercier... Am sunat Canada. Bernard a fost devastat.

— Da..., el și Lizon... Când?... Acum două zile.

Am auzit corect, Jean-Paul fusese prins de poliție după un jaf pe care îl încercase cu vindecata Lizon. Dacă nu aș fi fugit de Mantes, aș fi suferit aceeași soartă ca el aproximativ în același timp și la câteva mii de kilometri distanță. I-am spus lui Bernard că voi face tot posibilul să-l scot din penitenciar, dar că am nevoie de timp, cel puțin șase luni. Această veste m-a întristat, pentru că Lizon avea să plătească scump aventura ei cu prietena mea, fiind condamnată după aceea la zece ani de închisoare . Deocamdată mai aveam speranța de a-i scoate din situația lor. În curând aveam să am aceeași soartă ca și ei.

Începusem să stabilesc niște puncte și determinarea mea rece i-a înspăimântat pe mulți . Ca urmare, mai mulți bărbați și-au pierdut viața. Știam că poliția franceză era pe urmele mele și că mai devreme sau mai târziu voi fi arestat. Nu am fost suficient de naiv să cred că li s-a întâmplat doar altor oameni. Așa că am decis să -mi organizez evadarea înainte de arestare. Dacă aș fi arestat, știam că va trebui să fiu adus în fața instanței din Compiègne pentru un caz vechi care datează de când îmi conduceam hanul. Am fost singur în acest oraș și am vizitat tribunalul pentru a vedea unde există posibilitatea de a ascunde o armă. Toaletele. Avocații erau singurul loc în care puteam merge dacă ar fi trebuit vreodată să mă prezint în instanță . Am făcut o hartă a tribunalului și a palatului justiției și a străzilor din jur. Trei zile mai târziu, m-am întors acolo cu niște prieteni pentru a le explica ce ar trebui făcut dacă nenorocirea mă face să fiu arestat. Remy nu s-a putut abține să nu spună:

— Vrei să planifici totul, dar ai dreptate. Pentru că, ca persoană liberă, poți conta că totul se face așa cum ai calculat.

Am studiat traseele de întoarcere și secțiile de poliție. Dacă eram prins, nu trebuia decât să dau o întâlnire pentru ca totul să fie la locul lui pentru evadarea mea. Această precauție mi-ar fi de folos patru luni mai târziu. Nu știam că mai am doar o lună de libertate.

De la întoarcerea mea, am comis vreo douăzeci de jafuri de bănci. Mi -am făcut chiar unul singur pentru distracție. Am profitat de pauza de prânz pentru a intra în biroul directorilor. După ce le- am neutralizat , i- am forțat să deschidă portbagajul pentru mine. Puținii clienți care erau în bancă nu mă puteau vedea. Îi asigurasem pe ambii regizori cu o pereche de cătușe, strecurând-o pe una prin golul lăsat de ușa deschisă a seifului și legând-o de încheietura celeilalte. Erau astfel prizonieri. Calm, le spun:

— Poartați-vă, copii, pentru că o să golesc casa.

Apoi, trecând pe lângă clienți ca pe un membru al personalului, am intrat în casa de marcat si golit continutul, in timp ce se adresa unui client:

— Avem grijă de tine, doamnă?

Da, da, directorii s-au dus să-mi ia dosarele.

— Nu vor dura mult, fiți siguri.

Apoi am plecat liniştit de la bancă . Remy, care m-a întrebat de ce am făcut-o singur, a auzit acest răspuns :

—E foarte bun pentru a-ți menține autocontrolul ... Și în plus, vezi tu, fiule! Hobby-urile unor oameni sunt golful, schiul... Sunt mai relaxat în privința jafului armat ... Trăiesc pentru risc. Știu că e o prostie, dar îmi place să-mi risc gâtul. Am trecut de stadiul fricii, nu mai știu ce este asta... Sunt periculos din acel simplu motiv.

Am avut un caz foarte vechi de rezolvat cu un proprietar de bar care era un informator notoriu al poliției. Și-a plătit protecția cu bani și informații de la prietenii săi din echipa de vice . Așa că m-am îndreptat spre sediul lui să-i cer niște conturi vechi de șase ani. Era o

curvă care era prietenoasă cu polițiștii locali. Clientela a fost destul de selectă , barul fiind situat în cele mai frumoase zone ale Parisului. Imediat ce am intrat , mai multe capete s-au întors în direcția mea. Iluminatul era slab. Am comandat un scotch. Mi-a servit o fată drăguță și m-a întrebat, cu o gură senzuală, dacă îi ofer ceva. I- am refuzat cererea și m -am adresat casieriei :

— A trecut mult timp de când nu am fost la tine ! Marcel este încă șeful?

S-a uitat la mine cu ochii ei de porc și cu aerul ei de a nu păsa. Era o fată grasă, urâtă și roșie. Înainte să deschidă gura, știam că lucrurile se vor înrăutăți foarte tare.

— Șeful meu... Ce șef?

— Nu ai un șef?

- Nu știu.

— Ascultă, dublu gras, când pun întrebări, ei răspund mereu .

Mi-am aruncat paharul de scotch direct în fața lui. Unul dintre clienți, care nu era altceva decât un „julot", s-a prefăcut că intervine. Într-o mișcare rapidă, îmi scosesem coitusul 45. Era panică. I-am strigat fetei :

— O să-mi las cartea de vizită șefului tău nenorocit !

M-am plimbat pe tejghea și am început să distrug toate sticlele și înghețata din jurul barului. A face acest lucru în plină zi, într-una dintre cele mai polițizate zone ale Parisului, a fost riscant. Dar am vrut ca șeful companiei să înțeleagă că nu mă interesează protecția lui politică și polițienească . Eram într-o furie de distrugere totală de mai puțin de un minut când instinctele mele m-au avertizat despre pericol. Un polițist era chiar în prag , gata să mă împuște cu pistolul pe care îl îndrepta în direcția mea. Nu a avut timp. Mai repede decât el, împușcasem . Șocul glonțului l-a făcut să se ridice de la pământ. S -a prăbușit pe trotuar. Trecând prin spatele barului, am ajuns într-o curte mică cu vedere la o clădire. Când am trecut prin poartă, am văzut un polițist care stătea într-o mașină de patrulare. A sunat să ceară întăriri; Din sirenele pe care le-am auzit, deja veneau. Am îndreptat spre el. Trebuia doar să apăs pe trăgaci și el era mort. Era gratuit pentru că nu mai puteam trece prin această stradă care urma să fie blocată. Întorcându-se, m-a văzut. am râs. A făcut o mișcare rapidă și a tras în mine două focuri care au lovit ușa. Dispărusem deja din ochii lui și intrasem pe scara clădirii. Nu aveam de ales, pentru că urma să fiu înconjurat și singura mea șansă era să ajung pe un acoperiș care dădea spre o stradă paralelă. Ar trebui să sar peste o poartă pentru a ajunge pe partea cealaltă. Odată ce am ajuns la primul etaj, am spart geamul unei ferestre de palier și am pășit pe un acoperiș. Toți locuitorii erau la ferestrele lor . Mă urc peste poartă. Eram acum pe acoperișul unei curți la înălțimea primului etaj. Pe fiecare parte erau ferestre cu vedere la apartamente. M-am aruncat prin unul dintre ele. Geamurile s- au spulberat cu un zgomot groaznic. Câțiva oameni au țipat. Am dat față în față cu o femeie drăguță care a fost complet surprinsă să mă vadă apărând în casa ei. Când a văzut arma mea și sângele curgând din mâinile mele, i-a fost frică. Nu am amenințat- o .

— Mai presus de toate, nu vă temeți, doamnă... Stați calm.

— Dar... dar ce se întâmplă?

Nu i -am răspuns , dar a luat-o de vârful bluzei fără violență.

— Arată-mi ieșirea din clădire și nu te teme, nu vreau să-ți fac rău.

Și-a recăpătat calmul și aproape cu un zâmbet mi-a spus:

— Bine, urmează-mă... Dar ai moduri amuzante de a intra în casele oamenilor.

Ea m-a condus la ieșire. Trec prin poarta clădirii lui. Polițiștii mă căutau de cealaltă parte , iar colegul lor zăcând în sânge a trebuit să-și calmeze vocația pentru eroism. Cu arma în mână, am început să alerg până la capătul străzii ca să ajung pe un bulevard. Văzând un taxi parcat, am sărit în spate. Șoferul, surprins, s-a întors și a văzut arma mea îndreptată spre el. I-am ordonat cu o voce aspră:

- Repede! rostogolește-te în fața ta... Nu-ți face griji, nu dau vina pe mașina ta .

El a început. Era timpul pentru că dubele poliției tocmai blocaseră strada pe care tocmai plecasem. Șoferul a vorbit:

— Mergem departe, domnule?

— Ascultă cu atenție ce am de gând să-ți spun. Va trebui să-mi uiți fața, e mai bine pentru tine. Mă vei lăsa la vreo douăzeci de străzi distanță.

Apoi, scoțând bancnote de cinci sute de franci (100 de dolari), le-am așezat pe scaunul din față .

— Asta e pentru emoțiile tale.

Întorcându-mă să văd că nu mă urmărea nicio mașină, i-am spus să mă lase acolo.

— Hei, și închide-ți gura, bine?

— Da... da, domnule, fiți sigur de asta. Și mulțumesc pentru bani.

Am dispărut în mulțime. Era ora opt și noaptea începea să cadă. Încă o dată, am ajuns foarte aproape de moarte. Poate că polițistul a avut ghinion, dar eram el sau eu, nu aveam de ales.

Trecuseră trei zile de când au avut loc evenimentele. Ziarele mi-au spus că polițistul a scăpat cu asta. Dar rănirea a fost foarte gravă. Glonțul meu îi străpunsese gâtul și ieșise prin spate, având în vedere poziția pe care o luase când țintise spre mine. Făcea parte dintr-o mașină de patrulare care trecea în mod obișnuit . Fetele de la bar erau cele care le alertaseră. Femeia din apartament le-a spus reporterilor că am fost foarte amabil cu ea. Ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Taximetristul nu s -a prezentat .

Nu mai iesisem din ziua aceea. Având prieteni peste, am decis să merg la cumpărături. Apartamentul era la etajul unsprezece. Obișnuiam să mă uit mereu de pe balcon să văd dacă ceva mi se părea anormal. nu am văzut nimic. Și totuși, erau acolo de două zile , mă priveau , mă fotografiau de fiecare dată când apăream. Comisarul Tour și oamenii lui îmi găsiseră urmele. Le luase mai puțin de două luni, și mai ales imprudența soției unuia dintre prietenii mei, care, necrezând că este urmărită, venise să afle după ultima mea schimbă de focuri cu polițiștii. Soțul ei locuia cu mine și urma să fie și el o victimă a acestei supravegheri. Deja fusesem jos de două ori . Dar polițiștii de pe stradă, observând că mâna mea dreaptă era încă liberă și nu împovărată de pachete, au preferat să aștepte, așa cum făcuseră la Mantes cu două luni mai devreme . Ei nu știau că nu am fost niciodată înarmat când făceam cumpărături prin cartier. Hârtiile mele erau în ordine. Toată lumea credea că sunt arhitect și nu voiam ca un comerciant să-mi găsească accidental arma. Mai mult, nu am subestimat capacitățile anti-gangurilor. Dacă ar fi să-mi găsească ascunzătoarea, știam că de data aceasta n-aș avea nicio șansă să ies. Pentru că orice bărbat de pe stradă ar putea fi polițist. Pictorul, poștașul, chiar și cel care, cu o pâine în mână, își plimba câinele. De data aceasta, instinctele mele nu aveau de gând să mă avertizeze despre pericol. Am coborât a treia oară. Nu i-am dat atenție băiețelului de la măcelar care a comandat o friptură „ca de obicei”.

De data asta am avut ambele mâini pline la întoarcere. Trebuia să trec pe lângă un garaj, vizavi era o stație de autobuz . Când am ajuns la el, șase bărbați au sărit peste mine, îndreptându-și armele spre capul meu, în timp ce alții m-au prins de brațe și altul mi-a îndreptat pieptul. Am auzit doar ordinul inspectorului Dormier.

— Nu te mișca, Jacques, sau ești mort.

Pachetele mele au alunecat pe podea. Sticlele mi s -au rupt când au căzut. Bun sport, i-am spus:

— Bravo ... M-ai prins. Ești mai puternic decât polițiștii canadieni. Sale
treaba buna. Felicitări. Dar ai fost și oarecum norocos.

Da, comisarii Tour și Avazeri, inspectorul de divizie Dormier și inspectorii Allegrini, Darrouy, Caliaros și Albert tocmai făcuseră o treabă grozavă și, în ciuda a ceea ce mă așteptam, am adus un omagiu adversarilor mei. Comisarul Tour a vorbit. Mâinile îmi erau încătușate la spate.

— Ne -ai oferit o slujbă al naibii , Jacques, și crede-mă, mă bucur că s -a terminat așa. Pentru că mă așteptam la ce e mai rău cu un client ca tine. Știu că canadianul tău este acasă. Urcăm cu toții, deci fără capcane, bine? Pentru ea vă spun asta.

Ajuns pe holul clădirii mele, privirea surprinsă a conciergelui meu m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Domnule Nicolas... Dar ce se întâmplă?

— Aproape nimic, doamnă... Nu veți spune decât judecătorului care mi -a închiriat apartamentul lui că chiriașul lui era unul dintre cei mai căutați bărbați din lume.

- Dumnezeul meu ! era reflexia lui .

Am fost dus la etajul unsprezece. Mi-am sunat soneria . Pentru Joyce, a fost cu siguranță prăbușirea unui vis frumos și închisoare . L-am avertizat pe comisar:

— E o copilă, domnule comisar! Ea nu știe... așa că fără lucruri urâte, bine?

— Știm asta, Jacques. Cere-i să-l deschidă. Ai cuvântul meu că vom fi consecvenți.

voce feminină m-a întrebat prin ușă:

— Tu ești, dragă ?

— Da, fetiță... Dar nu sunt singur. Polițiștii sunt cu mine. Sunt arestat. Deschideți și rămâneți calmi.

Ea a deschis ușa și poliția s-a repezit, cu armele scoase , în fiecare cameră a

apartamentului meu. Dar Tour s-a ținut de cuvânt și nu l-a încătușat. M-a pus să stau jos. De data asta erau mai mult de cincisprezece polițiști în apartamentul meu.

— Îți așteptăm prietenii, mi-a spus inspectorul Dormier.

Ceea ce nu știa el era că, în mod normal, nimeni nu venea niciodată la mine acasă fără să mă sune mai întâi, și asta folosind un cod foarte specific.

— Ce prieteni? am spus eu. Locuiesc singur aici!

Mi-a spus numele lor.

- Bine! Deoarece nu vrei să aștepți nimic, ai putea la fel de bine să o faci în mod plăcut. Pot să-ți sărbătoresc succesul și să - ți cumpăr o băutură?

Adresându-se lui Joyce :

— Ne vei servi, dacă comisarul este de acord.

a dat din cap .

De fapt, am vrut să economisesc timp. Cinci dintre prietenii mei veneau la cină și eu așteptam primul telefon. Non-răspunsul meu i-ar alerta asupra pericolului.

a sunat soneria într-un anumit fel, am înțeles că prietenul meu Michel nu luase precauția de a suna. Stătea cu mine și trebuia să sosească mai târziu. Toți polițiștii au ajuns în poziții de tragere, țintind spre ușă. Comisarul Tour m-a avertizat :

— Dacă îl suni, îl dăm jos.

Știam că Michel era dezarmat și că locuirea în casa mea era doar o infracțiune minoră . Polițiștii au deschis rapid ușa și au sărit asupra lui. L-au adus în camera în care eram eu. El a protestat bărbaților care îl încătușau la spate.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea; Am citit surpriza acolo.

Poliția îl pusese lângă mine. Joyce ne-a pus să bem pentru că nu ne puteam ține paharele. Polițiștii, găsind recolta bună , sperau să ia o bună parte din gașca mea. Eram supărat pe Michel că nu m-a sunat. L- a costat libertatea .

Apoi a sunat telefonul . Era doar ora opt . Trei sunete, apoi apelantul a închis, pentru a suna din nou. Trebuia să ridic de la al patrulea inel. M-am uitat la comisarul Tour cu un zâmbet. Nici el, nici oamenii lui nu știau ce să facă. Chiar dacă ar fi ridicat, nu ar fi fost suficient; am avut un număr de cod ca început al conversației. M-am uitat la el și am izbucnit în râs, pentru că prietenii mei erau acum a avertizat că ceva anormal sa întâmplat la mine acasă și nici unul nu ar risca să apară acum .

— Recolta s-a terminat, domnule comisar.

răspuns , calm:

— De data asta, cred că da.

Am fost îndrumați la Versailles. Nu aveam ce să ne spunem unul altuia. Interogatoriul a fost pur formal. Stând în biroul lor, am auzit tot ce am fost criticat. Chiar și unele cazuri în care eram un străin total .

— Spune-mi, Jacques, de la întoarcerea ta, mulți oameni au murit în industrie.

a arătat cadavrul unui „julot" care fusese găsit cu patru gloanțe de calibru 45 în cap, în pădurea de lângă Versailles, într-un loc numit „Fausse Repose". Chiar și moartea avea umor... sau ucigașul, dacă locația ar fi fost aleasă în mod deliberat.

— Hai, domnule comisar (am adăugat „domnule"). Știi că n-aș răni niciodată o muscă.

— La o muscă, nu. Dar nu ne lua de proști. Aproape că ai un cimitir privat în lume.

Apoi, cu un zâmbet:

— Câți bărbați ai ucis în cariera ta ? Știu, toți erau bărbați din mediul tău, dar câți? Zece, douăzeci?...

— De ce nu treizeci și nouă, cât ești la asta !

Joyce, în ciuda celor patruzeci și opt de ore de interogatoriu,
a condus bine. Este adevărat că, nefiind conștient, i-ar fi fost imposibil să spună mai multe. Michel nici nu s-a obosit să răspundă la întrebări.

A trebuit să luăm poteca spre depozit. Înainte să plec, comisarul mi-a spus:

— De data asta, Jacques, ești în ea pe termen lung.

— Vrei să pariezi că peste trei luni voi pleca?

— Lasă-mă să zâmbesc. Nu există nicio scăpare din închisoarea Santé .

Nu i-am răspuns . Dar mă gândeam deja la pregătirea mea pentru tribunalul din Compiègne . Ce dreptate am avut să- mi prevăd arestarea! Remy era încă liber și fraza lui: „Sunt liber, poți fi sigur că totul se va face așa cum îți dorești", mi-a revenit . Știam că pot conta pe el. Tot ce trebuia să fac a fost să fac demersurile necesare pentru a mă prezenta rapid la Compiègne unde fusesem condamnat în lipsă în 1968 . Opunându-mă hotărârii, am fost obligat să trec la o nouă judecată. Legea însăși mi-a dat armele pentru a-mi facilita

proiectul.

Duba ne-a lăsat la depozit. Tot ce era acolo dezamăgitor. Tot mi-a fost permis să-mi iau rămas bun de la Joyce pentru a evita o ceartă pe care fără îndoială aș fi provocat -o altfel.

Luând-o tandru în brațe, am făcut-o să înțeleagă să aibă încredere în mine. Nu putea rămâne mult timp încarcerată, neavând nimic de reproșat.

— Vei fi liber în două luni. Fă-ți curaj, fetiță.

Ea plângea.

— Și tu... Oh! Doamne, te iubesc și nu ne vom mai vedea niciodată.

— Ai încredere în mine.

A trebuit să se întoarcă în cartierul ei, cartierul femeilor. Un ultim zâmbet, a cărui tristețe m-a durut și ea mi-a dispărut din vedere.

Mi-am petrecut noaptea stând pe o bancă într-o celulă cu un tip care tocmai fusese arestat pentru o acuzație de arme. S -a prezentat :

— Henric Lyonezul.

Era un tip care, potrivit lui, suferise și petrecuse mai bine de douăzeci de ani în închisoare. Nu aveam chef să vorbesc. Dar l- am ascultat, i-a făcut bine să-și spună povestea.

— Și tu, e grav? mi-a spus el.

I- am spus nu și conversația s-a încheiat acolo.

Dimineața, duba a venit să mă ia pentru a mă duce la închisoarea La Santé. Ieșisem din închisorile franceze cu doar zece ani mai devreme, cu intenția fermă de a nu mă mai întoarce niciodată. La vremea aceea, am crezut. Astăzi, știam că va trebui să joc foarte bine, altfel voi ajunge moartă.

Sănătate : o nebună leproasă , bijuteria administrației închisorii franceze. Nimic nu se schimbase în regimul celular . Șase metri pătrați dintr-o celulă mai mult sau mai puțin curată pentru a trăi în douăzeci și trei de ore pe zi. Lenevie totală . Când intri într-o închisoare, pierzi mult mai mult decât libertatea ta. Știm că va exista un tărâm al arbitrarului, al nedreptății și al abuzului de putere de tot felul. Acolo , cineva devine „ ostatic penal ” cu șantaj în camera de vizită, șantaj cu grațiere sau eliberare condiționată .

În timp ce am pășit pe ușile acestei închisori austere , mi-am promis că nu voi petrece mult timp putrezind acolo. Era 11 martie 1973... Îi spusesem comisarului Tour că în trei luni voi pleca... Speram să -mi țin promisiunea.

Prima noapte în celula mea m -a surprins cu reacțiile mele interioare. Știam că sunt prins în capcană , dar nu mi-a fost teamă pentru viitorul meu. Era ceva îngrijorător în legătură cu acest fatalism. Văzusem și făcusem prea multe în viața mea ca să mă simt ca o închisoare. În momentul în care un bărbat devine „neintimidant”, el este extrem de periculos. Eram un „om pe fugă” care, de îndată ce a intrat în închisoare, se gândea doar cum să iasă.

Primele zile de detenție au fost petrecute în transferuri către diferite brigăzi teritoriale, unde a fost confruntat cu martori la jafuri de bănci. Mărturia umană este o dovadă foarte fragilă . Am fost condamnat pentru jaf de bănci la care nu am participat și am eliberat de altele în care fusesem autorul. Această imagine a societății m-a făcut să vreau să vomit. Faptul că un individ, prin mărturia sa pozitivă, dar eronată , ar putea trimite un om la închisoare ani de zile pentru o crimă sau infracțiune pe care nu a comis-o a provocat întotdeauna o ură criminală în mine . Singurul proces de crimă la care am fost vreodată a fost pentru o crimă pe care nu o comisesem și văzusem femei mincind și jurând pe Biblie, de parcă a garanta pentru Dumnezeu ar fi o dovadă a adevărului. Dacă am fost recunoscut sau nu, nu a făcut nicio diferență pentru mine. Răspunsul meu a fost întotdeauna același : „Nimic de spus”. „ A fost mai mult din principiu decât orice altceva. Pentru că îmi știam sentința dinainte și asta m-a lăsat complet indiferent.

Ofițerii de poliție canadieni au venit să mă vadă cu un munte de acuzații și un număr bun de fotografii cu bărbați din mafia sau din lumea interlopă de la Montreal care probabil că m -au ajutat sau au lucrat cu mine. Ei au recunoscut că știu dinainte răspunsurile mele negative . Și, după ce mi -a făcut cunoștință cu unii dintre ei și am văzut zâmbetul pe care le-am oferit în timp ce-mi bateam joc de ei, detectivul Fauchon mi-a spus:

— Știi, Mesrine, ne-ai făcut să suferim în Quebec! Ne-ar fi plăcut să avem pielea ta, dar trebuie să recunosc că ești un adevărat ticălos. Știam foarte bine că veți refuza să faceți vreo declarație, dar aceasta este o oportunitate pentru noi de a cunoaște Parisul.

Jandarmeria mi-a sesizat o pedeapsă de doi ani de închisoare dată de tribunalul Compiègne. Am obiectat și polițistul a fost surprins. Cu ceea ce aveam în față, cu doi ani

mai mare sau mai tânăr nu conta... și totuși era calea mea de ieșire. I-am cerut imediat avocatului meu să se asigure că am analizat rapid această problemă. Departe de a suspecta intențiile mele, ea a făcut ce era necesar.

Instrucțiunile mele începuseră. Am fost dus la tribunal sub escortă grea . Primul meu contact cu judecătorul de instrucție a fost cordial. În afară de cantitatea uriașă de arme găsite în casa mea și de o sumă mare de bani care au fost dovada că m-am implicat în jafuri de bănci, el m-a informat că sunt acuzat de uciderea unui proxenet, tentativă de ucidere a unui ofițer de poliție și un număr considerabil de jaf de bănci. El a adăugat plin de umor: „Deocamdată..." Canada, la rândul ei, aducea acuzații de dublă ucidere a agenților provinciali, mai multe tentative de ucidere a ofițerilor de poliție, dublă tentativă de ucidere a gardienilor penitenciarului, un atac asupra unui penitenciar federal și nouă jafuri de bănci. Văzându-mi zâmbetul, judecătorul mi-a spus:

— Asta pare să te lase rece.

— Mai mult decât frig, domnule domnitor... Total indiferent. Pe de altă parte, tânăra canadiană Joyce Deraiche care a locuit cu mine nu este la curent.

— Știu asta, Mesrine, și intenționez să o eliberez pe cauțiune , așa cum a cerut avocatul tău.

Joyce a fost eliberată pe cauțiune pe 18 mai și a plecat să locuiască cu prietenii.

Pe măsură ce zilele treceau, tensiunea mea nervoasă a crescut, pentru că în sfârșit îmi cunoșteam data scadenței.

trecere la curtea din Compiègne. Era 6 iunie. Prietenii mei au fost avertizați. Orele și zilele care m -au despărțit de această acțiune au devenit interminabile. În detenție, am dus o viață normală, discretă , fără încredere în nimeni . Gardienii, în general, erau băieți cumsecade, știind foarte bine că bărbații ca mine nu caută niciodată probleme în detenție.

Mi-am petrecut zilele citind și făcând exerciții în celula mea pentru a rămâne într-o condiție fizică excelentă. Mulți dintre tinerii pe care i-am întâlnit nu aveau nicio treabă să fie în închisoare. Acesti nefericiti nu erau in locul lor ; micile crime mizerabile pe care le comiseseră nu necesitau închisoare. Dar societatea este așa: pregătește, în școala criminalității care este închisoarea, viitorii săi dușmani publici numărul unu de mâine, în loc să-i ajute pe tinerii delincvenți să iasă din ea. Am trăit asta într -un moment în care, dacă societatea mi- ar fi dat o șansă, totul ar fi fost diferit pentru viitorul meu. Făcusem aceeași companie să plătească scump pentru lipsa ei de înțelegere . Și, deși întruchipat, nu am recunoscut înfrângerea. Mi-am cunoscut limitele. Nu am avut niciuna.

Dimineața zilei de 6 iunie 1973 avea să fie ultima mea zi de detenție la închisoarea La Santé. Eram sigur de un lucru: la ora trei, voi fi liber sau mort. Îmi pregătisem planul de evadare până în cel mai mic detaliu. Totul ar putea părea imposibil. Dar am crezut. Încă o dată, aveam de gând să-mi pun viața în pericol. Mă pregătisem îndelung pentru dificultatea acestei acțiuni . Am studiat toate situațiile care mi s-ar putea prezenta . Știam pericolul pe care îl reprezentau jandarmii, care erau destul de capabili să-și sacrifice viața de dragul misiunii lor. Aveam să fiu singur împotriva tuturor. O greșeală din partea mea și a fost o moarte rapidă, dar sigură. Am preferat acest final decât o detenție lungă. Chiar am considerat moartea mea cu o anumită filozofie. Pentru că a-ți accepta detenția înseamnă a recunoaște că ai #pierdut. Am fost arestat pe 8 martie și i-am promis comisarului Tour că voi pleca în trei luni. O luase ca pe o glumă, o bravada. În curând avea să -și dea seama că nu am blufat niciodată.

Directorul șef mi-a deschis ușa celulei. Era ora nouă dimineața.

— Escorta este aici, Mesrine.

L-am urmat. Am fost căutat . Nici ideile , nici intențiile nu sunt detectabile. Supraveghetorul mi-a spus:

— Ne vedem diseară, Mesrine.

— Ne vedem în seara asta, domnule.

Când am ajuns la registru, mă aștepta directorul adjunct Carrier. Am avut un anumit respect pentru el; Era un om drept și obișnuit. Când m-a văzut, a venit în față:

— O călătorie la vedere, domnule Mesrine...

Apoi, întorcându-se către liderul de escortă:

— Ai grijă de el. Prietenos, dar foarte periculos.

Conducătorul de escortă și-a pus mâna pe geanta care conținea arma lui și a răspuns în batjocură :

— Cu asta, domnule director, nu mai sunt oameni periculoși.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui; nu înțelegea strălucirea ironică care strălucea în a mea. M-am

lăsat înlănțuit. Am fost urcat într-o dubă care urma să ne ducă la gară. Acolo, sub escortă grea, am fost pus să iau loc într-un compartiment izolat. Pe tot parcursul cursului, am început să-i studiez pe cei care aveau să- mi fie adversari. Conducătorul de escortă a fost, fără îndoială, cel mai experimentat. Am simțit că era suspicios și gata pentru orice eventualitate. Trebuia deja să creez climatul bolnavului. Întregul succes al evadării mele s-a bazat pe nevoia mea de a merge des la baie. Trenul rula de douăzeci de minute când i- am adresat :

- Șef! Directorul trebuie să -ți fi spus că am o criză de dizenterie... Scuză-mă, dar trebuie să mă duci la baie.

S-a uitat la colegul său și i-a ordonat să meargă să caute toaleta. Acest prim detaliu a fost important. Mi -a arătat climatul de neîncredere. În timp ce mă ducea acolo, m-a avertizat:

- Atentie! fără gesturi rele.

M-a dus în toaletă, mi -a dezlegat una dintre mâini și m-a legat de a lui. Am fost forțat să mă ușuresc cu fundul în aer, stând pe scaun, cu un polițist care stătea atent lângă mine . Tot ce lipsea era *Marsilieza.* Se pare că eram furioasă și i-am spus clar. Toate acestea au fost doar o pregătire pentru acțiunea mea viitoare.

Până acolo nu am făcut altceva decât să mă plâng de dureri de stomac imaginare. Jandarmii mei începeau să mă creadă. Ne-a luat o oră să ajungem la Compiègne. Trenul s-a oprit. Am fost făcut să cobor. Mai mulți jandarmi orașului au întărit escorta. În primul rând, urma să fiu dus la secție, pentru că procesul meu nu era până la ora două. Când am urcat în duba lor, l-am văzut pe unul dintre prietenii mei. Făcu un gest de a arunca țigara. Acest semn mi -a încălzit inima . Deci totul era la locul lui pentru scăparea mea. Mai aveam doar câteva ore de așteptat. Remy și-a ținut promisiunea așa cum pot doar prietenii adevărați. Aveam pentru el afectiunea unui frate ; mi l-a intors. Am fost dus la celule. L-am auzit pe liderul de escortă spunând oamenilor săi:

— Mai presus de toate, nu-i deschide ușa sub nicio formă.

Pe la ora unu, ușa s-a deschis. Era el cu un sandviș în mână. Nu s-au asigurat mese pentru deținuți la fața locului. O cumpărase din banii lui. Acest simplu gest umanitar trebuie să fi cântărit foarte mult în momentul acțiunii mele și poate i-a salvat viața. Mi-a dat-o.

— Iată, Mesrine, ți-am cumpărat asta.

I-am mulțumit. Se apropia vremea plecării către tribunal. Înainte să plec, am fost căutat din nou și mi s-au dat două perechi de cătușe, care m-au făcut să zâmbesc. Doar unul, mâna la spate, ar fi fost mai eficient. Șeful stației mi s-a adresat :

— Deci, Mesrine... De data asta, ești în asta pentru viață.

Nu era nicio provocare în cuvintele lui, doar o observație care era, pentru el, de la sine înțeleasă. I-am răspuns pe același ton de glumă:

— Cu excepția cazului în care judecătorul îmi acordă cauțiune mai târziu .

- Ei bine! Măcar ești bine dispus!

Am vrut să uşurez starea de spirit. Conversația provoacă întotdeauna o relaxare a vigilenței. Am mers înainte, pion cu pion. Conduceam un joc pe care numai eu îl știam. Mai aveam mai puțin de o oră până la acțiune. Ne -am îndreptat spre palat. Când camioneta a intrat în curte , l-am văzut pe prietenul meu Remy prin fereastră . Și-a dus mâna la ochelarii de soare. Armele erau la locul lor. Era rândul meu să joc. M-am simțit calm și în deplină posesie a facultăților mele.

Am fost adus în instanță. Avocatul meu, domnul [Smadja] , era acolo, departe de a bănui că în curând își va pierde clientul. Ea mi-a spus că urma să venim în cincisprezece minute. Era rândul meu să joc. Întorcându-mă către liderul de escortă, i -am adresat cu o voce care trebuia să fie plângătoare:

— Șefă, simt din nou... Trebuie să mă duci la baie.

Asta a fost toată problema. Știam că arma care mă așteaptă era pe spălarea toaletei. la primul etaj, care în mod normal erau rezervate judecătorilor și avocaților. Jandarmii m-au condus în curtea unde se aflau toaletele publice. Această eventualitate fusese prevăzută. Prietenii mei, imediat după ce am ajuns, scoseseră toată hârtia igienică . Când am ajuns , șeful mi-a deschis ușa primei toalete. Anterior îmi scosese o pereche de cătușe și atașase o brățară de la cealaltă de încheietura dreaptă a unuia dintre oamenii săi. M-am uitat la el, parcă surprins:

— Nu există hârtie.

Mi-a deschis ușa toaletei. vecin.

M-am prefăcut că sunt furios. Faima mea ar face restul.

- Oh! șefu..., mă iei de prost! Nici acolo nu există hârtie și uite cât de dezgustător este ! Du-mă înapoi la tribunal.

- Dar...

— Nu există dar!... Dacă mă cauți, îți garantez că o să faci niște mișcare, nu-mi place să fiu

deranjat, ok?

L-am văzut temându-se de reacțiile mele. I s-a spus: „Atenție, periculos!” Conciliator, m-a escortat pe mine și pe oamenii lui înapoi în tribunal. A trebuit sa urc cu orice pret la baia de la primul etaj . Nu puteam să-l întreb fără să-i trezesc bănuielile . A trebuit să găsesc o stratagemă. Știam că oamenilor le era frică de mine. Deci, cu o voce aspră, l-am strigat pe grefier:

— Toaleta ta. sunt dezgustătoare ... Nu sunt altele mai curate pe aici?

L-am văzut ezitând. Jandarmii mei începeau să se enerveze. Avocatul meu a făcut un pas înainte pentru a întreba ce se întâmplă. Am profitat de ocazie pentru a-i spune grefierului:

— Ai spus acolo sus ?

Tocmai i-am împrospătat memoria , fără ca ceilalți să-și dea seama că de fapt nu spusese nimic. Învingător și prea fericit să-mi mulțumească, a spus:

— Da, acolo sus ... La primul etaj ... Și e foarte curat.

Revenind la liderul de escortă:

— Sunt câteva la primul etaj ... Du-mă acolo.

— Nu mai avem timp, Mesrine.

— O să iei... Mă doare stomacul și nu intenționez să mă prezint în fața judecătorului în această stare. Altfel, fără proces, voi face mizerie.

Dorind să evite orice scandal, a acceptat.

— Bine, bine... Să mergem, Mesrine... Dar nu te supăra .

Am fost făcut să merg sus. Cu fiecare pas făcut piciorul meu, acțiunea se apropia. Nu i-aș putea îndrepta acolo sus fără a provoca un masacru. Pentru că eram sigur că, chiar și înarmat, liderul de escortă va sări asupra mea, instinctul mă avertizase despre asta. Am vrut să evit violența sau crima.

Erau două toalete. la primul etaj. Știam că fiecare dintre ei conținea o armă. Fluxul toaletei era foarte mare. Nu puteai vedea partea de sus. Mi-a fost teamă că liderul de escortă va căuta în toalete. așa cum făcuse în tren. Ușa de la primul etaj era deschisă. M-am repezit înăuntru, fără să dau timp acestei inițiative.

— Mă grăbesc, șefu’... Mă dezlegați ?

Dar evenimentele nu au decurs așa cum mi-aș fi dorit. Nu numai că m-a lăsat mereu atașat de colegul său , dar a lăsat și ușa deschisă. În aceste condiții, mi -a fost imposibil să apuc arma. Întorcându-mă către polițistul care avea legătură cu mine, i-am spus vulgar și răutăcios :

— Începe să devină cam mult... Ești un „pârâc” sau așa ceva?... Ai crede că ți-a plăcut să mirosi rahat! Haide, împinge ușa.

Șeful lui, văzându-mă încă o dată furios, a dat din cap. Dacă situația nu ar fi fost atât de dramatică, ar fi fost comică. Ușa a fost împinsă și doar brațul polițistului, încătușat de al meu, era în toaletă. Am tras cât am putut de tare, pentru că nu voiam să mă rănesc când era să mă urc pe scaunul de toaletă. ca să apuce arma îmi simte mișcarea. Fără să fac zgomot, am reușit să prind Luger-ul de 9 mm. Știam că era deja un glonț în țeavă. Jandarmii din spatele ușii nu bănuiau nimic. Am simțit o bucurie intensă, pentru că, cu o armă în mâini, știam că nimic nu mă poate opri, în afară de moarte. Mi-am strecurat pistolul în centură la înălțimea șoldurilor. Apoi am făcut un zgomot ca de hârtie și am dat apă la toaletă. Polițistul a deschis ușa.

- Terminat ?

— Da, domnule, mulțumesc. Putem coborî înapoi.

Cu arma lângă mine și escortat de jandarmi, m-am întors la tribunal. Nimic de pe chipul meu nu putea trăda ceea ce tocmai se întâmplase. Au mai rămas câteva minute până să vină rândul meu. Am fost pus să mă așez, doi jandarmi în stânga, trei în dreapta. Erau alții în sala de judecată, prezenți pentru alți deținuți. Am sperat că vor fi scoase cătușele , așa cum prevede legea, când a venit rândul meu să trec. Grefierul a anunțat : „Cazul Mesrine. ” Am fost pus să mă ridic. Privind la conducătorul de escortă și arătându-i mâna mea stângă reținută, am spus:

— Trebuie să mă dezlege ... Nu am de gând să mă prezint așa judecătorului!

- În nici un caz. El a fost cel care ți- a ordonat să rămâi reținut.

Nu aveam de ales, era acum sau niciodată. Stăteam în fața sălii de judecată, cu mâna stângă legată de un polițist care nu avea mai mult de treizeci de ani, care era cu siguranță antrenat și care mă depășea ca înălțime și greutate. Aveam patru dintre colegii lui la spate

și la mai puțin de un metru de mine. Avocatul meu a fost lângă mine .

Tocmai când președintele era pe punctul de a începe rechizitoriul cu : „Domnule Mesrine, vă prezentați pentru... ”, mi-am scos rapid arma și am îndreptat-o în direcția lui, la mai puțin de câțiva centimetri de capul lui . Mi-am strigat ordinul:

— Toată lumea jos ... sau o ucid pe judecător!

Apoi, repede, m -am întors spre jandarmul care era atașat de mine și i-am pus Lugerul la tâmplă în timp ce îl trăgeam spre mine și îl târam spre platformă. În mai puțin de două secunde, m-am trezit în spatele președintelui . Jandarmul s-a întins la pământ și m-a rugat să nu-l ucid. Colegii săi , uluiți de viteza acțiunii, abia începeau să înțeleagă drama. Îmi pusesem arma pe gâtul președintelui și i-a poruncit celui care era legat de mine să -i dezlege mâna. A făcut-o repede.

— Pleacă de aici!

A plecat în patru picioare. Cătușele atârnau de încheietura mea stângă. Dar acum eram liber să mă mișc. Cu mâna stângă apucasem de gulerul halatului președintelui. Cei doi evaluatori ai lui nu au îndrăznit să se miște. În cameră, toți zăceau la pământ, cu excepția jandarmilor care scoseseră cu toții armele, cu excepția șefului de escortă. Le - a fost imposibil să mă împuște fără a risca să-l rănească pe judecător.

Liderul de escortă a venit spre mine. Peronul avea trei trepte, iar el avea deja piciorul pe primul. Am putut vedea determinarea în ochii lui. Spera să se apropie suficient de mult încât să sară peste mine. Trebuia să -l ucid. Aș fi făcut-o dacă ar fi avut arma în mână. Bărbatul nu era nesăbuit, ci curajos. A trebuit să acționez repede. Îndreptând din nou pistolul spre gâtul președintelui , am strigat:

— Încă un pas și îl voi ucide pe judecător.

Și, pentru a-mi puncta amenințarea, am tras un glonț spre tavan.

Panica a fost generală. Toți jandarmii au mers în toate direcțiile. Nicio persoană nu a rămas în sala de judecată. L-am ridicat pe președinte, ținându-l de vârful halatului.

— În drumul meu, domnule domnitor... Îți ofer călătoria.

„ Nu vă va ajuta la nimic ” , mi-a spus el.

— Atunci vei muri cu mine. Pe drum.

Am mers prin sala de judecată printr-o pădure de picioare și burte pe pământ. Arma mea se sprijinea pe ceafa lui. După ce am trecut prin mai multe uși, ne- am trezit în curtea tribunalului.

Mai mulți jandarmi se ascunseseră și mă țințeau. Aveam vreo treizeci de metri de mers pentru a ajunge la ieșire. Fără ezitare am înaintat, cu arma încă îndreptată spre gâtul judecătorului. Dacă s-ar fi tras un singur glonț în mine, l-aș împușca pe loc. Amenințarea mea era reală și poliția a înțeles-o bine. Eram în mijlocul curții când încă o dată liderul de escortă a încercat să se apropie de mine, dar de data aceasta cu o armă în mână. Într-o mișcare rapidă l-am împușcat la câțiva centimetri de cap . S-a aruncat la pământ. Acesta a fost ultimul meu avertisment. Nu se punea problema să iau judecătorul ostatic. O luasem ca pe un scut doar pentru a evita un masacru. Dar nu mi-a fost frică să-mi risc odată ce eram pe stradă. Știam ce risc mi-am asumat lăsând judecătorul să plece. Când am ajuns în veranda de la intrare, am văzut un alt polițist țintindu-mă. Aș fi putut să-l împușc, dar l-am mutat pe judecător să -l împiedic pe bărbat să mă împuște. A fost doar o amânare pentru el. Tocmai ajunsesem în stradă. Am dat brusc deoparte judecătorul și am pornit spre dreapta, știind că o mașină mă aștepta la capătul străzii. Nu parcurisem douăzeci de metri când focul de armă a izbucnit în spatele meu. În timp ce alergam, am simțit șocul mingii care mi-a lovit brațul drept. M-am aruncat în stânga și am fugit peste strada; Am auzit doar împușcăturile, dar nu m-am întors. Când am ajuns la capătul străzii, s-a deschis o ușă de mașină . Remy conducea. Tocmai când eram pe punctul de a intra în vehicul, o dubă de poliție a sosit din stânga ca întăriri. L-am recunoscut imediat pe liderul care glumise cu mine despre condamnarea mea pe viață . Ignorându-l, i-am strigat lui Remy:

— Du-te... Sunt rănit.

Dar duba a vrut să ne întrerupă. Remy a accelerat și a reușit să alunece spre stânga. Șoferul a accelerat pentru a ne strânge de vehiculele parcate . A fost o decizie proastă pentru el. Mi-am strecurat mâna pe fereastră. Au răsunat trei focuri . Am avut timp doar să-l văd prăbușindu-se la volan, în timp ce Rémy a luat curba cu viteză maximă. Tocmai reuşisem a treia mea evadare. Dar cu ce preț!

— Bravo ... , mi-a spus Rémy , întinzându-mi un automat cu o magazie de douăzeci de runde.

Și să adaug:

— În spate, în geantă, ai o perucă roșie și ochelari. Există, de asemenea, două grenade și un pistol-mitralieră Mauser. Este gravă rănirea ta?

— Nu, e în regulă. Mulțumesc, prietene... Nu voi uita niciodată.
— Dă-i drumul, vrei? Acest lucru este normal.
Apoi, dându-mi un trabuc Robt. Arsuri:
— Ei, bătrâne, meriți asta.

Mai aveam cătușa la încheietura mâinii stângi. Acest lucru ar duce la acuzare de furt de echipamente administrative . Remy ne adusese setul de chei pentru cătușe ca măsură de precauție . Nu am avut nicio dificultate in a scapa de ea . Aveam totul planificat. Norocul a făcut restul.

După ce am luat doar drumuri departamentale , am evitat toate blocajele pe care acţiunea mea le declanşase în mod inevitabil . În Meaux am schimbat mașina și am condus vreo douăzeci de kilometri înainte de a ajunge la proprietatea unui prieten care urma să mă cazeze o săptămână, dând timp poliției să se epuizeze pe pistele false și informațiile false care aveau să ajungă cu siguranță din toate direcțiile.

Casa lui Robert era izolată. De îndată ce ne -a văzut mașina, și-a deschis poarta. S -a repezit la mine și a strigat: „La naiba”, văzând sângele curgând din brațul meu drept.

— Vino repede, hai să rezolvăm asta ! ...ce poveste! Toate radiourile vorbesc despre evadarea ta. Există o alertă generală în toată Franța. Se spune că ai împușcat un polițist și el este între viață și moarte. Doamne, mă bucur să te revăd!

Am intrat în bucătărie. Îmi scosesem jacheta și cămașa. Robert se dusese să-și ia trusa de prim ajutor. Glonțul mi -a rămas în biceps, dar nu mă durea deloc. Privind la Robert:

— Poți să mi-l extragi?

— Dacă nu este îngropat prea adânc, da. Am ceea ce trebuie să-ți fac un anestezic local . Totul era plănuit, așa cum îmi ceruse Remy ... Știam că s-ar putea să fii împușcat, dar, Dumnezeule, asta e o mare scăpare !

Glonțul scos, brațul bandajat, șampania a fost servită. Am dat un telefon lui Joyce. Nu a reprezentat niciun pericol pentru moment, scăparea mea avea doar două ore.

— Bună ... Da, fetiță, eu sunt. Da, totul a mers bine.

Mi-a cerut să mă alătur ei imediat.

— Imposibil... Când?... În vreo douăzeci de zile. Nu-ți face griji, prietenii mei te vor lua când va veni ziua. Între timp, plimbă-te cât mai mult, vei avea toată poliția pe coadă. Asta mă va ajuta. Nu, nu sunt rănit ... Fără griji, bine? si eu te ador. Ne vedem curând și fă exact cum ți-am spus.

am închis.

În acea seară, devenind cel mai căutat bărbat din Franța, am aflat în fața televizorului că polițistul va scăpa. Am fost descris ca un om extrem de periculos, gata să facă orice. Inamicul public numărul unu. Bărbatul care urmează să fie împușcat. În compania celor doi prieteni ai mei, m-am simțit din nou în viață. Închisoarea sanitară mă ținuse doar trei luni... Îmi ținusem promisiunea.

Robert, Remy și cu mine am vorbit imediat despre afaceri. Aveau o informație interesantă despre statul de plată din fabrică. Aproximativ treizeci de milioane de franci vechi (62.000 de dolari). Trebuia să mă pregătesc pentru lovitura de stat care urma să aibă loc în aproximativ două săptămâni. Între timp, a trebuit doar să mă las să trăiesc o săptămână.

Urcasem la Paris să studiez locul. Era tipografia Lang, la 17, rue Curial. Conform informațiilor noastre, patru bărbați părăseau biroul de contabilitate cu statul de plată învelit în pachete. Au mers de-a lungul unui perete interior al fabricii și au trebuit să traverseze strada Curial pe dreapta lor pentru a ajunge la cealaltă clădire de vizavi. Dintre cei patru, era posibil ca unul să fie înarmat. Această mișcare trebuia să aibă loc între ora zece și unsprezece dimineața la o dată care ne-ar fi indicată.

În acest moment strada s-a lărgit. Acest lucru a permis, prin amplasarea unei dube în această locație, să fie aliniată toată lungimea peretelui și să se vadă sosind bărbații care transportau plata. Singurul lucru care m-a deranjat a fost că acolo era o școală . Nu am vrut să-mi asum niciun risc de accident, în caz că lucrurile ar merge prost. Așa că am decis să nu îi interceptez pe cei patru bărbați în timp ce traversau strada, ci să-i blochez în interiorul fabricii, pe marginea zidului. Pentru noi a fost mai riscant . Dar dacă treaba a fost făcută așa cum am planificat-o, totul ar trebui să funcționeze perfect. Pentru a scăpa, a trebuit să luăm

pasajul Degrais care ducea la rue Curial. Acest pasaj se deschidea pe o altă stradă și mi-ar permite
controlează -ne evadarea, chiar dacă sosește poliția .

Ne -am adunat cu toții la vila lui Robert. Remy mă părăsise acum trei zile pentru a pleca în străinătate. Nu a putut participa la agresiune. Îmi făcusem un plan general și fiecare dintre prietenii mei plecase să vadă singur. De când am evadat, am fost de nerecunoscut. Purtam o barbă naturală pe care o vopsisem în roșu, la fel și părul pe care îl tunsem foarte scurt. Cu ochelarii mei falși , nici măcar propria mea mama nu m-ar fi recunoscut. Așa că, de data aceasta, a fost exclus să lucrez cu fața deschisă. Cel care mi -a spus să fac atacul ar fi trebuit să participe și el la atac. Așa că s-a decis ca amândoi să purtăm căști de motociclete albastre și paltoane de culoare asortată . Ceilalți doi s-ar juca de pictori cu haine albe, șapca pe cap și vase de vopsea în mâini. Cei doi pictori falși trebuiau să treacă pe lângă cei patru bărbați de parcă urmau să lucreze în fabrică. Eu și prietenul meu , ascunși într-o dubă, am intervenit în acel moment. Cei patru bărbați au fost astfel complet înconjurați, fără niciun mijloc de scăpare. Adresându-se lui Robert :

— Îmi pregătești un curier. Vopsești geamurile din spate cu albastru. Vom zgâria doar un spațiu pentru a ne oferi oportunitatea de a-i vedea venind pe cei cu salarii. Cei doi pictori vor rămâne afară, alături de dubă. Vreau și o pătură pe care o vei întinde în spatele scaunelor din față , astfel încât să nu putem vedea în interiorul Estafette. Pentru armament, doar calibre, fără mitralieră. Voi fi singurul cu o doisprezece automată tăiată cu ferăstrău , cu revista încărcată complet cu bombă de nouă cereale. Eu voi fi cel care va iniția atacul și va oferi protecție de rezervă. Nu este nicio problemă de așteptare. Totul se poate face în treizeci de secunde. Nu vreau violență împotriva contabililor. O să am grijă de cel care nu poartă pachet. El este probabil cel care servește ca escortă și este înarmat. Le vom lipi pe perete și le vom căuta înainte de a pleca. Nu vreau ca niciunul dintre ei să simtă că are o chemare de a fi erou.

După ce totul fusese aranjat, ne-am despărțit până a venit ziua... care mai erau doar patru zile.

Cu o zi înainte de atac, am parcat mașina noastră de rezervă în locul unde urma să fie Estafette dimineața, pentru a fi sigur că spațiul va fi liber. Pentru că asta a fost însăși baza succesului .

Camionul era parcat la trei sute de metri de locul atacului. Totul era înăuntru. Fiecare dintre noi a luat metroul pentru a ajunge la întâlnire, care era stabilită pentru ora opt dimineața. Unul câte unul am intrat în dubă. Robert și un alt prieten îmbrăcați în pictori. Ei erau cei care trebuiau să ocupe locurile din față ale vehiculului. Un alt prieten a pornit pe jos pentru a ajunge la mașina pe care o parcase cu o zi înainte. Trebuia să se urce la volan și, de îndată ce ne vede, să iasă și să ne dea locul lui, să meargă și să se ocupe el însuși pe strada care duce la pasajul Degrais. Totul a mers conform planului. Noi am fost acolo. Acum era opt și jumătate. Strada fiind cu sens unic, nu am avut probleme la parcare. Robert a tăiat motorul Estafettei și a ieșit cu celălalt prieten al meu. Arătau ca niște pictori, stând în fața dubei, cu cutiile de vopsea pe pământ. Tot ce a rămas a fost să aștepte. Preferasem să venim mai devreme, în caz de dificultăți neprevăzute. Eram în interiorul Estafette, purtând o cască de motocicletă cu o vizor mare colorată . Era imposibil să mă recunosc . Prietenul meu a fost lângă mine . Îmi pusesem pușca pe o piesă de mobilier care se afla în interiorul vehiculului în ziua în care a fost furat . Trecuseră doar două săptămâni de când scăpasem și eram deja la serviciu. Între timp , polițiștii mă căutau peste tot, cu excepția Parisului .

Așteptarea a fost lungă. Prin spațiul zgâriat de pe fereastra albastră puteam vedea întreaga lungime a fabricii. Eram siguri că îi vedem venind de departe. Afară, prietenii mei fumau și arătau natural. În fața lor, copiii se jucau în locul de joacă al școlii lor. Muncitorii făceau lucrări de zidărie . Eram pe loc de două ore . Adresându- mă persoanei care mi -a indicat mutarea:

— Ești sigur că e pentru azi?

— Da... cu siguranță, nu ar trebui să dureze mult acum.

În același moment, s-a auzit o lovitură pe caroserie. Acesta a fost semnalul. Privind prin golul din fereastră, i-am văzut. Erau patru , veneau spre noi. Trei dintre ei aveau pachete în mână. Erau la cincizeci de metri de noi.

„Sunt ei”, mi-a spus prietenul meu.

Nu mai priveam pe fereastră. Doar prietenul meu trebuia să-mi spună distanța care îi despărțea de Estafette. Cei doi pictori falși urmau să înainteze asupra lor când se aflau la

treizeci de metri de noi.

— Au plecat pictorii... Treizeci..., douăzeci și cinci..., douăzeci... Hai!

Am sărit din Estafette, a urmat prietenul meu, o geantă militară mare într-o mână, o armă în cealaltă. Pictorii tocmai le dublaseră. Capcana se închisese. Cei patru bărbați m-au văzut în fața lor , cu arma îndreptată spre ei.

— Nu te mișca... Bani pe pământ... Lipește-te de perete.

Nici măcar nu avuseseră timp să înțeleagă ce se întâmplă cu ei înainte ca cei doi pictori falși să fie deasupra lor și să-i împingă de perete. Cele trei pachete erau pe podea. Prietenul meu le lua și le punea în geantă.

Robert a urmărit totul în timp ce eu i-am căutat rapid pe doi dintre bărbați. Niciunul dintre ei nu avea arme.

— Fără prostii... Stai calm.

Muncitorii care asistaseră la atac se apropiau de noi. Robert a mers să -i întâmpine, cu arma în mână, și i-a forțat să intre într -un hangar.

Plata era acum în geantă. Le-am strigat prietenilor mei:

— Terminat ... Reluăm.

Toți trei au traversat strada în dreapta lor, pentru a se repezi în pasajul Degrais. Abia atunci m-am alăturat lor, asigurându -mă că nimeni nu ne urmărește. Un muncitor care plănuia să facă acest lucru a văzut gestul negativ pe care l-am făcut cu mâna și nu a insistat. La celălalt capăt al pasajului, mașina ne aștepta. Ea a început în liniște. Ne - am scos deghizările și am pus totul într-o geantă de voiaj, împreună cu pușca mea, care fusese golită de cartușe. Șoferul nostru ne -a lăsat la metrou și a plecat să se piardă la Paris, abandonând mașina.

Odată ce am ajuns la una dintre ascunzătoarele noastre, am deschis pachetele. Suma era acolo , în jur de treizeci de milioane de franci vechi în bancnote și o mare cantitate de cecuri care nu ne interesează deloc.

Robert m-a bătut pe cap într-o manieră prietenoasă.

— Fericit, Jacques?

— Da, foarte fericit... E o muncă frumoasă... Fără pete.

— Nu au pierdut totul, le-am lăsat vasele noastre de vopsea. Ei pot oricând revopsi peretele.

am izbucnit în râs. După ce am băut un scotch de sărbătoare , ne-am despărțit.

Am avut o ascunzătoare la Paris. Era casa unui băiat care se afla în străinătate și își lăsase cheile unui prieten de-al său. Același prieten îmi oferise să profit de cazare cât timp băiatul era plecat. Pentru că nu ar trebui să stau mult la Paris. Mi s-a găsit o închiriere în Trouville. Aveam două lucruri de făcut mai presus de toate : să o iau pe Joyce, despre care știam că este urmărită și, mai presus de toate, să aflu vești despre tatăl meu , pe care nu-l mai văzusem. Neputând să -i sun acasă, l-am trimis pe unul dintre prietenii mei la afacerea lui pentru a stabili o întâlnire.

Prietenul meu s-a întors cu fața închisă.

Tatăl tău este foarte grav bolnav. El este internat.

Inima mea era grea. Trebuia să-l văd.

— Am toate informațiile. Știu unde, dar dacă te duci acolo sigur vei cădea în capcana poliției ... Nu fi idiot, Jacques, e prea riscant.

— Nu-mi pasă ... E bătrânul meu, trebuie să-l văd.

— Nu ai dreptul să faci asta. La fel de mult pentru el, ca și pentru tine. Mă duc să-l văd pentru tine dacă vrei, dar nu face prostia asta.

— Asta e problema mea ... Lasă-mă în pace. Eu voi merge oricum . Am adunat doi prieteni să-mi ofere protecție afară cu o mașină. Cumpără-mi o haină albă nouă, paltoanele pictorilor sunt dezgustătoare. Îmi cumperi și un stetoscop.

— Nu, ești nebun sau ce?

— Ascultă, cu noua mea înfățișare, nimeni nu mă va recunoaște. În halat de laborator și cu un stetoscop atârnat de gât, m-ai putea confunda cu un medic. Voi merge doar în timpul mesei sau imediat după. Te vei duce să -i găsești camera și să-mi dai planul și detaliile. Este posibil să nu existe polițiști.

— Toate astea să-l văd pe tatăl tău !

— Da, toate astea să-l văd pe bătrânul meu... Nu va mai fi niciodată o altă dată, știu asta. Tu nu

nu pot intelege.

— Bine, Jacques, totul se va face așa cum vrei tu. Dar va trebui să urcați puternic înarmați.

— Dacă polițiștii încearcă să mă intercepteze pe loc, îi voi împușca. Nimeni nu mă va opri să merg acolo, înțelegi asta?

Aveam o privire urâtă și prietenul meu, care mă cunoștea bine, știa că nimic nu mă va răzgândi.

Două zile mai târziu, purtând bluza descheiată ca să-mi pot prinde mai bine Colt 45 în caz de nevoie, am intrat pe ușile clinicii. Prietenii mei au fost acolo și nu au observat nimic suspect.

După ce am străbătut mai multe coridoare, m-am trezit în fața ușii camerei lui. Totul mi s-a părut normal. L-am deschis încet, sperând doar să nu dau față în față cu un polițist.

Era acolo, întins, cu ochii uitându-se la intrare. Am citit în ochii lui întrebarea pe care și-o punea: „Această față pare cunoscută. » Apoi totul s-a luminat.

- Tu?

Mi-am dus un deget la gură ca să-l reduc la tăcere.

Când am ajuns lângă patul lui , l-am sărutat. Pentru acest gest simplu de afecțiune, îmi asumam un risc foarte mare. Dar, adorându-mi tatăl, știam că fusesem un fiu rău în ciuda tuturor și am ajuns poate să-mi cer iertare pentru suferința pe care i-o impusese viața mea de aventuri. Ca doi conspiratori, am vorbit cu voce joasă.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Era necesar, tată.

— De ce, fiule?

- În opinia mea.

M-am uitat la el. Slăbise mai mult de treizeci de kilograme. L-am simțit epuizat, dar nu învins. L-am luat de mână.

— Da, tată... Pentru mine.

Pentru prima dată i-am văzut ochii aburit. Își ținea lacrimile. Mi-aș fi dat viața pentru ca el să trăiască, dar tărâmul viselor trebuie lăsat în seama copiilor. Și totuși, în fața tatălui meu, mă simțeam foarte mică. Nu mai eram înfricoșătorul gangster, ci pur și simplu un copil mizerabil care se confrunta cu moartea inevitabilă a persoanei pe care o iubea cel mai mult.

M-a pălmuit prietenește pe o parte a feței.

— Mulțumesc, draga mea... Da, înțeleg... Dar trebuie să pleci acum. Mai presus de toate, ai grijă de tine.

Da, a trebuit să plec. L-am îmbrățișat strâns.

— La revedere, tată.

— Da... la revedere, micuțul meu.

Amândoi știam că nu ne vom mai vedea niciodată. Când am păși pe ușa dormitorului lui în hol, nu m -am uitat înapoi . Plângeam... E o prostie, plânge un inamic public. Nu mi s -a întâmplat asta de când aveam doisprezece ani. Ultimul tribut adus omului, domnului, care mi -a fost tatăl meu .

Când m-am urcat în mașina care aștepta, prietenii mei au înțeles că nu trebuie să vorbească cu mine și au plecat fără să scoată un cuvânt. Am abandonat mașina, care a fost furată, într-o parcare.

Două luni mai târziu, mi s-a spus că tatăl meu a murit... Ceva avea să moară în mine și să-mi schimbe unele dintre reacțiile ; dar deocamdată încă mai speram la o minune.

Zilele care au urmat vizitei mele la clinică au fost petrecute pregătindu-mă pentru recuperarea lui Joyce , despre care știam că va fi urmată de un număr bun de polițiști.

Acest lucru s-a făcut fără nicio dificultate, folosind o clădire cu două ieșiri, cu o mașină așteptându-l pe partea cealaltă. Trecuseră douăzeci și unu de zile de când scăpasem.

Joyce m-a iubit cu pasiune, iar ultima mea acțiune m-a făcut un supraom în ochii ei. A fost nevoie de multă răbdare pentru a o aduce înapoi la realitate .

fost grozav pentru amândoi . Dar va trebui să ne părăsești. Dacă rămâi lângă mine , viața ta s-a terminat de data asta. Pentru că probabil că polițiștii au primit ordin să mă împuște la vedere. Nu vreau să fii acolo în ziua când va avea loc împușcătura . În plus, Janou va fi extrădat în Franța pentru a răspunde unui vechi caz de atac asupra lui
mână înarmată . Voi rămâne să o ajut și să o ajut să scape dacă dorește. De la început , te-am avertizat despre intențiile mele. Voi avea niște hârtii solide pregătite pentru tine. Vei fi dus în Anglia și de acolo vei pleca în Canada. Vei avea tot ce ai nevoie. Fara griji in privinta asta...

Am continuat să -i explic. Ea nu a răspuns , dar i-am văzut durerea în ochi. Nici ea nu

a plâns, prea mândră pentru asta. Singura lui propoziție, după ce mi-am terminat explicația, a fost:

— Nu mă mai iubești.

— Da, te iubesc... Dar nu te respect.

— Și îl respecți pe Janou?

—Asta e , fetiță... Și nu vreau să fiu forțată să fac o alegere... Janou, e viața mea. Ești doar un trecător. Nu te -am înșelat , nu o voi înșela.

— Cât timp mai am lângă tine ?

— Mai bine de o lună, frumoasa mea canadiană...

— Deci, hai să profităm de asta...

Ne -am stabilit la Trouville. Câțiva dintre prietenii mei se cățăraseră acolo pentru a mă proteja. Mergeam la un mic restaurant de pe Rue des Bains. Îmi împrietenisem cu șeful, care era departe de a bănui adevărata mea identitate. Mulți dintre polițiștii orașului au mâncat acolo. Așa mi l - a prezentat pe inspectorul Fortier. Acest joc m-a amuzat și mi-a plăcut să iau regulat un aperitiv cu el în jurul prânzului.

Îl făcusem să creadă că sunt în afaceri. Nu era nimic suspect în atitudinea mea. Luându-mă drept un bun cetățean, a jucat rolul polițistului bun. Dar a fost replica lui „Dacă ai nevoie vreodată de mine, nu fi timid ” care m-a amuzat cel mai mult. A fost singurul polițist din Franța care avea atât fotografia celui mai căutat bărbat din Franța în buzunar, cât și privilegiul de a-și strânge mâna în fiecare zi. Dar a fost ziua în care, vorbindu-mi despre meseria lui și despre bărbații periculoși, mi-a pronunțat numele care m-a făcut să zâmbesc cel mai mult. „Oh!” al meu! și „ah!” Admirându-i explicațiile cu siguranță nu a compensat niciodată : „Ah! La naiba, nu e adevărat!” a spus el când, odată arestat din nou, a aflat adevărata mea identitate. Dar nu am fost încă acolo .

Pe 9 august , m-am întors la Paris. Crédit Lyonnais de pe Avenue Bosquet a fost scopul meu.

La ora trei am urcat treptele băncii. Nu am fost mascat , ci doar transformat, la fel și cei doi prieteni ai mei . Cu pistolul în centură, m-am îndreptat spre casa de marcat din spatele băncii, în stânga.

Casiera m - a privit întrebătoare:

- Domnule?

automatul de bilete , am îndreptat-o spre ea.

— Calmează-te, iubito... Retragi și deschizi ușa, și nicio alarmă, bine?

Ea s -a conformat. Banca era importantă. Unul dintre prietenii mei stătea în fața ușii, ținând pistolul lângă el, fără să țintească pe nimeni. Putea să lase pe toată lumea să intre, dar nu trebuie să lase pe nimeni să iasă. Celălalt prieten al meu a fost protecția mea. Mă plimbasem în jurul tejghelei. Odată ajuns la casă, am început să-mi umplu geanta cu pachetele de bancnote la care puteam ajunge . Erau mai multe dulapuri încuiate . i-am făcut semn casieriei .

— Deschide- mi rezervele.

— Doar că nu sunt casierul principal . nu stiu daca...

— Deschide aceste cutii!

Ea a luat cheile dintr-un vas mic de ceramică plasat lângă casa ei de marcat și a făcut ce i s-a spus. Am văzut un plic de la Ministerul de Finanțe. am luat-o.

La ghiseu, un client parea sa se bucure de situatie, dar managerul nu . Am văzut că ezita să declanșeze alarma. Casiera a fost cea care din greșeală, deschizându-mi un seif și punând piciorul pe pedală, a declanșat alerta. Mai surprinsă decât mine, îi era frică de reacția mea. Asta nu m- a împiedicat să iau ultimele bilete.

— Nu-ți fie teamă, draga mea ... Îmi place să lucrez cu muzica.

Când ieșeam de la casă, am văzut că o femeie era la pământ și își pierduse cunoștința; Colegii ei au încercat să o resusciteze. În liniște, am dat semnalul să plec. Am părăsit malul, cu armele la centură și, ca și ceilalți privitori, ne-am uitat în jur de parcă am găsi sirena de alarmă . Acesta a fost marele avantaj de a lucra cu fața deschisă.

Eu și prietenii mei am luat o potecă din dreapta noastră. Asta ne-a condus pe un bulevard unde ne aștepta o mașină cu un bărbat la volan. Întorcându-mă, am văzut oameni care ne urmăreau. L-am recunoscut pe cel pe care îl luasem pentru regizor. Nu reprezentau niciun pericol pentru noi, dar mi s-a părut foarte imprudent să - și asume astfel de riscuri.

Mașina noastră a pornit în liniște. Încă o dată, m-am întors.

„Au oprit un șofer și ne urmăresc”, i-am spus șoferului meu.

Urmărirea lor nu a durat. Le lăsăm să plece la primul semafor roșu. Ne-am abandonat mașina câteva străzi mai departe și am luat metroul cu cea mai mare ușurință. Aproximativ cincisprezece milioane de franci vechi tocmai își schimbaseră mâinile. În aceeași seară, m-am întors la Trouville.

De mai bine de două săptămâni, am știut că Janou a fost închis în închisoarea Fleury-Mérogis . Prietenii canadieni, cu care eram în contact permanent, mă avertiseră cu privire la plecarea ei și mi-au spus că Janou îmi cerea să nu fac nimic pentru ea, că prefera să-și plătească datoria față de societate odată pentru totdeauna . În orice caz, nu aș fi putut încerca nimic pe aeroportul din Orly fără să provoc un masacru. Pentru că comisarul Tour și oamenii săi o primiseră cu toate onorurile pe care trecutul ei și prezența mea afară nu n-au lăsat să le provoace.

Intenționam să las două luni să treacă înainte de a o contacta pentru a vedea dacă vrea să o scot din Fleury. Nu aveam de gând să am timp.

Lăsăm adesea lupul să intre în stână. A prins contur în ziua în care am fost prezentat lui Pierre Verheyden. Mi s-a părut un tip decent . Încetul cu încetul, m-am împrietenit cu el și am început să discutăm despre afaceri. Cunoștea foarte bine afacerea cu baruri . M-am oferit să cumpăr unul în Trouville, dacă ar fi fost omul meu de față. A fost încântat de oferta mea și a adăugat că i-ar plăcea să câștige la fel de mulți bani ca și mine. Am așteptat puțin să-l eliberez de activitățile mele. Mai presus de toate, am vrut să-l pun la încercare.

La începutul lui septembrie, m-am întors la Paris. Am avut trei ascunzători acolo și a trebuit să închiriez un al patrulea. Am profitat de ocazie să jefuiesc o bancă din Piața Jessaint, lângă stația de metrou La Chapelle ... Totul a decurs ca pe roate. Treizeci de minute mai târziu, în timp ce poliția făcea primele constatări, am atacat o altă bancă de pe bulevardul Gouvion-Saint-Cyr. Mi-a plăcut acest principiu de dublare. El avea să fie cauza indirectă a căderii mele.

venise timpul să plece. M-a rugat să o urmez. Prietenul meu Robert urma să-l ducă în Anglia și să urmeze instrucțiunile mele pentru plecarea lui în Canada.

Planuisem două seturi de hârtii pentru ea. Ea a trecut granița sub un singur nume și s-a urcat în avion sub o nouă identitate. I-am dat o sumă mare de bani. Îl așteptam pe Robert. A sosit la amiază.

Mi-a întins hârtiile lui Joyce fără să scoată un cuvânt.

— Arăți amuzant astăzi.

Tatăl tău a murit.

Mi-a spus asta fără pregătire, știind foarte bine că nu mai era nimic de spus. Tatăl meu a murit acasă, în fotoliu, de un infarct. Devenise o umbră a lui însuși și inima lui a cedat prima, înainte ca cancerul să-l mănânce. Joyce a vrut să se apropie de mine să-mi spună ceva. Valiza lui era gata. Adresându-se lui Robert :

— Ia-o, vrei?

Joyce a vrut să vorbească.

— Dragă ... , eu...

— Nu..., nu spune nimic. Pleacă de aici. Haide, Robert, ia-o și urmează-mi instrucțiunile cu atenție,
că nu i se întâmplă nimic.

Am luat-o pe Joyce în brațe:

— La revedere, fetiță... Trebuie să fiu singură.

Când ușa s-a închis, știam că va regreta mereu că a plecat, pentru că dragostea ei pentru mine fusese sinceră. Dar ea nu a fost la înălțime de partea rea a aventurii.

eram singur. M-am întins în pat să plâng moartea marelui meu prieten: tatăl meu. Durerea mea era groaznică. Niciunul dintre prietenii mei nu a venit să mă vadă, știind că aveam nevoie de această singurătate. Poate că abia atunci am înțeles cât de mult i-ar putea răni moartea pe cei care au rămas. Am executat oameni în numele legii mele. Câte mame, câte femei simțiseră această durere care îmi chinuia inima și era toată vina mea: ucidându-mi dușmanii, nu i-am ucis și eu? Era puțin târziu pentru mine să descopăr o conștiință. Pentru că știam că îmi este imposibil să mă înșel . Eram un animal sălbatic care dimineața era la fel în fața mediului său, adică fără milă.

Un prieten de-al meu a venit a treia zi.

— Te duc la Trouville. „Trebuie să-ți iei mintea de la lucruri”, mi-a spus el. Avea dreptate. L-am urmat.

Întâlnisem acolo o servitoare de bar, o fată drăguță, iar mica conversație pe care am avut-o împreună mi-a dovedit că avea mentalitate. Porecla ei era Francine, dar eu i-am spus „ Fruta - frumoasă”. Avea umor și rasă. Când m-a văzut ajungând la volanul „SM”-ului pe care îl închiriasem la Paris, i s -a luminat chipul. A înțeles că am venit după ea. Când am pornit pe drumul meu de întoarcere patru zile mai târziu, ea m-a urmat.

Unul dintre prietenii mei îmi închiriase între timp un apartament pe rue Vergniaud. S-a mutat cu mine. Ne plăceam și, dacă între noi existau relații sexuale, nu exista iubire adevărată în afară de plăcerea de a fi împreună.

Dacă m-am întors în capitală, a fost cu scopul de a organiza o lovitură de stat serioasă acolo ; iar noul apartament închiriat a fost una dintre baze. Eram pe cale să fac una dintre acele greșeli de neiertat și pur și simplu din prietenie. Robert a venit să mă găsească și mi -a prezentat unul dintre prietenii săi apropiați. L- am primit ca pe el însuși.

— Știi, Jacques, prietenul meu este momentan fărâmat. I-ar plăcea să călărească cu tine la un jaf.

— Ascultă, îi pot avansa niște bani.

El a refuzat. El a vrut să-l câștige, ceea ce era în meritul lui. Dar mă pregăteam pentru o lovitură de stat serioasă și nu eram dornic să repet un jaf de bancă pentru a fura zece milioane de franci vechi .

— De asemenea, ai putea să încerci Pierre Verheyden ca șofer, mi-a spus el.

Jaful de bancă a fost o simplă formalitate pentru mine . Am făcut -o ca și cum alții merg la cumpărături. Ii datoram o multime de servicii celui care mi-a cerut chestia asta . accept in sfarsit.

În aceeași seară, l- am sunat pe Pierre să-l rog să vină la Paris. Munca lui a fost mai degrabă un cadou pe care i l-am făcut. Pentru că este mai bine să nu ai șofer în anumite circumstanțe. Era fericit să vină. Din partea mea, am văzut avantajul ca el să fie implicat într-o înțelegere cu noi înainte să cumpăr barul. Pierre știa foarte puține despre Paris, așa că l-am pus să-și lase mașina la Porte d'Auteuil și m-am dus să-l ia. Când a venit seara, am ezitat să -l pun să doarmă pe rue Vergniaud. Apoi, fără să mă gândesc că îmi asum un mare risc, am fost de acord să-l las să petreacă noaptea la mine. Trebuia să ne facem treaba dimineața. Belle Gueule se dusese la una din casele prietenelor ei, neștiind complet de activitățile mele. Trebuia să o văd din nou în aceeași seară.

În timp ce ne îndreptam spre prima bancă, am simțit un sentiment de aprehensiune. Instinctul mi-a spus să nu jefuiesc astăzi, că vor fi pagube. Călăream cu doi tipi care nu lucraseră niciodată cu mine. Pentru a-i ajuta. Prietenul meu a fost cu mine din același motiv.

Totul s-a întâmplat cât se poate de firesc în primul caz, iar alarma trasă de directorul băncii nu era de natură să ne supere . Omul căruia mi s-a făcut cunoștință a fost un bun profesionist, calm și muncitor, exact așa cum îmi plăcea să fac. După ce ne -am urcat în mașină, i-am spus lui Pierre:

banii sunt ușori .

Erau doar cinci milioane de franci vechi și de trei ori mai mult în obligațiuni la purtător.

— Ne dublem.

Planuisem dublarea pe o banca de pe bulevardul Barbes . -Un blocaj de trafic ne-a făcut să pierdem cinci minute, ceea ce a însemnat că am ajuns în fața băncii la ora la care plecau birouri și ateliere de tot felul.

Pierre și-a parcat vehiculul la zece metri de mală. Am intrat în ea. Când am ajuns la casierie, i-am ordonat, îndreptând pistolul spre el:

— Dați-vă înapoi și deschideți ușa.

M-am plimbat în jurul ghișeului și am intrat în casa de marcat. Am început să iau primul pachet și am observat capcana sistemului de alarmă cu clip care se declanșa dacă trageai de bancnote. Ceea ce m-a făcut să spun:

— Uite... capcana unui prost .

În acest moment vocea lui Robert m-a surprins:

— La naiba, polițiștii sunt aici !...

Mi-am ridicat privirea și am văzut că cei doi tovarăși ai mei s- au grăbit afară , lăsându-mă singur în bancă. O astfel de situație nu avea să mă facă nervos. Am mers calm spre ușă. Nu se punea problema să iau un ostatic pentru a-mi acoperi ieșirea. Am fost în prea multe împușcături ca să mă mai tem de una. De la usa i-am vazut. O dubă de poliție îl încolțise pe

șofer, care s-a trezit cu mâinile la spate și ținut sub amenințarea armei de trei polițiști, dintre care unul era înarmat cu o mitralieră. Am înțeles imediat că au crezut că l-au arestat pe șoferul primei tâlhărie și că sunt departe de a bănui că suntem în curs de a comite al doilea. Nu mi-am putut abandona șoferul. Fiind cu fața deschisă, nefiind declanșată nicio alertă în bancă, am vrut să mă apropii suficient pentru a-i reține pe toți trei și a-i elibera pe Pierre. Aș fi putut să-i împușc, pentru că nu se uitau în direcția mea. Dar aveam destulă experiență să nu comit un act atât de stupid și gratuit. Așa că m-am apropiat de ei în liniște. Prietenii mei, văzându-mă făcând asta, s -au întors să mă ajute. Aveam pistolul la picior. Mai aveam doar șase metri de mers pentru a fi pe ei. Acesta este momentul în care directorul băncii a ales să apară la ușa lui și să strige: „Opriți hoțul!" Polițiștii surprinși s-au uitat în direcția lui și au văzut că degetul lui arăta în direcția mea. Prietenii mei au oprit abordarea lor. Dacă am început împușcătura, a fost un masacru. Pentru că la amiază bulevardul era plin de lume. Nevăzându-mă că împușc, polițiștii au făcut același lucru. Am început să alerg spre prietenii mei. De data asta a fost o evadare. Am auzit fluierele și „oprește-le"! Întorcându-mă, am văzut că eram urmăriți. Primul polițist se afla la mai bine de treizeci de metri de mine, cu pistolul în mână. Încă nu fuseseră trase niciun foc . La o intersecție de stradă, un antreprenor a încercat să-mi blocheze calea întinzându-și brațele ca un om crucificat căruia i s-a acordat de bunăvoie o medalie postumă a curajului sau a prostiei . Era un african. Nu a reprezentat niciun pericol pentru mine. L-am luat de gulerul jachetei și l-am lipit de perete pentru a-mi deschide calea. Aveam coitus 45 în mână. Văzându-l, ochii ei s-au dat înapoi de frică.

— Nu te juca acel mic joc, bunicule !

Și mi-am continuat drumul sub strigătele polițiștilor care au avut grijă să nu se apropie de noi. Parcurisem mai bine de trei sute de metri astfel. Când am ajuns pe a patra stradă care o traversa pe a noastră, un muncitor contractual ne-a înfruntat. Dar, luându-ne drept polițiști în civil, a oprit o mașină ca să ne lase să trecem. Robert a profitat de ocazie pentru a scoate șoferul și a-i lua locul. La mine , ocolisem vehiculul ca să mă urc pe scaunul din față, în timp ce noul nostru însoțitor ocupase un loc în spate. Urma să începem pe dreapta noastră. Într-o zecime de secundă, am văzut că un polițist ascuns în spatele unor mașini îl ținea pe Robert. Am tras în același timp în care ochii mei au înregistrat pericolul. Gloanțele mele au zburat pe lângă fața lui Robert, căci pericolul venea din stânga mea. Au străpuns vehiculul din interior . Polițistul nu a avut timp să țintească, dar gloanțele lui au explodat în același timp cu ale mele. Mașina noastră a virat cu zgomotul anvelopelor. Polițistul și-a golit restul revistei în spatele vehiculului nostru . Prietenul lui Robert și-a dus mâinile la față; Un glonț i -a zdrobit obrazul stâng, spulberând geamul din spate . Eram acum în afara oricărui pericol. Îmi pusesem o nouă revistă în pistol. Adresându-se lui Robert :

— Asta e o prostie pentru Pierre...

Apoi, uitându-se la prietenul său care îi pusese o batistă pe obraz:

— Arată-ți rănirea

A fost doar superficial, a sângerat puțin, dar era sigur că va păstra un semn ca suvenir.

Robert conducea repede. Trecuserăm mai multe semafore roșii . S-a întors spre mine:

— Mulțumesc, mi-ai salvat viața.

— Lasă să fie, vrei...

Ne - am oprit vehiculul în fața unui garaj, pentru că o mașină tocmai parcase acolo și intenționam să-l trag pe șofer să-i iau locul. Al nostru , cu ferestrele ei sparte și găurile de gloanțe, era deloc remarcabil. Am observat că o femeie conducea . Revenind la prietenii mei:

— Plecăm pe jos...

Mecanicul nu a inteles nimic. S-a uitat la vehiculul nostru, părând surprins. Pe măsură ce plecam fără să fugim și foarte calmi, ne-a luat și pe noi drept polițiști.

Am reușit să ajungem la metrou. Patru stații mai târziu, ne-am despărțit. Am luat un taxi. M -a lăsat la două sute de metri de mașina mea. L-am luat ca sa ajung acasa. A fost prima dată când pierdusem un bărbat într-un atac armat , prima dată în cincisprezece ani. Dacă mi-aș fi urmat instinctul matinal! Dar refuzăm mereu să credem așa ceva, o punem pe seama oboselii sau a imaginației noastre. Eram sigur că nu l-am rănit pe ofițer de poliție pentru că nu încercasem să fac asta. Dar mi-a părut rău pentru Pierre, care urma să fie supus unui interogatoriu amănunțit. Polițiștii nu aveau de gând să-i dea niciun cadou. Făcuse câțiva ani de box. Am presupus că va rezista loviturilor și va ține gura închisă. Oricum , chiar dacă dormea la mine, nu știa adresa de când îl duceam noaptea acolo. Cel mai important a fost să anunț unul dintre prietenii mei pentru a- i găsi imediat un avocat care nu era din sector. Așa că am dat un telefon. Prietenul meu m-a asigurat că se va ocupa imediat de asta. În timp ce făceam ce trebuia pentru el,

Pierre mă trăda și habar nu aveam că, chiar dacă nu-mi știa adresa, informațiile pe care urma să le dea ar fi suficiente pentru ca anti-gangile să mă găsească.

Îi puseseră sub nas toate fotografiile jefuiilor de bănci. Mă recunoscuse fără nicio ezitare ... și în același timp recunoscuse bărbați care trebuiau să mă cunoască . Polițiștii insistaseră, frica îl făcuse să spună „da". Știa, totuși, că acești bărbați, pe care i-a desemnat, nu participaseră la dubla hold -up pentru că nu-mi cunoștea asociații, iar polițiștii nu-i aveau în dosarele de infracțiuni grave... Dar Pierre era un laș gata să facă orice concesie pentru a scăpa de necazuri. Polițiștii, pe de altă parte, își făceau doar treaba ca polițiști, cu metode polițiști .

Când a venit seara, aș fi putut să-mi schimb adresa; Am avut o mulțime de ascunzători. Dar știam că unii dintre oamenii pe care nu i-am putut contacta ar putea veni să mă viziteze la acea adresă. Mai mult, eram sigur de imposibilitatea ca Pierre să vorbească... Ce putea să spună?

Belle Gueule mi s-a alăturat și a petrecut noaptea cu mine, complet neștiind ce se întâmplase în timpul zilei. În dimineața zilei de 28 septembrie, îmi trăiam ultimele ore de libertate.

Toată noaptea, poliția cercetase Parisul și zonele care semănau cu descrierea pe care Pierre le-o făcuse. Spunându-le că era lângă Porte d'Orléans, le îngustase căutările ... Mergând din stradă în stradă, dăduse peste a mea și -l arătase, știind că poate mă condamna la moarte sau măcar să - mi pun capăt vieții în închisoare. Dimineața, poliția i-a arătat portarului fotografia mea , oferindu-i noua descriere pe care Pierre o făcuse despre mine.

— Da, îl recunosc... Cazarea lui este închiriată pe numele domnului Lefèvre. Ea a arătat podeaua și ușa.

Eram deja prins. Tot ce trebuia să facă era să aștepte să ies eu. Dacă aș fi făcut-o, ar fi fost moarte sigură. Pentru că, pe stradă, mi-am luat toate măsurile de precauție pentru a nu fi prins ca la ultima mea arestare. Dar soarta mi-a dat din nou darul vieții.

A trebuit să iau două costume de la croitorul meu. Era ora unu. Francine s-a oferit să meargă în locul meu. Nu am vrut să ies, așa că am lăsat-o. Pe la ora trei, doi dintre cunoscuții mei au venit să mă vadă. Unul dintre ei mă ajutase să-mi închiriez
apartament, dar nu era conștient de adevărata mea identitate ... Celălalt obișnuia să-mi ia jocurile la cumpărături, așa cum mă jucam mereu prin el . I-am încredințat un milion și jumătate de franci vechi pentru a-mi pune pariurile la Vincennes. M-au părăsit amândoi. Polițiștii erau deja acolo și i-au văzut părăsind clădirea mea. Obloanele din camerele mele erau închise, așa că nu puteai vedea ce se întâmplă în camera mea. Toate camerele din apartament se deschideau spre o grădină. Eram la etajul doi și nu vedeam strada principală. Altfel, aș fi putut să observ mișcarea polițiștilor.

Desfundasem o sticlă de șampanie. Pe aparatul meu de discuri, muzică cântată de James Brown... Lângă mine , Belle Gueule cânta o păsărică. Fără să știu, atragându-l într-o rundă de iubire, îmi ofeream prin trupul lui ultima plăcere a condamnatului.

Între timp, anti-gangile, disperate să mă vadă plecând, au primit ordine de la comisarul Bouvier. Seful cel mare luase decizia : nu mai asteptau, trebuiau sa ma "duca" acasa... Si-a avertizat oamenii:

- Atenţie. Mesrine este un ucigaș, nu îți va face niciun cadou. Trebuie să facem totul.

Comisarul Leclerc și comisarul Broussard, la comanda oamenilor lor, au făcut totul pentru a mă împiedica să scap . La fața locului se aflau procurorul adjunct și echipa de gaze . Apartamentele de lângă mine au fost ocupate rând pe rând de polițiști. Pe fiecare balcon, o armă m-ar putea împușca dacă încercam să plec. În grădina englezească , alți activiști anti-bandă luaseră poziții în colțurile umbrite.

Adormisem , mulțumiți de plăcere. S-a auzit o bătaie la ușă. Era concierge. O deschisesem pentru el, mâna dreaptă pe care o țineam la spate strângea un coit 45.

— Doriți , doamnă?

Ea a plecat cu o explicație vagă: lucru de făcut în apartamentul meu pentru a doua zi dimineață. M-a întrebat dacă aș fi acolo. I- am răspuns afirmativ, am salutat-o cu „bună seara" și mi-am închis ușa. De fapt, ofițerii anti-bandă îl rugaseră să vină să verifice dacă sunt încă acasă. Era ora opt. M-am întins din nou pe pat ... Mă relaxam când se auzi o bătaie puternică la uşă.

— Poliție!... Deschideți!

Nu m-am putut abține să nu spun: „La naiba, nu e adevărat!" „Sărisem cu armele mele, două din .45 la centură și un pistol-mitralieră în mâini. Francine moțea.

— Repede, trezește-te ... Polițiștii sunt aici.

S-a uitat la mine, surprinsă ... apoi și-a dat seama :

- Oh! Nu, nu este adevărat... Oh! Nu, dragă.

Nu aveam timp de pierdut.

— Întinde-te pe pământ, o să-mi încerc norocul... La revedere, fetiță.

Apoi am iesit din camera pentru a merge in bucatarie. Am vrut să sar de la etajul doi. În timp ce mergeam pe hol, am auzit avertismentul:

— Ești înconjurat ... A doua somație... Predare.

Eram gata să trag o explozie prin uşă. Toate luminile mele erau stinse. Nu rostisem nici un cuvânt ca răspuns la ordinele care mi s-au dat. Când am ajuns în bucătărie, m-am uitat pe fereastră . Mai mulți polițiști ocupaseră poziții în colțuri întunecate. Dar reușesc să -i observ . Eram blocat. Dacă am sărit, era moarte sigură.

— Ultimul avertisment... și vom da gazul.

M -am întors pe hol și m-am lipit de peretele de lângă uşă. Vocea și-a dublat apelul:

— Numirea... Convocarea definitivă .

Sperasem pentru o scurtă clipă că polițiștii s-ar putea să nu știe pe cine urmează să aresteze și am jurat în germană că le voi acoperi urmele. M- am poziționat astfel încât să-l pot împușca pe primul care a venit dacă mi s- a spart ușa. Dar am înțeles că de data asta eram pierdut. Fața Frumoasă se târase până la mine. Văzându-mă ținind ușa, ea m-a implorat tandru:

- Oh! Nu, dragă ... nu asta, te implor.

M-am lipit de perete, strigând prin uşă:

— Nu știi pe cine cauți.

— Da... Tu ești Mesrine... Nu fi idiot, nu ai șansa de la o mie de a ieși din asta... Peste tot sunt trăgători și...

- Cine eşti tu?

— Comisarul Broussard.

— Broussard..., tipul anti-bandă?

- Da.

— Ai o poză cu tine?... Trece-o sub uşă.

— De ce?... Vrei să mă împuști în clipa în care mă aplec să o fac?

— Nu... vreau să verific dacă chiar ești tu. Ai cuvântul meu, nu există nicio captură.

— Bine... Îți dau identitatea mea.

Am văzut cardul ieșind afară. Am fost la fel de suspicios ca si el si l-am adus la mine cu piciorul . Aveam un întreg dosar de poliție cu un număr bun de fotografii cu polițiști publicate în presă. Am avut-o pe Broussard. Am făcut comparația..., cu siguranță a fost el. Am pus obiectul în cardul lui.

— Da, tu ești... Îți voi da înapoi cardul.

A luat-o sub uşă.

— Intențiile tale, Jacques?

— De data asta, cred că am terminat.

— Da, nu ai nicio șansă.

— Ascultă, polițist. E o fată cu mine, nu-i place și dacă tu ești...

Din tonul vocii lui, am înțeles că crezuse că sunt singur .

— O fată?... fă-o să vorbească.

I-am făcut semn lui Belle Gueule să se apropie de uşă.

— Continuă... Vorbește.

Ea nu știa ce să spună și timid a spus :

— Da, domnule... E o femeie cu el.

Anti-gangile nu plănuiseră asta. Aș putea, dacă aș vrea, să-i fac să creadă că este fiica unui bărbat important și să ies cu ea ca ostatic. Dar niciodată nu am acționat contrar reflexelor şi principiilor mele punând o femeie în faţa mea ca scut. Aveam o singură idee în minte: să o salvez din închisoare.

— Ascultă, Broussard... Știu că ești un om decent. Pentru mine, nici o afacere, dar cel mic nu este în joc. Dacă am cuvântul tău că nu o vei păstra mai mult de douăzeci și patru de ore și că este eliberată , sunt de acord să mă predau. Altfel, vino să mă ia.

L-am auzit pe Broussard vorbind cu alți oameni.

— Bine, Jacques... Ai cuvântul meu... dar numai dacă nu se dorește pentru altceva. Și acum, ce decideți ?

— Am nevoie de douăzeci de minute... Apoi te las să intri.

— În ce scop?

— Nu ceea ce crezi...

— Bine... Douăzeci de minute.

Broussard știa foarte bine că voi profita de asta pentru a distruge documente. Dar cel mai important lucru pentru el și liderii săi a fost să evite orice vărsare de sânge. Pentru că toată lumea știa că pentru a-mi obține pielea ar trebui să piardă bărbați, trecutul meu a vorbit în favoarea mea. Cursul evenimentelor a fost neașteptat pentru ei . Am fost de acord să joc după regulile jocului și nu ar trebui să fiu grăbit... Un bărbat prins în capcană are uneori reacții imprevizibile. Aveam nevoie de acele douăzeci de minute pentru a distruge planurile complete ale loviturii de stat serioase care se pregătea . Am luat o tigaie și am dat foc documentelor, ardându-le în ea. Am zdrobit toată cenușa și am trecut-o prin gaura chiuvetei în timp ce curgeam apa. Apoi am început să-mi ard hârtiile false... Le-am lăsat în starea aceea ca să poată strânge polițiștii cenușa, nu a contat. Era fum în tot apartamentul. Am avut mereu pistolul mitralieră aproape de mine pentru a evita orice surpriză. Broussard, văzând fumul care venea pe sub uşă, m-a întrebat:

— Ce naiba faci?

„ Ard ceea ce te-ar fi interesat”, i-am spus ironic.

— Hei, Jacques... Au trecut douăzeci de minute.

— Şi ce!... Dacă vreau o oră, o iau.

— Bine.. Nu te supăra .

Broussard nu a vrut să mă răzgândesc. am fost calm. În câteva
minute, aveam să-mi pierd libertatea pentru totdeauna. O ultimă rezistență fără o șansă la o mie, am lăsat asta amatorilor... Nu scapi dintr-un cimitir ; dintr-o închisoare, da. M-a durut inima să mă predau... Pe stradă, mi-aș fi riscat, chiar dacă aș fi fost unul împotriva zece. Dar anti-gangile făcuseră o treabă bună. Eram un sport bun. Privind la Belle Gueule, i-am spus:

— Pregătește șampania și, de asemenea, valiza mea.

Apoi, luând-o tandru în brațe:

— Amândoi, a fost grozav. Nu-ți face griji , Broussard se va ține de cuvânt.

Avea lacrimi în ochi, sărutul nostru avea un gust sărat.

— Și tu, dragă, ce se va întâmpla cu tine? Acest lucru este grav pentru tine.

— Da..., s-a terminat pentru mine.

Ea își cuibărase capul pe umărul meu.

— Mulțumesc... Da, mulțumesc pentru aceste câteva zile de fericire.

Anti-gangile erau în spatele ușii, înarmați ca și cum ar fi
războiul, iar eu îmi luam rămas-bun cât mai calm posibil, ca un iubit care pleacă într-o călătorie lungă... Al meu era probabil foarte lung, foarte, foarte lung. Broussard devenea nerăbdător:

— Deci, Jacques, la naiba, glumești!...

— Vin, polițist, vin.

Am fost mereu înarmat.

— Hei, Broussard.

- Da?

— Se spune că ești un tip dur.

— Nici tu nu ești rău.

— Știi că sunt supărat că mă predau?

— Bănuiesc că da.

— Aș dori să verific dacă ești la fel de umflat pe cât se spune. Ai putea să apară neînarmat și neînarmat când deschid ușa?

- Pentru ce ? Vrei să mă împuști?

— Nu, dar dacă ești aici , este pentru că am fost vândut. Aș dori să câștigi această arestare asumându-ți un risc.

— Și tu, Jacques, unde vor fi armele tale?

— La pământ... Iată, îi voi dezarma.

Scoasem magazinele și acționam clapa fiecărei arme pentru a scoate glonțul din țeavă.

Broussard, în spatele ușii, împinsese înainte când auzi zgomotul șurubului.

- Deci. S-a terminat... Deci?

— Ce garanție îmi dai, Jacques?

— Cuvântul meu... Nimic în afară de cuvântul meu.

Aici îi vedem pe marii polițiști... Față în față, nu mai era inamicul public care se confrunta cu șeful anti-gangurilor , ci doi bărbați, doi duri care cunosc valoarea unui cuvânt dat. Broussard își asuma un risc uriaș, dar era un bărbat care calculase cât de important avea să fie gestul lui în ochii mei. Întotdeauna am respectat un adversar corect. Pe stradă, unul dintre cei doi, cel mai încet, și-ar

fi pierdut viața... Dar Broussard a avut gestul gratuit de a-mi câștiga arestarea: viața lui în schimbul cuvântului unui ucigaș. Cetăţeanul obişnuit nu putea înţelege; el care, stând pe fund, nu și-a riscat niciodată pielea, ce ar fi putut să înțeleagă despre o poveste despre bărbați?

— Bine, Jacques... Nu mai am nimic.

— Așa că deschid.

Am întors clanța ușii și am deschis-o. Broussard era în fața mea, toți oamenii lui în spatele lui. Aveam un trabuc pe buze. Îi zâmbesc, întinzându-mi mâna:

— Bravo , domnule comisar... De data asta ați câștigat.

Polițiștii îmi invadaseră apartamentul. Am fost încătușat. Comisarul Leclerc și procurorul adjunct intraseră. Mi-a strâns mâna.

— Mulțumesc, Mesrine.

- Pentru ce ?

— Ne așteptam la ce e mai rău.

— Am jucat jocul, domnule procuror... Nimic în afară de joc.

Apoi, întorcându-se către Francine , căreia i se dăduse frâu liber:

— Toarnă-ne niște șampanie, vrei?

Cu paharele pline, am clintit pahare cu Broussard, Leclerc și înlocuitorul. Nu mai aveam nimic de spus unul altuia.

— Ia-l departe..., zise Leclerc.

Am fost dus la prima brigadă teritorială . Am fost obligat să petrec noaptea într-o secție de poliție. Întotdeauna am avut o ură viscerală față de polițiștii în uniformă. Am fost lăsat cu cătușe toată noaptea. Mi s-a refuzat orice pahar cu apă, chiar și dreptul de a merge la toaletă. Răzbunarea nenorociților împotriva celui care, liber, i-a speriat. I-am insultat pentru a provoca o reacție. Nimic nu a funcționat. Dimineața, ofițerii anti-bandă au venit să mă ia și să mă ducă înapoi la prima brigadă . În timpul nopții au arestat doi dintre cunoscuții mei, inclusiv pe cel care mi-a jucat jocurile în Vincennes. A venit la mine acasă după deschiderea de noaptea târziu să-mi dea banii. Când a văzut oameni înarmați deschizând ușa, s-a speriat și a încercat să scape. Greșise făcând asta. Pur și simplu fusese eliminat .

L-am văzut imediat ce am ajuns. Cămașa lui era plină de sânge. Nu l-am salutat, preferând să-l ignor. Oamenii lui Leclerc m -au rugat să mă aliniez cu celălalt și doi polițiști care făceau ca figuranți, pentru o confruntare cu managerul primei bănci pe care o jefuisem cu două zile în urmă. Nu am fost nici bărbieriți , nici spălați și ne-am remarcat în imagine. Directorul a arătat spre mine. Dar ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost când l- a subliniat pe bărbatul care îmi juca trucuri drept unul dintre complicii mei. Această greșeală mi-a provocat furia și mi-a dovedit încă o dată că orice cetățean poate trimite un om la închisoare pe o identitate greșită.

Am refuzat să fac vreo declarație.

Pe la prânz, a sosit Broussard și m-a salutat.

— Bună, craniu frumos.

— Hei, polițist frumos.

— În formă, Jacques?

— În regulă, domnule comisar... Și când o eliberați pe fetiță ?

— După cum am promis, va fi liberă la ora două... Vrei să o vezi?

A sosit chipul frumos. Fața ei era plină de tristețe. Am rămas singuri, eu într-un fel de cușcă, ea stând lângă mine . Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ce va fi cu tine? Dacă ai ști cât de mult simt pentru tine!... Vei fi de acord să-mi cer o întâlnire pentru a te vedea?

— Nu, chip frumos... Imposibil... Femeia pe care o iubesc este în închisoare. Pe fugă, pot face orice... Nu aici . Salonul este pentru ea, doar pentru ea.

— ...Da, înțeleg... Vom rămâne prieteni, nu ?

— Da..., prieteni grozavi.

Pentru mine era timpul să plec la depozit. Am lăsat-o cu un ultim sărut. La ora două a fost eliberată. Broussard și Leclerc se ținuseră de cuvânt. În mediu, știam că au fost contestați cu privire la metodele lor de anumiți escroci. Nu mi -a păsat de părerile altora . Pentru mine, au fost doi polițiști grozavi care probabil au acționat diferit, în funcție de faptul că aveau de-a face cu un bărbat sau cu un bandit. Marii polițiști nu fac niciodată greșeli în a judeca despre „clientul lor". Dar „mijlocul" nu este lumea onoarei și a prieteniei nesfârșite, așa cum o înfățișează în mod greșit prea multe filme . Bărbații adevărați sunt rari. Într- adevăr, este o lume a confuziei, a înșurubării, a arătarilor, a mândriei excesive, o lume a expozițiilor. Fără calibru, unii duri de cartier sunt doar lași. Poți vedea bărbați adevărați în închisoare, după atitudinea lor, prin felul lor de a ști să plătească cu capul sus și nu cu stomacul pe pământ. Dacă majoritatea femeilor și-ar vedea „bărbații" în închisoare și comportamentul lor , ar deveni lesbiene, le-ar plesni în fund și le-ar trimite la comisioane. Aveam de gând să regăsesc această lume găsind închisoarea Santé. Eram respectat acolo ... de când îmi era frică. De asemenea, criticat ... din spate, niciodată din față. Nu toată lumea din cercul meu a apreciat metodele mele prea directe și mereu violente . Dar închisoarea este domeniul mitomaniei, „ băieții " rămân împreună... Ceilalți își inventează prieteni și acțiuni pentru a-și da importanță. Totul este distorsionat într-o închisoare, răspândesc zvonuri și informații false cu unicul scop de a denigra un tip care nu-ți place . Ne spunem nemernici la miezul nopții, ne sărutăm la prânz. Sănătatea nu a făcut excepție de la regulă , lumea sa de informatori fiind plasată în cele mai bune poziții până în 157.

administrația... Am câștigat trei luni de grație prin denunț ... Cei care nu aveau nimic de denunțat au inventat comploturi de evadare . Era de această cursă de zgomot de care mă temeam cel mai mult, mereu spionând, mereu ascultând, mereu stricând . Aveam să mă întâlnesc și cu prieteni acolo, bărbați, adevărați; băieți sinceri, bărbați în fugă ca mine. Duba mă ducea spre noul meu destin, iar de data aceasta escorta de poliție care mă însoțea mi- a arătat că greșelile trecutului vor fi evitate. Mă luaseră înapoi, urmau să facă totul pentru a mă păstra.

ușile metalice grele s-au închis în urma mea, am știut că nu voi mai fi liber mult timp. A vrea să evadeze este una, puterea este alta.

Comitetul de recepție era acolo când am fost dus la grefă. Unul dintre conducători mi-a spus: „Fără noroc, eh, Mesrine?".

Apoi, observând schimbarea mea în aspect:

— De când ești aici, nu te-aș fi recunoscut niciodată.

Nu aveam chef să vorbesc. Am fost dus la prima divizie . Acolo am găsit aceeași celulă pe care o părăsisem cu o sută de zile mai devreme. Nici măcar nu m-am simțit nefericit. Realitatea situației mele nu a fost pierdută pentru mine , dar scăpasem de trei ori, știam că va fi a patra oară... Era pur și simplu o chestiune de răbdare. Janou fiind în Franța, aș putea în sfârșit să o văd din nou dacă judecătorul meu de instrucție mi-ar da permisiunea. Dimineața ni s- a permis o oră de mers pe jos. Am întâlnit niște prieteni acolo, în curtea mare. Trebuia să spun..., ceea ce am făcut ca să nu-i supăr.

Apoi au trecut zilele . Îmi reorganizasem viața în celulă. În ciuda vechimii sale , închisoarea La Santé oferea condiții de viață acceptabile. Dar, în comparație cu centrele de arest preventiv canadiene , a existat o întârziere de douăzeci de ani. Principiul de a lăsa un bărbat închis douăzeci și trei de ore pe zi într-o celulă de 1,80 metri pe 3,60 metri i-a făcut pe bătrâni să rateze colonia penală. Chiar și Spania a oferit condiții mai bune prizonierilor , lăsându-i toată ziua în curți mari. Dar Franța este țara represiunii sub toate formele ei. Închisoarea nu este concepută pentru a ține anumite persoane departe de lumea activă și pentru a-i face să plătească pentru păcatele lor. Închisoarea în forma sa actuală are un singur scop: să distrugă pe oricine are ghinionul să-i treacă porțile. De ani de zile s-au anunțat reforme ... dar promisiunile administrative sunt momeli care nu mă păcălesc. Societatea franceză este de așa natură încât nu vrea să afle adevărul despre închisorile sale. Faptul că bărbații se sinucid acolo, se mutilează acolo, sunt drogați acolo , mor de mizerie psihologică acolo nu îl interesează . Pereții sunt suficient de înalți încât ea nu poate auzi disperarea și strigătele de ură. Pentru ea, principalul lucru este să păstreze conștiința curată. Trebuie să vezi o închisoare pe viu ca să înțelegi că societatea se angajează și în reglarea de conturi în cel mai laș mod și prin intermediari. Toate acestea le observasem cu mult timp în urmă, ceea ce înlătura orice remușcare pentru că mi-am ales modul de viaţă. Știam că închisoarea nu mă va distruge niciodată . Pentru că am fost un om care a luptat, care a luptat împotriva nedreptății interioare ... Încarcerat, mă simțeam la fel ca liber.

Judecătorul meu de instrucție, cu puterea lui, mi-a interzis orice vizită. Chiar și cu propria mea mamă ... Refuzul unui bărbat să-și vadă mama nu poate fi decât acțiunea unui om de dreptate care folosește în mod arbitrar puterile pe care i le oferă societatea . Legile există doar pe cod. De fapt, ele sunt în mod regulat ignorate de cei responsabili cu aplicarea lor. Nu mai aveam nimic de pierdut și instrucțiunile mele nu puteau schimba ceea ce urma. Am fost uneori prezentați martorilor la jaf de bănci, fără niciun plus. Și când judecătorul meu de instrucție i-a adus, era obișnuit ca martorii să recunoască ofițerii de poliție care erau alături de mine drept bărbații care i-au atacat și să uite complet să mă menționeze. Simplul act care condamnă un om să- și petreacă ani din viață în închisoare, eroarea în mărturie, ar trebui să-i trimită pe cei care greșesc în umbră. Dar societatea poate acuza cu deplină liniște sufletească ... Își dă dreptul de a greși, așa cum polițistul își dă dreptul de a face o gafă.

Ciocnirile cu judecătorul meu au fost uneori violente. Pentru că, depășind rolul său , și-a pierdut toată autoritatea în ochii mei. De fapt, m-a amuzat... A fost făcut pentru pescuit , nu pentru vânătoarea de tigri. I-am spus să ia dracu de mai multe ori.

Și apoi veștile proaste au venit una câte una. Remy fusese arestat în Italia... nu-l mai văzusem de la evadare. Cu el afară, aș putea să organizez totul... Arestarea lui m-a lipsit de posibilitatea unei alte evadari rapide . Era singurul meu prieten adevărat . Fără el sau mine în fruntea lor , ceilalți erau doar soldați pe care nu mă puteam baza absolut . Și a venit rândul lui Robert... Pentru el, fără închisoare... Accidentul... Moarte, prost, la volanul mașinii sale pe drumul

spre Lisieux. Soarta se răzbuna... Dar poate că o moarte rapidă la 150 km/ h era mai bună decât o moarte lentă oferită de administrația închisorii.

La amiază... În celula mea... Prima lui scrisoare de la evadarea mea din Canada. Judecătorul îi permisese în sfârșit lui Janou să-mi scrie ... Am rupt nervos plicul... Această redescoperire a ei, această întoarcere a femeii încarcerate de mai bine de patru ani... Unde era dragostea noastră?... În fața ochilor mei au început să danseze primele cuvinte , „Te iubesc" din trecut a devenit prezent. Nimic nu a existat în afară de noi. Am citit-o din nou.

Fleury-Mérogis, 18 noiembrie 1973. Draga mea,

Dacă ochii îmi curg de lacrimi în timp ce îți scriu, este pentru că a trebuit să-i reţin atât de mult... că astăzi se eliberează de bucuria pe care o am de a-ți cunoaște că ești în viață, eu care am tremurat pentru viața ta și de tristețea pe care o simte inima mea știind că ești din nou prizonierul acestor ziduri. De mai bine de patru ani, trupul meu a fost prins în această lume închisoare. Plătesc și voi plăti din nou, știu asta..., dar dacă pe lângă faptele mele condamnabile cineva te face să plătești prețul de a te iubi... dulce va fi închisoarea mea. Să știi că ești în pericol de a muri în fiecare zi a fost un calvar pentru mine... Dacă această moarte separată ar fi fost destinul tău, nu i-aș fi supraviețuit, pentru că trăiesc doar pentru tine și prin tine. De fiecare dată când radioul din Montreal a anunțat o împușcătură, mi-am oprit radioul de teamă să nu aud numele tău. Nu vă puteți imagina niciodată această suferință. A fost mai rău decât să știi că ești în brațele altor femei... Au avut doar corpul tău, inima ta este rezervată pentru mine , știu asta, iubirea mea... Pentru noi, nimic nu s-a schimbat. Trebuie să înțelegi ce ai fost pentru mine. Am suferit prin tine, am suferit pentru tine. Dar când, vânt de mângâieri, buzele tale de uragan mi-au dat pasiunea ta, în anotimpurile inimii mele mi-ai făcut să înflorească de dragoste primăveri permanente. Dacă mi-ai băut lacrimile, luând de la sursă iertarea inimii mele, este pentru că a fost dobândită pentru tine ... Tu ești bărbatul... și în ochii mei vei fi mereu singurul pe care îl iubesc și îl respect în totalitate .

Scrisoarea lui avea șase pagini și se termina cu:

Buzele mele se sprijină pe ale tale... Lasă-i să vorbească. Au atâtea de spus!... Să conjugă verbul a iubi în trecut, în prezent ..., în viitorul care va fi al nostru într-o zi. Să te iubesc până la moarte, iubitul meu . Tâlharul tău..., amanta ..., soția..., iubitul tău. Janou al tău.

Ea nu se schimbase. Întotdeauna această forță de caracter care a făcut din ea o femeie ca puține altele. Nici un singur reproș, doar dragoste... Și totuși câți ani mai avea de trăit?... Se plătește scump că a fost soția unei Mesrine. Justiției îi este frică de femeile care iubesc. Dragostea poate face orice. O femeie care iubește este o armată în sine, viitorul o va demonstra încă o dată... prin Joyce, micuța canadiană care se întorsese în țara ei și prin Martine Willoquet, pe care încă nu o cunoșteam. Adevăratul curaj vine de la femei. „ Mentalitatea " este ceea ce au femeile... Aceste femei valorează cât o sută de bărbați laolaltă. Dar câți bărbați adevărați au mai rămas că femeile au fost reduse la a-și sacrifica viața și libertatea pentru „bărbat"? Acesta era mediul actual: băieți cu tricotat, femei cu calibru.

I-am răspuns la scrisoare. Prin câte mâini ar trece, de câte ochi ar fi nevoie ca secretul inimilor noastre să fie încălcat în numele cenzurii? Nu ne mai aparținem... Am fost condamnați să facem dragoste în fața voyerilor administrativi.

Trecuseră două luni ... aveam o singură idee în minte: să găsesc o modalitate de a mă ridica

mea .

Eram în contact constant cu prietenii mei canadieni care erau dispuși să facă călătoria pentru a mă scoate din gaură dacă găseam o soluție. De data asta m-am simțit prins . Nu avusesem timp să pregătesc ceva ca la Compiègne ... și totuși îmi venise ideea.

Da, am avut ideea care a constat în, în timpul libertății mele, să efectuez un atac fals asupra unor prieteni care ar fi trebuit să nu știe cine sunt. Acești prieteni ar fi depus o plângere pentru atac armat , descriindu - mi vag descrierea . În caz de arestare, cu fotografia mea publicată în presă, nu trebuia decât să mă recunoască și să meargă la cea mai apropiată secție de poliție să mă denunte; sistemul judiciar ar fi făcut restul. Ar fi fost automat o confruntare cu acuzatorii mei. Martorii acuzării nu sunt niciodată percheziționați ... Judecătorul de instrucție ar fi fost tratat cu o surpriză din partea șefului și o călătorie gratuită ca preț al libertății mele ... Dar nu am avut timp să-mi pun ideea în practică.

Mai aveam ideea avocaților falși în mijlocul tribunalului. Doi dintre prietenii mei canadieni au fost de acord să jefuiască instanța penală dacă aș fi adus acolo ... Dar nu am avut niciun caz penal. Așa că a trebuit să creez câteva. Presa nu fusese bună cu mine, dar am preferat să zâmbesc pentru că părerea lor despre mine m-a lăsat rece. S-au scris multe erori despre viața și crimele mele... A trebuit să exploatez posibilitatea unui proces de defăimare . Mi-am imaginat chipurile jurnaliştilor pe care urma să-i acuz că au numărat greşit numărul cadavrelor de care m-au acuzat, fără dovezi sau judecati. Așa că am depus patru plângeri de defăimare împotriva presei... Am crezut că totul se va face rapid. Nu eram conștient de încetineala justiției în Franța, prea obișnuită cu sistemele canadian și american care rezolvă astfel de probleme într-o lună. Într- adevăr, aceste procese ar dura doi ani pentru a ajunge în instanța de corecție și și-ar pierde scopul principal. Văzând după câteva luni că nimic nu devine clar, am ales o altă soluție.

Un ofițer de poliție pe care prizonierii l-au poreclit „Manix” și care făcea interogatorii la Santé , a venit să mă vadă. Era un tip înalt, voinic, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, un pic de tăvălugăr. Paznicul care a venit să mă ia din celulă m -a avertizat:

— Știți, domnule Mesrine, a cerut să se pună paznici în fața ușii... Spune că preferă să fie atent cu dumneavoastră.

— Ah! Bun.

Tocmai găsisem oportunitatea de a mă găsi în instanța de corecție. Tot ce trebuia să fac a fost să încep o ceartă... Un polițist depune întotdeauna o plângere când este bătut . M- am prezentat în fața celulei care îi servea drept birou.

Stătea în picioare... La prima vedere, părea de parcă stătea pe propriile picioare. De la început, i-am adresat:

— Deci, ceri protecție pentru a veni să mă vezi?
Mă iei drept sălbatic?

Devenise palid în timp ce îmi răspundea :

— Nu trebuie să -mi asum niciun risc cu tipi ca tine.

Apoi, vrând să arate autoritate, mi-a arătat o hârtie pe care o ținea în mână:

— Judecătorul a fost cel care mi -a ordonat ...

— Domnule judecător, nu-mi pasă de el...

Nu i -am dat timp să continue și i-am scăpat hârtia din mâini în timp ce înainta spre el... Se dădu înapoi. Mașina lui de scris era pe masă... Cu mâna stângă o aruncasem de perete. Polițistul strigase : „Dar!...” Fără să-i dau timp să spună mai multe, mâna mea a aterizat pe fața lui și l-a dezechilibrat. mă întorsesem. Gardienii au avut grijă să nu intervină. Șeful, care se afla în fața ușii, nu înțelesese nimic.

— Dar ce se întâmplă, Mesrine?

— Nimic, șefule... Mă întorc la celula mea.

— Dar tu l-ai lovit ...

— Da... nu-mi plac idioții... Ăsta, ce mai, e mătușă, nici nu a răspuns .

Înapoi în celulă, am izbucnit în râs... De data asta, l-am avut, dosarul meu penal. Din nou m-am înșelat. A fost o plângere, dar niciodată una corecțională... Manix i s-a pălmuit degeaba. Era disperat.

Judecătorul mi-a acordat prima vizită la mama mea. Am vorbit doar despre moartea tatălui meu . Îi ascunsese ultima mea vizită. Mama mea a fost o femeie de caracter, puternică în fața adversității. Întotdeauna am avut probleme să ne înțelegem , dar ea fusese și era o mamă bună pentru mine. Fără reproșuri inutile despre viața mea... Nu ne judecăm fiul, doar îl iubim. Îmi doream foarte mult să o văd pe fiica mea Sabrina; trecuseră mai bine de şapte ani de când o văzusem. Adevărul despre detenția mea îi fusese întotdeauna ascuns , ceea ce era o greșeală, pentru că se crezuse abandonată de mine. Învățase totul din presă și reacția ei a uimit-o pe mama mea ... pentru că „puricii” avusese această reflecție :

— Tata e la închisoare?... Super, măcar acum voi putea să-l văd!

Însă judecătorul de instrucție mi-a refuzat acest drept, invocând diverse motive. Așa cum mi-a refuzat vizita cu Janou, deși dosarul cu privire la ea era închis.

În închisorile și închisorile Franței, nemulțumirea era larg răspândită. Niciun program de reformă nu a fost implementat în ciuda nenumăratelor promisiuni făcute de administrație de a calma oamenii. La Santé, aveam un nou regizor care dădea impresia unui anumit umanism, dar nu duci un război modern cu pușcile vechi. În primul rând, trebuie să schimbăm mentalitatea administrației închisorii ... și cu siguranță a unor deținuți. Tentativele de sinucidere erau banale. Unii și-au tăiat încheieturile, alții au înghițit barbiturice, din disperare, din șantaj. Unii și-au lăsat pielea acolo sub ochiul indiferent al administrației. Uneori era un băiat care, condamnat la o pedeapsă lungă, într-o seară, singur în chilia lui, nemaicrezând în nimic, fără dragoste, alegea această cale de evadare. Dacă un supraveghetor l-ar fi descoperit la timp, pompierii ar sosi destul de repede... Dacă cazul lui era fără speranță, ar trebui să se îndrepte la cel mai apropiat spital . Dar scena în sine a fost motiv de revoltă. Dacă tipul era considerat periculos, chiar dacă era în comă completă, mâinile și picioarele îi erau înlănțuite și se aștepta o escortă, cu riscul de a pierde timp prețios de care depindea viața . Această imagine a societății și a administrației m-a făcut să vreau să vărs pe legile și principiile pe care ființele umane și- au dorit să fie reguli de viață. Uneori, bărbatul a murit din cauza acestei neglijențe. Unul dintre prietenii mei urma să moară un an mai târziu din cauza asta.

Pe de altă parte, am avut admirație pentru aceste femei minunate care sunt asistentele din închisoare . Dăruirea lor constantă , răbdarea, grija pe care au avut-o pentru a ameliora durerea atât morală, cât și fizică i-au făcut, în ochii mei, ființe de neatins , demne de cel mai profund respect. Unul dintre ei, care era destul de mare ca să -mi fie mama, pe nume doamna Sitterlin, îmi luase plăcere . A intrat singură în celula mea, departe de a se teme de o situație de ostatici, știind foarte bine că un bărbat periculos nu este neapărat un ticălos.

Supraveghetorii din divizia mea, cu câteva excepții, erau băieți destul de simpli. Paznicul închisorii nu este temnicerul de altădată . Acțiunile prizonierului depind de felul său de a acționa . „ Băiatul ” nu-l urăște pe „garda”. Când se confruntă cu un bărbat, el se va comporta ca un bărbat. În fața unui gunoi, se va ridica, cu toate riscurile pe care aceasta le va presupune pentru el în ceea ce privește sancțiunile disciplinare. Pe de altă parte, închisorile sunt populate de zgomotoși, învinși, care își imaginează că numind un „gardian” „Fucked-Up”, fără motiv, își vor face un nume. De fapt, acești oameni, în afară de lătrat, se dezumflă ca baloanele când vine vorba de a se confrunta cu ceva. Din păcate, ei sunt o mare majoritate în închisorile franceze.

Informatorii și informatorii de toate felurile au trimis în mod regulat scrisori conducerii pentru a denunța planurile imaginare de evadare care mă priveau. Acest lucru a fost dăunător pentru mine, deoarece a ținut conducerea nervoasă. Una dintre aceste scrisori a anunțat greșit că intenționez să aduc arme în Santé pentru a încerca o lovitură de stat.

La sfârşitul lunii aprilie am fost adus la tribunal sub pretextul unei anchete. Mereu am urcat acolo sus cu o escortă care ar fi făcut -o pală pe cea a Președintelui Republicii . Eram mai bine păzit decât Banca Franței.

Nu aveam de ce să fiu suspicios ... și totuși. Când, după anchetă , am fost pus să mă întorc, am fost îndreptat către o altă închisoare.
regizat. S-a găsit că această încălcare a încrederii este o modalitate de a mă transfera fără niciun risc de revoltă din partea mea. Aceasta a fost, din nou, una dintre metodele administrației .

Am fost dus în zona de înaltă securitate. Directorul acestei închisori era un om trist care a asociat cuvântul „câine” cu cuvântul „prizonier”. Nu avea nimic din bărbat în afară de pantalonii lui. Nu a fost posibilă nicio discuție cu el. Totul la el era arbitrar, de neînțeles, ilogic... Era unul dintre acei indivizi care, prin nedreptate și abuz de putere, declanșează o revoltă din simpla plăcere de a o suprima. Cerusem să -l văd în audiență... Refuzase.

Două zile mai târziu, lipisem cu brutalitate un gardian al închisorii de perete în urma unei coliziuni. Zece minute mai târziu, acest director invizibil m-a pus în judecată pentru că l-am atacat pe unul dintre agenții săi. Neputând să mă privească în față, ca o nevăstuică, a răvășit despre mine; a crezut că mă intimidează. L- am întrerupt și i -am spus ce gândesc eu cu adevărat, în timp ce i-am spus să iasă dracu. Mi -a dat o sentință cu suspendare.

Pe de altă parte, directorii adjuncți au fost oameni de dialog. Dar foarte repede am simțit o adevărată ură față de acest regizor și am conceput proiectul de a-mi face o lamă pentru a o arunca în măruntaiele lui cu prima ocazie . Dar evenimentele nu mi -au dat timp.

Atitudinea „sătui” a prizonierilor ar declanșa revolte sângeroase . Când Clairvaux se

mișcă, totul se poate mișca... Și Clairvaux a explodat ... În toată Franța au urmat închisorile în solidaritate. Nedreptatea îi conduce pe oameni la cele mai nebunești acțiuni. Dar este nevoie de curaj pentru a se revolta, pentru că represiunea, cu zece paznici mobili înarmați împotriva unui prizonier cu care să lupte doar cu mâinile, se transformă într-un masacru. La Clairvaux, bărbații au fost masacrați pentru că le respectau drepturile. Doi dintre ei și-au pierdut viața, uciși de poliție. Și asta sub indiferența unei societăți de conștiințe bune care uită prea ușor că prizonierii sunt și bărbați.

În cartierul în care eram, era imposibil să încep ceva serios. Singur, te poți revolta, dar nu poți începe o revoltă.

Eram în celula mea când au izbucnit țipete din a doua divizie . Băieții încercaseră o mișcare . De la fereastra mea le-am ordonat prizonierilor care se aflau în curtea de exerciții să urce pe acoperișuri pentru a sprijini divizia a doua și mai ales să vină să ne deschidă ușa ca să putem lua parte la revoltă . La mine , am încercat să -mi sparg ușa. Nu am putut s-o fac. Gardienii mobili erau deja la fața locului... Nu durase trei minute. În divizia a doua , ne luptam. Încă îmi spargeam ușa când s-a deschis. Vreo treizeci de paznici mobili înarmați, puști în mână, gata să lovească, și vreo zece paznici mă așteptau . Supraveghetorul șef m-a strigat:

— Ieși afară, Mesrine.

răspuns cu un zâmbet și o privire ironică către armata din fața mea :

— Cred că nu am de ales.

— Asta e ... Ieși afară.

Când ieșeam din celula mea, l -am văzut pe gardian și am vrut să sar peste el. Dar s -a refugiat în spatele porților și gărzile lui m-au făcut să mă îndrept spre „izolare” având ca escortă gărzile mobile. Nu am fost lovit. Dar am citit că nu a lipsit dorința de a o face. Era sfârșitul lui iulie 1974.

Am fost închis într-o celulă. Trei ore mai târziu, bărbați din grupul de intervenție al jandarmeriei au venit să mă ia. Am fost băgat într-o dubă și, pentru că nu aveau lanțuri pentru a-mi lega picioarele, au făcut-o cu o pereche de cătușe. Curtea închisorii era plină de polițiști în uniformă. Mai multe persoane au înconjurat camioneta. Nu am putut face o singură mișcare. Acesta este momentul în care un polițist a ales să joace rolul provocatorului, adresându-se mie:

câinii deținuți ar trebui uciși. Dacă aș fi eu, ți-aș da un pumn în cap, ticălosule!

Era foarte mult în metodele polițiștilor în uniformă. Departe *de* a mă impresiona, acest clovn m-a amuzat și i-am răspuns tăios :

— Ascultă, clovne... Tragem cu gloanțe, nu le promitem. Cu fața pentru care plătești, seamănă mai degrabă cu un „dildo” pe care ar trebui să-l porți în loc de un calibru..., Dacă vrei să lucrezi pentru mine, îți ofer zece metri de asfalt la colțul bulevardului Barbes... Flăcău cât ești, vei face bani luând pariuri de la ratoni.

În acel moment, a explodat. Dar gardienii prezenți și jandarmii din escorta mea râdeau ca nebunii. A vrut să reacționeze. Liderul meu de escortă i-a ordonat să se retragă mai departe.

Am fost dus la centrul de arest preventiv Fleury -Mérogis . Acolo am fost băgat într-o dubă. Cincisprezece bărbați responsabili pentru revolta din Clairvaux erau deja acolo. Toți ieșeau din izolare. Ne îndreptam spre închisoarea Mende. Mulți dintre ei încă purtau semnele bătăilor pe care le primiseră. În dubă, înlănțuite de mâini și de picioare, patru dintre ei într-o cușcă de mai puțin de un metru pătrat, a fost nevoie de cincisprezece ore de călătorie. Ca vitele, ca pe vremea Gestapo-ului, în numele unei societăți ireproșabile ... Bărbații tratați ca niște animale, ființe umane bolnave din cauza mișcării vehiculului și a mirosului de benzină, care au vărsat unii pe alții, neavând unde să o facă altundeva... Să nu-i ceară nimeni vreodată unui om care a fost tratat astfel să aibă într-o zi respectul societății. Nu uităm niciodată aceste momente . Nu este de mirare că, atunci când sunt tratați ca niște câini, bărbații reacționează uneori ca niște câini. Patru bărbați care vărsă unul pe celălalt, închiși într-o cușcă de un metru pătrat, societatea își reglează conturile în numele justiției și al legilor sale . Dar această realitate ... o ascundem.

Pe tot parcursul călătoriei am convenit să facem greva foamei de îndată ce am ajuns ... Fiecare era liber să se oprească ori de câte ori decidea. Toți erau condamnați pe termen lung . Eram singurul deținut în arest preventiv. Să mă trimiți la o închisoare și să mă țină departe de avocații mei a fost ilegal și arbitrar. Acest lucru m-a lipsit de dreptul meu la apărare, dar eram sigur că nu-mi va lua mult timp să-mi obțin întoarcerea la Paris. Știam că pot conta pe eficiența avocatului meu, Me Geneviève Aïche, care a știut întotdeauna să- mi apere interesele respectând legea.

Băieții din Clairvaux mi- au povestit tot ce se întâmplase în timpul revoltei lor . Gardienii

mobili lansaseră asaltul dimineața, după ce i-au lăsat pe oameni să distrugă totul în timpul nopții. Dintr-un elicopter s -a tras asupra lor un fel de rachetă cu gaz lacrimogen pentru a- i disloca de pe acoperișuri. Potrivit acestora, unul dintre prizonieri a fost lovit în piept și a căzut mort la pământ în curțile de exerciții. Gardienii mobili, în timp ce încărcau, au tras cu o grenadă de pușcă și, potrivit acestora, un alt prizonier ar fi fost lovit în față de o grenadă, pierzându-și și el viața. Presa, la rândul ei, a vorbit despre două așezări între escroci pentru a explica aceste două decese. Nefiind prezent , am avut grijă să nu judec, dar nu m-a surprins ... Poliția are dreptul să legalizeze crima când vine vorba de prizonieri... Și în acest timp, o anumită secțiune a presei făcea ecou așa -zisele închisori de patru stele și glorifica masacrul prizonierilor de către poliție.

Președintele Republicii ne - a dat speranță de schimbare declarând :

— Închisoarea trebuie să fie suficientă în sine , nu trebuie să adăugăm la ea.

A fost suficient să fii reținut în Mende pentru a înțelege puțină valoare care ar trebui acordată acestei declarații . Fiecare om a fost complet izolat acolo cu o disciplină de fier. Nu vorbesc. O oră pe zi, o plimbare într-o curte împrejmuită deasupra ei, singur, mereu interzis să vorbim. A condamna un om la tăcere totală înseamnă a-i căuta distrugerea mintală, a-l împinge la sinucidere. În celulă, este interzis să stai întins pe pat în timpul zilei. Pentru a mânca, doar o lingură, nici un cuțit special de închisoare , nici o furculiță. Acest lucru l-a forțat pe un bărbat care voia să mănânce să -și ia carnea cu mâinile și să tragă de ea pentru a o rupe în bucăți. Toate aceste detalii schimbă o detenție. Omul se simte redus la starea de fiară. Dacă nu o acceptă și se răzvrătește, este represiune : ușa este deschisă pentru tot felul de abuzuri.

În ciuda grevei foamei , am fost batjocoriți prin faptul că ni se treceau mesele sub nas de două ori pe zi. Mancarea a fost foarte acceptabila. Dar un om care a petrecut doi sau trei ani în aceste condiții a fost forțat să lase acolo o parte din sine.

Nouă zile mai târziu, am fost adus înapoi la Paris. Slabisem sapte kilograme; dar gândurile mele s-au îndreptat către „băieții" din Clairvaux care riscau să trăiască prea mult timp în aceste condiții inacceptabile și că pentru că au avut curajul să nu
accepta abuzurile administrative.

Eram reintrodus în sistemul de sănătate. Pe tot parcursul călătoriei, am fost escortat de motocicliști și ofițeri CRS cu mitraliere și grenade. Ridicolul unei astfel de escorte nu a fost pierdut pentru mine . Un om singur și în lanțuri nu justifică o asemenea etapă de forță.

Imediat ce am ajuns la arestul preventiv, am fost dus la izolare. Directorul șef mi-a spus că a fost dat un ordin : „izolare totală". Eram prea obosit să mă cert. Am amânat-o până dimineață.

Directorul a venit să mă vadă cu asistenții săi.

— Iată, Mesrine, trebuie să te izolăm. Dar această măsură este temporară, pentru că de data aceasta va fi implementat programul de reformă . Vom face o unitate de înaltă securitate împărțind celula de izolare în două... Mai târziu, alți deținuți vor veni și ți se vor alătura. Situatia ta este temporara...

Și din gura lui i-a ieșit o listă întreagă de promisiuni, de proiecte false. Poate chiar a crezut? sau a încercat să mă adoarmă? Pentru că reacția mea nu fusese bună.

Timp de câteva luni, am fost lăsat într-o celulă de izolare. Nici măcar nu puteam vedea curțile exterioare. Aveam doar geamuri opace sigilate într-un cadru de fier pentru toate ferestrele mele . Nu aveam cum să le deschid. Fara soare, fara lumina zilei , fara sa iau pe nimeni la plimbare cu mine. Da, președintele Republicii avea dreptate, închisoarea trebuia să fie autosuficientă ...

În mod normal, mergeam la plimbare singur într-o curte minusculă. Dar uneori deținuți de la infirmerie erau în cea de lângă mine. Așa l- am cunoscut pe Jean-Charles Willoquet. Mi-a spus povestea lui. Luptătorii anti-bandă l- au împușcat de șase ori în spate pentru a -l neutraliza . La pământ, a fost terminat cu o lovitură la față de la patul unei puști. Dar „Charlie" poseda o rezistență fizică excepțională . Era la infirmerie pentru observație. Șase gloanțe în corp și vii! Cu noroc ca al lui, toată speranța a fost permisă! Încetul cu încetul m -am împrietenit și conversația noastră s-a bazat pe un singur subiect: evadarea ! Avea să realizeze una dintre cele mai spectaculoase un an mai târziu.

Contactele mele cu Canada au fost constante. Joyce mi-a scris să-și strigă dragostea. Era gata să facă orice sacrificiu pentru ca eu să-mi recapăt libertatea. Doar prietenii mei canadieni au fost capabili să încerce o operațiune de comando pentru a mă scoate din închisoare. Acest lucru nu era în metodele franceze, ci în cele ale canadienilor, mai ales dacă prietenul meu Jean-Paul Mercier era în fruntea lor . El a fost deținut într-o secție specială a penitenciarului Saint-Vincent-de-Paul , lângă Montreal . De la evadarea noastră din Unitatea de Corecție Specială și de la arestarea sa, el a fost judecat și a primit două condamnări pe viață plus încă 270 de ani pentru diferitele infracțiuni de care fusese acuzat. Lizon fusese condamnată la zece ani pentru complicitate.

Jean-Paul, prin contacte, mi-a trimis planul lui de evadare. Dar pentru realizarea lui , Joyce a fost de acord să aducă arme în camera de vizită a penitenciarului. Mi-a spus că era cu alți prieteni de-ai mei, printre care Pierre Vincent și Edgar Roussel, care fuseseră cu mine în unitatea specială de corecție. O altă relație a mea a fost cu el, unul dintre cei mai de temut ucigași din Canada: Richard Blass. Jean-Paul mi-a promis că, dacă va reuși , și după ce a atacat câteva bănci, va merge la Paris cu niște oameni serioși să se pună la dispoziție. Știam, din partea mea , că cu bărbați ca aceștia, urmând planul meu, era libertatea .

Joyce știa că nu avea nimic de așteptat. Dar ea îmi datora mie și chiar și prietenului meu. Jean-Paul a primit acordul meu.

Pe 23 octombrie 1974, Joyce a apărut în sala de vizită a penitenciarului . Ea obținuse drepturi de vizită cu Jean-Paul folosind un nume fals. Alături de ea, o altă femeie pe nume Carole Moreau, prietenă cu Pierre Vincent. Richard Blass, Edgar Roussel, Robert Frappier aduseseră un membru al familiei lor să se întâlnească în camera de vizită, în același timp cu ceilalți doi prieteni ai mei. Mai mulți paznici i-au escortat. În geanta lui Joyce, două revolvere... În parcarea închisorii, o mașină cu motorul pornit. Totul s-a întâmplat foarte repede. Jean-Paul și Pierre au spart ferestrele de separare familie- deținut . Era suficient spațiu pentru a permite trecerea ambelor arme. Între timp, Richard, Edgar și Robert săriseră asupra gardienilor pentru a-i neutraliza. Joyce le dăduse prietenilor mei cele două revolvere . Cei cinci au început să alerge pe coridorul care ducea la punctul de control al familiei . Gardienii, văzându-i cu armele în mână, au intrat în panică și , deși erau înarmați, au preferat să deschidă ușile. Jean-Paul
trăseseră în direcția lor pentru a le forța decizia .

Se dăduse alerta generală . Ajunși afară, cei cinci au fost împușcați din turnurile de veghe, dar au reușit să sară în mașina care aștepta. Încă o dată, determinarea a dat roade. Cinci fiare sălbatice tocmai își recăpătaseră libertatea, cinci bărbați adevărați. Joyce și Carole se sacrificaseră. Pentru amândoi, nicio scăpare nu era posibilă. Știau că vor rămâne prizonieri în camera de familie , dar acceptaseră sacrificiul libertății lor . Joyce a făcut-o pentru mine, Carole pentru Pierre.

Amândoi au fost arestați la fața locului și duși la Sûreté du Québec pentru audieri . Nu au dat nicio explicație și au rămas tăcuți. În ciuda vânătorii de oameni lansate în Quebec , nu a fost găsită nicio urmă a fugarilor .

La 31 octombrie 1974, Jean-Paul, împreună cu Vincent și Frappier, au jefuit o bancă situată între străzile Pie-IX și Jean-Talon, în nord-estul Montrealului. Era unsprezece douăzeci . În urma informațiilor, membrii secției de investigații penale ale poliției , sub îndrumarea detectiv-locotenentului Jacques Boisclair, au luat poziția în fața Băncii Regale, pe strada Jean-Talon 4286. În timp ce cei patru bărbați au plecat de la bancă după ce au apucat casele de marcat, poliția a strigat fatidicul : „Predați-vă, polițiști *"... și* a izbucnit împușcătura , fără ca nimeni să poată spune cine a tras primul. Jean-Paul doborase literalmente mașini de poliție pentru a -și proteja fuga prietenilor săi. Un glonț îl lovise în brat. Însă, după o fugă nebună printr-o val de gloanțe, toată lumea a reușit să ajungă la mașina de evadare. Pe măsură ce începea să se miște, o rafală de gloanțe l-a rupt, blocând controlul direcției și făcând imposibilă orice manevră . Pe drum, neputând vira nici la dreapta , nici la stânga , mașina a ajuns să lovească un stâlp de telefon și două mașini parcate. Imobilizați, Jean-Paul și prietenii lui s-au repezit spre intrarea principală a Magazinului Handy. Frappier încerca să ajungă la magazinul Miracle Mart din dreapta lui, în timp ce Vincent fugi de gloanțe alergând între mașinile parcate. Jean-Paul a tras din șold, degajând o cale prin poliția care se adunase. Unul dintre ei, întins pe burtă, l-a adus pe Jean-Paul în raza sa vizuală. Unul dintre gloanțe l-a lovit în cap. S -a prăbușit mort. La treizeci de metri distanță , un ofițer de poliție a încercat să-l taie pe Frappier , dar și-a pierdut echilibrul și a căzut la pământ pe spate. Frappier, ajuns la el, a îndreptat arma spre capul polițistului și a apăsat de mai multe ori pe trăgaci , dar revista era goală. Lovit la rândul său de un glonț în gât și alți doi în stomac, Frappier s-a prăbușit după ce a fost oprit de partea din față a unei mașini de poliție care i-a întrerupt retragerea. Vincent reușise să scape. Peste două sute de gloanțe fuseseră trase pentru a obține acest rezultat. Prietenul meu murise cu armele în mâini, iar când am auzit vestea, dincolo de durerea mea, am știut că el, ca și mine, făcuse o alegere. Tocmai plătise prețul.

Joyce a mers la tribunal. Avocatul meu, Raymond Daoust, a reușit să obțină douăzeci și trei de luni de închisoare pentru el. Prin gestul ei, măcar îi permisese lui Jean -Paul să moară om liber. Nu avea altceva de așteptat și era mai bine decât să se vadă murind încetul cu încetul în celulele infectate ale aripii de înaltă securitate a penitenciarului Saint-Vincent-

de-Paul .

Toate planurile mele au fost compromise de moartea prietenului meu. Richard Blass, la rândul său, și-a stabilit conturile la Montreal. Cu ajutorul lui Roussel, el i-a executat pe doi dintre foștii săi prieteni care îl trădaseră. Se prezenta la barul Gargantua, cu un revolver în fiecare mână, și împușca pe fiecare de trei ori în cap , în fața întregii clientele. Dar Blass era un om de temut în Montreal și nimeni nu îndrăznea să depună mărturie că el este ucigașul în cauză. Sistemul de detenție pe care îl îndurase, la fel cum îndurasem și eu în Unitatea Corecțională Specială , îl transformase într-o fiară fără milă . Și totuși, eu, care îl cunoșteam bine, știam că Richard era un tip sensibil și sentimental. Detenția a ucis ceva în el . În timpul evadării mele în Quebec, am luptat pentru a îmbunătăți condițiile prizonierilor. Dacă unitatea specială ar fi fost închisă datorită a ceea ce am dezlănțuit, ar fi fost înlocuită cu ceva și mai rău. Richard Blass a fost liber... El a scris o scrisoare deschisă procurorului general al Canadei, domnul Warren Allmond, avertizându-l să permită presei să viziteze fabrica de fabricare a monștrilor criminali care era secțiunea „Cell Block I" a penitenciarului Saint-Vincent-de-Paul . Dacă nu s- a făcut nimic, dacă populația ar refuza să îmbunătățească condițiile de detenție devenind complice cu autoritățile, Blass a avertizat că va curge sânge.
curge în Montreal. Procurorul General a făcut urechea surdă la plângerile lui Blass... și sângele a curs ca niciodată în metropolă . Blass s-a întors în Gargantua cu unul dintre prietenii săi. I-a jefuit pe toți, a scos oamenii pe care îi cunoștea, i-a luat pe toți ceilalți și i-a închis într-un subsol. Șeful lui Gargantua era un fost polițist. Blass l-a împușcat în inimă. Și acolo, în răzbunare pentru tot ceea ce îi făcuse societatea , el a comis cea mai gravă crimă pe care Montreal o cunoscuse vreodată. A stropit subsolul cu benzină și i-a dat foc. Cu răceală, a trimis doisprezece oameni la moarte, cu fostul polițist executat ... Blass tocmai ucisese treisprezece persoane deodată, ca răspuns la tăcerea procurorului general al Canadei.

Canada a fost îngrozită de masacr, dar a căutat să înțeleagă cum ar fi putut un singur om să ajungă la asta. Jurnaliștii au vizitat în cele din urmă „Celulă Bloc 1" și au înţeles că ţinerea bărbaţilor în asemenea condiţii era fie să-i împingă la sinucidere, fie să-i transforme în nebuni criminali... Treisprezece oameni nevinovaţi plătiseră preţul... Roussel nu participase la acest masacru, de asta eram sigur... După ceva timp, a fost înconjurat de poliţie şi s-a predat.

Pe 24 ianuarie 1975, ofițeri de poliție conduși de sergentul detectiv Albert Lisacek au înconjurat noaptea o cabană în Val David, în regiunea Laurentians , la aproximativ treizeci de kilometri de Montreal. Au spart ușa și s-au repezit în camere . Blass se culca cu unul dintre numeroșii ei prieteni. La strigătul „Poliție, predați-vă", ea a sărit din pat și a fugit în altă cameră. Poliția a alergat spre camera lui Richard. Tocmai avusese timp să pună o pereche de pantaloni. Nicio scăpare nu era posibilă. Richard a strigat: „Bine, mă predau. " Poliția a ajuns la ușa dormitorului său și a deschis focul cu două rafale de mitralieră... Blass a murit din cauza a douăzeci și șapte de gloanțe în corpul său, ultimele sale cuvinte către poliție au fost „mes hosties", ceea ce însemna „my enfouarés " ... Poliția l -a executat ... așa cum trăise ... : în violență.

Interpol, care alertase autoritățile franceze despre fuga prietenilor mei , a putut în sfârșit să respire... Patru nu au putut să mă ajute , doi erau morți... Numai Pierre Vincent era încă liber. Acesta urma să fie reluat un an mai târziu.

În celula mea de sănătate , situația mea s-a îmbunătățit. În fiecare weekend îmi era permis să mă uit la televizor pentru a compensa filmele pe care le aveau ceilalți deținuți. Mi -au instalat o celulă cu ferestre și au construit camere de vizită ale avocaților în interiorul celulei de izolare. Pe scurt, în închisoare fusese construită o închisoare. Nu am avut nicio problemă cu portarii mei care au fost selectați dintre cei mai buni. În general, aveam de-a face cu tipi drăguți, cumsecade, care făceau tot ce puteau pentru a-mi face izolarea mai puțin împovărătoare. La mine nu i-am provocat, neavând absolut nimic de reproșat, nici de dovedit.

În sfârșit, judecătorul mi-a permis o vizită pe lună cu Janou.

A fost adusă sub escortă bună de la Fleury-Mérogis.

Stând față în față, despărțiți de sticlă care nu se sparge, ochii ni se citeau, se întrebau în tăcere... Am rămas mai mult de un minut fără să scoatem niciun cuvânt. Apoi, în glumă, pentru a-mi ascunde emoția, am rupt tăcerea.

— Bună, îngerul meu... Ai întârziat...

— Da, bătrâne ticălos... Douăzeci și șapte de luni întârziere... Un secol pentru mine.

De când am evadat din unitatea specială de corecție, n-am mai văzut-o. Totul la ea era la fel, dar am citit toată suferința pe care o îndurase. Părul începuse să - i albească parcă ar fi mărturisit anii lui de închisoare. Ea a fost încarcerată de cinci ani și jumătate . Judecătorul de instrucţie a refuzat să îi acorde libertatea provizorie . Și totuși, de ce a fost acuzat?... Doar atacul asupra industriașului din Chamonix, iar afacerea s-a întors cu mai bine de opt ani. Nici măcar intimidarea martorilor nu putea fi invocată în cazul eliberării provizorii , deoarece industriașul murise din cauze naturale cu mai bine de zece luni în urmă. Justiția îl punea să facă arest preventiv ca avans pe eventuala pedeapsă... În adevăr, era pus să plătească pentru numele meu..., era pus să plătească pentru dragostea lui pentru mine. Pe de altă parte, cel care mă denunțase polițistului, Pierre Verheyden, fusese eliberat pe cauțiune după un an de detenție ca recompensă pentru
denunţare. Persoana care îmi închiriase apartamentul fusese și ea închisă și eliberată preventiv, dar se spânzurase în garaj la trei zile după eliberare ... Poate că avea remuşcări pentru că nu se comportase bine în faţa poliţiştilor? Judecătorul ar fi sperat că același lucru i se va întâmpla și lui Verheyden. L- am păstrat pentru mine ... Trebuie să fi fost considerat de neatins. Între timp, trăia ca un om vânat, cu frica în stomac... Fiecare femeie pe care o întâlnea putea fi o capcană care să-l conducă la locul execuției sale, fiecare nou prieten pe care și-l putea face putea fi cel care era responsabil de uciderea lui... Trăia cu frica lui ca toți câinii rasei sale.

Cu Janou, vizita noastră nu a fost altceva decât dragoste... Urma să fie eliberată pe cauțiune în octombrie 1976, după șapte ani și trei luni de detenție.

La La Santé, în ciuda izolării mele, am menținut un contact constant cu exteriorul și interiorul închisorii. Jean-Charles Willoquet a vrut neapărat să încercăm ceva împreună. Știam că era pregătit pentru orice; Între timp, m-a întrebat dacă pot oferi arme... I-am răspuns afirmativ. Unul dintre prietenii lui a vrut să încerce ceva la tribunalul din Paris... L-am pus să lase un „Mauser” cu glonțul în țeavă de la spălarea toaletei. situat în apropierea biroului judecătorului său de instrucție. Când a venit ziua, a apucat arma și, în ciuda faptului că avea un singur polițist în față, a ratat împușcarea, polițistul sărindu - se asupra lui... Măcar avusese curajul să încerce și faptul că a ratat lovitura nu a luat nimic din gestul de a-și fi profitat de șansa.

La La Santé, uneori am devenit violent. În mod normal, niciun alt deținut nu avea voie să intre în zona mea dacă eram în afara celulei mele. Un algerian pe nume Tchicou, un informator notoriu al poliției și informator guvernamental, a fost suficient de imprudent să facă acest lucru. Era doar prânz , ușa mea era deschisă pentru livrarea cafelei . Aveam castronul și lingura în mână... De îndată ce l-am văzut, am trecut pe lângă gardianul care stătea în fața ușii și m-am repezit în fața lui. I-am adresat:

— Să nu vii niciodată aici, ticălosule...

Era un tăvălug, un gura tare ca mulți alții. Cu o privire proastă, a vrut să răspundă agresiv :

- Ce...

Nici măcar nu i-am dat timp să spună mai multe. Aveam lingura în mână... Brațul mi-a fost moale, mânerul lingurii i- a străpuns obrazul stâng la nivelul maxilarului, i-a rupt doi molari și i-a tăiat o bucată din limbă. Avea tot mânerul în gură. Amețit, el s-a uitat la privirea mea rece. Am rupt lingura , lăsând mânerul în gură.

— Dacă te întorci aici, te omor.

Niciun gardian nu se mișcase ... Îmi întorsesem spatele și mă întorsesem în celula mea.

A doua zi am fost la tribunal. Directorul m-a întrebat motivul acțiunii mele. Singurul meu răspuns a fost: „Niciun informator la îndemână”. „Deoarece avea un bun simț al umorului, mi-a subliniat că nu am fost atent ... Incidentul s-a încheiat acolo.

Cu Willoquet, un proiect începea să prindă contur... El a vrut să încerce același truc pe care îl reușisem și eu la tribunalul Compiègne . Mi-a cerut părerea. L-am făcut să înțeleagă că, dacă era sigur că va merge până la capăt, avea toate șansele să reușească ... Voia să mă implice în evadarea lui . Timp de câteva luni, am pregătit toate detaliile ori de câte ori a fost posibil să ne contactam. Am insistat să se acționeze cu o grenadă trasă cu ac ... Era arma supremă care putea împiedica orice încercare de opoziție din partea jandarmilor. Soția lui Martine a fost una dintre acele femei care și-ar sacrifica viața pentru dragostea bărbatului pe care l-a iubit. Era gata să facă orice pentru a-l scoate pe „Charlie” din gaura lui. Știa că altfel nu avea nicio speranță să-l revadă.

Rând pe rând am trecut peste toate detaliile ... I-am furnizat armele lipsă. Scopul nostru era simplu și acțiunea trebuia să fie precisă. Martine a apărut îmbrăcată în avocat, cu două revolvere în geantă; Ea urma să țină grenada, amenințând că va arunca totul în aer și să-i transmită revolverele lui Charlie, care urma să neutralizeze rapid judecătorii și procurorul adjunct încătușându-i împreună. Trebuia să se închidă într-o cameră cu ei și să ceară să fiu adusă, sau unul dintre judecători va fi

executat . Grenada era garanția succesului. Pentru că luptătorii anti-bandă și lunetiștii lor nu puteau încerca nimic fără să arunce în aer judecătorii și procurorii. L -am avertizat pe Charlie că va trebui să joace foarte tare, pentru că nu era nicio milă de așteptat, așa că nicio milă nu trebuie arătată. Chiar i- am spus , dacă noi
m-a folosit pe post de scut ca să mă apropii de el, să deschid oricum focul ... Eram sigur de succes. M-a asigurat că totul va fi făcut conform planului. La mine , odata afara, i-as acorda tot ajutorul meu pentru ca el sa-si gaseasca refugiu in Statele Unite la prieteni care, pe langa faptul ca ii ofera hartii si o ascunzatoare, il vor lua in bunurile lor, fuga lui fiind o buna carte de vizita. Ca doi prieteni, ne făceam deja planuri pentru viitor. Nu aveam de ce să mă îndoiesc de cuvântul lui.

Totul era gata ... Nu mai rămânea decât să aștepte. Din fericire, am fost la tribunal în aceeași zi cu el, dar pentru amândoi a fost doar pentru o anchetă. Am reușit să mă găsesc în aceeași celulă cu el din depozit.

— Totul este la locul lui, fiule.

— Da, nicio problemă, e peste trei zile, pe 8 iulie.

Charlie nu-mi datora nimic. Ne întâlnisem în închisoare, dar făcusem un contract... În viața mea, întotdeauna mi-am respectat-o pe a mea. El, în ciuda prieteniei lui pentru mine, nu avea de gând să o respecte pe a lui. Dacă mi-ar fi spus că preferă să riște o ieșire directă, aș fi înțeles și aș fi organizat restul în alt mod. Dar totul se baza pentru mine pe faptul că trebuia să mă aducă când stăpânise situația ... Nu aveam de ce să mă îndoiesc de cuvântul lui.

Pe 8 iulie, la ora unsprezece dimineața, am luat pentru ultima dată. l - a contactat si i-a dat instructiunile finale in scris . L-am condiționat spunându-i că sunt sigur de succesul lui . Charlie era un tip formidabil în acțiune. L- am avertizat că jandarmii sunt bărbați care își vor sacrifica viața pentru serviciu, o văzusem la Compiègne ... La unsprezece și jumătate, Charlie a terminat un joc de volei spunându-le prietenilor săi că preferă să joace punctul al cincisprezecelea a doua zi.

A trecut în raza de acțiune a ferestrei celulei mele . Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Ne vedem mai târziu , fiule. La naiba!

Mi-a zâmbit.

- Ne vedem mai târziu .

De luni de zile, așteptam această zi... De ore întregi, pregătim această acțiune cu Charlie și totuși... Mi-a spus „ ne vedem mai târziu ”, știind foarte bine că nu avea de gând să mă facă să vin.

ascunsese ceea ce îl făcuse să- și schimbe planurile.

Dacă mi-ar fi spus, aș fi fost primul care a fost de acord să direcționeze acțiunea așa cum urma să facă. Camera corecțională în care urma să fie ținut era în construcție... Ca urmare, era înlocuită cu alta care era mai aproape de ieșire... Acesta a fost motivul care îl determinase pe Charlie să-și schimbe acțiunile. Dar își spusese că, dacă lovitura de stat eșuează și s-ar fi văzut nevoit să se închidă cu ostaticii săi, m-ar putea aduce întotdeauna la mine. Într- adevăr, îmi dăduse false speranțe într - un proiect comun.

Pe 8 iulie 1975, Martine Willoquet a intrat în a 14-a cameră de corecție îmbrăcată în avocat ¨ Președintele Cozette a chemat cazurile zilei. Willoquet trebuia să fie un simplu furt de mașină și era printre alți prizonieri. Deodată , vocea lui Martine a răsunat în sala de judecată :

— Dacă te miști, voi arunca totul în aer!

Ea ținea o grenadă. În timp ce se îndrepta spre doc , i-a întins soțului ei un revolver și o pereche de cătușe , care a sărit rapid spre președinte și i-a îndreptat pistolul în spatele gâtului, la fel cum făcusem eu la Compiègne. Charlie a ordonat evacuarea camerei . În sala de judecată, a fost panică... Apoi, repede, i-a încătușat pe cei doi magistrați împreună și s-a îndreptat spre ieșire cu președintele Cozette și judecătorul adjunct Michel în fața lui. Martine îl urmă, ținându-și ferm grenada. Alarma fusese dată . Comandantul Guillaume, șeful gărzilor, a apărut în fața lui Charlie în speranța de a-l opri. Nu avea nicio armă cu el... Charlie a tras un foc în aer. Comandantul a înaintat să sară asupra lui... Două focuri... Comandantul Guillaume s-a prăbușit, lovit de două gloanțe în stomac. În același timp, jandarmul Germano a sărit pe Willoquet. Acesta din urmă, fără să se întoarcă, și-a mutat arma peste umăr și a tras... Jandarmul Germano s-a prăbușit la rândul său cu un glonț în față. Pe hol, toată lumea

țipa. Charlie a profitat de panica generală pentru a ajunge la ieșire. Îl aștepta un Fiat 126. El i-a forțat pe cei doi magistrați să urce în spatele vehiculului . Martine s-a urcat pe scaunul din față, ținând în continuare știftul grenadei ... Charlie a luat volanul și a plecat cu viteză...

În celula mea, aflu despre evadarea dintr-un bliț radio. Prima mea reacție este să-mi înclin pălăria la această acțiune de comando, dar imediat îmi dau seama că Charlie m-a înșelat ... Angajamentele sunt luate pentru a fi respectate... În viață, trebuie să acționăm așa cum vorbim și să vorbim doar dacă suntem capabili să ne respectăm angajamentele... Am totuși o ultimă speranță să aflu că încă mai ține magistrații... Dacă îmi va cere libertatea în schimbul că au împușcat și alți gendari, mai ales că nu voi fi împușcat și alți gendari soluție decât să mă eliberezi. Dar din nou, deși liber, Charlie mă dezamăgesc. Liber, el redevine un tip personal care își pune interesele înaintea prieteniei, înaintea angajamentelor sale de bărbat. Aflu că cei doi magistrați tocmai au fost eliberați ... Charlie tocmai a aruncat cheile care mi -ar fi putut deschide ușile libertății ... Îmi dau seama că m -am înșelat în privința lui și că dacă acțiunile și curajul lui îmi pot provoca admirația, nu este același lucru din partea principiilor și a mentalității. Pentru că nu iei un angajament față de un „băiat" care ar trebui să-și pună capăt vieții în închisoare, nu dai speranță dacă înșeli prietenia. Afară, prietenii mei au trebuit să-l ajute. Nu mai este vorba de asta. Dacă Charlie nu-mi datorează nimic, nici eu nu îi datorez nimic.

Pe de altă parte, mă bucur pentru Martine care tocmai a câștigat momentele de fericire pe care le va lua în brațe. Încă o dată, este o femeie care tocmai s-a comportat „ca un bărbat".

Au trecut două luni ... Afară, Charlie găsise un ajutor limitat ... Fără bani..., fără mulți bani, nicio scăpare nu este posibilă... Nu aveam nicio veste de la el când unul dintre prietenii lui întemnițați la Fleury-Mérogis m-a anunțat că tocmai a luat legătura cu el. Charlie mi-a cerut instrucțiuni despre cum să-mi organizez evadarea ... La acea vreme, nu eram dornic, îmi aminteam încă de nerespectarea angajamentelor sale inițiale. Poate că a vrut să compenseze ceea ce mi-a făcut... Știam că credea foarte bine despre mine. Mai mult, știa că, dacă aș fi liber, sigur își va găsi refugiu în Statele Unite... În ciuda resentimentelor mele , i-am spus că am fost de acord să-i trimit un plan complet de evadare ... De data aceasta, eram gata să dau totul.

L-am privit în două moduri: munca rezervată lui Charlie și munca rezervată prietenilor mei canadieni. Am contactat Montreal. Doi canadieni au fost de acord să meargă în Franța și să-l ajute pe Willoquet în ziua acțiunii. Mi- am rezervat lui Charlie sarcina de a pregăti totul înainte de sosirea lor. Prietenii mei nu erau familiarizați cu Franța și aveau nevoie de îndrumare. Am crezut greșit că Charlie are prieteni serioși și bani.

La sfârșitul lunii septembrie i-am trimis un plan complet cu toate detaliile și greșelile de evitat. Plănuiam să răpesc doi oficiali de rang înalt, un magistrat de rang înalt și un politician de opoziție. Aveam informații complete în această chestiune pentru ca totul să meargă ca pe roate, dar trebuia să i-o comunic abia după ce au fost făcute primele pregătiri . Alegerea mea de bărbat din opoziție nu a dezvăluit în niciun caz convingerile mele politice. A fost motivat de un calcul foarte specific . Guvernul era responsabil pentru evadarea lui Willoquet și pentru orice fapte pe care le-ar fi putut săvârși. Nu putea permite ca un membru al opoziției să fie executat fără a provoca scandal politic. Pe de altă parte, opoziția nu putea învinovăți guvernul că mi-a dat libertatea în schimbul vieții unuia dintre ei.

Charlie trebuia să- i țină pe cei doi bărbați într-o locație necunoscută pentru mine. Pentru că știam că o astfel de acțiune, odată lansată, va stârni reacții foarte puternice din partea ministrului de Interne. Pe bună dreptate, nu aveam daruri de așteptat... Dar eram dispus să- mi asum riscul. La capătul drumului meu, era fie un glonț în cap, fie ghilotina, fie libertate. Ca om liber, m-am simțit capabil să fac o astfel de evadare . Era Charlie capabil de asta ?... pentru că trebuia să meargă până la capăt!

Odată ce cei doi bărbați au fost răpiți și asigurați , Charlie urma să predea o scrisoare unui avocat cunoscut care, la rândul său, urma să o ducă procurorului general. Această scrisoare îmi dădea ordine și douăzeci și patru de ore pentru ca ușile să se deschidă libertății mele. La primire, procurorul general trebuia să mă contacteze. De partea mea , și urmând
un cod foarte specific , l-am avertizat pe Charlie despre progresul acțiunii folosind un radio periferic. Alegesem Europa nr. 1. Trei mesaje foarte specifice ar trebui să fie suficiente pentru ca el să știe exact unde progresează acțiunea . Dacă primul meu mesaj nu a fost anunțat la șase ore după ce procurorul general a primit scrisoarea, Charlie urma să sune Europa nr. 1 prin telefonul roșu și să anunțe luarea ostaticilor politici și condițiile acesteia. Acest lucru este pentru a evita o posibilă tăcere

asupra unei astfel de chestiuni. Dacă, într-unul dintre mesajele mele, orice culoare urma sentinței, era semnalul care anunța refuzul autorităților de a ceda. Magistratul urma să fie predat unui prieten de - al meu canadian, pus în portbagajul unei mașini care urma să fie condusă într-o anumită parcare subterană și executat ca răspuns la autorități. Prietenii pe care trebuia să-i aduc nu erau sentimentali. Știam sigur că dacă refuza, magistratul va fi executat. Așa că Charlie a trebuit să dea locația parcării Europei nr. 1, anunțând timpul rămas în cele douăzeci și patru de ore . Eram sigur că autoritățile vor intra în panică. Singura cacealma a fost că nu se punea problema executării unui membru al opoziției. Știam că guvernul va ceda. Întotdeauna cedăm hotărârii . Înainte de izolarea mea completă în detenție, nu m-aș fi gândit niciodată să iau ostatici politici. Dar nu am fost eu însumi un ostatic al administrației închisorii ? Mi s-a refuzat detenția normală la fel ca mulți alți deținuți încușcați în centre de înaltă securitate , iar dacă am privit cu răceală execuția unui magistrat, a fost pentru că aceiași magistrați au devenit prea des complici indirecți la abuzurile de tot felul comise de administrația închisorii, închizând ochii la adevărurile noastre. Au vrut să mă facă un animal sălbatic prin această izolare. Am reacționat ca un animal sălbatic.

Știam că, dacă acest plan va reuși , cea mai mare dificultate avea să apară când voi părăsi Rue de la Santé. Eram sigur că am cei mai buni polițiști pe coada mea. Acolo, plănuisem o acțiune de care Charlie nu știa. L-am rugat să -mi pregătească o mașină și să o livreze la o anumită adresă . În plus, a trebuit să merg într-o cameră să-mi iau haine și arme. În nici un moment nu trebuia să rup învârtirea, dimpotrivă. Am luat apoi mașina pe care Charlie o pregătise pentru mine pentru a merge într -o parcare unde mă aștepta o altă mașină. Această mașină trebuie să fi fost albă și să aibă un aripi îndoit în spate, astfel încât poliția să o poată recunoaște cu ușurință ... pentru că la o sută de kilometri de Paris, pe un drum mic de lângă Louviers, o altă mașină asemănătoare, cu aceeași înmatriculare, aceeași culoare și același aripi cretat , trebuie să mă aștepte cu un bărbat la volan îmbrăcat la fel ca mine. Din parcare, am așteptat căderea nopții pentru a pleca spre Louviers, cu polițiștii pe coadă. Am luat autostrada de vest și am părăsit-o spre Louviers. Pe lunga coborâre care duce spre oraș am luat-o pe un drum mic în dreapta care urcă spre o pădure. Acest lucru a forțat poliția să mă urmărească de la distanță. În vârful acestui deal, o potecă a pătruns în pădurea care mărginea proprietatea Mendès- France .

Cealaltă mașină mă aștepta acolo, cu motorul pornit, într-un unghi invizibil pentru poliție. Atunci s - a adunat totul . Mi -am stins toate luminile, am luat drumul pe care îl cunoșteam bine și mi-am oprit motorul. Cealaltă mașină trebuia să pornească în același timp și să continue pe drumul pe care trebuia să-l urmăresc... Polițiștii nu au putut observa această înlocuire și, prin urmare, s-au trezit urmărind pe altcineva decât mine. La mine , mi-am abandonat mașina pentru a intra în pădurea prin care am parcurs în toate direcțiile în copilărie. Într-o anumită locație, trebuia să mă aștepte un moped, cu cutii de vopsea pe portbagaj și o haină albă. În plus, o cască integrală. Cu acest mijloc de transport a trebuit să ajung la o ascunzătoare pe care unii dintre cunoscuții mei o dețineau în regiune. Între timp, cealaltă mașină urma să se îndrepte spre Rouen, încă cu poliția în tren. În această mașină, șoferul avea o geantă de călătorie cu haine de schimb , o geantă de cumpărături , o șapcă și un câine tânăr. Odată ajuns în Rouen, bărbatul a intrat pe o stradă fără fund, ceea ce a împiedicat poliția să-l urmărească. Trebuia să-și parcheze mașina și să intre într-o clădire. De la distanță, polițiștii, fiind siguri că m-au urmărit de la bun început, ar fi crezut că m-au văzut intrând în clădire. Odată înăuntru, bărbatul a intrat pe coridorul pivniței. S-a schimbat repede, și-a pus șapca, și-a luat geanta de cumpărături și câinele în lesă... și a ieșit la fel de calm ca un om care își plimbă câinele. Ar putea trece pe lângă ofițerii de poliție care se ascundeau acolo pentru a mă supraveghea. Mai departe, a mașina îl aștepta cu toate hârtiile în ordine. S-ar fi putut întoarce la Paris, lăsând poliția în fața unei clădiri în care nu eram, deși ei erau siguri că sunt.

Eram absolut convins că acest plan va reuși .

Charlie primise prima parte a pregătirilor și mă anunțase că totul era în regulă... că avea de gând să facă ceea ce este necesar. Era începutul lui octombrie... Au trecut zile și săptămâni fără ca Charlie să-și mai ia legătura... De fapt, nu pregătise absolut nimic , amânând mereu începerea pregătirilor până mâine . Din partea mea , totul era gata ... Prietenii mei canadieni doar așteptau semnalul meu să urce la Paris. Prietenii mei din Paris pregătiseră cele două mașini identice și se duseseră la locul unde se schimbau mașinile, apoi la Rouen la clădirea pe care le indicasem. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a fost de acord să participe direct la luarea de ostatici; Prețul de plătit în caz de capturare era prea mare pentru ei. Le cerusem doar un singur lucru posibil, pentru că acțiunea pe care o aveam în vedere nu putea fi încercată decât de un bărbat fără nimic de pierdut. Credeam că Jean-Charles Willoquet era acel bărbat. Evadarea lui mi -a dovedit totuși că era capabil de acțiuni considerate imposibile. Într- adevăr, din partea lui și fără a ține seama de propria siguranță, a făcut nenumărate greșeli, cum ar fi părăsirea unui hotel unde luase masa din belșug și locuise

câteva zile fără să plătească, plecând pe scara de serviciu. O modalitate bună de a atrage atenția poliției. Dar toate aceste greșeli s-au datorat lipsei de bani, pentru că Charlie, considerat cel mai căutat om al momentului, nu reușise să-și alinieze buzunarele jefuind bănci... Dar nu știam asta .

Neavând vești de la el, am înțeles că încă o dată proiectul meu era în apă. Mi-am dat până la sfârșitul lunii să anulez toate pregătirile prietenilor mei . Niciunul dintre ei nu voia să-l întâlnească pe Charlie, de teamă să nu aducă poliția la el dacă era urmărit, o posibilitate care ar trebui să fie întotdeauna luată în considerare. Așa că am așteptat, furios și dezamăgit ... pentru că am crezut în realizarea acestui proiect.

Vestea m-a lovit chiar în față. Tocmai avusese loc o împușcătură pe Avenue Kléber. Era 25 octombrie. Willoquet fusese zărit de ofițerii anti-bandă și deschisese din nou focul. În acțiune, a fost formidabil. Polițiștii întorseseră focul ... sau deschiseseră primul foc, nu știam. Singurul lucru care a contat pentru mine era faptul că Martine rămăsese acolo, grav rănită ... Charlie luase ostatici doi și scăpase încă o dată dintr-o situație imposibilă.

știind că Martine era rănită, întinsă pe trotuar, victimă a fidelității ei față de marea ei iubire. Am admirat-o pe această femeie pentru curajul ei, pentru mentalitatea ei bună. În timp de război, acțiunile ei din tribunal ar fi fost admirate de toți... În toate închisorile Franței, numele ei era rostit cu respect, pentru că era „o femeie cu respect".

A doua zi, duminică, 26 octombrie, aveam să primesc surpriza vieții mele. Ofițerii de poliție au ajuns la unitatea de înaltă securitate cu un mandat de percheziție și mi-au confiscat mașina de scris , informându -mă că mi-au găsit întreg planul și proiectul de evadare în geanta lui Martine. Aveau în mână cele cinci coli dactilografiate care explicau totul în detaliu ... Charlie îl primise cu mai bine de douăzeci de zile în urmă.

Cum a putut fi atât de neglijent încât să nu distrugă toate foile după ce le- a studiat ? În sfârșit, înțelesesem că nu intenționase niciodată să- mi ducă la îndeplinire proiectul. De fapt, era prea mare pentru el. Este nevoie de determinare reală pentru a trece de la plan la acțiune. Poate că Willoquet a fost un bărbat înarmat periculos, dar nu a fost organizator. Poate că m - a contactat doar pentru a justifica acordarea de asistență problematică sau din remușcări pentru că nu și-a ținut promisiunile în ziua evadării sale. Nici măcar nu l-am învinuit . Singurul lucru care a contat pentru mine a fost sănătatea soției sale, Martine, și durerea pe care trebuie să o simtă, pentru că se ascundea cu siguranță ca un animal vânat.

Martine Willoquet, însărcinată și rănită, singură cu suferința ei de femeie îndrăgostită, în ciuda întrebărilor poliției, a rămas complet tăcută...

Polițiștii care m-au interogat nu au putut să nu -mi spună că planul meu, dacă ar fi fost pus în practică, ar fi avut toate șansele de succes. M -au liniştit despre
Sănătatea lui Martine , adăugând în același timp:

— Asta e o femeie.

Eram sigur că Charlie va fi recucerit înainte de sfârşitul anului dacă nu pleacă imediat din Franţa . M-am întrebat cine ar fi putut să informeze poliția și mai ales ce a venit să facă pe Avenue Kléber ...

Primul În decembrie 1975, activiști anti-bandă l-au înconjurat pe Willoquet într-un apartament de pe rue d'Oslo nr. 17 din Paris. Comisarii Broussard și Leclerc, încurajați de modul în care a fost efectuată arestarea mea , au repetat infracțiunea, fără a lăsa lui Charlie nicio șansă de scăpare . S-a predat. Am auzit din nou vestea la radio. O propoziție pe care mi-o spusese mi-a revenit ... și asta a fost când vorbeam despre predarea mea de pe rue Vergniaud: „Știi, Jacques, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș fi predat niciodată!" „În acel moment, doar am zâmbit... Din nefericire pentru el, tocmai se trezise în aceeași situație ca mine... Oare s-a gândit la ce mi-a spus când Broussard îl încătușa? De data aceasta, pentru el, ca și pentru mine, evadarea era probabil să întârzie omul nu a făcut tot ce trebuia să facă... În ciuda promisiunilor sale , Charlie nu mi-a datorat nimic Nerespectându-le, acum plătea un preț mare.

Directorului de Sănătate i s-a ordonat să-l izoleze pe Charlie și, mai ales, să se asigure că nu putem comunica. Izolarea mea a devenit mai strictă.

S-a vorbit despre îmbunătățiri în închisorile franceze. De fapt, de la revoltele din 1974, a existat o represiune totală împotriva bărbaților condamnați la pedepse lungi sau a celor despre care se crede că ar putea fi condamnați pe termen lung. Nimeni nu poate scăpa din închisoarea Santé . De la existența sa, zidurile ei nu au fost sparte din câte știu.

Administrația a întreprins tot felul de lucrări pentru întărirea securității. Ea a adăugat turnuri de veghe peste tot. În cartierul meu, celulele au fost transformate pentru a fi și mai represive. În curtea mea de mini exerciții, totul era acoperit cu plasă de sârmă... Da, reformele promise au rămas literă moartă... Bărbații considerați periculoși pe dinafară, dar care totuși s-au comportat impecabil în interiorul pereților, au fost închiși puțin mai strâns. Marele pericol al cartierelor de înaltă securitate este că odată construite nu pot fi lăsate goale; Așa că punem pe oricine acolo... Inventăm oameni periculoși... Toate acestea fac parte din abuzul administrativ. Am avut uneori discuții despre asta cu directorul închisorii. I-am explicat că aceeași greșeală a fost făcută în Canada... și că represiunea abuzivă a avut consecințe catastrofale . L - a născut pe Richard Blass..., pe Mesrine. Pentru că, din momentul în care unui bărbat condamnat la o pedeapsă lungă i se refuză o aparență de viață normală, același om are două opțiuni: să se lase distrus sau să se răzvrătească. Administrația iubește revolta ; Acesta servește ca un alibi pentru a-i motiva reprimarea. Dar o revoltă ascunde întotdeauna o nedreptate simțită de un prizonier. Un bărbat nu poate accepta izolarea de-a lungul vieții . Un om nu poate accepta distrugerea sa mentală. Fără speranță la capătul coridorului suferinței sale, omul este capabil de cele mai grave excese, de cele mai grave acte criminale. Am prezis că în trei ani va avea loc un masacru într-o clădire de înaltă securitate ... sau cel puțin niște incidente foarte grave. Șase luni mai târziu, incidentul a avut loc la Lisieux. Segard și prietenii săi au luat ostatici paznicii și au fost masacrați complet de poliție. Știam că personal, dacă într-o zi cineva ar încerca represiunea cu mine, nu aș accepta. A-ți plăti sentința este una, a te lăsa distrus este alta.

La La Santé, nu am avut plângeri . Vizitele mele au fost regulate și, ori de câte ori a fost posibil, mi s-a acordat o prelungire a programului meu. Am fost izolat ... dar am tolerat izolarea.

Ministerul Justiției , temându-se că voi profita de un transfer la tribunal la momentul instrucțiunilor mele pentru a încerca o evadare, a decis ca toate instrucțiunile mele să aibă loc la centrul de arest preventiv. Această măsură specială a avut ca rezultat restrângerea considerabilă a drepturilor mele. Fiecare alt acuzat este prezentat martorilor amestecat cu mai mulți figuranți, în timp ce eu am fost scos singur și prezentat direct martorilor . Tot din motive de securitate , judecătorul meu de instrucție mi-a refuzat tot
ceilalţi acuzaţi aveau dreptul să solicite şi au obţinut fără dificultate. La fiecare instrucție aveam în spate anti-comando-urile jandarmeriei . Având cinci „ karatemeni ”, 357 magnum Manurhin la centură, și asta în mijlocul unei zone de înaltă securitate, m-a făcut să zâmbesc... Exageram puțin. Fără un plus, era mai probabil să fiu considerat vinovat sigur decât posibil vinovat. Toți martorii care intraseră în închisoare au simțit o neliniște morală; mi -a fost vizibil . Acolo au avut ocazia să vadă lumea închisorii, coridoarele sale reci și alinierea ușilor numerotate , precum dulapurile dintr-o morgă. Mulți dintre ei m-au recunoscut, ceea ce în cazul meu nu avea nicio importanță, dar ministerul îi punea indirect în pericol, punându-i în închisoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi izbucnit o revoltă la La Santé în timp ce ei erau acolo ?

În aceste condiții, mijloacele mele de apărare s-au redus considerabil. Judecătorul de instrucție a insistat să refuze să-mi permită orice confruntare. Aceste dispoziții autoritare, care mi-au fost specifice, mi-au oferit o față parțială a Justiției. Tot în numele securității, acest regim cu totul special mi s-a aplicat contrar regulilor comune și la marginea arbitrarului. Acest lucru m-a făcut să simt că toate drepturile mele sunt încălcate pentru că mă simțeam lipsită de orice mijloc de intervenție în propriul meu proces. M-am certat foarte amar cu judecătorul meu de instrucție, dar nimic nu s-a schimbat. Obosit de război, am decis să refuz instrucțiunile care urmau să vină.

Mama mi-a spus că fiica mea Sabrina primise în sfârșit permisiunea să mă viziteze. De la arestarea mea, ne scriem regulat. Mi-am adorat fiica cu o dragoste pasională. Ea a reprezentat ceea ce era frumos și curat în viața mea. Am fost îngrijorat de această primă întâlnire. Lasasem un copil , am gasit o fata tanara. Știam că absența mea făcuse din ea un copil dificil și oarecum rebel. Dar adorația mea pentru copii în general și experiența mea de viață m- au făcut capabil să -i înțeleg bine. Am citit multe despre psihologia copilului. Am sperat să devin prietena fiicei mele, confidenta ei, în care să găsească ocazia să spună totul, să-i dea încredere în ea despre toate problemele ei reale. Mi-am imaginat deja că are încredere în mine. Aveam nevoie de un motiv să trăiesc. Îl căutam în și prin fiica mea.

Aveam nevoie de ea la fel de mult pe cât trebuie să fi avut ea nevoie de mine. Mi-era teamă că ochii ei mă vor acuza, pentru că, în ciuda dragostei mele pentru ea, alergasem aventura fără să-mi fac prea multe griji pentru educația ei. S -a născut din iubire, dar pentru acea iubire nu mi-am schimbat viața marginală. Asta a fost cea mai mare crimă a mea. Indirect, fiica mea plătea pentru greșelile mele. Privind-o de prezența mea, o lipsisem de dragostea pe care o merita. Eu am fost singurul responsabil pentru revolta lui interioară. Știam importanța prezenței părintelui ; Mi- a ratat destul de mult în timpul războiului. I -am impus fiicei mele aceeași suferință . Am vrut să-i pot spune totul. Am vrut ca ea să știe tot adevărul despre mine, pentru ca dragostea noastră să nu se bazeze pe înșelăciune.

Redescoperirea copilului tău este ca o a doua naștere . Era acolo în fața mea, despărțită de geamul care nu se sparge. Am găsit-o emoționant de frumoasă . Ea era fizic așa cum mi-am imaginat-o. Când ochii mei i -au întâlnit pe ai ei, ea și-a îngropat fața în mâini și a început să plângă. Am tăcut, dar am înțeles că adevărata mea sentință va începe să dateze din acea zi. Avea să-mi reprezinte regretele că nu am fost acolo să o educ. Ea și-a ridicat capul și cu o voce timidă a rostit primele ei cuvinte care m-au emoționat la fel de mult ca și primii ei pași:

— Bună, iubitul meu tată.

— Bună, îngerul meu.

Nu a putut spune mai multe și s-a întors la tristețea ei care a fost amestecată cu bucuria de a mă regăsi. Și atunci buzele ei au devenit mesageri ai tot ceea ce trăise departe de mine. Fără reproșuri, dar propoziții rostite atât de inocent, încât dură ca un pumn în gură. M-a rugat să vin în fiecare săptămână, apoi, răutăcios:

— Sper, dragul meu tată , că nu vei mai scăpa ... Acum că te-am găsit, nu vreau să te pierd din nou.

Am zâmbit la reflexia lui , dar ar putea fi cel mai bun lanț care să mă țină înăuntru. Ne-am despărțit de promisiunea de a ne revedea curând.

De luni de zile am ajuns să o cunosc din nou. A găsit în mine ceea ce îi lipsea întotdeauna : cineva în care să aibă încredere. Am vorbit împreună despre viața mea. Nu i-am ascuns nimic, respectându-i în același timp sensibilitatea copilărească . Era mai bine pentru ea să învețe de la tatăl ei ce i-ar arunca presa cu siguranță în față. Sabrina știa Joyce, prietena mea canadiană, în scurtul timp în care a fost pe cauțiune înainte de evadarea mea din Compiègne. Mi-a cerut să plec în vacanță în Canada, familia lui Joyce a invitat-o. M-am bucurat că putea cunoaște această țară minunată ; Au fost, în plus, Jocurile Olimpice de la Montreal. Am vorbit despre prietenul meu Jean-Paul Mercier, care a fost împușcat de poliția din Montreal. Sabrina, care devenise din nou „puricea" pentru mine, mi-a sugerat să mă duc să-i pun flori pe mormânt; felul în care m-a întrebat m-a atins.

— Era prietenul tău, tată... Îi voi trimite flori pentru tine. Joyce mă va duce în mormântul lui... Voi spune o rugăciune pentru el.

I-am mulțumit cu tandrețe pentru acest gest de femeie mică. La cincisprezece ani, a înțeles importanța pe care propunerea ei o avea în ochii mei. Uneori mă făcea să zâmbesc cu inocența gândurilor ei. Unul dintre ei în special:

— Știi, tată..., o să muncesc din greu să devin avocat și să te scot din închisoare.

Din moment ce nu se descurca bine la cursuri, i-am spus că timpul pe care îi va lua să-și ia diploma îmi va da destul timp să-mi termin propoziția. Și apoi am izbucnit amândoi în râs. Viitorul meu era sumbru; dar, prin ea, inima mea era în soare. Mi-a povestit despre Janou și a sperat că va fi eliberată repede pentru a locui cu ea. Dar instanțele au refuzat totuși să-i acorde eliberarea provizorie . A fost în detenție timp de șapte ani .

Sabrina s-a întors de la Montreal în momentul în care am hotărât să scriu o carte despre viața mea, înțelegând consecințele grave pe care le-ar avea la momentul încercărilor mele. Dar, ajungând la „punctul zero" și neavând nimic de pierdut, am hotărât să o fac ; iar ceea ce m-a învățat m-a încurajat să arunc „ adevărul meu " în fața societății care în scurt timp avea să fie responsabilă să mă judece. Acest adevăr ar putea fi interpretat ca o provocare. Un ucigaș care își descrie crimele ar revolta mai mult de un cetățean... Ultimele pagini ale unei cărți pot deveni primii pași către ghilotină. Nu a contat pentru mine. O celulă nu este altceva decât un mormânt al cărui capac este uneori ridicat pentru a vedea dacă strigoii sunt încă acolo.

Puricul a venit să mă vadă.

— Nu știu dacă ar trebui să-ți spun, tată. M -am dus să depun flori pe mormântul prietenului tău, dar de la moartea lui, nimeni nu a fost dispus să- i returneze trupul familiei

. El este înmormântat în cimitirul prizonierilor din penitenciarul Saint-Vincent-de-Paul . M-am dus acolo, nu era mormânt. Un gardian mi-a spus că a fost pus într-o cutie, fără nume, doar un număr. I-am cautat numarul ... eram trist , nu l -am gasit. Poate stăteam lângă el fără să știu... Așa că mi-am luat florile una câte una și le-am aruncat la întâmplare . Le-am înflorit pe toate... De unde eram vedeam penitenciarul. Am crezut că locuiești acolo, prietenul tău locuia acolo și era încă prins în moarte. Așa că am plâns ...

Prietenul meu nu reușise să scape. Scăpând din închisoarea pe viață , societatea l - a ajuns din urmă prin cadavrul său pentru a-l face să-și ducă pedeapsa dincolo de moarte...

Tu care dormi sub pământ
Amintește-ți că un copil
A venit să pozeze pentru tatăl său,
Flowers, pe neantul tău.

Si acum astept...

Ce contează sentința mea?... Va fi doar consecința vieții pe care am ales voluntar să o duc. În fața judecătorilor mei, nu voi lăsa capul în jos. Îmi voi asum toate responsabilitățile acceptând să plătesc prețul.

Cu această carte m-am condamnat. El este cel mai rău rechizitoriu al meu. Scriind -o, am refuzat să trișez. Oricât de greu este adevărul meu, nu mi-e frică să-l înfrunt. În ce moment al vieții mele am devenit ceea ce sunt astăzi? Nu știu. Ce pauză s-a întâmplat care m-a făcut să nu mai respect viața? Poate că unii îmi vor găsi scuze?... Nu găsesc niciuna. Nu vreau să pun societatea sub judecată ; Eu doar le desfac pe a mea; Omul este uneori cel mai bun judecător al său. Știu că ușile libertății îmi vor fi închise pe viață. Aș prefera moartea... și totuși am

gust pentru viață.

Din copilărie, ochii mei au fost deschiși către moarte și violență. Am simțit războiul pe care îl duceau adulții în numele libertăților.

Când eram bărbat, am făcut- o singur. Un alt război..., o altă violență. Uciderea în masă este glorificată dacă este comisă pe sunetul imnului național. Războaiele pe care le-am trăit, războaiele pe care le-am povestit, războaiele pe care le-am simțit nu mi-au dat un exemplu de respect pentru viață. Ei au legalizat doar crima în ochii mei . Mâna mea a fost înclinată la sunetul „Marseillaise" și mâna mea a căpătat gustul pentru armă. Am fost învățat violența și am dobândit gustul pentru violență.

De când m-am născut, bărbații s-au masacrat unii pe alții în întreaga lume, se ucid, se trădează, se sperjur în numele unui ideal pe care și-l oferă pentru a-și justifica acțiunile... Așadar, astăzi, în fața judecătorilor mei , în fața acuzatorilor mei , voi rămâne rece dacă îmi vorbesc despre respectul pentru viață. Căci omul este un lup pentru om; și dacă, uneori, se alătură unei haite pentru a-și face dreptatea, rămâne totuși un lup, ca cel pe care și-a autorizat să -l judece. Am purtat un război personal doar într-un mediu care nu este cel al majorității. Acest mediu are legile lui... Până astăzi, nu am văzut niciodată un cetățean plângând de moartea unui escroc. Prin urmare, nu îi recunosc niciun drept la justiție în ceea ce privește conturile pe care le stabilim între noi.

Dacă furam, nu i-am jefuit niciodată pe săraci. Am vizat bănci sau companii pentru majoritatea atacurilor mele. Nu am folosit niciodată violența împotriva unui casier sau a unui transportator de numerar și cred că am lucrat întotdeauna curat. Nu am violat , nici nu am agresat bătrâni și nici nu am exploatat femei. Dacă m -am căsătorit cu aventura, este pentru că iubeam pericolul. Dacă bărbații și-au pierdut viața sub gloanțele mele, a fost pentru că a trebuit să aleg între viața lor sau a mea. Acceptând o confruntare armată , ei și-au asumat riscurile, așa cum și eu mi-am luat riscurile.

În acțiune, eu am fost întotdeauna primul. Prietenii mei adevărați au putut conta întotdeauna pe mine. Nu am ratat niciodată o întâlnire.

Dacă am eliminat cuvântul „milă" din vocabularul meu, este pentru că am văzut prea multă nedreptate, am văzut prea mulți oameni murind în închisoare, am văzut prea mulți oameni distrugând omenirea.

De două ori în viața mea mi-am dorit să-mi schimb drumul și să mă alătur societății și legile ei înainte de a ajunge pe calea fără întoarcere. Am eșuat pentru că un bărbat care trece prin porțile închisorii este marcat pe viață, indiferent de ceea ce face pe drumul reintegrării sociale . Societatea este răzbunătoare... Un fost condamnat nu va fi niciodată scutit de datorie, nici măcar după ce a plătit -o ... I se va interzice intrarea în țară, i se va refuza dreptul de vot, dar va fi pus să-și plătească impozitele și mobilizat dacă izbucnește un război. I se va acorda dreptul de a plăti și de a muri pentru țara lui... dar nu și dreptul de a alege tipul de societate în care vrea să trăiască. Deposedat de drepturile sale civile, el va rămâne întotdeauna un fost *condamnat. Un bărbat căruia i se refuză dreptul de a decide este doar jumătate de bărbat. Se va supune sau se va revolta.*

După două eșecuri, am ales rebeliunea și din acea zi respingerii societății nu au mai contat pentru mine. Am încălcat cu bucurie legile ei și am trăit în afara lor. Mi -am luat asupra mea să iau. Am depășit toate limitele, pentru că nu mai aveam, așa cum am mai spus.

Haiduc... Societatea a pierdut orice control asupra mea și m-a făcut „neintimidat" de sancțiunile ei penale . Dacă îi recunosc dreptul de a mă condamna, nu îi dau dreptul să mă judece greșit. De fapt, m- am condamnat din ziua în care am pus o armă în mână și am folosit-o. Nu am remuşcări sau regrete. Dar sper că aceeași societate va analiza soarta tinerilor infractori care putrezesc inutil în închisoare; infracțiunea nu justifică întotdeauna pedeapsa . Închisoarea este școala crimei. În prezent, Mesrine și Willoquet de mâine sunt fabricate acolo. Pentru acești tineri trebuie să existe speranță. Mâna întinsă este mai eficientă decât lanțul. Închiderea ușii unei celule nu va rezolva problema criminalității primare . Pentru ei, mai este timp; Pentru mine, e prea târziu. De la închisoare pe viață ... până la moarte, sentința mea mă lasă indiferent. Adevărata mea condamnare, o voi citi în ochii fiicei mele de fiecare dată când o voi vizita, și acolo ... voi cunoaște regretul.

BLOCAREA

Da, doamnă!
Se întoarce, se întoarce în mii de pași care nu duc nicăieri Într-o lume de beton, cu copaci de gratii înfloriți de disperare Inuman..., micșorat ..., fără nici un mâine. Mâncarea îi este strecurată sub un grătar pe pământ Și într-un vas apa... ca să-și potolească setea. E singur..., fără soare Și nu mai are nici măcar umbra lui. Însoțitoare infidelă , ea a plecat Refuzând să fie sclava acestei ființe vii născute moarte. Se întoarce..., se întoarce și se va întoarce mereu Până în ziua când , învins ca un animal rănit, După ce a gemut într-o singură plângere, Va cădea la pământ și se va lăsa să moară Să-și găsească în moarte singura libertate.

Văd o lacrimă în tine...!
De ce esti trist?
— Sărmanul câine, zici!
Asta e o greseala...
El este un bărbat, doamnă,
El este închis.

Acesta este cel pe care colegii tăi au condamnat-o cu atâta dreptate, făcând dreptate în numele libertăților.

Fleury-Mérogis ... Într-o zi din septembrie 1976
unde am existat atât de puțin încât nici măcar nu eram un

„nimeni”.

MESRINE.

POSTFAŢĂ

Noi, editorul, nu am modificat în niciun fel cartea pe care tocmai ați citit-o . Este așa cum ne-a trimis Jacques Mesrine. Publicarea lui a pus o problemă de conștiință pentru noi. Într-adevăr, un editor trebuie să-și arate întotdeauna solidaritatea cu autorul său. Este clar că în niciun caz nu aprobăm acțiunile lui Jacques Mesrine. Manuscrisul ni s-a părut însă excepțional. Excepțională în tonul său veridic , excepțional pentru că cel care a scris -o nu a fost încă judecat, iar această autobiografie, departe de a-și scuza autorul, devine un rechizitoriu împotriva lui.

Având în vedere violența și autenticitatea acestei povești, am decis să ignorăm orice sentimente personale. Pentru că vocația unui redactor nu este să judece, ci să informeze.

Jacques Mesrine se află sub supraveghere ridicată la închisoarea Fleury -Mérogis și, prin urmare, nu poate răspunde la întrebările noastre, am contactat unul dintre avocații săi , Me Geneviève Aïche.

Manuscrisul surprinde prin maturitate. Crezi că Jacques Mesrine a scris -o singur?

Fără îndoială că da! Altfel ar fi fost imposibil, având în vedere că este izolat douăzeci și patru de ore pe zi, înconjurat de paznici, dar cu care are doar contact ocazional, și aș adăuga de natură dietetică .

El a tastat-o singur, cu două degete. A fost prima dată când a tastat . A început-o la La Santé și a terminat-o la Fleury-Mérogis, în aproape un an.

Acest document nu oferă o reflectare exactă a posibilităților intelectuale ale lui Jacques Mesrine . Îi este rușine să scrie, în timp ce se simte mult mai confortabil cu limba vorbită .

Cât despre maturitatea manuscrisului, aceasta ar fi putut apărea mai clar, dacă nu ar fi conceput povestea în vederea unui film, ca un scenariu. Mi-ar fi plăcut, de asemenea, pentru adevărul personajului, să-și împărtășească gândurile mai intime și întrebările care îl locuiesc.

Există cazuri în această carte care par necunoscute sistemului de Justiție. Nu este sinucidere pentru cineva care trebuie judecat? Mai mult, violența anumitor scene, cruzimea asasinatelor nu agravează cazul lui Jacques Mesrine?

Poziția mea de avocat este că un astfel de text este cel mai grav rechizitoriu care ar putea fi făcut față de clientul meu, cel puțin la prima lectură. Într-o a doua lectură, putem ghici bărbatul sensibil care există. De asemenea, îi putem saluta sinceritatea totală . Ca avocat, nu am fost niciodată împotriva adevărului. Dimpotrivă, pentru că omul care urmează să fie judecat trebuie luat în întregime. Cert este că o astfel de publicație nu ne va ușura sarcina . Dar este îndoielnic dacă va da mai multă profunzime și adevăr judecății care trebuie să aibă loc. Cu cât realitatea este înțeleasă mai bine , cu atât este mai probabil ca procesul să fie echitabil.

mă deranjează în acest caz; deoarece implică un element de pasivitate.

Acest personaj este fundamental în opoziție cu personajul.

Este activitate , până la agresiune, violență , cruzime .

Are cel mai profund dispreț pentru orice seamănă chiar și de departe cu lașitatea , cum ar fi sinuciderea.

Are și dispreț față de moarte, față de ceilalți și față de a lui.

Manuscrisul lui nu este sinucidere, este atac.

Vezi: nici o clipă nu caută să mulțumească, să implore sau să -i fie milă.

Își denunță acțiunile în deplină conștientizare a responsabilităților sale. Este destul de mândru de asta, chiar dacă o anumită amărăciune îi umple gura.

Această carte este o provocare. Mesrine este o provocare!

Nu lasă pe nimeni indiferent - indiferența este încă o formă de pasivitate.

Unii îl apreciază, alții îl admiră, mulți se tem de el. Ceilalți în cele din urmă îl urăsc.
Se bucură de acest vârtej de sentimente care îl înconjoară.

Care au fost motivele care l-au determinat pe Jacques Mesrine să publice această carte?

Această carte este publicată exclusiv prin decizia lui Jacques Mesrine . Nu a consultat pe nimeni când a scris-o, iar personalitatea lui este prea puternică ca să i se spună ce are de făcut. Dacă a scris această carte, este mai presus de toate pentru că s-au spus atât de multe despre el, de la afacerile sale din Canada până la afacerea Derogy, în termeni eminamente îndoielnici , că a vrut, într-o clipă, să spună adevărul simplu, clar și brut .

Nu a vrut să-și minimizeze responsabilitatea nici măcar un moment și este perfect conștient de natura periculoasă a declarațiilor sale. Dar nu așteaptă nimic de la societate. Nu așteaptă cadouri de la nimeni, nici măcar de la el însuși.

Ți se pare fidel portretul pe care Jacques Mesrine și-l pictează ?

Îl cunoșteam pe Jacques Mesrine doar în detenție. Deci din orice situație violentă, cu excepția furiei excesive pe care este capabil să o ia într-o clipă.

Mi se pare a fi caracterizat în primul rând printr-o inteligență rece, adică rece în sens calcul. Îl folosește și ca instrument; mai întâi împotriva lui însuși, împotriva a tot ceea ce este sensibil în el, și apoi împotriva celorlalți, nu mai ca formă de protecție, ci ca formă de agresiune.

Ceea ce îl caracterizează și în ochii mei este că, în ciuda trecutului său , are morală. Este foarte personal pentru el, dar există. Dacă ar fi să rezumam într-un singur cuvânt, ar fi respectul pentru angajamentele luate. În acest sens, el este un escroc de la vechea școală, cu acel respect pentru cuvânt care tinde să dispară cu atât mai mult când un bărbat este închis într-o celulă.

doua sa armă împotriva lui și a altora este umorul, care abia se vede în carte, dar care este extrem de dezvoltat în realitate.

Majoritatea prizonierilor au tendința ca miturile să compenseze îngustimea vieții lor de zi cu zi. Jacques Mesrine scapă de el. Este un prost mândru, dar nu un mitoman.

Este dezarmant de plină de paradoxuri. Aparent, nu respectă nimic, dar venerează bătrânii și copiii; El este, potrivit celor apropiați, un prieten infailibil. Nu ar lovi cu piciorul într-un câine, dar ar ucide un bărbat din propria sa origine pentru că a simțit că acel individ merită.

Este înzestrat cu o memorie foarte lungă , atât în recunoştinţă, cât şi în răzbunare, pe care o venerează. Intuiția lui pătrunzătoare este surprinzătoare într-un personaj atât de brusc întreg.

Având în vedere această carte, credeți că ceea ce spune Jacques Mesrine este adevărat ?

Sentimentul meu este clar: totul este adevărat din punct de vedere textual și totul coincide cu faptele de care sunt conștient. Aș dori să subliniez că doar anumite nume de persoane și locuri au fost ascunse în mod deliberat .

În plus, având în vedere starea de spirit a autorului, ar fi fost contrar intenției sale de a falsifica evenimentele. El vrea să transmită adevărul, pentru sau împotriva lui însuși.

Ultima întrebare, care este mai mult de la un cititor decât de la un editor : având în vedere trecutul și cartea sa, credeți că Jacques Mesrine poate fi reabilitat ?

Jacques Mesrine spune nu. În acest caz, nu cred că este sincer cu el însuși . Se vede cu spatele la perete. Simte că trecutul îl împiedică să privească în viitor,

și se simte prins de imaginea lui, aș spune chiar de „imaginea de marcă”. De fapt, nu mai are timp. Pentru că în fiecare zi parcurge un nou drum către un alt personaj. În carte ai dovezi în acest sens. Această dovadă este în special simțul responsabilității pe care îl are ca tată.

Ar putea fi reabilitat dacă ar avea voința să spargă carapacea mitică în care l-au prins „ceilalți” .

Ar fi reabilitat dacă alții ar putea să-i uite... sau... dacă el ar fi putut să -i uite pe alții și chiar persoana care a fost cândva .

El va fi reabilitat în ziua în care impulsul său vital , în loc să fie anihilator, devine creativ, ziua în care societatea crede , nu mai este în forță, ci în speranță . Speranța este o plantă care crește chiar și pe câmpurile de luptă; De ce nu ar crește pe betonul închisorilor noastre?

Fiecare dintre noi poartă o parte de responsabilitate în reintegrarea persoanelor marginalizate. Nu prin eliminarea lor - cu frică sau furioasă - vom găsi o soluţie la delincvenţă .

Mesrine mărturisește acest lucru când scrie :

„o mână întinsă valorează mai mult decât o celulă”.